

Giới thiệu Gả Cho chàng Nam Phụ Này

Thể loại: cổ đại, xuyên sách, nữ phụ văn, ngọt sủng, HE.

Người edit: Miru Lim

Độ dài: 158 chương

Hồ Ngọc Nhu không biết tại sao linh hồn mình lại xuyên qua tới một nơi xa lạ đã vậy trên người đang mặc áo tân nương chuẩn bị xuất giá.

Vào trong lúc động phòng hoa chúc đến khi chiếc khăn voan đỏ thắm được nhắc lên, cô mới biết mình phải gả cho chàng nam phụ trong tiểu thuyết mới đọc không lâu.

Người khác không biết chàng tốt như thế nào, nhưng cô lại biết bản thân mình cực kỳ may mắn mới nhất được chàng bảo bối.

Theo chàng một đường thẳng quan phát tài tiến tới, vinh hoa phú quý cả đời, Hồ Ngọc Nhu cảm thấy, đời này rất tốt!

Tag: điền văn, xuyên sách, ngọt văn, xuyên không, cuộc sống áo vải

Vai chính: Hồ Ngọc Nhu, Chu Thừa Vũ

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tiểu cô nương có người trong lòng, sao lại cam nguyện gả người khác đây?

Trường Châu huyện, Hồ gia hậu trạch.

Hồ Ngọc Nhu, người vừa mới xuyên qua, mà giờ khắc này y như một oa oa (1) rồi gổ bị hai bà tử áp chế trước bàn trang điểm.

(1) oa oa: tục gọi trẻ con

trên bàn trang điểm bày một chiếc lẵng hoa kính Thường Nga Ngọc thỏ (2), mơ hồ có thể thấy được gương mặt của cô trong kính, chẳng thể giấu được nét tiêu tụy hằn lên khuôn mặt khổ sở. Làn da trắng như tuyết dường như bị phủ một lớp bụi làm mất đi ánh sáng rực rỡ vốn có, đôi mắt hạnh phúc đờ rừ xuống, vành mắt xanh đen, cánh môi hồng phấn, nhưng khoé miệng lại sụp xuống ... hơn nữa cộng với một mớ tóc đen rối bời lộn xộn trên đầu, hoàn toàn là dáng vẻ của đứa trẻ ỉu xiu.

(2): gương mà bên có hình Hằng Nga thỏ ngọc ấy, lên gg nhé.

Ấy thế mà, trên người cô lại khoác bộ giá y(3) đỏ thắm.

(3) Áo cưới cổ đại

Đúng rồi, cô gặp xui xẻo mà xuyên không, xuyên trúng thân thể vừa mới tự tử - tân nương tử này.

Tân nương này nhỏ hơn cô chín tuổi, năm nay vừa tròn mười lăm, trùng tên trùng họ với cô, đều tên Hồ Ngọc Nhu. Vì không muốn xuất giá mà cô dùng ba thước lụa trắng vắt lên xà nhà, thực sự cố gắng treo cổ của mình lên. cô ấy chết thật, sau đó được một một hạ nhân phát hiện, vội vàng cứu xuống thì biến thành Hồ Ngọc Nhu vừa tốt nghiệp đại học hai năm, cho nên người bị bắt ép uống bát thuốc khiến người ta mê man cũng chính là Hồ Ngọc Nhu cô .

Giờ phút này người đang đỡ bà vai cô, vừa giữ lại cô vừa chống đối lại hai bà tử kia, là Lý ma ma.

Hồ Ngọc Nhu chớp mắt, nỗ lực để ý qua nửa ngày cô cũng biết rõ ràng, người vừa mới liều mạng bám vào người cô, véo cô đau đến tỉnh táo là Lý ma ma, bà vú của cửa cha ruột nguyên chủ - Hồ lão gia. Bà đối với nguyên chủ có lẽ có nấy phần đau lòng thật tâm, lúc này bà ấy khóc thật tâm. Chỉ là một tiểu cô nương mười lăm tuổi buộc phải treo mình tự sát, đúng là thực sự đáng thương.

Mà có một ánh mắt khác nhìn chăm chăm vào gương mặt cô cau mày, là Tào ma ma, người của mẹ kế nguyên chủ, nữ chủ đương gia Hồ gia hiện tại Tiết Thị, đang ở bên cạnh bà tử. Lúc này lòng bà ấy không vui nổi, bởi vì đại tiểu thư vốn có dung mạo như hoa, bất quá chỉ trải qua dẫn vật hai ba ngày nay,

tự hành hạ bản thân biến thành bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ. Tiết thị phản phò phải cố gắng trang hoàng thật tốt cho đại tiểu thư, nhưng khi bà nhìn tới khuôn mặt như vậy, thực sự không biết phải trang điểm như thế nào.

Thờ ra một hơi dài, Tào ma ma lấy cái lược trước mặt, vòng về phía sau Hồ Ngọc Nhu chải mái tóc mềm mại của cô, một bên chải một bên khuyên, "Đại tiểu thư, người hà tất phải nghĩ không thông? Người phải gả nhưng mà gả cho huyện thái gia Trường Châu huyện của chúng ta, mặc dù tuổi tác có lớn một chút, nhưng ngài ấy là kết hôn lần đầu, ngài qua đó là phu nhân huyện gia đẳng hoàng, dưới gối cũng chẳng có thứ từ thứ nữ, cuộc hôn nhân tốt biết bao ah! Mặc dù danh tiếng của ngài ấy có chút xấu một chút, nhưng tiểu thư là vợ của ngài ấy, muốn cùng ngài ấy đầu bạc răng long, ngài ấy có không tốt cũng sẽ tốt với người. Tuy rằng tính tình ngài ấy... một chút, nhưng nữ tử chúng ta xưa nay xem chồng là trời, tiểu thư chỉ cần tất cả đều nghe ngài ấy, ngài ấy muốn nổi nóng cũng không có chỗ phát tác đúng không?"

Hồ Ngọc Nhu lúc này bị rót thuốc không biết là thuốc gì, ngoài việc cơ thể mềm nhũn ra, muốn nói cũng nói không được.

cô chỉ có thể trừng mắt để bày tỏ sự bất mãn của mình.

Tên huyện thái gia tên họ là gì, tướng mạo ra sao, trong ký ức nguyên chủ hoàn toàn không có. Trái lại nguyên chủ có một biểu ca thanh mai trúc mã tướng mạo anh tuấn lại đồ tú tài, Triệu Tịch Nghiêm, hai người được chỉ hôn từ bé, chỉ đợi Triệu Tịch Nghiêm vào thu năm nay thông báo trính cử, hai nhà sẽ tổ chức hôn sự. một nhân duyên tốt đẹp trong tầm tay, thế mà ba ngày trước, lại đột nhiên thông báo cô phải gả cho huyện thái gia, chưa kể đến hẳn ta có nhiều khuyết điểm như vậy, đừng nói khi hẳn có trăm ngàn ưu điểm, tiểu cô nương có người trong lòng, sao lại cam nguyện gả người khác đây?

Còn không chờ nàng tiếp tục ồn ào, nha hoàn thiếp thân hầu hạ nàng mười mấy năm qua, Quản ma ma đã bị Tiết thị tìm lý do đánh 30 đại bản, đuổi khỏi phủ. cô không dám náo loạn, muốn đi tìm cha đẻ Hồ lão gia làm chủ, nhưng cô hoàn toàn không thể ra được cửa phòng ngủ, bên này miễn cưỡng chống đỡ chút ít, bên người chỉ có duy nhất đại nha đầu A Quỳnh, lại bị Tào ma ma và 28 cái vào miệng, suýt chút nữa bị đánh thành cái đầu heo.

Tiểu cô nương tổng cộng bên người có hai người tâm đắc, Quản ma ma bị đánh đuổi khỏi phủ dĩ nhiên lạnh ít dữ nhiều rồi, nếu A Quỳnh cũng vì cô mà chết.....tiểu cô nương không nở lòng, ngoan ngoãn hai ngày, cuối cùng vẫn không từ bỏ được biểu ca mà cam lòng gả, sáng sớm quyết tâm tự tử, ai ngờ, Hồ Ngọc Nhu này mới đi, Hồ Ngọc Nhu khác lại đến.

Đôi mắt mềm mại của Hồ Ngọc Nhu tràn đầy giận dữ, Tào ma ma nhất thời lục chải không khống chế được mạnh lên, tóc cô chịu không nổi rơi mất mấy cọng, đau tới nổi chân mày nhăn lại, cô khẽ kêu đau, đem cái lược ném lên bàn trang điểm.

"Đại tiểu thư, nô tỳ cũng vì tốt cho ngài!" Bà ấy nói, "bà vú Quản ma ma của người còn chờ mời đại phu ở bên kia, nếu người không đẳng hoàng, Quản ma ma chỉ có con đường chết thôi. Còn có nha đầu A Quỳnh kia, mặt không phải sung bình thường đâu, nếu người không thành thành thật thật gả đi, A Quỳnh sau này sẽ ra sao đây, bán với giá không tốt, phu nhân chỉ có thể gọi người bán nàng ta vào mấy địa phương thấp kém như lâu xanh kia chẳng hạn."

Hồ Ngọc Nhu đối với hai người này cũng chưa có cái gì gọi là cảm tình, nhưng nghe mấy lời này, đột nhiên cảm thấy trong lòng có đau đớn một hồi, nước mắt lập tức rơi xuống giống như chuỗi hạt châu bị đứt, lách ca lách cách.

Hồ Ngọc Nhu tức giận vô cùng, nhưng loại đau đớn cùng nước mắt này là một phần cảm tình còn sót lại thuộc về tiểu nguyên chủ.

"Thôi đi, Đại tiểu thư cho dù hiện tại không muốn, nhưng mà nàng cũng uống thuốc kia rồi, muốn phản kháng cũng vô dụng, Tào ma ma đừng hù dọa nàng nữa." Nhìn tiểu cô nương khóc đến thương tâm, Lý ma ma một bên giúp nàng lau đi nước mắt, một bên nhin không được khuyên giải Tào ma ma hai câu.

Tào ma ma đứng nhìn Hồ Ngọc Nhu, rồi buông tiếng thở dài.

Trong thực tế, bà nào có ý xấu, nhưng bà là người của phu nhân, chỉ có thể hướng về phu nhân và tam tiểu thư mà thôi. Ban đầu vốn dĩ là tam tiểu thư phải gả qua, ai ngờ phút cuối lại không muốn nữa, suốt ngày đòi sống đòi chết, phu nhân đau lòng, chỉ có thể nghe theo cô ấy.

Trước mặt đại tiểu thư không phối hợp với bà, bà cũng chỉ có thể "mời" đại tiểu thư phối hợp.

"Ta nói điều này là muốn tốt cho nàng, chỉ có ngoan ngoãn nghe lời, ngày tháng sau này mới trôi qua tốt được." Bà ấy nói.

Sau khi tập trung bồi thật nhiều phần vào vòng tròn trên cổ, trang điểm thật tốt, chải đầu kỹ lưỡng, Tào ma ma đối với Lý ma ma gật đầu một cái, trước tiên đi ra ngoài để báo cáo công việc.

Bà ta vừa đi, Hồ Ngọc Nhu liền nghe Lý ma ma thờ dài, sau đó nhỏ giọng nói: "Đại tiểu thư, chuyện đến nước này rồi, người không muốn nhận mệnh cũng phải nhận. Vừa mới từ cõi chết trở lại, mùi vị khó chịu thế nào chắc người còn nhớ, chẳng lẽ người thực sự còn muốn chết một lần nữa sao?"

Hồ Ngọc Nhu thật đúng còn nhớ rõ, nghĩ đến cảm giác đó, cô đột nhiên run mình.

Lý ma ma thương tiếc vỗ vai cô, giọng nói thấp hơn một chút, "Đại tiểu thư, nô tỳ nói một lời thật lòng, huyện thái gia này chưa chắc nhân phẩm đã không tốt, giống như tào ma ma vừa nói, người gả cho ngài ấy hầu hạ ngài ấy thật tốt, ngài ấy tất nhiên không bạc đãi người. Chỉ cần người đỗ dành được ngài ấy, ngài ấy tự nhiên đối tốt với người, tương lai khi ngài trở về nhà mẹ đẻ người đã là người có địa vị, lúc này người muốn tìm phu nhân cùng tam tiểu thư trả thù, chắc gì đã không được".

Báo thù?

Hồ Ngọc Nhu nghĩ, nếu đây là giấc mơ, thì cô sẽ quay trở về rồi tỉnh. Nhưng lỡ may đây là sự thật, cô đời này không thể quay lại, muốn cô đi hầu hạ lão già huyện thái gia, cái khẩu vị nặng cỡ này cô thực sự không thể nuốt nổi mà.

Coi như không phải vì mình, cô cũng phải suy nghĩ cho cô bé nguyên chủ này, cô chiếm lấy thân thể của người ta, sao có thể không cho người ta báo thù đây?

Nhưng, cô chỉ là một cô gái bình thường, làm thế nào để trả thù?

Lỡ không may huyện thái gia kia đúng là một lão già, cô lẽ nào thực sự phải khuất nhục với ông ấy và cầu xin ông ấy giúp đỡ sao?

Nghĩ như vậy, Hồ Ngọc Nhu tự bi ai cho chính mình, thực sự không thể cầm được nước mắt.

cô còn chưa từng nói qua chuyện yêu đương!

Lý ma ma cho rằng cô nghe lọt lời mình khuyên, trong lòng cũng buồn lòng một chút. Nhìn Hồ Ngọc Nhu khóc, bận rộn cầm khăn chấm nước mắt cho cô, "Tiểu tử tông của tôi ơi, cũng thể không khóc nữa, lát nữa huyện thái gia mà tới thấy được thế này sẽ không thích đâu."

Hồ Ngọc Nhu đâu thể không chế tâm tình được nữa, mà cô cũng không muốn không chế.

Phải khóc, phải khóc, khóc cho huyện thái gia già kia biết được, cô đây không muốn gả!

Tào ma ma sớm trở lại, vừa nghe những lời này, bà nói: "không có việc gì, để cho nàng khóc đi, coi như khóc trước khi lập gia đình, con gái xuất giá luyến tiếc nhà mẹ đẻ chứ sao".

Sắc mặt Hồ Ngọc Nhu cứng ngắc, lập tức thu lại nước mắt.

Cái gì mà luyến tiếc nhà mẹ đẻ, mẹ kế thế này, cha đẻ thế này, không thể chịu đựng được, chỉ sợ trong lòng cô bé nguyên chủ hận muốn chết lần nữa!

Thấy cô nín khóc, Tào ma ma đắc ý cười, quay sang Lý ma ma nói: "Thắm nước mắt cho nàng ta một chút, lấy chiếc khăn đội đầu của tân nương đội lên, đội ngũ đón dâu đã tới rồi, dẫn nàng qua chào tạm biệt với lão già và phu nhân, liền có thể đưa lên kiệu hoa rồi."

Vừa dứt lời, bên ngoài truyền đến tiếng huyền áo.

"Ồi chào, tân lang đến!" Tào ma ma cả kinh kêu lên.

Lý ma ma vội vàng tìm chiếc khăn voan thêu cặp uyên ương nghịch nước trùm lên đầu Hồ Ngọc Nhu, hai người mỗi bên, gần như lôi Hồ Ngọc Nhu đi ra ngoài. Cơ thể Hồ Ngọc Nhu mềm nhũn không có sức, chỉ có thể dựa vào Tào ma ma, đập vào mắt là màu đỏ chói mắt, không thể nhìn thấy người đến cưới cô-huyện thái gia bụng phệ hay tóc trắng, chỉ có thể chờ đợi cho đến khi người nào đó dừng lại, từ vị trí khăn voan đỏ thắm nhìn xuống dưới, thấy được một đôi giày màu đen.

Chỉ từ một đôi giày, Hồ Ngọc Nhu có thể nhìn ra được cái gì cơ chứ.

"cô..... cô gia.", Hồ Ngọc Nhu cảm nhận được cơ thể Tào ma ma run rẩy, lời nói của bà ta cũng lắp bắp: "Tôi, tiểu thư của chúng tôi không có ca ca, hai đệ đệ, đệ đệ thì quá nhỏ, cái đó....."

"Ta sẽ công nàng." một giọng nói hơi lạnh lùng ngắt lời tào ma ma.

Đây là ai? Hồ Ngọc Nhu vát và gật đầu cứng ngắc.

Giọng nói không có một chút vui mừng, hơn nữa âm thanh còn rất trẻ, hẳn không phải huyện thái gia đấy chứ?

Phi, tất nhiên không phải rồi, Tào ma ma không phải đã nói huyện thái gia đã lớn tuổi rồi sao, đừng nói công cô, cho dù diu cô chắc gì đã xong.

Hồ Ngọc Nhu còn không bận tâm đây là ai, nảo tự động cập nhật hình tượng xấu xí của huyện thái gia khiến trái tim tổn thương chưa thoát được.

Tào ma ma vui mừng buông tay Hồ Ngọc Nhu ra, Hồ Ngọc Nhu cả người mềm nhũn, không có chỗ chống đỡ lập tức ngã về phía trước. Vừa vịn rơi trên lưng của người nọ, bờ lưng rộng rãi và rắn chắc, tay cô nhảm chán, chỉ mềm nhũn khoát lên vai người này. Dường như động tác của người này cứng nhắc trong nháy mắt, đôi tay to lớn ầm ập bao phủ bên ngoài đùi của cô, một vài đầu ngón tay chạm phải da thịt mềm mại phía trong đùi, nhẹ nhàng nhấc lên, đem người công đi.

Hồ Ngọc Nhu đời này chưa được người khác công như vậy, bàn tay to kia giờ không khách khí chạm vào cô, làm cho cô gần như ngay lập tức bị đóng băng. Người này là ai? Giữa ban ngày ban mặt hiên ngang ầm cô ẬẬ HỦ của cô, lẽ nào không sợ huyện thái gia kia xử lý hay sao?

Hiển nhiên người nọ không sợ, hẳn vững vàng công Hồ Ngọc Nhu ra tiểu viện, tiến ra nhà chính chỗ của phu thê Hồ lão già.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Cô không nghĩ vừa mới tới liền bị ông chồng già đê

Hồ gia gả con gái, nhưng một đám trường bối và họ hàng cũng không dám ra oai, mặc dù tân lang tân nương chưa đến, nhưng mà người trong phòng đều đứng cả.

Hồ lão gia Hồ Linh nhẹ nhàng vuốt ve bụng mỡ, mặt mày hớn hờ, chỉ quét một vòng tròn trong đám đông, lại có vẻ không vui thì thầm hỏi vợ: "A Nhu đâu? Hôm nay là ngày vui của muội muội nó, sao nó không đi ra? "

Phu nhân Tiết Thị, người đã qua tuổi ba mươi, có thể do được bảo dưỡng tốt, nhìn giống như các phu nhân trẻ chỉ hơn hai mươi. Đặc biệt, lớn lên thanh thoát xinh đẹp, dịu dàng thân thiết, nếu lần đầu gặp gỡ, hoàn toàn nghĩ rằng là người phụ nữ tâm địa thiện lương.

Vốn khuôn mặt bà đang cười nhạt, nhưng Hồ Linh vừa nói, ánh mắt bà tức khắc chớp một cái, nhệnhàng trả lời: "Thiếp thân đã phái người đi xem, được báo là bị nhiễm lạnh không thoải mái. Bên này đang rồi ren, thiếp thân còn chưa kịp mời đại phu, nhìn A Uyển sau khi lên kiệu hoa, thiếp thân nhất định qua nhìn ngay lập tức."

Sớm không nhiễm hàn, muộn không nhiễm hàn, ngay ngày muội muội lấy chồng lại nhiễm hàn, trong lòng Hồ Linh sinh ra mấy phần phiền chán(4), có chút đau lòng nhìn Tiết Thị, nói: "Chỉ bị lạnh mà thôi, không phải là bệnh nguy kịch gì, khi nào hết bận năng nghỉ ngơi rồi nói "

(4) Phiền chán: vì phiền phức mà chán ghét

Tiết thị còn muốn nói điều gì nữa, Hồ thị liền bước tới "Đại ca đại tẩu, đang nói gì thế? Ta hình như mới tên của A Nhu?" Bà ta nhìn xung quanh một vòng, lộ ra ánh mắt ngạc nhiên, "Hôm nay là ngày vui lớn của A Uyển, sao người làm tỷ tỷ như A Nhu lại không đi qua?"

Hồ Thị là em gái cùng cha cùng mẹ với Hồ Linh, đừng nói là so sánh với Tiết thị, chỉ cùng Hồ Linh so sánh, tựa như bà ta đã già hơn ông mười tuổi. Thân hình bà ta gầy gò và nhỏ bé, khuôn mặt có chút khắc nghiệt, những nếp nhăn khóe mắt rất dễ nhìn thấy, vừa nhìn là biết cuộc sống trải qua không được tốt.

Bà gả cho một gia đình đọc sách trong huyện, mặc dù của hồi môn của bà rất nhiều, có thể chịu được ở nhà chồng không có thu nhập không nói, nhưng còn có ba thư sinh đang đọc sách. Cha chồng cho đến khi mất đi cũng không đậu được cử nhân, còn chồng thì mãi đến ba mươi lăm mới đỗ tú tài, nhưng mà con trai bà Triệu Tịch Nghiêm từ nhỏ đã thông minh hơn người, chỉ mới mười lăm tuổi đã thi đỗ tú tài.

hiện tại mười bảy, đợt mùa thu năm nay là con trai bà cùng cha của hần cùng nhau thi Hương.

Có một đứa con trai ưu tú như vậy, cho dù gia đình hơi nghèo, nhưng lúc về nhà mẹ đẻ đối diện với đại ca và đại tẩu, tiếng nói vẫn có ảnh hưởng. Huống chi hai đứa bé khi còn nhỏ, bà cùng với đại tẩu Giang thị đã khuất sớm định hôn ước cho tụi nhỏ. Cháu gái trưởng Hồ Ngọc Nhu là con dâu tương lai của bà, vì thế giờ bà hỏi một tiếng tính ra cũng đủ tư cách.

Mà lúc bà lên tiếng hỏi, Triệu Tịch Nghiêm đang đứng cạnh bà cũng nhìn qua, hần với Hồ Ngọc Nhu lớn lên cùng nhau, thanh mai trúc mã, cảm tình sâu đậm. Nếu không phải mẹ hần khẳng khẳng chờ hần thi đậu cử nhân mới có thể cưới vợ, hần đã sớm ôm được mỹ nhân về nhà.

Hôm nay là ngày tam biểu muội xuất giá, hần đã đến nửa ngày nhưng không nhìn thấy được người yêu, lòng sớm đã lo lắng. Tự nhiên lúc này lỗ tai dựng thẳng, muốn nghe rõ cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Đối mặt với ánh mắt của em gái và cháu ngoại trai, Hồ Linh mất tự nhiên ho khan. Con gái lớn khôngmuốn lấy chồng, mà em gái mình lại không muốn người ta nói mình trèo cao, nên hôn sự phải kéo dài đến khi cháu ngoại trai trúng cử rồi mới tính, hôm nay con gái lại có lòng hẹp hòi so đo, ông làm sao có thể nói ra, làm thế chẳng khác gì kiểm chuyện cho em mình coi thường con gái mình?

Hồ Linh không nói, Tiết thị biết ông muốn che chở Hồ Ngọc Nhu, mà bà cũng sợ Triệu Tịch Nghiêm kích động gây ra chuyện, vì vậy bà lặng lẽ giải thích, "Hồ Ngọc Nhu hai ngày một chút khó chịu, ta bảo con bé vào phòng nghỉ ngơi rồi. "

Khó chịu?

Triệu Tịch Nghiêm quả thực lo lắng vô cùng, sau đó nhìn Hồ thị, rồi vội hỏi Tiết thị: "Mợ à, A Nhu biểu muội sao thế, có phải bị bệnh không?"

Triệu Tịch Nghiêm năm nay mười bảy, lớn lên tướng mạo khôi ngô tuấn tú ôn hòa, vì từ nhỏ theo ông nội và cha đọc sách, mưa dầm thấm lâu, trên người càng có phong độ thư sinh, cho dù lúc này đangnóng này, dường như vẫn mang dáng vẻ quân tử khiêm tốn.

Nghĩ đến con gái mình đối với hần một lòng một dạ, nhưng hần ta lại cố tình thích Hồ Ngọc Nhu, bà thậtlòng không ưa nổi hần. Do đó, bà không trả lời mà mà cho Hồ thị một ánh mắt.

Con gái nhà ai mà mỗi tháng không có vài ngày không thoải mái, Hồ thị ngầm hiểu, liếc nhìn mặt con trai mình lo lắng, trong bụng cảm thấy cháu gái không phải có chút yếu ớt quá.

Kéo tay áo con trai một cái, bà lắc đầu, trách "không phải bệnh. Yên tâm đi."

Triệu Tịch Nghiêm phản ứng chậm nửa nhịp, còn không chờ hấn đỏ mặt, bên ngoài truyền đến tiếng huyền não vui vẻ, tân lang và tân nương bị mọi người vây quanh ngoài cửa.

Tân lang hôm nay chính huyện lệnh Trường Châu, là quan phụ mẫu của một huyện, nhưng vào lúc này, hấn lại công tân nương!

Mọi người trong phòng muốn đến hành lễ với hấn đều choáng váng, Triệu Tịch Nghiêm đi ra theo cuối cùng, nhìn chàng trai trẻ đang nhẹ nhàng thả tân nương xuống, cũng hơi giật mình.

Huyện lệnh huyện Trường Châu - Chu Thừa Vũ, tự Thanh Hà, là Thám hoa lang tiền triều. Câu chuyện về lần thi hội của ngài ấy, cho dù đã qua mười năm, vẫn còn là một truyền kỳ với những người đọc sách triều đại nhà Lương.

Có người nói năm ấy ngài thi đứng đầu bảng, có khả năng đậu Trạng Nguyên. Thế nhưng thời điểm thi đình lại bị thua xuống vị trí thứ hai. Sờ dĩ ngài ấy được xếp hạng thứ ba, có lẽ do lúc đó ngài tuổi nhỏ nhất, tướng mạo lại tốt nhất, tiên đế nghĩ thăm công chúa Gia Nhu còn chưa xuất giá, ban đầu muốn tuyền ngài ấy làm phò mã.

Cuối cùng chẳng biết lý do gì, ngài vẫn chưa được tuyền làm phò mã. Ngài ấy và Trạng Nguyên không được bổ vào làm quan chính thức ở lục bộ(5), mà lại cùng nhau cầu hoàng đế ban lệnh, một người đi đến phủ Bảo Định làm huyện lệnh trong huyện Định Hưng dưới trướng, người còn lại đến huyện Trường Châu làm huyện lệnh.

(5) Lục bộ gồm 6 bộ: lại, Hộ, lễ, binh, hình, công

Chỉ một thoáng chín năm đã trôi qua, hai người vẫn cứ an nhàn làm huyện lệnh, không có chút ý nghĩ tiến thủ, quả là tạo dịp cho những người thi khảo có công danh một đường thẳng quang tiến chức, người đọc sách có hoài bão trong thiên hạ coi thường.

Nhưng đối với huyện Trường Châu mà nói, trong mắt những người giàu có nơi đây thì Chu huyện lệnh là hung thần ác sát, máu lạnh vô tình, chắc chắn là ác mộng của bọn họ. Trái lại nói tới dân chúng huyện Trường Châu, mặc dù tính khí vị Chu huyện lệnh này có chút thất thường, danh tiếng có khen có chê, nhưng vì có ngài ấy, cuộc sống của họ so với trước kia thì thực sự sung túc đầy đủ hẳn.

Mà đối với Triệu Tịch Nghiêm mà nói, phu tử từng giảng cho hấn nghe một bài về Chu huyện lệnh, ngài ấy trở thành tấm gương trong lòng hấn. Cho dù học thức, tri thức hay thái độ làm quan, Triệu Tịch Nghiêm đều cho rằng, nếu mình có được hai phần của Chu huyện luyện, đời này xem như sống không uổng phí.

Hiện tại Chu huyện lệnh cưới Tam biểu muội, tương lai hấn cùng A Nhu thành thân, bọn họ trở thành anh em cột chèo. Khi đó, nếu mình có gì không hiểu, tin rằng ngài ấy chắc không ngại khai sáng cho mình.

Thấy mọi người sùng sốt, sư gia bận rộn bên cạnh Chu Thừa Vũ lên tiếng, "Miễn hết, miễn hết, hôm nay là ngày đại hi của Chu đại nhân chúng tôi, không cần đa lễ, không cần đa lễ."

Mọi người nói cười ha ha mà lùi lại.

Hồ Linh với Tiết thị được sư gia ấn xuống ghế dựa hoa lê đằng ngay vị trí đầu trung tâm.

Tào ma ma cùng Lý ma ma đỡ Hồ Ngọc Nhu, gần như nắm lấy tay cô kính trà cho hồ Linh và Tiết thị, chờ chốc lát, Chu Thừa Vũ bên này cũng dâng lên hai tách trà.

Hồ Linh cùng Tiết thị hai người cơ hồ cùng nhau đứng dậy, nom nớp lo sợ đứng uống trà.

Buông tách tách trà, đáng về Tiết thị trong nháy mắt luyến tiếc vô bờ không nỡ xa con gái, nói không nên lời, chỉ lấy khăn tay lau khóe mắt, trong chốc lát đôi mắt đỏ lên nước mắt rơi không ngừng.

Hồ thị thấy vậy, tiến tới đỡ Tiết thị, "Hôm nay là ngày đại hi của A Uyển, mà nàng gả đi liền thành phu nhân huyện lệnh, ngày tháng tốt đẹp đang chờ con bé phía trước, tâu nên vui mừng mới phải."

Tiết thị gạt đầu liên tiếp, nghẹn ngào nói "Ta là vì quá mừng... cho nên mới... mừng quá mới khóc..."

Thực tế, nhìn Chu Thừa Vũ trước mặt nàng một chút cũng không cao hứng. Thân phận cao quý như vậy, hình dáng nam tử xuất chúng, vốn là con rể của mình, chỉ tại do con gái tùy hứng làm bậy, một hai bắt đưa con gái không chui ra từ bụng của mình gả thay, bây giờ nhìn thấy chuyện đã thành, lòng mình lại tiếc hùi hụi không muốn.

Bà ta mơ hồ liếc nhìn đứa con gái dưới lớp khăn voan đỏ thắm, lại nhìn về mặt không chút vui mừng nào của Chu Thừa Vũ, trong lòng bà mới có chút cân bằng.

Hồ Linh đương nhiên chẳng có ý kiến gì với con rể này, ông đặt tách trà xuống, mà quay sang căn dặn Hồ Ngọc Nhu, "A Uyển, lần này con gả đến Chu gia, từ nay về sau chính là người của Chu gia. Nữ tử xuất giá, phu chủ vi thân, phu cương thê nhu, ân ái tương thân. Chớ học người phụ nữ lừa bịp, chớ học người phụ nữ lười biếng, chớ học người phụ nữ ngu xuẩn, mọi việc để chồng làm chủ, con nên nhớ kỹ."

(6) phu chủ vi thân, phu cương thể nhu, ân ái tương thân: mình thấy khá hay nên giữ nguyên, ý: xem chồng là người thân của mình, chồng cứng rắn thì mình mềm mỏng, cùng yêu thương nhau.

Phi! Đây không phải là nội dung “nữ luận ngữ”(7) trong “phu sự” sao? Lúc trước, cô đọc được trên mạng, xem xong hết sức tức giận, thực không ngờ rằng đời này chính tay cô lại có thể nghe thấy.

(7) Tên sách của Khổng tử

Dẫn con gái mình những thứ này, đây là việc người làm cha ruột nên làm sao?

Nhưng mà ông ấy gọi mình là A Uyển... A Uyển chính là Hồ Ngọc Uyển, so với tiểu cô nương nguyên chủ nhỏ hơn một tuổi, là con gái thân sinh của mẹ kế Tiết thị. Chỉ là tiểu nguyên chủ bị ép gả, cha ruột biết không đây?

Có điều phỏng chừng ông ấy biết được thì cũng vô dụng thôi, ông ta có thể dặn dò Hồ Ngọc Uyển thế này. Nghĩ đến cũng biết đối với tiểu cô nương nguyên chủ, thái độ của ông ấy không tốt hơn chút nào.

Hồ Ngọc Nhu bị hai bà tử diu dặt, không thể động đậy mà cũng không thể nói được. Cả người không chút sức lực nhất là đầu rơi gật gù gật gù

Hồ Linh nghĩ rằng con gái mình lắng nghe lời mình dạy, hài lòng nở nụ cười, sau đó nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng của Chu Thừa Vũ, vì không biết hẳn ta vui mừng hay giận dữ, vội thu lại nụ cười, cung kính đứng im một chỗ.

Bị khăn voan che lại, Hồ Ngọc Nhu tự nhiên không biết gì, mà cũng không biết có phải do liều lượng thuốc kia quá liều hay không, cô bây giờ không chỉ đứng không vững, mà còn buồn ngủ, mí mắt cứ dính chặt lại với nhau.

Quá trình tiếp theo cô không biết gì, chỉ biết rằng dường như lại được người kia tiếp tục công, vẫn bị người ta không khách khí ăn đậu hũ. Cuối cùng cô bị ném vào kiệu hoa, tới khi kiệu hoa lao đảo lắc lư nâng lên, cô đã mất ý thức.

Khi cô có được ý thức lần nữa, đùi cô bị ai đó cầm kim khâu đâm, đột ngột bị đau làm cô tỉnh ngay lập tức, cô không biết mình đang ở đâu, tai nghe Tào ma ma nói chuyện.

"Đại tiểu thư, bây giờ người và Chu huyện lệnh đã bái đường thành thân vào động phòng, nô tỳ phải trở về phủ rồi." Bà ta nói, cẩn thận kéo Hồ Ngọc Nhu khỏi lòng mình, đặt nàng dựa vào gối bên đầu giường, "hiện tại hai người đã bái đường, việc hôn nhân này sẽ không đổi được nữa, mặc kệ ngài vì chính mình hay vì Quân ma ma cùng A Quỳnh nha đầu kia, kể tiếp người cùng Huyện thái gia tính như thế nào thì xem ngài vậy."

"... vậy thì, bọn họ đâu?" Hồ Ngọc Nhu mở miệng, không ngờ có thể phát ra tiếng.

Tào ma ma nói: "Hôm qua A Quỳnh đã tới đây trải giường cho người rồi, lát sau sẽ đến hầu hạ người. Quân ma ma thì còn ở thôn trang, ngài yên tâm, đêm nay nô tỳ trở về nếu không có chuyện gì, thì sáng mai phu nhân sẽ mời đại phu cho bà ấy. Chờ đến lúc chuyện tốt của người và huyện thái gia thành, phu nhân tự nhiên sẽ đưa Quân ma ma tới cho người. "

Vừa nói xong không đợi Hồ Ngọc Nhu trả lời, xoay người rồi đi.

Hồ Ngọc Nhu vô lực dựa vào giường, hiện tại là tháng bảy nóng nhất trong năm, cô mặc chiếc váy cưới đỏ thắm tầng tầng lớp lớp phức tạp, đồ lót bên trong sớm đã ướt đầm. cô cố hết sức vươn tay, mất nhiều lần nỗ lực mới chạm được tới cổ và má, chảy nhiều mồ hôi, lớp trang điểm trên mặt sớm nhoe nhò, chỗ bị siết trên cổ, vẫn còn đau âm ỉ.

Nghĩ đến chuyện Tào ma ma nói, cô biết ý tứ của Tào ma ma, muốn cô nói rằng cô ấy ghen tị Hồ Ngọc Uyển có một cộc hôn sự tốt, cho nên nhất thời hồ đồ cướp lấy nhân duyên này, vứt bỏ vị hôn phu gả tới Chu gia... Hồ Ngọc Nhu đương nhiên không muốn hại Quân ma ma và A Quỳnh, nhưng cô mặc dù đây không phải là cơ thể của mình, không phải khuôn mặt mình, nhưng cô vẫn như cũ không nghĩ mới vừa tới đã bị ông chồng già dè, vì thế lời này không nói được.

Vậy cô nên làm gì đây?

Cũng không biết tình tình Chu huyện lệnh này ra sao, nếu ông ấy thấy vết hằn trên cổ của mình, liệu ông ta có đoán được do mình miễn cưỡng gả hay không, do đó sẽ không chạm vào chính mình?

Nếu ông ấy là một người thấu tình đạt lý thì tốt.

Có lẽ cô còn có thể thỉnh cầu ông ấy cứu Quân ma ma.

Huyện lệnh..... Hồ Ngọc Nhu tự động bỏ rất nhiều bộ phim nhân vật phản diện tồi tệ cùng ông già béo phệ có đầu tròn vo bóng lờng, trong đầu đầy áp hình ảnh Tô Hữu Bằng thủ vai huyện lệnh khí chất vô song. Nếu bất cô có thể gả cho chàng huyện lệnh như vậy, cô sẵn sàng gả, nếu không quay trở về được nữa, thực sự gả cho..... cô đang ảo tưởng về chuyện lập gia đình, đột nhiên có người bước vào, bước chân có chút nặng, bước tiến lớn, rõ ràng là một người đàn ông.

không cách nào có thể đứng dậy, trong nháy mắt cả người Hồ Ngọc Nhu căng thẳng, nắm chặt tay một lúc.

p/s: nữ chính háo sắc ngầm quá ٭(≥◇≤)٭

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chu... đại nhân, ngài không thích hôn sự này à?

Mới vừa đi tới cửa phòng, Chu Thừa Vũ dừng bước.

Ngoại trừ ngọn đèn có sẵn, tân phòng có thêm chiếc bục nhỏ trước giường chạm khắc hoa lê, hai giá nến long phượng đỏ rực, soi sáng khắp phòng vừa rực rỡ vừa vui mắt.

Ánh mắt Chu Thừa Vũ chậm rãi dời khỏi ánh nến hi, từ từ rơi trên người thê tử mới qua cửa của mình. trên người nàng mặc giá y đỏ chói, chiếc khăn voan uyên ương nghịch nước chưa được gỡ xuống, nàng cũng không ngồi ngay ngắn ở giữa giường, mà tựa vào bên cạnh cửa giường, dường như không có sức, phải nhờ đến cửa giường chống đỡ mới không ngã.

Y không khỏi nhớ lại thời điểm đón dâu, lúc y công tân nương có cảm giác có vẻ là lạ, Hồ tam tiểu thư khóc lóc đòi gả cho y bằng được, chả lẽ có bệnh khó nói sao?

Lông mày hơi nhăn lại, có điều nhanh chóng giãn ra.

Việc này vốn không quan trọng gì, y cũng đâu có quan tâm gì đến việc thành thân, nếu không phải tuổi tác y ngày càng lớn, mẫu thân càng ngày càng sốt ruột, tự dưng lại mọc thêm Hồ tam tiểu thư này một khúc hai nháo đòi gả cho y, làm cho cả huyện ai ai cũng biết khiến y xuống đài không được, nếu được y chả muốn cưới nàng.

Chỉ là giờ cưới cũng đã cưới, cho dù người khỏe mạnh hay yếu đuối, chẳng qua nhiều thêm một miệng ăn. Chu Thừa Vũ y nam nhi bảy thước(, chưa tới mức không nuôi nổi gia đình, không nuôi nổi vợ con.

(Nam nhi bảy thước: ý chỉ người khỏe mạnh

Chậm rãi tiến đến giường, y ngồi bên cạnh Hồ Ngọc Nhu

Thời tiết đang ở giữa hè, bận rộn gần hết ngày người Hồ Ngọc Nhu mồ hôi nhễ nhại, vậy mà thời khắc y ngồi xuống bên cô, không biết do tâm lý cô này sinh sợ hãi hay người y tỏa ra hàn khí, Hồ Ngọc Nhu bỗng cảm thấy có lẽ mồ hôi nóng trên người cô thành mồ hôi lạnh mất rồi.

cô chợt phát hiện khăn voan mình bị người ta đang được gỡ, người không tự chủ được cứng đờ. cô còn đang cân nhắc xem mình có nên giả vờ bất tỉnh không, thì trước mắt tối đen bỗng vụt sáng, đập vào mắt cô là một khuôn mặt lạnh lùng.

Hồ Ngọc Nhu ngu luôn.

Thứ nhất, cô không nghĩ trong tân phòng Huyện thái gia còn có người ngoài, thứ hai, cô không nghĩ tới người trước mắt này ôi sao - đẹp trai quá vậy!

không phải đẹp của tiểu thớt tươi, mà là vẻ đẹp của thanh niên hai mươi bảy hai tám tuổi, làn da hơi rám nắng, mũi cao, môi mỏng hơi mím chặt, ánh mắt nhìn cô sâu thẳm. không biết tại sao, y nhìn vào mắt cô không dấu vết đánh giá, chớp mắt đã biến mất, ánh mắt đó sâu không thấy đáy, mọi người không biết được y đang nghĩ gì.

Do Chu Thừa Vũ chưa từng gặp Hồ Ngọc Uyển, cho nên y chẳng hay người đã thay đổi. Y không bận tâm Hồ Ngọc Nhu đang sững sờ, đứng dậy, đi đến bên bàn cầm bình rượu, rót ra hai ly, ngồi xuống một lần nữa, rồi đưa một ly cho Hồ Ngọc Nhu.

Hồ Ngọc Nhu nhìn vào ly hoa văn sắc sỡ, chỉ nửa ly rượu, mặc dù người cầm trông rất có tay nghề, cũng không tránh được mặt nước gợn sóng nhỏ.

cô ngập ngừng một lúc, mà cũng không đưa tay đón, quay đầu lại và nhìn về phía cửa, dò hỏi: "A hoàn của tôi, cái người đến hôm qua tên A Quỳnh ấy, cô ấy không biết ở nơi nào?"

Chu Thừa Vũ lạnh nhạt đáp: "Bên ngoài."

Giọng nói này... ở nhà, là anh ta công minh! Thế nào là anh ta, sao anh ta có thể ở đây? Tức thì Hồ Ngọc Nhu cúi đầu nhìn, quả nhiên anh chân anh ta mang giày đen.

Chuyện này... ôi cái gì xảy ra thế này?

Chẳng phải Tào ma ma nói Huyện thái gia đã lớn tuổi sao? Có vẻ như... không tính là "lớn" mà, nếu so với tiểu nguyên chủ ước chừng hơn mười tuổi, nhưng nếu so sánh với tuổi thật của cô, chỉ sợ nhiều lắm là hai, ba tuổi là cùng?

Hồ Ngọc Nhu nghĩ trước đó “được” ăn đậu hủ(9), mặt cô phụt lên hai rặng đỏ, may là hôm nay trang điểm dày, nên không thấy được mặt cô đỏ. Chỉ có điều chiếc tai nhỏ lủng lẳng có mấy sợi bay bay thibán đứng cô, vành tai đỏ ửng, giống như có thể bốc hơi lên.

(9) “đậu hủ” hiểu theo nghĩa thô là “da thịt”, cả cụm từ “ăn đậu hủ” trở nên phổ biến từ cộng đồng giới trẻ TQ, với ý nghĩa tương tự dè xòm, sàm sỡ, 35

"Nàng muốn gặp nha hoàn của nàng?" Chu Thừa Vũ dù không biết lý do, nhưng anh ta vẫn đồng ý. "Uống xong rượu giao bôi, ta cho gọi cô ta vào."

Y đã đuổi hết hạ nhân ra ngoài mới đến tân phòng bồi tân nương, nhưng khách bên ngoài không thể bỏ mặc được, ngay cả khi y là quan phụ mẫu của một huyện, muốn quản lý cả huyện Trường Châu, không chỉ dựa vào một mình y là được.

Uống xong rượu giao bôi!

Hồ Ngọc Nhu nhìn anh ta, nghe anh ta nói, trái tim đập thình thịch thình thịch. Lúc trước tự suy diễn rồi lo lắng và sợ hãi, nghĩ anh ta là phùng gian ác xấu xa, muốn cô mang tiếng xấu. Sau gặp mặt rồi, so với tưởng tượng ban đầu của cô cách quá xa mà lòng vô cùng bất ngờ lại vui sướng, cho dù bị cưỡng ép, cho dù cô không thích gì huyện thái gia này, nhưng nghĩ tới hình ảnh đáng sợ trước kia, thì giây phút này cô lại hết sức vui mừng.

cô nói thầm trong lòng: Hồ Ngọc Nhu ơi Hồ Ngọc Nhu, sao mi lại sa đọa thế này!

Có điều trong lòng đang tự phỉ nhổ mình, nhưng tay cô nhanh chóng đón ly rượu. Tay mới giờ lên, Chu Thừa Vũ liền vòng tay qua tay cô, không đợi cô cùng uống mà tự mình uống trước luôn.

Hồ Ngọc Nhu vừa uống lẹ vừa buồn bực.

Ở hiện đại cô là cô gái nói không với rượu, còn tiểu nguyên chủ này chỉ mười lăm tuổi tất nhiên chưa uống qua một lần. đã thế mới hớp qua một ngụm, vị cay của rượu kích thích, cô bị sặc.

Ho liên mấy tiếng, cơ thể không có sức, Hồ Ngọc Nhu chỉ có thể nắm lấy tay áo của Chu Thừa Vũ mượn lực. Lúc chưa uống rượu giao bôi, y đã thay ra bộ hi bào đỏ chói, người y lúc này là một bộ cẩm bào trắng thêu kim tuyến, nhìn vào ít đi ba phần hi khí(10), lại tăng thêm ba phần cao quý.

(10) Hi khí: không khí vui mừng ngày cưới

Ít đi ba phần hi khí...

Đúng rồi, khi còn ở Hồ gia thì giọng điệu lạnh lùng, về nhà thì đôi quần áo thường, vào phòng tới giờ chả nở được nụ cười, có lẽ anh ta cũng không thích hôn sự này đâu nhỉ?

Cho dù đám cưới thì đã sao, giờ này còn chưa có động phòng đầu nhé!

Hồ Ngọc Nhu sặc dữ dội, lớp phấn dày cũng chẳng che nổi màu đỏ trên mặt, nhưng cô chỉ lo hưng phấn nhìn Chu Thừa Vũ, đôi mắt lấp lánh, như ngôi sao lung linh.

Chu Thừa Vũ không hiểu nhìn cô.

Hồ Ngọc Nhu là rất vội, đặc biệt hy vọng có thể rời khỏi Chu gia ngay bây giờ, nhưng cô trước mắt phải cố gắng khống chế sự kích động trong người lại, hướng Chu Thừa Vũ công cộng môi, hỏi thử: "Chu... đại nhân, ngài không thích hôn sự này à? "

không biết anh ta làm người thế nào, không biết thái độ anh ta ra sao, Hồ Ngọc Nhu không dám nói sự thật. cô đã đi ra khỏi cánh cửa Hồ gia tiến vào nhà họ Chu, có chút bất trắc gì, thanh danh cô coi như xong.

Cho dù cô có thể rời đi hay không, cô cũng không thể hủy danh tiếng của mình, bởi vì đây là cổ đại ác độc, đối với phận nữ tử mà nói, thanh danh so với mạng sống quan trọng hơn nhiều.

Tiểu nguyên chủ đã không có mẹ ruột chở che, cha thì không thương, nếu mang tiếng xấu, sẽ không ai cưới cô bé nữa. Còn biểu ca kia của cô nàng, áng chừng ở hiện đại cô đã xem quá nhiều phim tình cảm chia chia hợp hợp, Hồ Ngọc Nhu không có sức lực đặt niềm tin vào đàn ông. Theo ký ức của tiểu nguyên chủ, biểu ca Triệu Tịch Nghiễm thực sự một lòng một dạ với cô nàng, chỉ là họ Triệu cũng một lòng với đường công danh, chắc gì đã sẵn sàng cưới người vợ có danh tiếng xấu.

Chu đại nhân, ngài không thích hôn sự này à?

không hẳn là thích, cũng không hẳn không thích.

cô nhìn anh ta thăm dò, ánh mắt lấp lánh Hồ Ngọc Nhu âm thầm đoán, Chu Thừa Vũ hiểu lắm lòng nhiệt tình của cô bị y lạnh lùng đã kích, nghĩ nghĩ, liền không muốn nói sự thật.

Y với lấy cánh tay mềm mại của Hồ Ngọc Nhu, diu nàng đến cửa tròn bọc để tựa vào, nói: "Nếu nàng mệt mỏi, nằm nghỉ ngơi một lát đi, ta đi ra ngoài trước."

nói xong không đợi Hồ Ngọc Nhu trả lời, y bước nhanh ra khỏi phòng, để lại Hồ Ngọc Nhu mở to mắt kinh ngạc, quơ quơ tay về phía trước.

Loại người gì thế này, ôi chào, vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi mà!

Chốc lát sau, cô nghe có tiếng bước chân bên ngoài cửa, một tiểu a hoàn khoác y phục quá khổ xuất hiện, dáng người nhỏ nhắn, trông rất rụt rẻ. cô ấy vừa thấy Hồ Ngọc Nhu, liền ba chân bốn cẳng bay đến cạnh giường, ôm lấy bắp đùi Hồ Ngọc Nhu khóc như mưa.

"Tiểu thư..... hu hu hu, tiểu thư ơi..."

Hồ Ngọc Nhu nhẹ nhàng vỗ lên vai cô ấy. "A Quỳnh, đừng khóc vội. Ngồi lên đây này. Tôi có chuyện nói với em đây."

A Quỳnh nước mắt lưng tròng nhìn lên, ngạc nhiên nhìn Hồ Ngọc Nhu, tiểu thư cùng với Biểu thiếu gia là thanh mai trúc mã, biết được mình không gả được cho biểu ca, hận không thể chết quách đi cho xong. May mà có Quán ma ma cùng nâng đỡ lại, sợ rằng người đã không còn, nhưng bây giờ, sao tiểu thư có thể bình tĩnh nói chuyện với nàng thế này?

Tiểu thư nhìn thấy nàng, người nên khóc nức nở không thôi mới đúng chứ?.

Hồ Ngọc Nhu biết A Quỳnh đang nghĩ gì, khóe miệng không tự chủ giật giật, bịa chuyện: "Đừng khóc, khóc cũng có giải quyết được chuyện gì đâu. Tôi mới gặp Chu đại nhân, A Quỳnh, có lẽ chuyện của tôi sẽ chuyển biến tốt thôi."

thì ra tiểu thư đang nghĩ cách.

Trong lòng A Quỳnh vui vẻ hẳn, sau đó lại càng đau lòng hơn, "Nhưng tiểu thư đã cùng Chu đại nhân bái đường vào động phòng rồi, chuyện ai cả huyện Trường Châu ai cũng chứng kiến, còn có cách nào đây? Coi như..... coi như Chu đại nhân biết sự thật sẵn sàng thả tiểu thư đi, nhưng lão gia lại bắt công, phu nhân thì luôn tính kế gả tam tiểu thư cho biểu thiếu gia, mà danh tiếng tiểu thư bị hỏng mất rồi, cho dù biểu thiếu gia không quan tâm, cô phu nhân cũng bận tâm."

nói mãi nói mãi, miệng A Quỳnh nhắc tới lão gia, nhưng nàng cũng biết đây là huyện nha chứ chẳng phải Hồ gia, cuối cùng lặng lẽ khóc.

Cho dù cô chẳng có chút cảm tình với cô ấy, nhưng nhìn thấy cô ấy khóc thương tâm thế này, tim Hồ Ngọc Nhu đau đớn muốn khóc.

Tuy nhiên, những điều này khiến cô bỗng hoang mang, đây không phải là hiện đại, nếu ở hiện đại cô có tay có chân, dù xuyên đến đâu cũng không ngại. Nhưng ở thời nam tôn nữ ti cổ đại này, cô chỉ là một cô gái yếu đuối, đặc biệt là tiểu nguyên chủ xinh đẹp đến nhường này, nơi nào mới là nơi cô dừng chân được?

Chưa kể không có tiền trong tay, cho dù có nhiều tiền, cô cũng không biết nên đi đâu.

A Quỳnh khóc một lúc, nhìn tiểu thư mình ngỡ người xuất thần, nàng lặng lẽ đứng dậy, kéo một cái ghế nhỏ và ngồi xuống, ngira đầu nhìn Hồ Ngọc Nhu: "Tiểu thư, tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?"

Hồ Ngọc Nhu vô thức lắc đầu: "Tôi không biết."

A Quỳnh trông thấy cổ Hồ Ngọc Nhu kinh ngạc rồi hoảng sợ, đứng dậy cầm khăn đi qua xem xét. Mặc dù Tào ma ma thoa rất nhiều phấn trên cổ Hồ Ngọc Nhu, nhưng nửa ngày trôi qua, ở cổ chầy mò hôi mồ ít, vì thế chỉ cần dùng khăn lau qua một cái, vết hằn trên cổ hiện ra ngay lập tức.

"Tiểu thư!" A Quỳnh ghen ngào hét lên. "Người, trên cổ người là gì?"

Tay Hồ Ngọc Nhu nhẹ nhàng chạm vào, đầu óc không nghĩ được kế tạm thời nào, đầu cô rối không chịu được, cô cũng không muốn nghĩ gì nữa, có thể yên bình trôi qua đêm nay thì tính tiếp.

A Quỳnh vút khăn đi ôm chầm lấy Hồ Ngọc Nhu, tuy giọng nhỏ nhưng đầy kiên định: "Tiểu thư, chúng ta trốn đi! Dù cô phu nhân có thể không hài lòng, nhưng biểu thiếu gia thích người thật lòng, dẫu sao cô phu nhân cũng là di ruột của người, bà sẽ đối xử người không quá mực tuyệt tình. Tiểu thư, trốn đi, chúng ta đi tìm biểu thiếu gia!"

Sau khi A Quỳnh nhìn thấy Chu Thừa Vũ, nàng muốn thuyết phục Hồ Ngọc Nhu ủy khúc cầu toàn (11), theo Chu Thừa Vũ. Dù sao Chu Thừa Vũ sinh ra có tướng mạo phú phách, mà còn là huyện thái gia, Hồ Ngọc Nhu gả qua là phu nhân quan gia, tương lai rồi quay về Hồ gia trùng trị Tiết thị và Hồ Ngọc Uyển là chuyện hiển nhiên.

Ủy khúc cầu toàn [委曲求全]: “Ủy khúc” [委曲] là “uốn lượn; uyển chuyển; quanh co;”, “cầu toàn” [求全] có thể tạm hiểu là “mưu cầu sự hoàn hảo”, “đạt được mục đích”, v.v... (Theo QuickTranslator) Miễn cưỡng nhân nhượng người khác, hòng để bảo toàn (giữ tròn, duy trì, v.v...). Cũng chỉ vì lấy đại cục làm trọng mà nhượng bộ. (Theo Tra tuân công cụ đại toàn) Có lẽ là thành ngữ này cũng giống kiểu “chính sách mềm dẻo”. XD

Nhưng cô lại thấy vết dây hằn trên cổ Hồ Ngọc Nhu, nghĩ tới mình không ở Hồ gia, có khả năng Hồ Ngọc Nhu tự tử. May mắn hiện tại cũng nhạt được mạng về, nàng lại sợ Hồ Ngọc Nhu tiếp tục nghĩ quẩn, nàng cảm thấy cho dù chạy không thoát, cũng tốt hơn bây giờ nhiều.

Trốn sao?

Hồ Ngọc Nhu không thể quyết định được.

Cho dù cô trốn đi, cô cũng không phải đi tìm biểu ca của tiểu nguyên chủ

Đó là thanh mai trúc mã, người yêu của tiểu nguyên chủ, dù rằng là thân xác này nhưng giữa hai người vốn là kẻ xa lạ. Thay vì đi tìm vị biểu ca đó, còn không bằng ở lại Chu gia.

cô lắc đầu chuẩn bị mở lời, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, tiếp theo là giọng nói của một phụ nữ trung niên, "Đại phu nhân, nô tỳ là Không ma bên người Nhị phu nhân, Nhị phu nhân sai nô tỳ mang thức ăn cho người, nô tỳ có thể mang vào không?"

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Anh ta nhỏ giọng thì thầm:Muộn rồi, ngủ thôi.

trên bàn tiệc khách nữ, Chu nhị phu nhân Tô thị đặt ly xuống, cười có lỗi với mọi người, "Mọi người cứ ăn trước, hậu viện có việc tôi phải qua xem một cái, trở về sẽ bồi tội cùng các phu nhân sau vậy."

trên bàn, mấy vị phu nhân vội xua tay xua tay, gạt đầu gạt đầu, cười ha hả nhìn cô đứng dậy, bước nhanh rời khỏi.

Phu nhân huyện thừa Phương thị cùng Tô thị quan hệ thân thiết, thời điểm này đứng ra giúp nàng ta chào đón khách nữ, "Chu đại nhân cưới vợ, Chu lão phu nhân lại trước giờ không quản việc nhà, hôm nay Nhị phu nhân muốn đãi tiệc, chiều đãi chúng ta, rồi phải săn sóc đại tẩu mới qua cửa để không thất lễ, đúng là không có hơi rảnh rồi mà."

Các nữ khách khác nhao nhao phụ họa theo.

Chu Thừa Vũ chưa có vợ, từ trước đến nay hậu trạch Chu gia đều do Tô thị quản, thế là mang danh phu nhân nhà quan trọng huyện, mọi người hoặc ít hoặc nhiều đều tiếp xúc với nàng ta, qua lại với nhau rồi có giao tình. Cho dù mai sau có giao ra quyền quản gia, thì cũng không nhất thiết đắc tội với nàng ta, nghe nói Tô thị cũng là thiên kim phú hộ trong kinh thành, có nhà mẹ đẻ chống lưng cứng ngắc không nói, mà phu quân của nàng- Chu nhị gia Chu Thừa Duệ, là Tướng quân võ tướng đóng quân ở biên quan.

Bởi vì Phương thị với Tô thị quan hệ thân thiết, có người thì thầm với nàng ta.: "Nghe nói vị Chu đại phu nhân mới nhận chức này, là tự mình một khóc hai nháo đòi gả cho Chu đại nhân bằng được, chỉ là tiểu nha đầu mười mấy tuổi, ngày sau không phải để Nhị phu nhân tặng quyền quản gia cho nàng ta chứ?"

"Tiểu nha đầu mới mười mấy tuổi, có thể làm được chuyện gì chứ?"

Trong lòng các vị phu nhân ở đây đều xem thường loại người này, những cô nương trong sạch, ai lại không biết xấu hổ như vậy, còn là một cô nương khóc lóc đòi gả? Cho nên có người lên tiếng, những người khác được dịp khinh thường ra mặt.

Nhắc đến trong lòng Phương thị cũng uất ức thay Tô thị, Chu Thừa Vũ ở huyện Trường Châu làm quan năm thứ ba, Tô thị được gả tới, cho tới nay quản gia được sáu năm. Nàng ấy chính đôn từ trong ra ngoài từng sợi chỉ từng đường kẻ đều qua tay, bây giờ lại phải chấp tay nhường quyền cho một tiểu nha đầu, chưa kể con bé đó có làm được việc hay không, mà trước mắt việc này rõ ràng là cưỡng đoạt tâm huyết của người khác?

Nghĩ là vậy nhưng trên mặt Phương thị không đổi sắc, lắc đầu cười nói: "Ta cũng không rõ đây này, Nhị phu nhân cũng không nói với ta."

Nàng làm sao không hiểu lòng của các vị phu nhân này chứ, người lớn tuổi thì có con gái nên gả, còn người trẻ tuổi thì mới kết hôn mấy năm gần đây, giờ nhìn thấy Chu đại nhân lấy vợ bằng cách này, ai cũng ghen tị trong lòng không thôi. Thực tế, không nói chi các nàng, trong lòng chính nàng cũng tức lắm, tuy rằng nàng đã lớn tuổi, con gái nàng còn quá nhỏ, nhưng trong nhà còn có một cô em chồng. Nếu biết trước chỉ cần khóc lóc một chút là có thể gả cho Chu đại nhân, gần bên sông(12) như vậy, nàng đã sớm đưa em chồng đến Chu gia khóc.

(12): ý câu tách từ: gần sông hưởng ánh trăng, quan hệ giữa bà và Tô thị tốt ấy mà

Nhìn bộ dáng Phương thị hứng nước(13)không vào, trong lòng mọi người hô "cắt", từng người tản đi.

(13) Hứng nước trong câu: nước phù sa không chảy ruộng ngoài

Tô thị cùng Không ma ma đến một nơi yên tĩnh, xem phải nhìn trái không có ai nàng ta mới thì thầm hỏi, "Thức ăn đều đưa qua chưa? Nàng nói thế nào? Còn có, bộ dáng nàng ta thế nào, có dễ tiếp xúc không?"

Tô thị là em dâu, vì thế cho tới giờ vẫn chưa gặp qua Hồ Ngọc Uyển, nàng không biết, Không ma ma dĩ nhiên càng không nhận ra.

Có điều nhớ lại lúc này, lòng này Không ma ma nhàn thành một đường, "Nhận ạ, rất khách khí, chỉ nhìn nha đầu trước mặt nàng, sợ là đã khóc được lúc lâu, vành mắt hồng hồng. Còn như đại phu nhân..." Dừng lại chút, bà lắc đầu. "Thoạt nhìn có vẻ nhu nhược và yếu đuối, bộ dáng rất dễ gần gũi, thế

nhưng thân thể không được tốt, nô tỳ thấy hôm nay chắc nàng mệt chết rồi, ngồi cũng không vững mà phải dựa vào lòng giường ạ."

Nhị lão gia nhà nàng trong một năm thì có đến nửa năm không có ở nhà, bây giờ chỉ thứ hai của nàng chỉ có một thứ nữ, lão phu nhân ngày đêm mong chờ đại lão gia sớm lấy vợ sinh con, hiện tại thì đại phu nhân đã có, chỉ sợ để lão phu nhân thất vọng rồi. Không ma ma lòng sầu đến khổ, lia mắt nhìn bụng Tô thị hai vòng mới thôi.

Tô thị không để ý tới.

Nàng đang suy nghĩ về thân thể vị tâu tử mới, nếu đúng là ngồi mà còn không vững được, xem ra cơ thể này dùng không được rồi.

Phiền muộn trong lòng nhiều ngày thoáng chốc đã bay hết phân nửa, Tô thị quay sang cười nhẹ với Không ma ma. "Những lời này không thể nói bên ngoài. Nếu đã vào cửa, ngày sau phải kính trọng thật tốt mới phải." Nàng cân nhắc một lúc, rồi phân phó, "Hôm nay e là buổi tối nàng ấy còn mệt nữa. Bà đến phòng bếp dọn đồ làm thịt một con gà mái, hầm canh gà, sáng sớm mai sai người đưa tới."

Đêm động phòng hoa chúc, có thể không mệt mới sao?

Có điều Không ma ma cười không nổi, đại phu nhân là người có phúc lớn, có thể bồi đại lão gia lâu dài. Nhưng còn nhị phu nhân, nàng phải lo liệu cả đại gia đình, vậy mà một năm cùng phòng với Nhị lão gia đêm trên đầu ngón tay, khó trách đã thành thân sáu năm mà bụng không có một tí động tĩnh gì.

Bà gật đầu đã biết, nhìn sắc mặt mệt mỏi của Tô thị nói: "Nô tỳ sẽ dọn phòng bếp làm hai phần, người cũng uống một phần đi, vì chuyện thành thân của đại lão gia, người cũng mệt mỏi rồi."

Tô thị xoa nhẹ mi tâm, gật đầu đáp ứng.

Tiền xong khách khứa, Chu Thừa Vũ không về ngay tân phòng, mà gọi tùy tùng Lô Quảng phân phó: "Ta đến tân phòng, ngời cho người mang nước đến."

Đêm tân hôn mà đi thư phòng?

Lô Quảng giật mình sợ run tay chỗ, lão gia nay đã hai mươi bảy, không thể không thiếp không nói, lão phu nhân tặng hai nha đầu ngài cũng không thư phòng, dù cho lão phu nhân chưa hề lên tiếng, nhưng cũng ngầm hoài nghi con mình có phải hay không ... phi phi phi, đừng có nghĩ nhiều nữa!

Lô Quảng tìm về lí trí, nhỏ giọng đề nghị: "Lão gia, hay là ngài đi tân phòng nhỉ? Đại phu nhân chắc đang chờ ngài, nếu ngài không đi ..."

"Người nghĩ vậy à cái gì vậy!" Chu Thừa Vũ không thể không đánh vào đầu Lô Quảng vài cái, "Ta đây cả người toàn mùi rượu, đến thư phòng tắm rửa sạch sẽ rồi quay về."

Ồ, hóa ra là vậy!

Hôm nay nóng nực, mùi rượu trộn lẫn mồ hôi, thực sự không phải mùi thơm gì. Mặc dù lão gia là người đọc sách, không cùng những người thô lỗ như hần giống nhau, nhưng đại phu nhân chỉ là tiểu cô nương mười mấy tuổi, thân thể mảnh mai, đại lão gia đây là sợ đại phu nhân chịu không nổi.

Có vẻ như lão phu nhân suy nghĩ nhiều, đại lão gia đây còn đau lòng đại phu nhân, chỗ nào không thích nữ nhân chứ, chỉ sợ thích thôi không đủ đâu!

"Vâng, tiểu nhân đi luôn đây!" Lô Quảng cười híp mắt, vui vẻ chạy đi.

Trước kia Chu Thừa Vũ không có vợ, y thường nghỉ ngơi trong thư phòng, vì vậy bên đây cũng có tịnh phòng cùng phòng sinh hoạt, quần áo của y tự nhiên cũng xấp xỉ vài bộ. Sau khi tắm xong, y thay quần áo sạch sẽ, tóc cũng buộc lên, lúc này mới gọi Lô Quảng bị đuổi lúc này, người trước người sau cùng đi về hậu viện.

Hành lang treo đầy lồng đèn đỏ, thấp sáng rực rỡ bầu trời đêm, Chu Thừa Vũ cảm lòng không được dừng lại. Y đã kết hôn, mẹ y là người cao hứng nhất, nên tiệc vui của y do mẹ và đệ muội tổ chức, mới có dịp trang trí vô cùng xa xỉ.

Làn gió mát phát phơ thổi qua, trong lòng Chu Thừa Vũ bỗng sáng sủa hơn mấy phần. Y ngược nhìn ánh đèn không xa trng phòng chính thất, lòng cũng dần vui vẻ, kết hôn, có người cần y chờ che, cũng có người nguyện ý chờ y về.

Nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài cửa, Hồ Ngọc Nhu căng thẳng nhìn A Quỳnh.

"Em, em vẫn là đi ra ngoài đi", cô nói.

A Quỳnh lại không chịu "Em đi rồi, vậy người làm sao đây?"

Hồ Ngọc Nhu gần như bị cô ta chọc cười, chưa kể đến đây là cổ đại, mà ở hiện đại chẳng nữa, cũng không có ai ở mãi trong phòng cưới người ta hoài không chịu đi. Dù thế, A Quỳnh này, đứng trung thành thật, Hồ Ngọc Nhu kéo cổ áo khoác trắng, để A Quỳnh thấy rõ vết đỏ trên cổ.

A Quỳnh nhìn thấy nó, miệng mở ra muốn khóc tiếp.

Hồ Ngọc Nhu nhanh chóng nói: "Mau dừng lại, lúc này bà tử của nhị phu nhân đã soi mói em đủ rồi. Được rồi, em mau ra ngoài đi, có cái này còn ở

đây, không sao đâu."

A Quỳnh chỉ có thể gật đầu, nhưng trong lòng loạn hết cả lên.

Như thế có hai người đang đánh nhau trong lòng, một người bảo nàng khuyên tiểu thư nên thành tâm sống với Chu đại nhân cho tốt, người kia thì yêu cầu nàng thúc giục tiểu thư nên trốn chạy, đi tìm biểu thiếu gia thanh mai trúc mã. Cả hai bên đều có những mặt tốt cùng mặt xấu, mỗi người đều muốn đánh bại người kia, khiến đầu nàng đau vô cùng.

Chu Thừa Vũ vào phòng, y thấy gương mặt xoắn xuýt của A Quỳnh đi ra, còn Hồ Ngọc Nhu, người đang ngồi trên mép giường, lật đật đứng dậy.

Nàng đã tắm rửa qua, tóc dài xõa ra, rơi trên vai. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng thuần chỉ to bằng lòng bàn tay, làm nổi bật lên đôi mắt to tròn, đó là đôi mắt hạnh quyền rũ biết bao, khiến người ta liếc nhìn lại nhin không được nhìn thêm vài lần. Mũi tinh tế, đôi môi hơi hồng, y không ngờ rằng người vợ mới cưới của mình đẹp đến thế.

Chỉ đáng tiếc, thân thể quá yếu đuối, muốn đứng vững phải có đồ dựa vào. Cũng không biết có mời đại phu điều trị chưa, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

"Đại... đại nhân." A Quỳnh hành lễ, lắp bắp gọi.

Chu Thừa Vũ nhìn nàng một cái, lạnh nhạt nói: "Sau này gọi là lão gia, ra ngoài đi."

A Quỳnh tranh thủ nhìn lại Hồ Ngọc Nhu, sau đó dùng giọng muỗi kêu hừ hai tiếng, cũng không hiểu muốn nói điều gì, rồi nhanh chóng ra ngoài.

Hồ Ngọc Nhu nhìn Chu Thừa Vũ, chân không có tiền đồ hơi run rẩy, kỳ thực cô đã hai mươi bốn tuổi, lúc nào chả ảo tưởng cảnh mình lấy chồng, tất nhiên cô cũng nghĩ đến đêm động phòng hoa chúc. Nhưng hôm nay thực sự diễn ra, kết hôn, động phòng đến rồi, chỉ là cô kết hôn cùng người đàn ông xa lạ, không có yêu, thì làm sao cô có thể lên giường với anh ta đây?

Lại nói, mặc dù cô không sẵn lòng, nhưng cô vẫn chiếm lấy thân thể của tiểu nguyên chủ. Hôm nay xuyên qua, tương tự như thế hôm nay là ngày tiểu nguyên chủ mất đi sinh mạng, ngày này, cô làm sao có thể ...

Chu Thừa Vũ đóng cửa lại, xoay người liền thấy cô vợ mình cúi đầu, không biết nghĩ gì, trông rất khổ sở.

Y nhú mày.

Khóc lóc đòi gả cho y là nàng, bây giờ việc đã thành, nàng không phải nên cao hứng sao? Chắc là, đến đây rồi, nàng bắt đầu hối hận?

Hối hận cũng đã muộn.

Sau khi bước đến giường, y đưa tay giữ vai Hồ Ngọc Nhu, nhỏ giọng thì thầm "Muộn rồi, ngủ thôi."

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho chàng Nam Phụ Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Rõ ràng là đêm động phòng hoa chúc, y lại cùng vợ mới cưới phân giường mà ngủ

rõ ràng là đêm động phòng hoa chúc, y lại cùng vợ mới cưới phân giường mà ngủ

Lòng bàn tay y ấm áp, tay cầm bả vai có chút lạnh, tay y đưa lên chút nữa, người dưới bàn tay y đột nhiên run lên nhẹ nhẹ, rồi hoàn toàn cứng ngắt.

Tay Chu Thừa Vũ hơi dừng lại, nhưng không rút lại.

Vừa mới thành hôn xong, đã là vợ chồng, giữa vợ chồng lúc sinh hoạt thường có thói quen đụng chạm nhau, nếu không, ngày tháng sao này trôi qua thế nào?

Thân thể Hồ Ngọc Nhu cứng đờ, cảm thấy bàn tay trên vai mình đã dừng, để yên đó chứ không có ý lấy ra. không biết người đó nghĩ gì, lại không nặng không nhẹ thử bắt cô thể này cơ chứ.

Người đàn ông này không tính là già, nhưng so tiểu nguyên chủ mà nói, thực sự chênh lệch tuổi quá nhiều. Bây giờ anh ta đã cưới hỏi tiểu cô nương nguyên chủ đang hoàng làm vợ, bất kể anh ta đã có thông phòng hay thiệp thất, vào lúc này ước chừng là đang muốn nhanh chóng động phòng hoa chúc đây.

Bàn tay trên vai buông ra, cho dù không quay đầu nhìn lại, chỉ nghe động tĩnh phía sau Hồ Ngọc Nhu cũng biết, vị Chu đại nhân này đã cời giày và đến

bên trong giường.

Hóa ra những tiểu thuyết cô xem qua đúng là thật, người đàn ông cổ đại buổi tối ngủ ở trong, vợ hoặc thiếp thất ngủ ở bên ngoài, ban đêm thì bưng trà rót nước cho anh ta, sáng sớm phải dậy sớm để hầu hạ anh ta.

Bì thăm làm sao!

“Còn chưa ngủ à?” Nhìn vào lưng Hồ Ngọc Nhu, Chu Thừa Vũ nghi hoặc mở miệng.

Giọng nói từ bên trong truyền tới làm Hồ Ngọc Nhu giật mình, cô phát hiện mình không có gì để nói, giờ này chính cô có năng lực đào ngũ, vậy mà không có người đào.

"Vậy thì ngủ." Vợ nhỏ giọng đáp lại, cời giày, vén góc chăn mỏng chui vào, Hồ Ngọc Nhu nằm sát mép giường.

Đèn bên ngoài Chu Thừa Vũ vừa mới thối, nhưng cả hai bên giường đều có sườn khắc hoa cúc mang bunn lê bốn chân tròn, ở trên nền hi chúc đỏ thẫm, giờ này vẫn sáng tỏ, chắc là muốn sáng hết đêm nay đến bình minh ngày sau đây mà.

Hồ Ngọc Nhu nhắm mắt lại, nhưng hai tay nắm chặt với nhau, lòng bàn tay cô ướt đầm mồ hôi. cô tưởng tượng trong đầu, nếu tí nữa Chu đại nhân nhào qua, cô nên ứng phó ra sao. Nên nhảy xuống giường trước hay vạch áo cho anh ta xem cổ mình?

Người bên trong vẫn nằm im.

Nằm ngửa, hai tay để bên người tự nhiên, mắt nhắm lại, hơi thở đồng đều. Hồ Ngọc Nhu kiên nhẫn lúc lâu mới lặng lẽ mở một con mắt, nhìn sang thấy cảnh tượng này, lòng nhẹ nhõm hẳn.

một hơi còn chưa kịp thở xong, người nằm trong đột nhiên mở mắt, trong chớp mắt nhìn sang, cô còn đang ngơ ngẩn thì bị đôi tay dài vươn tới, lăn vào vòm ngực đàn ông ấm áp.

cô không có thời gian để lăn xuống giường, không có thời gian để kéo áo ra, cứ như nằm trong lòng người đàn ông xa lạ, đôi tay đã bị áp chế không thể di chuyển.

"đang suy nghĩ gì?" Giọng nói của Chu Thừa Vũ trầm thấp, dường như mang theo chút mờ ám.

Đôi mắt hạnh của Hồ Ngọc Nhu mở to, môi hơi mở, hiển nhiên bị dọa không nhẹ. Sau khi phản ứng lại, cô gầy dựa hai lần, Chu Thừa Vũ thuận theo thả cho cô thoáng ra, Hồ Ngọc Nhu nhanh chóng rút tay ra, chống trên ngực người đàn ông trước mặt.

“không, không nghĩ gì cả.” Hồ Ngọc Nhu phủ nhận.

Mặc dù vậy, khoảng cách hai người cũng còn gần vô cùng, không biết cô dùng gì để gọi đầu, ở sát bên, trong hơi thở tràn ngập hương hoa. Chu Thừa Vũ không chú ý nhiều đến hoa cỏ, y chỉ cảm thấy có mùi thơm rất dễ ngủ, trong lúc nhất thời không biết hoa gì thơm như vậy.

Y không suy nghĩ hỏi. "Nàng dùng hương gì?"

Ah?

Hồ Ngọc Nhu bối rối, mùi hương gì?

Nhìn vào vẻ ngơ ngẩn của vợ mới cưới, Chu Thừa Vũ hiếm có giật giật môi, định hỏi lại, mắt nhìn thoáng qua lập tức trầm xuống.

Y duỗi tay ra, nâng cằm Hồ Ngọc Nhu lên, buộc cô nâng cằm lên để lộ cổ. Vốn cổ trắng thon dài, lúc này đây hẳn lên vết đỏ vô cùng chói mắt, Chu Thừa Vũ làm huyện lệnh hơn chín năm, tự nhiên nhìn thấy người treo cổ là như thế nào, có gì mà không hiểu.

"Xảy ra chuyện gì?" Người nọ vẫn nằm như ban đầu, lại mở miệng nói ra câu lạnh băng giống như nhiệt độ bị rút hết, đôi mắt nhanh chóng quét tới, Hồ Ngọc Nhu không có tiền đồ sợ run người.

“Chuyện gì... có chuyện gì xảy ra thế?” cô miễn cưỡng đáp lời.

Chu Thừa Vũ buông cằm Hồ Ngọc Nhu ra, ngón tay lướt qua cổ cô, chạm vào dấu đỏ rực rỡ. không biết có phải đau hay vì lý do khác, người trong lòng run rẩy, vô thức co lại.

Chu Thừa Vũ không nói gì, chỉ lặng lặng nhìn Hồ Ngọc Nhu.

Hồ Ngọc Nhu tránh ánh mắt của y, từ chối trả lời.

cô chỉ muốn an ổn vượt qua đêm nay, những việc khác cô không nghĩ tới, căn cứ vào nguyên tắc nói nhiều sai nhiều, cô chỉ mong Chu đại nhân này tự mình đoán. cô muốn tìm đường lui cho mình, đương nhiên không muốn ngay từ đầu cái gì cũng nói ra hết.

Hơn nữa, tính tình Chu đại nhân này ra sao tới giờ cô vẫn còn không biết đây này.

Thái độ này của cô, khiến ánh mắt Chu Thừa Vũ tối thêm hai phần. cô đang nằm trong vòng tay của y, nhưng y nửa nằm nửa chéch lên, tư thế từ trên cao nhìn xuống, vừa vặn bắt gặp bộ dáng cô sợ sệt chột dạ, mặt không ngừng cúi thấp xuống ngực.

không biết nữ nhân này ăn gì để lớn, cơ thể thật yếu đuối, nhưng ngực lại phát dục tốt vô cùng. Cho dù nơi cần che che hết qua bộ bạch y, nhưng không khiến người khác lờ đi, mà còn khiến người chú ý hơn chỗ dựng cao này.

Mặc dù Chu Thừa Vũ đã 27 tuổi, nhưng y chưa từng tiếp xúc gần với nữ nhân như vậy. Bởi vì giờ đã lấy vợ, không muốn đem tân hôn trước mặt vợ mà mình không biết gì, nên y lặng lẽ tìm mấy sách tranh của nhị đệ. Sau khi y tắm rửa xong, y mới nhớ tới thể là nước tới chân vội nhảy, nhanh chóng lật ra nghiên cứu một lúc, tình hình trước mắt đúng là máu y đang sôi sục kêu gào đập lửa.

Tình hình là thế, nhưng y cũng hiểu thời cơ lúc này không đúng.

Buông người ra, thở dài, y ngồi dậy.

Hồ Ngọc Nhu trở mình một cái, cuối cùng cũng thuận lợi lăn xuống giường, mông bị đập xuống sàn. Giờ này cô chả lo được đau đớn ấy, cô chỉ đơn giản uốn gối ngồi ở đó, ngẩng đầu lên nhìn Chu Thừa Vũ.

cô ngẩng đầu, ngay vị trí nền hi chúc đỏ thắm chiếu xuống, vết hằn đỏ cở lại chói mắt phát đau. Chu Thừa Vũ nhìn, chậm rãi hỏi, "Hóa ra, là nàng vốn không thích hôn sự này?"

không phải thích hay không, người cũng đã treo cổ tự sát.

Hồ Ngọc Nhu gật đầu liên tục trong lòng, nhưng trên mặt không biết biểu hiện sao cho đúng.

cô giờ mang phận nữ tử từ cổ đại bi ai, cho dù không thích người này, một khi cô được đưa vào cửa, thật khó để rời đi. Ngay cả khi người này rộng lượng cho cô đi, nhà mẹ đẻ cũng không buông tha cho cô, người mà cô thích chắc gì chấp nhận, cô mang phận nữ nhi, cô sẽ làm gì chứ?

Chỉ có thể lên kế hoạch dài hạn.

Nhà mẹ đẻ không tha, người thích lại chẳng tiếp thu. Vì vậy, nếu cô ấy sẽ rời khỏi, cô phải hiểu rõ tình huống bên ngoài, bây giờ là thời đại nào, địa vị nữ nhân ra sao, cuối cùng phải có tiền bạc trong tay, tìm người chịu làm chỗ dựa, đến lúc đó mới dám nói lời thật lòng.

Ngoài ra còn có người tiểu nguyên chủ quan tâm: Quân ma ma...

cô ngồi trên sàn nên không sợ bị phát hiện, lặng lẽ bấu lên đùi non, Hồ Ngọc Nhu bấu đến khi mắt đỏ lên, nước mắt nhanh chóng lăn ra. cô vốn xuyên qua đã khóc, trước khi xuyên qua tiểu nguyên chủ đã khóc hai ngày, do đó, mắt vốn đã sưng đỏ, bây giờ lại rơi lệ, thì mắt càng sưng hơn.

cô vừa khóc vừa vội gật đầu, song lại cuống quýt lắc đầu.

Chu Thừa Vũ ở huyện Trường Châu này làm huyện lệnh chín năm có dư, gặp nhiều nhất là cảnh tượng phụ nhân khóc lóc kêu la om sòm lẫn lộn trên đất, bây giờ bỗng nhìn thấy nữ nhân lặng lẽ rơi lệ, lại là người vợ mới qua của một ngày, nhất thời không hỏi ra miệng được.

Còn hỏi cái gì đây, đương nhiên hỏi mạng bộ dáng bị bắt nạt như thế có ý gì.

Nhưng nhìn nàng khóc đáng thương thế này, Chu Thừa Vũ vậy mà mềm lòng. "Đừng khóc, nàng nếu không muốn nói bây giờ, thì sáng mai rồi hãy nói."

Dứt lời thì người cũng rời giường, mở tủ quần áo lấy hai cái mền, đi ra ngoài ngủ trên nhuyển giáp gian ngoài.

Nghe tiếng động bên ngoài nằm xuống, Hồ Ngọc Nhu thu lại nước mắt, bò lên giường kéo chăn ra, người rút vào góc tường, không ngờ vô cùng thuận lợi thoát một kiếp động phòng, Hồ Ngọc Nhu vui mừng không thôi, xem ra vị Chu đại nhân này quả thật là chính nhân quân tử!

cô nhắm mắt lại suy nghĩ cẩn thận, mặc dù trí nhớ của tiểu nguyên chủ không có ấn tượng gì với Chu đại nhân, nhưng từ đầu xuân năm nay, em gái ba của nguyên chủ tức là Hồ gia tam tiểu thư Hồ Ngọc Uyển bên miệng, thường nhắc đến tên anh ta. Trước hết, khen ngợi vô tận, có vẻ như cô ấy thực sự gặp được anh, rồi luôn mồm bảo phải gả, mà một tháng trước, hôn sự quả nhiên được định xuống.

Nhưng mà nếu thật, sao mà vị Chu đại nhân này không nhận ra mình không phải Hồ Ngọc Uyển cơ chứ?

cô tiếp tục tìm trong ký ức, mặc dù trong quá khứ nguyên chủ chưa từng gặp qua Chu đại nhân này, nhưng mà giống như muốn biểu đạt anh ta tốt như thế nào, Hồ Ngọc Uyển nói rất nhiều: cái gì xuất thân ở hầu phủ kinh thành, cái gì là quan thanh liêm chính trực, cái gì mà bên người không hề có phụ nữ không đáng hoàng, cái gì mà đáng người cao lớn đứng thẳng (14), dung mạo như Phan An (15), toàn bộ cô nương chưa lập gia đình ở Trường Châu này đều muốn gả cho vân vân...

(14) Nguyên văn là cụm từ: trường thân ngọc lập, đại ý muốn miêu tả một dáng người cao lớn, hình ảnh so sánh rất là hay, nhưng không chuyển ngữ sang tiếng Việt được, và mình cũng không để nguyên rồi chú thích được, đọc câu văn sẽ không xuôi, nên tạm chuyển như trên.

(15) Phan An: Phan Nhạc, tên tự là An Nhân, đời sau quen gọi là Phan An, người Trung Mưu, Huỳnh Dương. Ông nổi tiếng là một nhà văn thời Tây Tấn và là một đại mỹ nam.

Tiểu nguyên chủ còn vui vẻ thay cho em gái mình, thấy mừng vì ai cũng tìm được lang quân như ý.

Nhưng Hồ Ngọc Nhu cẩn thận nghĩ lại, mới phát giác ra Hồ Ngọc Uyển căn bản nói thế, sợ rằng muốn dụ dỗ Hồ Ngọc Nhu ước ao ghen tị, như thế cô ta mới thuận lý thành chương (16) cho tiểu nguyên chủ gả thay, tự mình hi sinh gả tới cho biểu ca Triệu Tịch Nghiêm.

(16) Thuận lý thành chương: cứ như vậy mà thành

Chỉ không biết rằng tiểu nguyên chủ một lòng một dạ với Triệu Tịch Nghiêm, không gì có thể thay thế được.

Vì thế, mới có màn ép buộc, thất cô, rót thuốc lên kiệu hoa.

Mà vị Chu đại nhân này, dường như Hồ Ngọc Uyển vốn không yêu thích anh ta, mà anh ấy cũng chẳng thích Hồ Ngọc Uyển, ngay cả bộ dáng ra sao còn chẳng thèm biết!

Người ta là quan phụ mẫu lớn nhất ở huyện Trường Châu, còn Hồ gia nói ra cũng chỉ là nhà thương nhân, Hồ Ngọc Uyển không phải nào tàn chứ? Lại đi tính kế người ta, cô ta không sợ người ta tức giận, xử hết Hồ gia hay sao?

Chuyện này cha nguyên chủ Hồ Lĩnh không biết, nhưng mẹ kế Tiết thị chắc chắn biết, bà ta đã không can thiệp mà còn giúp đỡ. Hồ Ngọc Uyển tuổi nhỏ không hiểu chuyện, còn bà ta tốt xấu gì cũng làm phu nhân rồi, làm sao có thể... ồ, đúng rồi, Tiết thị này, bà ta dường như có một người em trai làm quan, chức gì nhỉ?

Hồ Ngọc Nhu mơ màng nghĩ, hôm nay quá mệt rồi, nghĩ đi nghĩ lại rồi nghĩ luôn.

Hồ hấp đầu đầu trong phòng vang vọng, Chu Thừa Vũ mở mắt nằm bên ngoài, thở dài. Rốt cuộc đây là nghiệt gì thế, rõ ràng là đêm động phòng hoa chúc, y lại cùng vợ mới cưới phân giường mà ngủ, để người ta biết còn không cười đến rụng răng?

Y đột ngột đứng dậy, đem chăn vo thành cục tùy tiện nhét vào tủ. Người trên giường không bị đánh thức, Chu Thừa Vũ nhìn bóng lưng Hồ Ngọc Nhu đang ngủ say, còi giày, lên giường, nằm bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Nha hoàn mảnh mai cúi xuống mang thất lung cho y

một đêm ngon giấc, ngày hôm sau bầu trời sáng trưng, Hồ Ngọc Nhumới mơ màng mở mắt ra. Trong chớp mắt, cô còn không thấy rõ phòng có gì, Hồ Ngọc Nhu đột nhiên nhận ra đuôi phải mình có gì đó không ổn cho lắm.

Cái quần rộng đã bị xé rách do ngủ không được an phận cho lắm. Cho nên, chân trần bên ngoài cảm nhận rất rõ ràng, bị chân đàn ông đè lên, ngay cả ống quần tên này cũng bị kéo lên một khúc, cô còn cảm thấy lông chân anh ta đâm vào hơi hơi ngứa.

Cả người cô căng thẳng, Chu Thừa Vũ ngay lập tức thức.

Nghĩ tới đêm qua, đầu tiên y đem chăn ra gian ngoài, vậy mà cuối cùng y lại chạy về. Dù sao, nghĩ tới việc này y cảm giác có chút không tự nhiên, vì vậy y giả vờ chưa tỉnh, tiếp tục nhắm mắt lại.

Hồ Ngọc Nhu đợi một hồi mà anh ta không có chút phản ứng nào, cẩn thận quay đầu nhìn sang, thấy anh dường như ngủ say, mới nhẹ nhàng thờ ra, rút chân về. Nhìn bên ngoài có ánh sáng mờ mờ, cô biết trời sáng rồi, mà giờ còn có một người đàn ông nằm trên giường, cô hiển nhiên không muốn ở lại.

Đúng là người gầy thật, nhưng anh nằm bên ngoài, chính xác dường ra bị anh ta chặn. Lòng Hồ Ngọc Nhu có chút phiền, yên lặng nhìn hai mắt chồng mình, anh ấy ngủ như được tháo bỏ hết về sắc bén đi, chân mày giãn ra, vẻ mặt ôn hòa, hình dạng ngũ quan rõ ràng dịu dàng đi rất nhiều, nằm yên tĩnh thế này, dung mạo xuất sắc bậc này khiến người ta không dám được nghĩ nhiều mà.

Hồ Ngọc Nhu không thể không nghĩ, cô không phải tiểu nguyên chủ, cũng không yêu thích biểu ca kia, với lại biểu ca kia với tiểu nguyên chủ là thanh mai trúc mã tình cảm sâu sắc, nói không chừng vừa ở chung với nhau, khả năng phát giác ra cô không phải chính chủ tiểu nguyên chủ cực cao.

Thời điểm đó, biết đâu sẽ chọc ra mắ tai họa.

Ngược lại thì vị Chu đại nhân này, cho dù anh ta rõ ràng đã đi ra ngoài để ngủ, cuối cùng lại trở lại ngủ trên giường làm cô có chút khó chịu, nhưng Hồ Ngọc Nhu nhận ra, nếu cô thật sự không còn về được hiện đại, gả cho anh ta thì có gì không tốt. anh lớn lên trông đẹp mắt, là quan lớn nhất quận, cho dù chẳng biết lúc nào anh về giường ngủ, nhưng lại chưa có động tay động chân với người vợ hợp pháp là mình..... nhìn thấy được, người này thực sự tốt.

Tuy rằng nhắm mắt lại, giác quan Chu Thừa Vũ vẫn nhạy bén, người bên cạnh còn đang nhìn anh. Dường như nàng muốn xuống giường, đã đến gần chân của y. Để tiện cho nàng, y cong hai chân về.

không ngờ rằng Hồ Ngọc Nhu đưa tay đề giường, đang chuẩn bị nhảy qua, y vừa rút hai chân đúng lúc đụng tới bụng Hồ Ngọc Nhu nhấc chân. Bởi vì hơn nửa người chồm ra ngoài, không khống chế được trọng tâm, Hồ Ngọc Nhu lao thẳng xuống giường và té xuống.

Chu Thừa Vũ xuất thân từ Uy Viễn hầu phủ ở kinh thành, mấy thế hệ đều là võ tướng. Mặc dù cha y là con thứ, nhưng y là con trưởng Tam phòng, tuy từ nhỏ đã xác định đi đường khoa cử, thì võ nghệ vẫn luyện từ nhỏ.

Chu Thừa Vũ không kịp lo việc mình ngủ giả, y tỉnh lại dùng sức kéo cánh tay Hồ Ngọc Nhu, ôm nàng vào trong ngực.

âm thanh nặng nề vang lên, Chu Thừa Vũ ngã dưới thân Hồ Ngọc Nhu.

Ngoài cánh cửa, lông mày của nha đầu chuẩn bị kêu nhảy lên một cái, bàn tay sẵn sàng gõ cửa tức khắc dừng giữa không trung. Nhưng A Quỳnh bên cạnh sắc mặt biến đổi lung tung, lập tức đập cửa liên hồi, "Tiểu thư, tiểu thư người thế nào?"

Trong phòng Hồ Ngọc Nhu một chút cũng không bị té được, chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt khiến cô hoa mắt cả lên, giờ có nghe được tiếng của A Quỳnh, trước hết cô cũng không trả lời được.

không ngờ rằng, bên tai có một hơi thở ấm áp, giọng nói trầm thấp của đàn ông vang lên. "không có chuyện gì".

Bên ngoài A Quỳnh bị ngăn lại, miệng cũng bịt luôn.

Chỉ có tiếng a a truyền vào phòng.

Hồ Ngọc Nhu phản ứng lại, chui ra từ ngực Chu Thừa Vũ, chống giường nhìn anh, "Ngài thế nào, té trúng chỗ nào không vậy?".

Qua một đêm, sắc mặt trắng nhợt của nàng đã được thay, son phấn chưa bôi lên, mặt nàng đỏ ửng lên, không biết do trời sinh khí sắc tốt hay sợ hãi ban nãy. Mái tóc dài hơi lộn xộn, ánh mắt chứa đầy lo lắng, đôi môi nàng khác hẳn, đáng vẻ sốt ruột quan tâm rõ ràng.

"không có gì." Chu Thừa Vũ hồ hững nói, ánh mắt lướt từ môi nàng xuống, liếc xuống ngực nàng, rồi lập tức rời đi và đứng dậy xuống giường.

Y đi mở cửa không nhắc gì cả.

Hồ Ngọc Nhu theo bản năng nhìn xuống, mặc dù tiểu nguyên chủ chỉ mới mười lăm tuổi, nhưng mà ngực cô ấy so với cô hai mươi bốn tuổi của tương lai không kém chút nào. Chỉ tiếc tương lai cô còn mặc muôn loại áo ngực, đến đây, đêm qua cô mặc hai lớp yếm bên trong còn thêm một lớp áo lót, rất hiển nhiên, hiệu quả sao mà tốt được.

Nắm chặt cổ áo, Hồ Ngọc Nhu xuống giường.

A Quỳnh chạy đến trước mặt, mặt mày căng thẳng nhìn cô.

Hồ Ngọc Nhu lắc đầu với cô ấy.

Đây là ngày thứ hai cô gả đến Chu gia, lý ra là đi thỉnh an Chu lão thái thái, không biết giờ đã là giờ nào rồi, đừng trễ mới tốt.

Bên ngoài vốn còn hai nha đầu, có điều một người ở gian ngoài hầu hạ Chu Thừa Vũ, một người khi vào thấy Hồ Ngọc Nhu dùng A Quỳnh, không biết nghĩ thế nào, chỉ đặt nước trong phòng, rồi lui ra.

Hồ Ngọc Nhu không mặc được quần áo cổ đại này, ngay đầu tiên tân hôn đều giao vào tay A Quỳnh.

Sau khi vào phòng A Quỳnh liếc mắt tới giường, hiểu được tiểu thư nhà mình và Chu đại nhân không động phòng, nhưng đã ở lại, ngày thứ hai sau tân hôn ăn mặc chỉ có thể dựa theo bình thường phân tới. Ngược lại cũng khéo, tuy đại tiểu thư gầy một chút, chỉ là so với Tam tiểu thư thì lớn hơn một tuổi, vì thế hai người có tầm vóc tương tự. Trước kia nghĩ rằng con gái ruột thịt của mình xuất giá, Tiết thị hiển nhiên sẵn sàng chuẩn bị của hồi môn rất công phu, lúc sau thay người cũng thay luôn của hồi môn khá nhiều, nhưng muốn giữ lại thể diện nên y phục không dám thay.

Thay đôi hài hoa hải đường đỏ thắm vurun tới đế, đôi chiếc váy lụa vàng thêu hoa, cổ tay đeo đôi vòng ngọc bích hảo hạng, trên đôi tai đeo sính lễ Chu gia mang tới. một đôi bông tai ngọc trai trang trí với kích thước ngón tay cái phù hợp với phái nữ, lại tuyển thêm đôi châu trăm tương xứng, chải kỹ lên đầu phụ nhân (16).

(13) Phụ nhân: phụ nữ đã có chồng

Nhìn vào chiếc gương tám cánh trên bàn, đôi tay tinh tế của A Quỳnh hóa ra tinh xảo đến vậy, Hồ Ngọc Nhu cảm thấy kỳ lạ, đây căn bản không phải dung mạo của cô. Mặc dù cô gái này trông rất đẹp, nhưng cô trông giống như đang nhìn một người xa lạ, cho dù nhìn vào vẻ bề ngoài này, cô sẽ sinh ra một loại tâm lý người ngoài cuộc.

A Quỳnh nhìn vào dáng vẻ giật mình của Hồ Ngọc Nhu, không thể không mỉm cười, "Tiểu thư, đây là mặt của người, người thấy mà cũng sẽ sợ sao?"

cô tưởng chỉ có cô ở đây thôi.

Hồ Ngọc Nhu giật giật khoe môi và nói, "Ra ngoài thôi, không còn sớm nữa."

Chu Thừa Vũ mặc một thân “mưa qua bầu trời xanh”, khóm hoa hình đám mây trên áo cà sa lụa Hàng Châu, bên hông rơi khối ngọc bích màu xanh chạm lá trúc, lúc Hồ Ngọc Nhu ra tới, một nha hoàn mảnh mai cúi xuống mang đeo lưng cho y.

Bên này Hồ Ngọc Nhu chỉ có thể nhìn thấy mặt bên của cô gái đó, là nha hoàn mang nước vào phòng lúc này. Có khuôn mặt dài, trái lại làn da trắng nõn, bông tai từ đỉnh hương nhỏ màu bạc rơi ra từ tai của cô nàng, ngày thường đặc biệt đẹp.

cô chỉ liếc qua, dẫn A Quỳnh đứng chờ ở bên

Mặc dù cô không thể hiểu được thực tế một đại nam nhân cổ đại đeo cái đai lưng là chuyện nhỏ mà cũng gọi nô tỳ giúp đỡ, nhưng đó là sự tự do của người ta. cô không có tư cách quản cũng không cần thiết đi quản chuyện thế này. Rốt cuộc ở đây là cổ đại chứ đâu phải ở hiện đại, thậm chí nếu cô không học được cách nhập gia tùy tục, thì tuyệt đối không được làm chuyện kinh hãi thế tục.

Đúng lúc, bên ngoài vang lên giọng giòn tan của tiểu nha đầu, "Lão gia, phu nhân, Nhị phu nhân căn dặn Khổng ma ma đưa tới, nói là hôm qua Nhị thái thái dặn dò, sáng sớm đem cho phu nhân chén canh gà."

Đưa canh gà?

Sáng sớm không ăn sáng, uống canh gà chỉ?

Hồ Ngọc Nhu không lý giải được, nhưng cũng không trả lời trước được, xã hội nam tôn nữ ti, đầu tiên cô quay sang nhìn trượng phu đương gia bên trong, chờ anh ta nói.

Nhắc tới thật may, mỹ mạo tiểu nguyên chủ xinh đẹp, chính là dạng mềm yếu dịu dàng điển hình. Tuy rằng lúc đầu trong lòng Hồ Ngọc Nhu khinh thường không thể giải thích được, nhưng khi mắt cô nhìn lên, đôi mắt hạnh nhân trông rất khổ sở bị lông mi dài che hơn một nửa, cộng thêm tướng mạo yêu kiều, Chu Thừa Vũ nhìn thấy bỗng cảm thấy nàng sao mà đáng thương.

Sao lá gan nàng ấy bé thế?

Chả lẽ ở nhà sống không tốt?

Lẽ ra không giống, Hồ Linh là nam nhân không thể chú ý đến hậu trạch, hiện tại đương gia Hồ gia chỉ có thể là mẹ ruột của nàng, Hồ gia bên đó đáng lý không ai dám bắt nạt nàng mới đúng.

“Để cho nàng đi vào.” Chu Thừa Vũ nói, đúng lúc thắt lưng đeo xong, vẫy tay cho nha hoàn lui xuống, tiến đến bên cạnh Hồ Ngọc Nhu.

Khi Khổng ma ma bước vào, bà thấy hai người đứng cạnh nhau, nam mảy ngài mắt sáng, đáng người như tùng, nữ dịu dàng mềm mại, khuôn mặt như vẽ, thật sự là một đôi bích nhân (17).

(17)Chi người đẹp. ◇Nguyệt hải hoa 孽海花: “Công Phưởng danh trằng thất ý, đã cai hữu cá chung tình đích bích nhân, lai di bỏ tha đích khuyết hãm” 公坊名場失意, 也該有個鍾情的璧人, 來彌補他的缺陷 (Đệ tứ hồi).

Bà đưa giỏ thức ăn cho A Quỳnh, cười hành lễ, "Nô tỳ gặp qua đại lão gia, đại phu nhân. Canh gà này là Nhị phu nhân phân phó đem qua, cho đại phu nhân bồi dưỡng thân thể, lát nữa qua chỗ lão phu nhân bên đó cũng sẽ cho. "

Mặc dù Khổng ma ma là người nhà mẹ đẻ Tô thị qua theo, nhưng Tô thị đã gả tới Chu gia hơn sáu năm, nhân khẩu Chu gia lại đơn giản, trước kia Chu lão phu nhân giao quyền quản gia cho con dâu thứ hai, cho nên Khổng ma ma cũng bận rộn theo. Trong điều kiện đó, người Chu hiển nhiên không còn xem bà là người hầu bình thường nữa.

Chu Thừa Vũ gạt đầu một cái, rồi nói: "Cực khổ cho ma ma đi một chuyến rồi."

Hồ Ngọc Nhu chà nhẹ khuôn mặt đỏ, một nửa xấu hổ một nửa hoảng sợ, xấu hổ hiển nhiên nghe hiểu ý của Khổng ma ma, buổi sáng bỏ thân thể, dĩ nhiên là ám chỉ đêm qua cô bị giày vò lợi hại chứ gì nữa. Còn hoảng sợ là căn bản đêm qua cô đâu có cùng vị Chu đại nhân này viên phòng đâu, lát nữa không nộ ra được nguyên nhân, phải ăn nói với Chu lão phu nhân ra sao đây?

Có..... Chu đại nhân còn không biết Hồ Ngọc Uyển, nhưng Chu gia luôn luôn có một người biết. Nếu cô cứ như vậy đi ra bá kiến trường bối, còn không phải chờ người ta đến vạch trần hay sao?

Làm gì bây giờ?!

cô nhớ đến lời của Tào ma ma, cho dù cô không giữ được trong sạch, cô cũng không thể nói mình cướp hôn được. cô cũng không giống Tiết thị có em trai làm quan, nếu cô nhận mình cướp hôn sự của em gái, danh tiếng không tốt chỉ là một, tội lớn là lừa hôn đấy.

Lừa hôn Huyện thái gia, đây là trọng tội nhỉ?

Trái tim nặng nề nhảy lên, Hồ Ngọc Nhu đầu lo được còn Không ma ma cùng người hầu ở trong phòng, đưa tay túm chặt Chu Thừa Vũ, chân nhanh chóng chạy vào phòng trong, “Đại nhân, tôi có chuyện cực kì quan trọng muốn nói với ngài!”

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Dung mạo của vị đại phu nhân này mới được xem là vẻ đẹp chân chính

Trơ mắt nhìn Hồ Ngọc Nhu kéo Chu Thừa Vũ vào phòng trong, gian ngoài miệng Không ma ma mở to về kinh ngạc. Vị Hồ tam tiểu thư này thực sự mạnh mẽ, tính tình y như tin đồn khóc la đòi gả, khóc gả được thì chết cho rồi, ngay trước cả phòng đầy hạ nhân thế này muốn kéo liền kéo đại lão gia vào phòng trong.

Mà đại lão gia, không ngờ lạng lạng đi theo... Điều này thực sự khiến người ta không thể tin được.

Không ma ma lặng lẽ nhìn sang hai đại nha hoàn, hai người này: người mặt tròn tròn gọi là Tú Hương, mặt dài gọi Tú Vân, trước kia đều là nha hoàn của Chu lão phu nhân.

Ba năm trước, Chu lão thái thái đưa đại nha hoàn bên người phân ra làm ba, đưa qua bên Nhị lão gia là Tú Thanh, bây giờ đã sinh cho Nhị lão gia đứa con gái duy nhất, thời điểm vừa mới mang thai liền được nâng lên làm Thanh di nương. Bên đại lão gia thì được đưa tới hai nha hoàn, chính là Tú Hương và Tú Vân, đến giờ các nàng chỉ là nha hoàn hầu hạ thân cận, chưa hề thu vào phòng.

Nhìn hai nha đầu này, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào cửa phòng trong này giờ, khóe môi Không ma ma hơi cong lên, quay đi ra ngoài mà không nói gì cả. không phải là bà không coi trọng hai nha hoàn này, hầu hạ đại lão gia ba năm mà chưa được thu phòng, bây giờ lại xuất hiện đại phu nhân ngang ngược mạnh mẽ như vậy, hai người mà có thể tới gần được đại lão gia mới là quý.

Hơn nữa, dung mạo của vị đại phu nhân này mới được xem là vẻ đẹp chân chính. Nào có đàn ông không thích cái đẹp, thấy thái độ của đại lão gia lúc này thì biết, ngài ấy đối xử với đại phu nhân so với trước kia rất khác biệt.

Trong phòng, Chu Thừa Vũ nhìn thấy Hồ Ngọc Nhu cứ muốn nói lại thôi, nhú mồm, "Nếu không có chuyện quan trọng, chúng ta nên qua kia thỉnh an nương, dù sao để lão nhân gia bà đợi chúng ta lâu là không đúng."

Nếu nói những chuyện khác, vậy thì lúc nữa không còn kịp.

đã bước qua cửa Chu gia, đó là, con dâu Chu gia, nếu ngày thứ hai tân hôn thất lễ, sợ rằng mẹ chồng không thích.

Hồ Ngọc Nhu tự nhiên biết ngày thứ hai gả qua, ngoài việc bái kiến trưởng bối, dường như còn tế bái tổ tiên? Đây là một ngày cực kì quan trọng. Nghe nói nếu có điều gì sai sót xảy ra, có khả năng đem người trả về nhà mẹ đẻ. Mặc dù cô biết đây đều bắt nguồn tiểu thuyết, nhưng thật thật giả giả thật giả, chắc chắn có một phần là sự thật.

Nhưng mà... cô mở miệng muốn nói, cuối cùng bắt đầu từ chuyện không quan trọng: "Nhưng mà đêm qua chúng ta không có... không có... lão phu nhân, không biết có nói gì không?"

Hóa ra là chuyện này.

"không đâu." Chu Thừa Vũ lạnh nhạt nói.

Đêm động phòng hoa chúc lại không được động phòng, Chu Thừa Vũ thân là nam nhân, trong lòng tự nhiên không vui vẻ gì. Nhưng y nghĩ cô vợ mới cưới có vết hằn, dù cho không biết lý do gì mà có, y cũng không ép buộc nàng. Còn chuyện này, y tìm đại cái cớ để nói với nương là xong, không đến mức nương trách lỗi lên người nàng.

Nghe giọng điệu lạnh lạnh của anh, có vẻ như rất không vui, lời nói ra tới miệng mà lại không biết nhả ra thế nào. Hai tay vô thức nắm chặt góc áo, cô ngẩng đầu liếc nhìn Chu Thừa Vũ, thấy anh ấy mặt lạnh nhú mồm, càng thấy bất an hơn.

Tính tình người này ruột ruột ra sao đây, nói thật thì sẽ có kết cục gì?

anh ấy sẽ cứu Quân ma ma chứ?

Còn có A Quỳnh, A Quỳnh sẽ không vì cô mà liên lụy chứ?

Nhưng nếu không nói, trong khi dâng trà Chu lão phu nhân cô bị vạch trần, cô sợ rằng không thể xuống đài được. Mà dấu cho không bị vạch trần, trốn được hôm nay cũng không trốn được ngày mai, sớm hay muộn gì cũng phải đối mặt. đã qua một đêm, cô còn không biết chỗ ở này là triều đại quý quái

gì, có lẽ là không về được nữa rồi, cô nên quyết tâm, ở lại Chu gia là sự lựa chọn tốt nhất.

Nhưng nếu cô nói ra chân tướng, liệu anh có muốn đuổi cô đi không?

Thấy nàng chân tay lúng túng, dáng vẻ lo sợ đến không nói ra lời, trong bụng Chu Thừa Vũ không hài lòng dần tiêu tan. Nhớ lại suy đoán ban nãy, mặc dù cảm thấy lời nói vô lý, nhưng nhìn dáng vẻ của nàng ấy, y thấy dường như nàng ở nhà mẹ đẻ sống không tốt lắm.

"Có lời gì nói thẳng đi." Trong lòng thở dài, y nói chuyện cũng nhỏ nhẹ thêm ba phần.

Chết thì chết, người xưa có câu thẳng thắn được khoan hồng, chống cự sẽ bị nghiêm trị, cô trước hết nên thẳng thắn vậy, tính ra thì cô là người bị hại cơ mà, kết quả tệ nhất thì cũng lắm là bị đuổi ra khỏi phủ thôi. Nếu cô bị đuổi ra phủ thật, cô chắc gì đã không sống sót được, có gì đâu phải sợ?

Hồ Ngọc Nhu mạnh mẽ ngẩng cao đầu, nhưng đôi mắt nhắm chặt, thừa thế xông lên nói rõ ràng: "Thực ra tôi không phải Hồ Ngọc Uyển, tôi là Hồ Ngọc Nhu, nhưng tôi gả vào đây không phải là tự cướp hôn đầu, mà bị mẹ kế ép buộc lên kiệu hoa, không cách nào kháng cự mới gả vào đây!"

cô nói xong cũng không dám mở mắt, vừa run sợ chờ một lúc, gặp người đối diện nghe xong không trả lời, cuối cùng cô lặng lẽ mở mắt ra. Trong chớp mắt, cô ngay lập tức đối mặt với Chu Thừa Vũ, cô sợ hết hồn đến nỗi cúi thấp đầu. Chu Thừa Vũ vói tay ra, nâng cằm cô lên.

"Cho nên, vết tích trên cổ nàng, là kết quả nàng phản kháng?" Giọng anh vẫn lạnh nhạt như cũ, nhìn không ra vui buồn.

Hồ Ngọc Nhu không biết ý anh là gì, nghĩ nghĩ, gật đầu.

Đây là thật, nếu Chu Thừa Vũ thực sự muốn tra, anh có thể dễ dàng tra ra.

"Treo cổ tự vẫn?" Chu Thừa Vũ rù mắt xuống, cẩn thận nhìn vào.

Nếu muốn được ở lại, treo cổ tự tử thực sự là một khối đá to cản đường mà!

Nhưng mà việc này dễ dàng tra được, Hồ Ngọc Nhu không dám nói dối, chỉ có thể gật đầu một lần nữa.

Chu Thừa Vũ thả tay ra và đọc tên Hồ Ngọc Nhu trong lòng.

Y thậm chí còn không tò mò Hồ Ngọc Uyển khóc đòi gả cho y là ai, tất nhiên các cô con gái khác nhà họ Hồ y càng không để ý, có điều vào lúc này đánh giá Hồ Ngọc Nhu trên dưới một phen, y đoán ra, "Nàng là tỷ tỷ của Hồ tam tiểu thư?"

"Đúng, tôi là đại tỷ nàng ta." Hồ Ngọc Nhu nói.

Chu Thừa Vũ gật đầu, lại hỏi: "Vậy bây giờ nàng muốn gì?"

cô muốn gì?

cô muốn ở lại.

Muốn... từ từ bồi dưỡng tình cảm với anh, gả thật cho anh ý.

Lời tốt đẹp cỡ này dám nói ra chắc?

Chưa kể việc hôn ước của tiểu nguyên chủ và biểu ca tra cái là ra, chỉ dấu hằn còn rõ rành rành trên cổ cô này, là nàng ấy* không muốn gả. Nếu giờ mở miệng: tôi muốn ở lại, đây khác nào tự vả miệng mình, vị Chu đại nhân đây chắc không tin tưởng. Mà nếu tin... thì càng tệ hơn nữa, chắc anh ta sẽ không lấy cô nữa, vì cho rằng cô là loại thủy tính dương hoa(1, chắc coi trọng tướng mạo hay quyền thế của anh ấy?

* ý là tiểu nguyên chủ

(1 Thủy tính dương hoa: ý chỉ dâm loạn

Suy đi nghĩ lại, Hồ Ngọc Nhu chỉ có thể lắc đầu "Tôi không biết."

Mặc dù từ dấu vết trên cổ nàng, y đã xác nhận nàng bị ép gả tới, nhưng chính mình nghe xong lời kể, Chu Thừa Vũ vẫn sinh lòng bức bối. Vốn y vô tâm cưới vợ, là Hồ tam tiểu thư khóc đòi gả cho y, ngược lại giờ đây tốt thật, tiểu thư Hồ gia thì đã gả qua rồi, chỉ là Hồ tam tiểu thư biến thành đại tiểu thư.

Y đúng là không có lòng hiếu kỳ với Hồ tam tiểu thư, còn Hồ gia bên kia sắp trở thành thông gia, y nghe qua không ít. Hồ nhị tiểu thư đã xuất giá, Hồ tam tiểu thư thì sắp xuất giá, nhưng Hồ đại tiểu thư vẫn là khuê nữ, không phải là không có ai hỏi thăm, mà là sớm cùng biểu ca thanh mai trúc mã đính hôn rồi, chỉ chờ biểu ca đậu cử nhân*, có thể thành hôn lúc nào cũng được.

*nguyên văn là chữ "cao trung": nghĩa là cấp 3. Nhưng bối cảnh là cổ đại nên mình tự sửa theo giống chương trước (c2 ý)

Thế mà giờ phút này, nàng đang ở Chu gia.

Y hỏi nàng muốn gì, nàng lại đáp không biết?

không biết...

Thực tế, nếu nàng xin y làm chủ cho mình, trước khi chuyện này bị phơi bày, y có thể lặng lẽ đưa nàng về Hồ gia, sau đó đổi Hồ tam tiểu thư đến. không đúng! Hồ tam tiểu thư..... Hồ phu nhân ép trường nữ giả cho y, rõ ràng bà hoặc Hồ tam tiểu thư đó không hài lòng cộc hôn sự này, cũng có thể là cả hai đều không hài lòng.

Chu Thừa Vũ đề lại lửa giận, nghĩ tiếp theo nên làm thế nào.

Bây giờ chuyện thành thân cũng đã xong, tân nương tử cũng đã được nghênh vào cửa, chuyện này mà bị khui ra, đừng nói bị người ngoài chê cười, mà bên mẹ y thế nào cũng tức điên lên. Còn Hồ tam tiểu thư, hiển nhiên y không muốn rước, Hồ gia đã dám tính toán lên đầu y, tất nhiên phải trả giá!

“Thưa Lão gia, phu nhân, lão phu nhân sai Tú Hòa đến, hỏi lúc nào sang ạ?” âm thanh Tú Vân vang lên ngoài cửa, làm gián đoạn suy nghĩ của Chu Thừa Vũ.

"đã biết, đi ngay." Y trả lời.

Bên ngoài im ắng lại, Hồ Ngọc Nhu nhìn lên Chu Thừa Vũ.

thật không may, một lần nữa, mặt cùng mặt đối diện, tiếp theo là Chu Thừa Vũ nhân tiện nói: "Dù sau này nàng tính thế nào, thì tạm thời theo ta sang gặp mẫu thân, trở lại nói tiếp chuyện của nàng."

Chu Thừa Vũ đã nói thế, Hồ Ngọc Nhu đương nhiên đồng ý.

Khi cả hai bước ra khỏi phòng trong, mặt mày bình tĩnh. Sau đó ra khỏi tiểu viện, băng qua hành lang dài, đi qua một vườn hoa nhỏ, lại rẽ sang góc nữa, bước vào một tiểu viện khác. đã có nha hoàn bà tử chờ lâu ở lối vào, thấy hai người vội vàng ra cười đón, Chu Thừa Vũ lúc này mới dừng lại.

"Tí nữa, nàng đứng sau ta càng cúi thấp đầu càng tốt, đừng cùng nương đối mặt." Y thì thầm dặn.

Chắc là, chỉ có Lão phu nhân biết mặt Hồ Ngọc Uyển thôi, Hồ Ngọc Nhu gật đầu ngay lập tức.

"Đại lão gia, đại phu nhân." Nha hoàn bà tử lên tiếng thỉnh an. A Quỳnh kéo Hồ Ngọc Nhu, đang bị Chu Thừa Vũ nói đến choáng váng. Từ A Quỳnh nhận được tiền thưởng, bọn họ nói lời cảm ơn lẫn chúc mừng rồi mới đưa người vào trong phòng Chu lão thái thái đang ngồi.

Nguyên quán Chu gia trong kinh thành, Chu Thừa Vũ là trưởng tử con thứ Tam phòng, Chu tam lão gia hiện thời ở lại kinh thành, Chu Thừa Vũ và em trai Chu Thừa Duệ dẫn theo Chu lão phu nhân đến huyện Trường Châu sinh sống. Chu Thừa Duệ là võ tướng, hiện đang đóng quân tại biên quan, nhị phòng có chính thê Tô thị, cùng với Thanh di nương, cũng là mẹ ruột thứ nữ duy nhất Tiểu Chiêu.

Còn về đại phòng, chỉ có Chu Thừa Vũ và Hồ Ngọc Nhu vừa mới qua cửa.

Vì thế, dù cả nhà tụ họp đầy đủ, vẫn còn thấy cô quạnh.

Chu lão phu nhân bên này cũng biết chuyện con trai con dâu đêm qua không viên phòng, nên khuôn mặt của bà không được đẹp cho lắm. Cùng lắm, bà không phải bày sắc mặt cho Hồ Ngọc Nhu coi, mà là đứa con trai lớn nhiều năm không gần nữ sắc. Lúc này bà lo lắng cho trưởng tử phân nửa, nửa còn lại là áy náy với con dâu.

"Nương." Chu Thừa Vũ hành lễ với bà.

Hồ Ngọc Nhu cúi đầu, ở bên cạnh y hành lễ qua loa, nhỏ giọng nói: "Nương".

Chu lão phu nhân nén tiếng thở dài, mặt mũi đổi sang tươi cười, vui vẻ đáp lại.

Tô thị đích thân bưng trà tới, cười tủm tỉm bảo Hồ Ngọc Nhu: "Đại tẩu nên kính trà cho nương rồi."

Kính trà?

Thiên địa cũng đã bái luôn rồi, ngược lại chỉ thiếu mỗi kính trà.

Hồ Ngọc Nhu đưa tay bưng tách trà, cũng thấy Chu Thừa cầm tách trà khác, sau đó dẫn đầu quỳ trước mặt Chu lão phu nhân. Thấy anh như thế, Hồ Ngọc Nhu tự nhiên phải quỳ xuống theo, giờ tách trà lên cao, miệng nói: "Nương, mời người uống trà."

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Nàng yên tâm, mấy ngày tới ta sẽ không chạm vào nàng

Chu lão phu nhân nhìn con trai trưởng và dâu trưởng, đang quỳ trước mặt bà, nhẹ nhàng thở dài, rồi nhận trà do dâu trưởng kính. Nhấp một chút rồi đặt xuống, tiện tay cầm hộp tròn khảm mai tước trên bàn Bách Bảo, đưa đến trước mặt Hồ Ngọc Nhu.

"Đây là vật gia truyền của bà ngoại truyền cho nương lúc nương xuất giá, giờ con đã gả cho Thừa Vũ, làm trưởng tử của Tam phòng Chu gia chúng ta, vật này truyền lại cho con đeo đi." Tam phòng Chu gia là con thứ, mặc dù là phù đệ hầu môn. Nhưng lúc Chu lão phu nhân gả qua cửa, bà lại không nhận được bất kỳ đồ tốt nào từ mẹ chồng cả. Ngược lại, bộ trang sức vàng hồng ngọc trong chiếc hộp tròn này do chính mẹ bà đòi từ tay cha trước lúc bà xuất giá.

Hiện tại đối với Chu gia hiển nhiên đồ này chẳng tính là tốt gì, nhưng suy cho cùng vẫn là đồ truyền xuống, bà kiên quyết không trao lại cho con dâu thứ, là muốn giữ lại để trao cho dâu cả.

Theo bản năng, Hồ Ngọc Nhu đưa hai tay ra nhận, miệng đáp: "Cảm ơn nương."

Sau đó tìm cô ngay lập tức nhảy lên một cái.

Thừa Vũ?

Vị huyện lệnh này họ Chu, cho nên tên là Chu... Thừa Vũ?

cô cầm chiếc hộp tròn, đột nhiên quay sang nhìn về bên phải.

Nhận ra tầm mắt của cô, Chu Thừa Vũ liếc về phía cô, đáy mắt đầy ám chỉ với ý cảnh báo. Sau đó mới quay đầu, giờ trà trên tay cao hơn một chút: "Nương, mời người uống trà."

Y thực sự nghe nói có mẹ chồng nhằm vào con dâu mới cưới, nhưng lần đầu tiên y biết được mẹ mình lại làm khó con trai mình..

Mặc dù trong lòng Chu lão phu nhân có tức giận oán trách, nhưng nhiều hơn là lo lắng và đau lòng, không làm khổ con trai nữa, nhận trà rồi uống một ít, sau đó là lên lớp một bài dạy đồ dài, "Thừa Vũ, vợ con tuổi còn nhỏ, nếu có chuyện gì mà âm ỉ không rõ, con dạy bảo nhiều hơn một chút, đừng giống như lúc ở ngoài suốt ngày làm mặt lạnh, lại dọa con bé. Con đã cưới nàng, nên đối xử với nàng cho tốt, tuyệt đối không được để nàng tủi thân. Con biết chưa?"

Chu lão phu nhân nói, trong lòng dâng lên nỗi xót xa.

Đời này của bà, gả phải tên súc sinh. Nếu không có hai đứa con trai được sinh ra tốt, bà sợ rằng sẽ không chịu được đến giờ. Con thứ hai lúc ấy tuổi còn nhỏ, chuyện của tên căn bã năm ấy ảnh hưởng không lớn đến nó, nhưng với đứa con trưởng này đây, tin đồn lan ra nhiều năm như vậy, cho dù đã thoát khỏi kinh thành hơn chín năm, vẫn thường hay nghe thấy.

Đều do bà vô dụng, không có khả năng bảo vệ con cái mình, thay vào đó, đều do con cái che chở mình, danh tiếng tốt đều thành vết nhơ bẩn. Nếu không, Vũ ca nhi là đứa trẻ cực kỳ ưu tú, chín năm qua còn vui mình ở huyện Trường Châu này sao?

Nhất quyết phí thời gian cho đến khi hai bảy tuổi mới cưới vợ, nhưng lại là...

Chu lão phu nhân cố gắng mở to mắt, đem nước mắt chảy ngược về trong. Hơi nghiêng về phía trước một chút, một tay cầm tay con dâu tay kia kéo tay con ruột, đặt hai tay lên nhau, cùng nâng dậy. "Từ nay về sau, phu thê các con cần sống hòa thuận với nhau thật tốt, sớm ngày cho nương ăn cháu trai."

Mẹ chồng tốt đây!

Chỉ toàn nghe nói con dâu vào cửa mẹ chồng ra oai phủ đầu, cô chưa bao giờ nghe có mẹ chồng chỉ lo nhắc nhở rồi răn dạy con trai, hoàn toàn đứng về phía con dâu. Mẹ chồng này sao gọi là mẹ chồng cơ chứ, đây căn bản là mẹ ruột mà!

Nếu không phải còn nhớ là không được ngẩng đầu lên, Hồ Ngọc Nhu chỉ muốn cho Chu lão phu nhân nhìn vào đôi mắt đầy ánh sao long lanh của mình.

"Nương yên tâm ạ, con dâu nhất định không phụ kỳ vọng của nương!" Hồ Ngọc Nhu nói.

Nhưng lời cô vừa thốt ra, lại trực tiếp khiến Chu lão phu nhân cả người ngáy ngẩn.

Con dâu này... mở miệng có thể nói thẳng ra thế, có vẻ đúng như lời đồn mạnh mẽ * thẳng thắn...

*thật ra từ gốc này là "buru hăn", nhưng mình thấy tối nghĩa quá, nên thay, nếu có đề xuất từ nào thuần hơn thì mình sửa.

cô nương ở nơi như huyện Trường Châu này, chính xác mà nói không thể so được với kinh thành. Nhưng như thế cũng tốt, bụng dạ thẳng thắn lại biết được chủ động, giờ cũng đã thành thân, con trai dù muốn chạy trốn cũng không trốn thoát được bàn tay nữ nhân này.

"Tốt, vậy nương chờ tin tốt của các con." Chu lão phu nhân vừa cười vừa nói.

Lúc này Hồ Ngọc Nhu mới để ý lúc này cô vội vã hứa hẹn cái gì, nhưng chỉ nghĩ người ở bên cạnh là Chu Thừa Vũ, cô cảm thấy mình không có gì mà không tình nguyện cả. Sở dĩ cô xuyên qua kí thác trên người tiểu nguyên chủ, là do cô thức khuya đọc tiểu thuyết tới ba, bốn giờ sáng, vì oán giận tác giả không cho nam phụ cô yêu thích được cái kết (thúc), giận tới nỗi trong đêm hôm khuya khoắt mà cũng rời giường tìm giấy viết, cứ thế "viết" ra cho nam phụ cô thích một nàng dâu.

Chàng nam phụ mà cô say mê chính là Chu Thừa Vũ, trong nhất thời cô không thể nghĩ ra một cái tên nào hay, nên lấy tên vợ mới cưới của Chu Thừa Vũ giống tên cô, cũng kêu là Hồ Ngọc Nhu.

Bây giờ cô xuyên vào người tiểu nguyên chủ này cũng kêu Hồ Ngọc Nhu, tình cờ gặp phải Chu Thừa Vũ.

Đây là duyên phận mà ông trời muốn an bài để chúng ta thành một đôi mà!

Hồ Ngọc Nhu đỏ mặt nhìn Chu Thừa Vũ sắp sửa đáp lời, bàn tay thô tây lớn đang nắm tay cô lúc này chẳng biết tại sao đột nhiên nắm chặt thêm một chút. Sau đó, cô nghe tiếng đáp trầm thấp của người đàn ông bên cạnh "Nương, người có thể yên tâm."

Tuy nhắc đến chuyện như thế có chút xấu hổ, nhưng Hồ Ngọc Nhu không nhịn được khoe miệng cong lên.

trên mặt Tô thị luôn mang vẻ tươi cười nhìn hai người họ, nhưng khi nhìn dáng vẻ thân mật của hai người, thì trong lòng cảm thấy khổ sở vô cùng. Kể từ đầu năm ngoái đến nay, nàng đã một năm sáu tháng không thấy mặt trượng phu. Biết bao giờ nàng mới được trượng phu thân mật nắm tay, được mẹ chồng nhỏ nhẹ dặn dò trượng công nên đối xử với nàng cho tốt, không được bắt nạt nàng, không được để nàng tủi thân đây?

Mà vừa rồi mẹ chồng còn nói, sớm ngày cho bà ẵm cháu trai

Tô thị nhẫn nhịn nắm chặt tay, nhưng không kìm được ánh mắt, cúi đầu nhìn xuống bụng mình thật lâu.

Trượng phu nàng không ở nhà, bụng nàng muốn lớn cũng lớn không được.

Mặc dù Hồ Ngọc Nhu đã quyết tâm ở lại, nhưng cũng chưa từng nói ra với Chu Thừa Vũ, nên vẫn cúi đầu xuống như cũ. Từ trong tay A Quỳnh, đem đồ thù thù mà Tiết thị chuẩn bị trước cho Hồ Ngọc Uyển để hiếu kính trượng bối, cô tự tay dâng lên cho Chu lão phu nhân. Sau đó, cô tặng lễ gấp mặt cho Tô thị, lại tặng thêm túi hà bao tinh xảo màu bạc cho Thanh di nương nhị phòng- người sinh Tiểu Chiêu, như vậy coi như đã ra mắt hết người Chu gia rồi.

Bởi vì Chu lão gia tử còn sống, thờ phụng tổ tông thì đầu tới lượt thứ xuất Tam phòng tới bái tế, vì thế Chu gia ở huyện Trường Châu bên này không có lập từ đường. Đó là do Hồ Ngọc Nhu bước vào cửa mới nhớ lại gia phả Chu gia ở bên kia, tí nữa về phải nói Chu Thừa Vũ viết thư gửi về kinh thành, để đại phòng ở kinh thành thêm tên cô vào mới được.

Do đó, từ viện Ngọc Đường của Chu lão phu nhân đi ra, Chu Thừa Vũ và Hồ Ngọc Nhu cùng nhau trở về phòng.

Chu Thừa Vũ yên lặng đi trước, bước chân sải rất lớn.

Đúng là chẳng biết quan tâm người ta mà.

Hồ Ngọc Nhu oán thầm một câu trong lòng. Lại nghĩ đến người này là Chu Thừa Vũ, là nam phụ cô yêu thích đấy, thế là cô mãi lo vui vẻ, một chút cũng chả thấy cần vội vàng làm gì. Ai có thể nghĩ tới chứ, xem cuốn tiểu thuyết xong thích người trong ấy, vậy mà có thể xuyên sách, thực sự gặp được người thật!

Khi Hồ ngọc Nhu còn học trung học, cha mẹ cô đã ly hôn rồi, sau này họ lần lượt có gia đình, cô ở bên nào cũng là người thừa cả. Cho nên, cô bắt đầu học trung học thì trọ lâu dài ở trường luôn, những ngày nghỉ lễ thì đến nhà bà ở nông thôn, lúc cô lên đại học năm tư bà đã qua đời. Vì thế đối với cô mà nói, cô chỉ đặc biệt nhớ cuộc sống phát triển ở hiện đại, ngược lại rồi đi thật, chẳng có gì khác để cảm thấy đau đớn trong lòng hết.

Cho nên giờ phút này, cô nhìn theo Chu Thừa Vũ đang đi trước mặt cô, hoàn toàn là đáng về mê muội.

thật tốt quá!

Chu Thừa vũ và người trong trí tưởng tượng của cô gần như giống hệt nhau. Trừ bỏ không còn phong thái phong nhã của thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi lúc mới xuất hiện, nhưng mà lúc này chàng hai bảy hai tám tuổi, lại có thêm mấy phần trầm tĩnh với từng trái, đàn ông như vậy sức hấp dẫn lại càng lớn, càng khiến người ta say mê hơn. Với lại, chàng quả là giống y như bà tác giả kia miêu tả, dáng người cao thẳng, khí chất lạnh lùng lại mang trong người mấy phần nho nhã, khiêm tốn, thực sự một người mà chữ như cô thật sự không nói ra hết những từ miêu tả về đẹp của chàng.

Chỉ muốn nói, trách không được trong cuốn sách ấy, có một cô tiểu thư hầu môn thích thăm chàng mà!

cô cũng thích thăm chàng rồi!

Bây giờ cô đã là thê tử chàng cưới hồi đảng hoàng, mà có vẻ như là chàng không có ý định đuổi cô đi.

Hồ Ngọc Nhu cẩn thận nâng gót váy, tiếp theo là tăng tốc độ đi lên.

Dù sao, vị Triệu biểu ca xuất sắc kia là người yêu của tiểu nguyên chủ, cô một nửa cũng không quen thuộc. Cho nên cô mặt dày mày dạn cũng muốn

nương nhờ ở Chu gia, làm phu nhân của Chu Thừa Vũ! Song, cô cũng không quên báo thù thay cho tiểu nguyên chủ, và Quán ma ma mà cô bé quan tâm, chút nữa cô phải nói với Chu Thừa Vũ đưa người đến!

A Quỳnh đi theo sau lưng tiểu thư nhà mình, đôi mắt nàng càng trở nên bối rối hơn.

Sao nàng bỗng không hiểu gì rồi, chỉ qua hơn một đêm, mà tiểu thư lại vui vẻ như thế?

Chẳng lẽ tiểu thư đã quên Triệu biểu thiếu gia, thích Chu đại nhân?

Ôi... Mặc dù Chu đại nhân rất anh tuấn, quyền cao chức trọng, ngài ấy đối xử với tiểu thư hình như rất tốt, nhưng...

Mặc kệ đi, dấu sao thế này cũng tốt hơn.

Nếu tiểu thư cam tâm tình nguyện, chỉ bằng với dung mạo xinh đẹp của nàng, Chu đại nhân làm sao không thích được. Được Chu đại nhân yêu thích, sống lưng của người liền thẳng lên rồi, tới lúc đó Lý ma ma đánh nàng đừng nghĩ sống tốt nữa, còn có phu nhân sai người đánh Quán ma ma nữa, đừng mong còn ngày lành nữa!

À, còn có Tam tiểu thư!

Tam tiểu thư đầu óc xấu xa, nàng đừng mong còn ngày lành nữa!

Bước vào phòng chính, chủ nhân không có gọi, bọn hạ nhân hiển nhiên ở bên ngoài cửa. Nhìn mặt tối tăm như cũ của Chu Thừa Vũ, Hồ Ngọc Nhu cũng thu lại khuôn mặt ngập tràn niềm vui, ngồi im lặng bên cạnh y.

Chỉ một ánh mắt liếc qua, Chu Thừa Vũ liền biết vị thế tử này của y ánh mắt lấp lánh, mặc dù nàng đã hết sức khống chế rồi, cũng không giấu nổi vẻ vui vẻ trong lòng nàng.

Vui về cái gì?

Vừa rồi bên nương cũng không có bất kỳ việc gì xảy ra làm cho người ta vui vẻ cả?

Sắc mặt nàng ấy vốn dĩ vừa oan ức vừa đáng thương, chỉ qua bên nương một lần, sao lại bỗng vui ra mặt thế?

À! Đột nhiên như nghĩ ra chuyện gì, sắc mặt Chu Thừa Vũ lập tức đen lại.

Y biết thế tử mình có sao vui rồi.

Vui về vì nương không nhận ra nàng chứ gì!

Vui về vì chính y không truy cứu nàng, cho rằng y sẽ thả nàng quay về, để nàng cùng Triệu biểu ca, hai người song túc song phi (20) sao?

(20) Song túc song phi: ý chỉ hai người yêu nhau thắm thiết không phân ly.

Y biết rằng nàng có vị hôn phu lại là thanh mai trúc mã đính hôn từ bé, cũng tin rằng nàng không tự nguyện gả cho y. Ban đầu y quả thật muốn thả nàng về nhà, thậm chí trên đường về đây y đã nghĩ kỹ cách giải quyết. Nhưng giây phút nhìn thấy nàng tươi cười vui vẻ, y bỗng chốc thấy lòng mình có chút đau buồn.

Chả lẽ Chu Thừa Vũ y là rắn rết hay thú dữ?

Cho nên nữ nhi Hồ gia, người này so với người kia đều không thích y?

"Nàng tạm thời ở lại trong nhà, chuyện nàng nói ta sẽ cho người tra, nếu đúng, tự nhiên sẽ để nàng trở về nhà. Nhưng nếu không phải là thật....." đằng sau y chưa nói xong, chỉ lạnh lùng nhìn nàng, nhưng lại giống như tát cho Hồ Ngọc Nhu đang sừng sốt một chậu nước đá, thản nhiên nói: "Nàng yên tâm, mấy ngày tới ta sẽ không chạm vào nàng."

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Vậy đại nhân, ngài... muốn cưới Tam muội muội sao?

"Nàng yên tâm, mấy ngày tới ta sẽ không chạm vào nàng."

Hồ Ngọc Nhu nghe điều này xong, thực sự thấy như bị tát chậu nước đá từ đầu tới chân, lạnh đến mức tim cô băng giá. Chu Thừa Vũ này, anh ta thế

mà phí tâm tư đưa cô trở về, còn cam đoan không chạm vào cô, cô có thể nói rằng, tôi có bằng lòng cho anh chạm vào chắc?

Ông trời ơi, cô không muốn quay về Hồ gia!

Chưa kể Triệu biểu ca đối với cô xa lạ kia, một người lạ, chỉ nói đến tiểu nguyên chủ ở Hồ gia cha không thương mẹ kể xấu xa, cô đây ở xã hội hiện đại lớn lên là đứa trẻ căn chính miêu hồng(21) tốt, ở đâu ra được năng lực đối phó?

(21)根正苗红: căn chính miêu hồng

[Theo exgldq] nó có nghĩa đen là rễ (nguồn gốc) chân chính cành lá khỏe mạnh. Nghĩa bóng: chỉ người đã từng kiên quyết/vững vàng trong chính trị. Theo nghĩa của Hồ Ngọc Nhu ở đây là: lớn lên là đứa trẻ có đạo đức tốt, lương thiện sao mà đối phó được phường gian ác như Tiết thị.

Trạch đầu, chỉ nghĩ riêng hai chữ này thôi cô đã thấy lạnh run người.

cô đọc tiểu thuyết và chỉ yêu thích đọc ngọt sủng, cô đọc tiểu thuyết nhiều năm rồi ấy vậy mà vẫn không nhìn thấu được chân lý trong trạch đầu. Nếu quay về Hồ gia thiết, tam tiểu thư đầu óc xấu xa kia còn không tìm cách lấy mạng của cô chắc? Xét cho cùng, cô chính là không có sở trường dùng não vào việc “trạch đầu”.

cô nhìn Chu Thừa Vũ, hỏi thử: "Vậy đại nhân, ngài... muốn cưới Tam muội muội sao?"

Chu Thừa Vũ lạnh nhạt liếc cô một cái, nói: "Mấy chuyện này nàng chớ quan tâm. Nếu ta điều tra nàng nói là thật, ta chắc chắn đưa nàng toàn thân ngọc bích trở lại. sẽ không để cho thanh danh nàng hư hại dù một chút."

Xét cho cùng, nàng cũng chỉ là một cô gái đáng thương.

Hồ Ngọc Nhu ghen hờn không nói được lời nào. Chu Thừa Vũ này, chỉ một câu đem chặn hết mọi đường lui của cô lại!

cô nên làm gì đây?

Ban đầu cô còn muốn thuyết phục, ngộ nhờ anh ta thật sự muốn đưa cô trở về Hồ gia để hoàn thành ước vọng tâm tư của cô, cô sẽ đem chuyện thanh danh nói ra. Chu Thừa Vũ là chính nhân quân tử, lấy cô rồi nên phải chịu trách nhiệm với cô là phải. Nhưng bây giờ... nhưng ngay cả con đường này cũng chạy không thông rồi.

Tên Chu Thừa Vũ này, sao anh ta không có chút nào nóng nảy nhỉ?

Đây là Tiết thị và Hồ Ngọc Uyển đang chơi xỏ với anh đấy!

anh đường đường là huyện lệnh đại nhân, làm sao có thể để chuyện trôi qua nhẹ nhàng băng quơ như vậy? anh đã không thích Hồ Ngọc Uyển, đã vậy thì, cưới Hồ Ngọc Nhu cô đây có gì không tốt đâu chứ, Hồ Ngọc Nhu này lớn lên so sánh với Hồ Ngọc Uyển kia xinh đẹp hơn nhiều!

Dù em trai của Tiết thị làm quan, nhưng anh không cần phải sợ chút nào! anh là Tam gia của Uy Viễn hầu phủ, đại ca là Uy Viễn hầu, đại tẩu là công chúa điện hạ, chống lưng anh mạnh như vậy, ai dám đối phó với anh?

Nhìn vẻ mặt của Hồ Ngọc Nhu đổi màu liên tục, lòng Chu Thừa Vũ sinh ra nghi ngờ. Chẳng lẽ lời Hồ đại tiểu thư này có thật có giả?

Nếu vậy, phải cho người điều tra thêm rồi.

Y đứng lên muốn đi. "Ta còn có việc xử lý. Nàng tạm thời không thích hợp lộ mặt. Nếu nàng thấy nhàm chán, thì gọi Tú Vân Tú Hương tới nói chuyện."

Lần này anh ta đi, tra ra chuyện nào chuẩn* chuyện ấy, cô thật sự phải đi rồi sao?

*ở đây là đúng ấy

Còn Tú vân Tú Hương, cô có biết họ là ai đâu, thì lấy đâu ra chuyện để tám với họ chứ.

Mất thấy Chu Thừa Vũ đã đến cửa, Hồ Ngọc Nhu thốt ra không cần nghĩ: "Đội đã!"

Chu Thừa Vũ dừng chân nhưng đầu không quay lại.

"Còn gì nữa?" Y nghiêng người hỏi.

Hồ Ngọc Nhu dấy lên can đảm, dứt khoát da mặt cũng không cần, "Còn!"

một tiếng có vang dội, làm Chu Thừa Vũ nghe được, lông mày không kiềm chế nhảy lên.

Vị Hồ đại tiểu thư này, thật đúng là.. thực là khác người.

“Chuyện gì?” Y quay đầu lại nhìn.

Hồ Ngọc Nhu ngênh đón, nói: "Tối hôm qua huynh trở lại phòng ngủ."

thì sao?

Chu Thừa Vũ không tiếp lời.

Hồ Ngọc Nhu tiếp tục: "Huynh còn lên giường."

Sắc mặt Chu Thừa Vũ hơi đỏ, vẻ mặt có chút mất tự nhiên, y nghĩ tới nhiều khả năng, nhưng y hoàn toàn không ngờ tới Hồ gia gan to bằng trời, dám thay đổi tân nương. Vì thế, nếu đã là thê tử của y, có sao y không thể lên giường để ngủ?

Hồ Ngọc Nhu bỏ qua, lại nói nữa: "Còn có sáng nay, huynh ôm tôi, huynh còn... còn..." cô cố ý không nói ra, cúi đầu nhìn xuống ngực mình.

Chu Thừa Vũ chỉ cảm thấy trong đầu mình nổ "ầm" một tiếng, tiếp đó mặt y không kiềm được mà nóng rang lên, nhưng y không cách nào phủ nhận được, chính chính xác xác là y có nhìn.

Hồ Ngọc Nhu lặng lẽ ngẩng đầu, thấy Chu Thừa Vũ tránh ánh mắt của cô, trong lòng rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, may mà cô thông minh. Nghĩ nghĩ, cô thẳng thắn thêm mồi lửa nữa. "Còn có, lúc xuất giá huynh công tôi, huynh... ăn đậu hũ của tôi!"

Chu Thừa Vũ y thấy mình nghe không nổi nữa rồi, nghe tiếp, y trong miệng Hồ đại tiểu thư này thành tên đăng đồ tử (22). Thời niên thiếu là lúc y mới biết tuổi trẻ yêu thích sắc đẹp y chưa hề bị ai mắng là đăng đồ tử, giờ y sắp đến tuổi gây dựng sự nghiệp (nhì lập chi niên), lại bị người ta mắng là tên đăng đồ tử... y biết đi đâu để đòi lý lẽ cho mình đây?

(22)Đăng đồ tử: yêu râu xanh, đồ dê xồm

Y cau mày, giọng nói bình tĩnh, trả lời: "Ta lúc nào thì ăn đậu hũ nàng rồi, nàng không có ca ca, đệ đệ còn nhỏ, ta cho rằng nàng là thê tử xuất giá của ta, công nàng ra ngoài chả phải là lẽ thường tình sao?"

Thường tình chỗ nào, anh còn sờ đùi tôi nữa nhá!

Mặc dù giờ nghĩ lại hình như y lúc đó rất chính quân nhân tử vì không có ai nên ra tay công cô đi, nhưng vậy thì sao chứ, cô cũng đâu phải là thê tử của anh. Nếu quân tử anh đã không cần tay, thì chính là đã ăn hậu hũ cô rồi, ăn đậu hũ nàng rồi, rồi thì phải phụ trách!

Hồ Ngọc Nhu cúi đầu, lông mi dài hơi run rẩy, cơ thể phối hợp nội tâm tố cáo lời nói của Chu Thừa Vũ làm cô đau lòng nhường nào, không hiểu sao nhưng vẫn cho mình thật sự uất ức: "Từ bé tới giờ, còn chưa có người đàn ông nào công tôi như vậy cả, cũng không có người đàn ông nào ngủ chung giường với tôi, càng không có người đàn ông nào ôm tôi, tôi... trong sạch của tôi không còn nữa rồi..."

thật ra thì cô cũng vô cùng tủi thân, dù sao thì hơn hai mươi hai năm qua cô chưa từng được nói chuyện nói yêu đương, nói mãi đến lời hết thì trong sạch cô cũng biến mất luôn. Hồ Ngọc Nhu kim không được muốn cười rồi. Nếu đây là thời hiện đại, mặc dù cô chưa có yêu qua, nhưng cô mặc bikini đi bơi, vì thế chuyện này sao lại tính là mất trong sạch được.

Gương mặt trắng nõn, hai vai gầy yếu mảnh mai, đầu cúi xuống thân hình nhẹ nhàng run rẩy, lông mi dài giống như cánh bướm muốn vỗ cánh mà bay, như thể chẳng mấy chốc chúng sẽ bị nước mắt làm ướt.

Chu Thừa Vũ nhìn thấy, bỗng cảm thấy dường như y thật sự đã gây ra tội lớn tày trời không thể tha được.

Y bất lực đưa tay vuốt vuốt mi tâm, hỏi: "Vậy nàng muốn sao đây?"

Hồ Ngọc Nhu cũng đang nghĩ, nếu lúc này cô đem mọi chuyện nói ra liệu có tốt không?

Dĩ nhiên là không tốt, nếu giờ mà bắt anh ta chịu trách nhiệm, có vẻ như có phần háo hức quá vậy. Vết đỏ trên cổ cô còn chưa có biến mất, lòng dạ của một người bình thường thì không thể nào thay xoành xoạch như thế.

Nghĩ nghĩ, Hồ Ngọc Nhu dứt khoát giơ tay lên bịt mặt, quay người chạy vào phòng bên trong.

Chu Thừa Vũ sững sờ nhìn theo, ngược lại bị hành động liên tiếp làm cho mờ mịt. Nhưng khi y theo vào, bên trong truyền ra tiếng nước nở khe khẽ, cuối cùng y cũng hiểu. Vị Hồ đại tiểu thư này thực sự rất thích biểu ca thanh mai trúc mã, lần này bởi vì chính nàng, nàng cảm thấy mình mất đi trong sạch, không còn xứng với biểu ca kia nữa.

Chu Thừa Vũ trong lòng thở dài, đối với Hồ Ngọc Nhu sinh ra hai phần thương tiếc. Đồng thời, y tăng thêm hai phần chán ghét cho Tiết thị và Hồ Ngọc Uyển. Xem ra, nếu tra ra những gì Hồ Ngọc Nhu nói là sự thật, y phải tự mình đi tìm vị hôn phu kia của nàng, đem chuyện này giải thích rõ ràng mới phải.

Chu Thừa Vũ không khỏi vì mình cười khổ, rõ ràng mình là người bị hại vậy mà phải vì người khác suy tính nhiều như vậy. Y chắc sắp bị điên luôn rồi, làm huyệt lệnh chín năm có hơn, chỉ thấy rằng mình thân là huyện lệnh huyện Trường Châu, cho nên y phải che chở cho người người trong huyện.

Bước ra phân phó cho hạ nhân đưa điểm tâm vào phòng trên, Chu Thừa Vũ vội vã tiến về phía trước.

Mà Hồ gia ở phía bên kia cũng đang dùng điểm tâm vào lúc này. Bởi vì Tiết thị gả nữ nhi yêu thương nhất, Hồ Linh sợ bà đau buồn, nên ông không đi đến phòng thiếp thất khác, vẫn ở lại chính phòng. Vì vậy, điểm tâm này tự nhiên ăn ở đây, đến giờ cơm, Tào di nương và Văn di nương dẫn thứ nữ Tứ tiểu thư Hồ Ngọc Tiên và thứ tử Nhị thiếu gia Hồ Nam cùng đến.

Hồ Phi, trưởng tử Tiết thị sinh ra, cũng ở đây.

Hồ Linh hài lòng nhìn con cái trên bàn, nhưng khi ông lướt vào hai chỗ trống sắc mặt hơi dừng lại, tam nữ nhi xuất giá ngày hôm qua, trống một chỗ là đúng. Còn trưởng nữ Hồ Ngọc Nhu thế nào mà lại không đến dùng bữa?

Hôm qua giờ tính trẻ con thì cũng thôi đi. Hôm nay còn muốn đùa giỡn cái gì nữa?

Ông không vui quay qua hỏi Tiết thị: "Sao thế này, A Nhu bên kia lại kêu nha đầu sang tìm có gì nữa?"

Tìm Tiết thị nhảy một cái, nhưng khi ngẩng đầu sắc mặt bình tĩnh nhìn không ra cái gì cả, "Cũng không có, chẳng lẽ trên người vẫn còn không thoải mái à?" Bà vậy Lí ma ma lại, "Lí ma ma, không thì bà tự mình qua đó một chuyến xem thử. Đây, nếu Đại tiểu thư trên người không khỏe, trước hết không cần phải vội qua đây báo lại ta, phải mời đại phu tới trước. "

Lí ma ma vâng lời, gấp gấp đi.

Hồ Linh lại không nặng không nhẹ đập xuống bàn, nói: "không cần! Con nha đầu này, thực sự càng lớn lên ngày càng tùy hứng! Nó không muốn ăn thì chúng ta cũng không cần quan tâm đến nó, chính mình tự ăn càng tốt!"

Lí ma ma không dám trả lời, chỉ nhìn Tiết thị.

Tiết thị đưa tay nhẹ nhàng bóp vai Hồ Linh, ôn nhu nói: "Lão gia, ông giận đối con trẻ làm gì. A Nhu nàng không phải là đứa trẻ hồ đồ, ta nghĩ sợ là nàng thực sự không thoải mái, nếu không thì thế này đi, ta tự mình qua xem một chút. "

Nghe xong lời này, sắc mặt Hồ Linh còn khó coi thêm hai phần, ném đĩa xuống, cơm ông cũng không ăn.

"đi đi, ta đi với nàng, trái lại ta muốn nhìn con nha đầu này đang làm cái gì!" Lời nói chưa dứt đã đứng dậy, bước vài bước ra khỏi chính phòng.

Tiết thị thấy thế vội vàng đứng lên bắt kịp. Đào di nương, Văn di nương cùng Hồ Ngọc Tiên cũng theo sau, trái lại hai vị thiếu gia và Lí ma ma lưu lại.

Dọc theo lối vào đi tới tiểu viện của Hồ Ngọc Nhu ở, thấy chỉ có một bà tử đang ngáp ở cửa, trong viện vô cùng yên tĩnh, trong lòng Hồ Linh có hơi bất mãn. Đây là trưởng nữ của ông, là Hồ đại tiểu thư con dòng chính, cho dù tính tình nàng có chút hồ đồ, nhưng Tiết thị là đương gia phu nhân, cũng không được để nàng tùy hứng thế này, trong viện cũng nên sắp xếp nhiều hạ nhân mới phải.

"A Nhu ở đây, lát nữa trở về nàng điều thêm hai người qua đây." Ông nghĩ xong, ngay lập tức phản phó cho Tiết thị, "Nếu nó từ chối, thì nói là ta phản phó, đường đường là đại tiểu thư, chỉ có một ma ma với một con nha đầu thì sao đủ?"

Ông còn chưa biết chuyện Quan ma ma.

Tiết thị có chút khó khăn gật đầu "được".

Môi Hồ Linh giật giật, nghĩ cho cùng là do tính tình trưởng nữ quá mức, ngược lại không tiện trách cứ lên người thê tử, cho nên ông không nói gì cả, quăng tay áo rồi bước vội vào phòng.

Cửa chính phòng bị đóng chặt, Hồ Linh làm cha đương nhiên không thể xông xáo vào, liếc Tiết thị ra hiệu tiến lên gõ cửa.

Tiết thị tiến lên, cong ngón tay gõ cửa. "A Nhu, chưa dậy sao? Ta là phu nhân đây, ta và cha con cùng nhau đến thăm con đây."

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ta thích Chu đại nhân vì ngài ấy giữ mình trong sạch

Nghe Tiết thị tự xưng là phu nhân, lòng mày Hồ Linh nhăn lại.

Đứa trưởng nữ này thực sự khiến ông phát rầu, tính tình từ nhỏ ít nói thì không nói, đầu gì Tiết thị đã là phu nhân đương gia hơn mười năm, nhưng chỉ một tiếng mẫu thân cũng không chịu gọi. Nhắc tới người vợ nguyên phối Giang thị mất sớm, sau đó Tiết thị vào cửa, không biết là giống ai, biết được Tiết thị không phải mẹ ruột, liền gây ra nhiều chuyện quái gở.

Nghĩ đến mười mấy năm qua Tiết thị một lòng vất vả, Hồ Linh sinh lòng thương tiếc.

“A Nhu, mở cửa đi!” Ông vượt qua Tiết thị, gõ cửa ầm ầm, ngữ khí trầm trọng.

Song, đáp lại ông là khoảng không yên lặng.

Tiếng gõ cửa liên tiếp mà không có ai để ý, Hồ Linh và Tiết thị nhìn nhau, trong mắt họ đều lộ rõ vẻ kỳ lạ.

"không phải con bé bệnh quá nặng chứ?" Tiết thị nhìn quanh, lo lắng nói. "Hạ nhân không biết đi đâu hết rồi. Lão xa, phá cửa đi, quay qua quay lại A Nhu có gì rồi sao!"

Hồ Linh cũng gấp, phát tay cho Tiết thị đi ra xa, bỗng nhấc chân đá lên cửa.

Hồ gia giàu có, cánh cửa tự nhiên rắn chắc, Hồ Linh đá chân liên hồi, cửa rốt cuộc cũng được đá văng ra.

Tiết thị là người đầu tiên chạy vào, nhưng khi vào tới phòng trong, bà chợt hét lên: "A ..."

"Chuyện gì đó? A Nhu làm sao?" Hồ Linh nghe thấy, không lo được chân đau, vội lao vào xem, thế nhưng ông nhìn thấy trên giường trong phòng là Hồ Ngọc Uyển bị dây thừng trói, hai mắt nhắm lúng lúng, cũng hết hồn.

"Tam tỷ!" Hồ Ngọc Tiên theo sau vào không nhìn được hết to, "Hôm qua không phải tỷ phải gả qua Chu gia sao? Tỷ, tỷ sao có thể ở phòng đại tỷ được chứ?" Nàng nhanh chóng nhìn hết phòng một lượt, không dám tin hỏi. Đại tỷ đâu? Đại tỷ đi đâu rồi? Chẳng lẽ đại tỷ đã...?"

"A Uyển - A Uyển -" Tiết thị đột nhiên bật khóc, nhào lên cõng trói cho Hồ Ngọc Uyển.

Hồ Linh tỉnh táo lại, quay qua trừng mắt cảnh cáo Hồ Ngọc Tiên, sau đó quay lại phản phô hạ nhân phía sau Đào đi nương. "đi, đi ra ngoài canh chừng, kêu người bảo vệ tiểu viện thật chặt, bất luận là ai cũng không được phép vào!"

Khăn trong miệng Hồ Ngọc Uyển được lấy ra, dây thừng trói nàng ta cũng được cởi bỏ, nàng ta lập tức nhào vào ngực Tiết thị khóc tức tưởi, khóc lóc sảng khoái.

Mắt Tiết thị lộ vẻ không đành lòng, một bên vỗ nhẹ lưng con gái một bên nói: “A Uyển chớ khóc, chớ khóc, nói cho nương biết chuyện gì xảy ra thế này? Nương ở đây, con đừng sợ, mặc kệ chuyện gì nương đều làm chủ cho con! "

Nghe lời nói thế từ chứ đừng sự kiên quyết, lòng Hồ Linh nhảy lên một cái, không hiểu sao có chút chột dạ.

Ồ... mà không đúng.

A Nhu thích cháu trai, hai đứa từ bé đã đính hôn, nhiều năm thế mà A Nhu và cháu trai không hề xảy ra một chút mâu thuẫn nào. Ngay trước vài ngày biết được A Uyển phải xuất giá theo chồng, A Nhu có chút không vui còn muốn gả qua Triệu gia sớm hơn dự liệu. Con bé sao có thể đoạt hôn sự của muội muội được chứ?

Chắc chắn trong này có hiểu lầm!

Chả lẽ A Nhu lớn lên xinh đẹp, chẳng biết huyện lệnh dịp nào gặp được, lúc này mới ra tay giờ trò đoạt A Nhu?

“A Uyển ngoan, mau nín khóc, nghe lời của nương con, nói ra rốt cuộc đây là chuyện gì?” ông dè xuống đồng suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, cũng đưa tay vỗ lưng Hồ Ngọc Uyển, "Con không phải nên gả tới Chu gia sao, sao giờ lại ở phòng đại tỷ vậy, đại tỷ con đi đâu rồi? "

Hồ Ngọc Uyển ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, mắt khóc đỏ ửng, hoàn toàn là bộ dáng sợ hãi do bị dọa. Nàng khóc nức nở, nói: "Đại tỷ..... đại tỷ... tỷ ấy... quá đáng, trước đêm xuất giá tỷ ấy tìm con trò chuyện, thế mà lại.... tỷ ấy hạ được con, còn nói tỷ ấy mới là đích trường nữ Hồ gia, mối hôn sự tốt như thế muốn gả thì cũng là tỷ ấy gả, nào đến lượt con... ô, ô, cha, nương, hai người phải làm chủ cho con! "

"không thể nào!" Trước khi Hồ Linh mở miệng, Tiết thị đã một mực chắn chắn “Đại tỷ con thích Tịch Ngôn, chuyện này cả nhà trên dưới đều biết, nàng làm sao có thể cướp chuyện chung thân con được chứ?”

Hồ Linh thờ ơ ra, vội gạt đầu theo, "Đúng đây, đại tỷ con với biểu ca con đính hôn từ bé, lẽ nào tỷ con có thể làm ra chuyện này. A Uyển con ngoan nghĩ kỹ lại, có phải là lý do khác, đại tỷ con chắc bị người ta ép chứ? "

Nghe xong lời cha mẹ, cơ thể Hồ Ngọc Uyển bắt đầu run rẩy.

"Hai người đều không tin ta, đều không tin ta..." Nàng đột ngột đẩy tiết thị ra, vừa khóc vừa dùng sức đập đầu vào mép giường. "Đúng, chuyện này nên trách ta! Nếu ta không phải thấy đại tỷ suốt ngày cứ khen biểu ca, ta cũng không trước mặt tỷ ấy khen Chu đại nhân mấy lần, tỷ ấy cũng sẽ không..... không hâm mộ ta, sẽ không ghen tị ta, rồi sẽ không làm ra những chuyện này. Chỉ là Chu đại nhân tốt như vậy, y thường ngày anh tuấn hơn biểu ca, học vấn cao hơn biểu ca. Bây giờ còn làm huyện lệnh huyện Trường Châu. Chu đại nhân tốt như thế, ta khen một chút không được sao? "

"Đại tỷ..... đại tỷ nàng đoạt chuyện chung thân của ta, hai người không đau lòng cho ta chút nào, không làm chủ cho ta, thực tế còn..... còn giúp tỷ

ấy nói chuyện, các người có phải không còn muốn nói ta lừa gạt? Ta không muốn sống nữa, cũng không muốn sống, không có Chu đại nhân, ta sống còn có ý nghĩa gì..."

Dứt lời, đầu hướng về bức tường đâm tới.

"A Uyên -" Tiết thị vội lao tới chặn, nhưng bị đầu của Hồ Ngọc Uyên đập vào ngực, đâm vào khiến bà nhất thời không nổi, đầu tới nổi mặt mũi trắng bệch.

Hồ Linh căng thẳng bước tới, một tay kéo Tiết thị, một tay giữ Hồ Ngọc Uyên. "Cha tin con, cha tin con! Con đừng làm rộn nữa, xem mẹ con bị con đụng thành dạng gì rồi!"

Hồ Ngọc Uyên quay qua coi Tiết thị, bị dọa hết hồn: "Nương ơi, nương sao rồi?"

Tiết thị lắc đầu, khó khăn nói: "Nương không sao hết. A Uyên chớ sợ. Chuyện này nương nhất định làm làm chủ cho con!"

Là không muốn tin cũng không tin không được.

Nhưng dù tin, vậy trước mắt nên làm sao mới được?

Hồ Linh nhìn mặt quyết liệt của thê tử, nhìn mặt tam nữ nhi nước mắt giàn giụa, trong lòng vô cùng loạn.

Hôm nay đã là ngày thứ hai xuất giá rồi. Trưởng nữ gả qua bên kia không có tin tức gì, e rằng đã không còn trong trắng. Cho dù hai nữ nhi đổi lại, sợ là muối muối cũng không chịu để trưởng nữ làm con dâu mình. Chẳng lẽ bắt ông đưa cả hai đứa con chính thất qua hết Chu gia à?

Vậy bản thân ông là dạng người gì, bán con gái cầu vinh à?

"Tam tỷ, trong phòng chỉ có mình tỷ, đại tỷ trời tỷ như thế nào sau đó lại đi ra ngoài ra sao, làm sao có thể khóa cửa ngược?" Hồ Ngọc Tiên im lặng quan sát đã lâu, lúc này đột ngột lên tiếng.

Lời này vừa nói ra, Hồ Ngọc Uyên sợ đến mức người run lấy rẩy.

Sắc mặt Tiết thị cũng hơi đổi.

Hồ Linh cũng buông thê tử ra, sau đó liếc nhìn tứ nữ nhi rồi đi kiểm tra cửa ra vào, tra xét xong lại đi thăm dò cửa sổ. Lúc này, Tiết thị thậm chí tức giận đến không thể thờ được, bà sao có thể sinh đứa con gái ngu ngốc như vậy, tự dung khóa cửa lại làm gì không biết!

Bà néo Hồ Ngọc Uyên một cái, lạnh lùng nhìn Văn di nương và Hồ Ngọc Tiên. Sau đó đi tới cửa sau phòng trong. Hồ Linh còn ở bên ngoài, vì vậy bà kéo ra chốt cửa phòng trong trước mặt hai mẹ con này, đẩy cửa sau ra một chút.

Vừa lúc Hồ Linh suy ngẫm cẩn thận hiểu ra, giận dữ vào phòng, Tiết thị liền đẩy cửa sau ra.

"Lão gia!" Bà chỉ cửa sổ, gần như gấp gáp phân bua: "Lão gia, người đến đây xem này, cửa sau này mở.. có lẽ sau khi A Nhu đi, e là nha đầu của nàng đến làm!" đang nói, nước mắt bà ta càng rơi càng nhanh. "Lão gia, người phải vì hai mẹ con ta làm chủ mới được, A Nhu đoạt mối hôn sự của muội muội còn không tính, còn muốn ép A Uyên chết đói đây mà."

Nữ nhi xuất giá ba ngày mới về lại mặt, nếu trong ba ngày mà không phát hiện, tam nữ nhi e là bị bỏ đói ba ngày.

Ba ngày mà không ăn không uống, sợ rằng phải chết đói thật.

sự tức giận trên mặt Hồ Linh phút chốc hóa đá.

Muốn nhắc chân lên để đi kiểm tra cẩn thận, nhưng nhìn bộ dáng kia của Tiết thị, chân nhắc cỡ nào cũng nhắc không lên.

Hồ Ngọc Tiên còn đang kinh ngạc bởi Tiết thị lại có thể mở mắt nói dối một cách đường hoàng như vậy, thì Văn di nương vội cầm chặt tay con gái, bỗng lên tiếng: "Lão gia à, chuyện này thiếp thân vốn không nên xen vào, nhưng phu nhân là người lương thiện, đối xử với đại tiểu thư như con ruột. Chuyện đại tiểu thư hôm nay làm ra quả là có chút quá phận, nếu không cho phu nhân và tam tiểu thư một lời giải thích, thì thật không khỏi... không khỏi khiến người ta lạnh tâm!"

Hồ Ngọc Tiên kinh hoàng, sao di nương có thể mở mắt nói dối như thế?

Văn di nương nắm lấy tay nàng, trên mặt là vẻ cầu xin, cầu nàng vạn lần đừng mở miệng

Hồ Linh quay đầu nhìn qua, Hồ Ngọc Tiên cuối cùng cũng cúi đầu xuống.

Hồ Ngọc Uyên khóc to lên, "Cha à người sao có thể bắt công đến vậy, ngày xưa thì cũng thôi đi, vậy mà hôm nay xảy ra chuyện này, người lại còn muốn tiếp tục thiên vị đại tỷ. Người nếu còn thiên vị đại tỷ nữa, ta liền chết cho người xem..."

Mọi người đều nói như vậy, Hồ Linh nào có tâm tư đi kiểm tra.

Mỗi bước chân ông tựa như rót chì vào*, từ từ bước đến giường, lướt mắt khắp mọi người trong phòng vài lần, cuối cùng rơi trên người Tiết thị. "Ta thật không ngờ a Nhu nó..." Nó không chỉ tính tình không tốt, mà ngay cả tâm địa cũng xấu xa. "Chuyện đã tới nước này, nàng là nương A Uyển. Nàng nói xem làm sao bây giờ? Là đem hai đứa đó đổi lại? Hay là đưa A Uyển qua bên đó, xong để cho A Nhu ở đó làm thiếp à? "

*tựa như rót chì vào: kiểu như nặng ngàn cân ý

không muốn đâu!

Hồ Ngọc Uyển ngưng khóc, ngay lập tức ngẩng đầu nhìn Tiết thị lắc lắc đầu.

Tiết thị dường như choáng váng chốc lát, sau đó nói: "Nhưng nếu là thế, có nghĩa là cả hai đứa đều đưa qua Chu gia hết sao? Còn nữa, Chu đại nhân bên đó, không biết có thái độ gì, không phải chúng ta nên tới cửa nói chuyện cho rõ ràng, nhìn ý ngài ấy sao?"

Đề cập đến chuyện này mày ông càng cau chặt lại, Chu đại nhân là quan phụ mẫu của một huyện, con gái mình gây ra chuyện thế này, nếu Chu đại nhân trách tội xuống, người đầu tiên muốn trách là trách đến đầu ông đầu.

"Ta đi ra ngoài hỏi thăm chút tin tức". Ông thờ dài.

Hồ Ngọc Uyển nhìn rồi nhìn không được, lớn tiếng nói: "Đại tỷ hôm qua đã gả đến Chu, giờ phút này cũng chả có tin gì truyền đến, sợ rằng đã sớm động phòng với Chu đại nhân rồi." Dừng một chút, nàng có chút suy sụp nói, "Ta thích Chu đại nhân vì ngài ấy giữ mình trong sạch, bên người chưa bao giờ dính nữ nhân không đàng hoàng. Nhưng nếu ngài ấy đã cùng đại tỷ...thì ta thà chết, cũng không gả!"

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tỷ muội cùng hầu chung chồng, nhắc tới quả là chuyện kinh tởm

Chân trước Hồ Linh mang vẻ mặt buồn rầu rời khỏi, chân sau Văn di nương liền lên tiếng muốn đi.

Tiết thị lạnh lùng nhìn Hồ Ngọc Tiên, nói: "Lời gì nên nói, lời gì không nên nói, ta nghĩ lòng các người hiểu rõ. Nếu lão gia mà biết gì đó, ta không tìm ai cả, chỉ cần tìm Hồ Nam!"

Hồ Nam là con trai út của Văn di nương, năm nay lên tám, đã chuyển ra ngoại viện ở.

Văn di nương hiểu, dù Hồ Linh có tình cảm với Tiết thị hay không thì còn đệ đệ nhà mẹ đẻ Tiết thị chống lưng, đây là cơ sở để bảo vệ địa vị Tiết thị không thể lay chuyển được. Nếu nàng đối nghịch với Tiết thị, chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

"Phu nhân sao nói vậy, thiếp thân đâu biết cái gì, muốn nói cũng đâu có cách nào để nói ạ.". Nàng cười làm lành nói.

Lúc này Tiết thị mới mặt kiên nhẫn khoát tay.

Bọn họ vừa rời đi, mắt Hồ Ngọc Uyển đảo một vòng, đi tới kéo Tiết thị, "Nương, người lại để cha đi ra ngoài như thế này, lát nữa nếu ông ấy thực sự đưa con qua Chu gia thì làm sao bây giờ? Con không quan tâm, chết con cũng không đi! "

Tiết thị hận chết đứa con gái ngu xuẩn này mà.

Bà dí tay mạnh vào trán Hồ Ngọc Uyển, lúc này mới nói: "Đã dặn con rồi, cái gì cũng phải nghe nương, có nương ở đây đảm bảo cho con cầu được ước thấy! Vậy mà con đây, trước tiên suýt bị Hồ Ngọc Tiên phát hiện. Sau lại chộc cho cha con ghét, nghĩ đi nếu mà cha con dùng đầu óc thêm chút nữa thì chuyện này không kết thúc như hiện tại đâu! "

Hồ Ngọc Uyển chẳng để ý: "Biết thì biết, có cừ cừ ở đây, sợ gì chứ?"

Có cừ cừ ở đây ngay cả Chu huyện lệnh còn không phải sợ, cần gì sợ cha biết chứ?

Mặc dù vô cùng yêu thương đứa con gái này, nhưng thấy thái độ con gái quá thờ ơ, lại nghĩ chính mình vì chuyện này mà lo lắng sợ hãi mấy ngày liền ngủ không yên giấc. Trong nháy mắt bà không kìm được lửa giận trong lòng, bản năng giơ tay ra. một cái tát rơi trên má Hồ Ngọc Uyển.

"Ba" một tiếng giòn tang, Hồ Ngọc uyển choáng váng cả người.

Từ nhỏ đến lớn, nàng muốn cái gì đều có cái đó, đây là lần đầu tiên bị đánh! Miệng nàng vừa mở, muốn khóc la lên.

Tiết thị hạ giọng, lạnh lùng nói: "Cứu cứu người, có cứu cứu người thì còn có mạng của người, một chuyện hai chuyện đều là rắc rối, số lần càng nhiều, người nhìn cho rõ cứu cứu người còn muốn giúp chúng ta nữa không! Huống hồ chuyện lần này, người thật lòng là cho đây là chuyện nhỏ sao? Chu Thừa Vũ đó mặc dù chỉ là một huyện lệnh nhỏ, nhưng người có biết ai đang đứng sau hắn không? Lần này ta tốn nhiều tâm tư như vậy, chính là nghĩ tốt nhất là không nên kinh động đến cứu cứu của người. Bằng không chọc giận đến Chu Thừa Vũ, ngay cả cứu cứu người cũng chẳng cứu được chúng ta đâu!"

Nếu Hồ Ngọc Uyển không phải trước đó đòi sống đòi chết, Tiết thị sẽ không tạo ra sai lầm ngu xuẩn như thế. Trong mấy ngày nay, bà lúc nào cũng nom nớp lo sợ, một mặt sợ Chu gia bên kia có động tĩnh gì, một mặt sợ Hồ Linh sẽ tìm ra manh mối gì đó.

"Đó là, chuyện này nếu thật sự thuận thuận lợi lợi mà xong, tốt, tiếp đến tất nhiên là người được giả ngàn tốt vạn tốt, nhưng người có nghĩ cho ta với đệ đệ người thì có được gì không? Ta phải ở lại Hồ gia này suốt đời, đệ đệ người phía sau còn một gã Hồ Nam nữa đấy." Bà nghĩ tới đứa con gái tùy hứng làm bậy, không có chút nào để ý tới bà. Đấy lòng Tiết thị cũng sinh ra mấy phần chua xót.

May mắn thay, Hồ Ngọc Nhục bị bà nuôi dưỡng ra tính tình nhu nhược, bằng không bà không thể tưởng tượng ra những gì bấp bênh đối mặt sau khi sự việc bị phơi bày.

Hồ Ngọc Uyển vị đánh choáng váng, song cũng bị mắng đến ngây người.

Tiết thị không lòng dạ nào nói nữa, kéo nàng ấy: "Đứng dậy về phòng đi. không có ta phân phó, người không được phép nói, không cho phép người ra ngoài!"

Hồ Linh bên này thì không được thuận lợi.

Chuyện hậu trách Huyện nha há có thể dễ hỏi thăm như vậy. Tối trưa, hai bữa cơm ông còn chưa ăn tới khi bụng réo vang mới lếch về nhà. Vốn không muốn tới chỗ Tiết thị, nhưng nghĩ việc này không thể để nó như vậy mà xong được, rốt cuộc vẫn là qua bên đó.

Tiết thị nhìn sắc mặt ông, biết rằng mọi chuyện chắc không ổn, nên bà không nói gì cả.

Hồ Linh nghĩ tới chuyện tốt trường nữ làm, đối với thế tử quả thực khó ngóc đầu lên được, "Nguyệt Thu, chuyện hậu trách huyện nha ta không nghe được gì cả, nàng nóinàng nói bây giờ chúng ta nên làm cái gì mới tốt đây?"

Đôi mắt Tiết thị sưng phồng như quả hạch đào, Hồ Linh nói xong, bà chỉ thờ dài.

"Nếu là vậy, có lẽ A Nhu không nói rõ chân tướng với Chu đại nhân, mà Chu

gia ban đầu chỉ có Chu lão phu nhân với nha đầu bên người gặp qua A Uyển, sợ là tới giờ còn chưa phát hiện." Bà vừa nói vừa ghen ghét, "Là A Uyển nhà chúng ta không có phúc phận đó, chuyện dưới mắt đã thành kết cục đã định. Nếu là A Nhu sống tốt, thì cứ để vậy đi!"

Hồ Linh liền giật mình, "Đây, sao dễ vậy được?" một mối hôn nhân tốt, nếu cứ cho trường nữ dễ dàng đoạt được, ông làm cha như vậy sao có thể đối mặt với tam nữ nhỉ?

Tiết thị cười khổ thờ dài, "Lão gia là lo lắng Chu đại nhân trách tội A Nhu sao? Ta cũng nghĩ đến, nhưng bên kia còn không lên tiếng, tức là A Nhu có chút bản lĩnh. Nếu đã vậy, chúng ta trước hết cũng giấu đi, tới khi A Nhu được Chu đại nhân sủng ái chúng ta mới đem chân tướng nói ra. Lúc đó chắc Chu đại nhân không nữa trách tội A Nhu đâu. "

"Nguyệt Thu!" Hồ Linh tiến lên hai bước, nắm chặt tay Tiết thị, nhất thời cảm động không biết nói gì.

Tiết thị nói: "Ta đã giả cho lão gia, con của lão gia chính là con của ta, A Nhu hay A Uyển, với ta đều như nhau. Nếu nàng được hạnh phúc, ta làm mẫu thân cũng vui về mấy phần."

Cảm động đi qua Hồ Linh tỉnh táo lại, lắc đầu và nói: "không được, nếu chúng ta không nói, chuyện này tương đương với gạt hôn. Ngày sau Chu đại nhân biết chân tướng, thậm chí đã yêu thích A Nhu, nhưng đối với chúng thì sẽ nổi giận gấp đôi. "

Hơn nữa, trường nữ xem tam nữ nhi là kẻ thù, ghét Tiết thị, ông sợ lúc đó trường nữ bịa lung tung. Chưa kể nàng không nói cướp hôn sự này, mà là người khác tính kế, vậy coi như nguy. Những lời này không thể nói thẳng cho Tiết thị, nhưng nếu trường nữ làm thế, vậy thì đâu thể chuyện gì tốt đều để cho nàng, tránh cho nàng tham lam vô độ, một tác lại một thúc không biết sợ trời cao đất rộng là gì.

Tiết thị thuận theo hỏi: "Làm thế nào mới phải đây?"

Hồ Linh nói: "Chúng ta trước cứ giả như chưa biết chuyện gì. Chờ ba ngày lại mặt mới thấy sai người, liền nói thẳng với Chu đại nhân!"

Ngược lại Tiết thị lo lắng, "vậy vạn nhất... Chu đại nhân với A Uyển..."

Tỷ muội cùng hầu chung chồng, nhắc tới quả là chuyện khiến người ta kinh tởm. Tam nữ nhi coi như bị thiệt thòi lớn, ngàn vạn không thể để nàng bị người ta phi nhổ. Còn như trường nữ ở đó, cho dù nàng làm sai cỡ nào, cuối cùng cũng chỉ là đứa trẻ đáng thương từ nhỏ không có mẹ, làm cha chỉ có thể tha thứ cho nàng một lần. Cho nên không thể để nàng về, ngày sau ở Chu gia khổ sở mà sống.

Hồ Linh nhân tiện nói: “Ta sẽ không đáp ứng chuyện này, ta không thể để cả hai đứa con gái đều đưa qua Chu gia. Chu đại nhân nếu có thể hiểu được, ta sẽ cho của hồi môn A Nhu thêm ba phần. Nếu ngài ấy không thông, vậy thì đưa A Nhu về, sau này kiếm cho nàng một gia đình gả đi là tốt rồi. Còn A Uyển, ta thật lòng không nỡ.”

Chính Chu đại nhân có thể ngâm bồ hòn(23) nuốt trôi được, thì sao mà không biết xấu hổ nhận thêm ba phần hồi môn. Còn nếu hán ngâm bồ hòn này không vô, sự trong sạch Hồ Ngọc Nhu không còn, danh tiếng bị phá hư, Triệu gia đương nhiên không thêm đưa con dâu như vậy, vừa vặn muốn gả đi đâu thì gả.

(23) Ngâm bồ hòn: phải nhẫn nhục chịu đựng điều cay đắng (tựa như phải ngâm bồ hòn), mà bề ngoài vẫn phải tỏ ra vui vẻ.

Ngược lại ăn khớp với dự định của Tiết thị trước đó.

Trong lòng bà hài lòng, trên mặt lại giống như vừa nhớ tới. "Chuyện đã vậy rồi. Triệu gia bên kia, dù sao chúng ta cũng nên cho muội muội một lời giải thích mới phải."

Triệu gia! Haiz, trường nữ đúng là đứa phiền phức, rõ là bản thân mình đi rồi, nhưng để lại một mớ chuyện phiền lòng cho người khác!

"Để sau ba ngày lại mặt rồi tính, chỉ có thể nói riêng với muội muội thôi. Mất thấy Tịch Nghiêm sắp tới thi hương rồi, ngoài miệng đừng nói gì để thăng bé phân tâm". Nhớ tới cháu trai và muội muội, trong lòng Hồ Linh áy náy cực kì.

Trường nữ không thể gả rồi, Tịch Nghiêm bên đó làm sao bây giờ?

Tam nữ nhi... sau lưng Tam nữ nhi có cậu em vợ, gả cho Tịch Nghiêm thì gả quá thấp, không khỏi quá uất ức.

Mặt trời đã xuống núi, những chiếc đèn lồng đỏ trong tiểu viện dần dần sáng lên.

Tú Vân nhanh chóng đi đến cửa phòng, nhẹ giọng nói: "Phu nhân, đã tới giờ cơm tối, người muốn ăn gì ạ, nô tỳ đến phòng bếp bưng lên."

Hồ Ngọc Nhu ngây ngốc một ngày cũng hoàn hồn lại, trong bụng hơi nghi ngờ, tân nương cửa mới vào cửa một ngày, chả lẽ một bữa cơm cũng chả ăn cùng được sao? Hoặc là nói, đây là do Chu Thừa Vũ cản dận, bởi vì sớm hay muộn cũng đưa cô đi, nên bớt tiếp xúc lúc nào thì bớt lúc ấy à?.

Nghĩ nghĩ, Hồ Ngọc Nhu không thêm ăn chút nào.

A Quỳnh thấy vậy, đành phải đi ra nói với Tú Vân: "Tú Vân tỳ nhìn xem có gì, tùy ý mang đến hai món chay, với thêm bát cháo là đủ rồi"

Tú Vân cười trả lời: "Tốt, vậy ta đi trước."

Quay vào phòng, A Quỳnh khuyên Hồ Ngọc Nhu, "Tiểu thư, dù lòng người khó chịu, cũng nên ăn gì đó, nếu không thân thể không chịu được."

A Quỳnh đâu biết tâm tư Hồ Ngọc Nhu, chỉ cho rằng cô còn lẩn tránh về Triệu Tịch Nghiêm.

Hồ Ngọc Nhu cũng không muốn nói với cô ấy, lòng dạ thay đổi quá nhanh, nói ra mọi người sẽ chỉ nghi ngờ. Đặc biệt, A Quỳnh, người luôn luôn ở cạnh tiểu nguyên chủ, hiểu rõ tiểu nguyên chủ nhất. cô hiện tại chỉ có thể cố gắng thể hiện ra vẻ đau buồn, tránh nói chuyện, sợ rằng lộ ra sai sót bất cứ lúc nào.

May là lúc này cô thực sự đang bị ghen trong lòng, không cần phải giả bộ.

Đầu gật nhẹ, cô nói: "Ta đã biết, em theo tôi cả một ngày, đi xuống đi. lát nữa tôi ăn cơm, em qua dọn dẹp là được."

Đuổi A Quỳnh đi rồi, Hồ Ngọc Nhu thừa dịp trời tối đi lên phòng trên.

Vừa những chiếc đèn lồng đỏ treo trên trong tiểu viện vừa âm thầm suy nghĩ, buổi trưa Chu Thừa Vũ cũng không quay lại, đêm nay sợ cũng không trở về rồi. anh ta nghĩ trả mình về dĩ nhiên sẽ không muốn tiếp xúc với mình, cũng không biết biểu hiện sáng nay của mình có hữu dụng hay không, nếu vô dụng... không biết có nên cầu xin anh ta không nhỉ.

Mặc kệ thế nào cô cũng không muốn về Hồ gia. cô có thể cầu xin anh ta làm chỗ dựa cho mình, để mang A Quỳnh và Quân ma ma ra ngoài sống không nhỉ? Nếu muốn ở lại huyện Trường Châu mà nói, có chỗ dựa là quan phụ mẫu một huyện, hẳn là không ai dám bắt nạt cô ấy chứ.

Suy nghĩ miên man, cô cứ vậy đã ở ngoài cửa tiểu viện.

Đúng lúc này truyền ra giọng Tú Vân: "Phu nhân hai bữa đều không ăn, buổi tối chỉ muốn ăn đồ thanh đạm với cháo, nô tỳ xem phu nhân có vẻ không được vui."

Tiếp đến, là âm thanh Chu Thừa Vũ thờ dài nói, "Biết rồi, đưa đi"

P/S: chưa thấy ông cha nào mà khốn kiếp vậy luôn (𠂇𠂇𠂇𠂇). tên của nam phụ hồi đầu là Triệu Tịch Nghiêm, sau lại thấy là Triệu Tịch Ngôn, gần cuối chính vẫn là Triệu Tịch Nghiêm, ra phiên ngoại lại là Triệu Tịch Ngôn. Nhức đầu quá, mình chỉnh lại cho nó hòa hợp từ đầu tới cuối là Triệu Tịch Nghiêm nhé, đừng ai bắt lỗi cả 囧 囧

Chương 12: Hồ đại tiểu thư này, sinh ra xinh đẹp như vậy, ngược lại y không lỗ gì

Hồ Ngọc Nhu nhanh chóng trở lại phòng.

Chẳng bao lâu, Tú Vân đến đưa cơm. Các món bên trong bày ra trên bàn tương tự, ngoài một bát cháo đậu xanh bách hợp bên cạnh, có bốn món chay như rau xào với hai loại rau trộn khác. Có thể thấy được phòng bếp Chu gia cũng không dám bỏ bê tân phu nhân. Mà Tú Vân, cô ấy cũng là người rất hiểu quy củ như vậy.

*cháo đậu xanh bách hợp:

"Được rồi, người cũng xuống dưới dùng cơm đi." Hồ Ngọc Nhu đuổi người.

Thấy Chu Thừa Vũ nhất quyết không đến, cô ngồi xuống bàn ăn một miếng rồi thêm một miếng. Nghĩ tới chuyện mai sau cô ăn hết ngon miệng, nhưng sợ buổi tối bị đói, giờ đó ăn uống cũng không tốt, nên ít nhiều cũng phải ăn mấy chút mới được.

Đêm nay, Chu Thừa Vũ ở lại thư phòng.

Hồ Ngọc Nhu như bánh rán nướng qua qua lại lại tới nửa đêm, trời sáng như cái bánh quai chèo* cô mới nhắm mắt lại ngủ một chút.

*tìm trên mạng không thấy hình cụ thể, ai thắc mắc search gg ca ca

Ngày thứ hai rời giường, dưới mí mắt xanh đen một mảnh, dọa A Quỳnh lo lắng gấp đến độ kêu lên: "Tiểu thư, sao thế này là sao thế ôi, đây đây cảm trùng gà lẩn qua lẩn lại cũng không tan hết được."

Tan không hết thì tan không hết thôi, có thể gọi Chu Thừa Vũ đến đây xem thử được không.

Thấy mặt Hồ Ngọc Nhu là đáng vẻ ừ thêm quan tâm, A Quỳnh quay sang đóng cửa, trở lại liền ngồi xổm xuống bên cạnh Hồ Ngọc Nhu nói nhỏ: "Tiểu thư, người đến cùng có ý định thế nào đây?"

Nàng vốn dĩ thấy tiểu thư phản chấn, tưởng rằng tiểu thư đã lên kế hoạch sống hòa thuận với Chu đại nhân rồi, nhưng mà đêm qua Chu đại nhân căn bản không về tân phòng ngủ! Hôm nay, tiểu thư trông thế này, nếu quay về Hồ gia, không phải chờ phu nhân và tam tiểu thư cười vào mặt hay sao? Hơn nữa với thân phận tiểu thư, nếu phu nhân và tam tiểu thư nói cái gì đó, liệu Chu đại nhân có hiểu nhầm tiểu thư không đây?

A Quỳnh là thiếp thân nha đầu của cô, có một số chuyện không thể nói được, nhưng có một số chuyện nhất định phải nói cho cô nàng rõ ràng.

Hồ Ngọc Nhu nghĩ nghĩ, thuận miệng nói: "Chị với Chu đại nhân mặc dù còn chưa là vợ chồng thực sự, nhưng đã mang danh vợ chồng, dù chị có tự nguyện hay không, đây đã là chuyện không thể nào thay đổi được. Cho nên biểu ca bên đó... A Quỳnh, mai sau em đừng nhắc lại. Chu đại nhân đã biết thân phận của chị rồi, trước mắt chỉ có thể thuận theo ngài ấy. Nếu ngài ấy cho chị ở lại, chị thuận tiện học cách làm thế tử hiền ngài ấy. Còn nếu như không muốn, chị cũng không có ý định quay về Hồ gia đâu. "

A Quỳnh giật mình, nghĩ tới ý tứ trong lời nó của Hồ Ngọc Nhu, nước mắt liền rơi lộp bộp xuống.

"Tiểu thư!". cô nàng ôm lấy chân Hồ Ngọc Nhu khóc. "Dù người đi đâu, nô tỳ đều đi theo! Nô tỳ muốn hầu hạ tiểu thư cả đời!"

Ở thời đại xa lạ này, Hồ Ngọc Nhu cũng sợ hãi có một mình. cô sờ sờ tóc A Quỳnh, trái tim bất giác mềm nhũn, một cô gái tốt thế này, tiểu nguyên chủ chờ che, cô cũng phải che chở cô nàng thì phải.

Mà tiểu cô nương nguyên chủ, cô chỉ mong muốn cho dù cô ấy luân hồi, hoặc như bản thân cô gặp được duyên kỳ ngộ, đều có được yêu thương sung ái hạnh phúc suốt đời.

"Được rồi, cứ quyết định như vậy đi." Hồ Ngọc Nhu nói, rồi kéo A Quỳnh đứng dậy, "đi rửa mặt nhanh đi, chúng ta phải lên đường ngay đây."

A Quỳnh bị đánh ra ngoài, Hồ Ngọc Nhu bây giờ nhìn vào chính mình trong gương đồng, dưới mắt đen xanh, sắc mặt nhợt nhạt, làm thế nào cũng nhìn không ra đáng vẻ vui mừng của tân nương tử cả. cô cười cười với gương đồng, chọc mạnh hai lúm đồng tiền nhỏ nhỏ trên má, kết quả trông như cười khổ, hi hi quá thảm hại mà.

cô ngay lập tức ra quyết định: "Cứ vậy đi, chỉ cần thay quần áo là được, không cần trang điểm lên mặt, mặt cũng mặc kệ."

Hôm qua cô theo A Quỳnh học một lần, vào đêm qua bản thân mình cũng tự tay thay ra một lần, giờ không chờ A Quỳnh đến. cô mang đôi giày trắng hoa sen đỏ thắm quần quýt nhau, bộ váy thêu trăm bướm vờn hoa. Tay đeo cặp vòng ngọc bích vẫn không thay đổi, nhưng đôi tai treo hoa tai hồ lô bạc chạm rồng từ Hồ gia mạng tới, châu trâm cài trên đầu là lấy từ của hồi môn. không có mang bộ trang sức hồng ngọc hôm qua Chu lão phu nhân truyền lại.

A Quỳnh rửa sạch sẽ quay về, nhìn Hồ Ngọc Nhu thế này, muốn khóc tiếp rồi.

Ba ngày lại mặt vốn nên vui mừng hơn hờ, để nhà mẹ đẻ thấy con gái mình sống tốt, nhưng tiểu thư thì.....y phục tuy là hàng tốt, nhưng đồ trang sức ít ỏi đáng thương, cộng với gương mặt trắng nhỏ, đem so với y phục đang mặc, càng tôn thêm mấy phần đáng thương.

Nàng nghĩ tiểu thư nàng chắc còn tính toán khác, nên cố nén nước mắt, bước lên giúp đỡ người.

Chu Thừa Vũ là quan văn, quả nhiên thấy anh ta đã đứng cạnh xe ngựa, rõ ràng là anh sẽ ngồi chung xe ngựa đến Hồ gia. anh ta một thân áo ngoài xanh thẫm, mặt cứng ngắc, trên người không nhìn ra một chút đáng vẻ vui mừng của tân lang.

Hồ Ngọc Nhu lôi kéo A Quỳnh bước hai bước tới trước mặt y, nhún người hành lễ, "Đại nhân".

Chu Thừa Vũ nhìn thấy mặt nàng có quảng thâm, có điều y không nói gì, chỉ ra hiệu cho nàng lên xe ngựa trước.

Vịn tay A Quỳnh lên xe, Hồ Ngọc Nhu chọn ngồi một bên, xe ngựa này ba mặt đều có chỗ ngồi, chỗ chủ vị cô đương nhiên nào dám giành với Chu Thừa Vũ.

A Quỳnh ngồi bên cạnh rìa ngoài, nhưng nàng chưa ngồi ổn định, Chu Thừa Vũ đã vén rèm bước vào rồi. Ngay khi y ngồi xuống, y nói với A Quỳnh: "Người đi ra ngoài ngồi, ta có chuyện muốn nói với tiểu thư nhà ngươi."

Tiểu thư nhà ngươi...

Sau khi nghe kêu thế này, A Quỳnh ngay lập tức lo lắng nhìn Hồ Ngọc Nhu.

Hồ Ngọc Nhu gật đầu với nàng, nàng mới yên lòng đứng dậy lui ra.

Đây là xe ngựa cực kì bình thường, nên dù có động tĩnh nhỏ thì xe vẫn cứ lung lay, thân thể tiểu nguyên chủ mấy đêm rồi chưa được ngủ ngon, tinh thần Hồ Ngọc Nhu thì luôn bồn chồn không yên. Nhoáng cái cô liền chóng mặt hoa mắt, bám lấy vào miếng gỗ dưới thân.

Chu Thừa Vũ thấy bộ dạng này của nàng, cũng không tiếp tục "treo" cô nữa.

"Ta đã cho người tra rõ ràng, quả thật đúng như nàng nói, cho nên nàng có thể yên tâm, chút nữa tới Hồ gia, ta sẽ làm chủ cho nàng." Nhớ tới tin tức thuộc hạ nghe được, có Hồ Linh làm cha hồ đồ như thế, ngày sau Hồ Ngọc Nhu trở lại cũng không có được mấy ngày tốt lành, Chu Thừa Vũ lần lượt tiếp tục, "Ta sẽ làm chủ cho nàng nhanh chóng gả cho biểu ca nàng, không để cho kẻ mấu có cơ hội ra tay hại đến nàng."

thật đúng là! Tên này quả nhiên tính toán thế này!

Chu Thừa Vũ nói, sắc mặt bỗng lạnh đi, "Còn như Hồ phu nhân cùng Hồ tam thiếu thư, hôm nay trở về không phải là ba ngày lại mặt, mà là hôm nay đem Hồ tam thiếu thư trả về Hồ gia. Cho nên Hồ đại tiểu thư, nàng chuẩn bị gả qua Triệu gia trong khoảng thời gian này. Trong thời gian này, Hồ phu nhân và Hồ tam thiếu thư chỉ sợ không có sức mà gây ngọt ngào cho nàng."

nói thế, người ngoài tới giờ còn chưa biết người đã bị hoán đổi à.

Mọi người chỉ nghĩ người xuất giá là Hồ Ngọc Uyển, Chu Thừa Vũ hôm nay trả Hồ Ngọc Uyển về Hồ gia, Hồ gia đuổi lý chỉ có thể ăn quả đắng, thế là người ngoài cho rằng- Hồ ngọc Uyển có vấn đề!

Thế thì, Hồ Ngọc Uyển xong đời luôn!

Gả đi ba ngày sau bị đưa trả về nhà mẹ đẻ, miễn là Chu gia thả ra chút tiếng gió, lý do không cần phải nói, Hồ Ngọc Uyển ở huyện Trường Châu này không cần mong đợi có thể gả đi nữa rồi. Tất nhiên, nếu Tiết thị sẵn sàng bỏ bạc ra, có lẽ cũng có gã vớ va vớ vẩn nào đồng ý vớ, chỉ là làm vậy chắc Hồ Ngọc Uyển không tức chết chứ?

Người này... Thực ra, lòng dạ rất tàn nhẫn.

Có điều, Hồ Ngọc Nhu một chút cũng không thấy Hồ Ngọc Uyển đáng để đồng tình. Thậm chí nhiều hơn, tiểu nguyên chủ vì thế mà tuổi trẻ ra đi mãi mãi, còn cô ta chỉ là không gả được cho người mình muốn thôi, nói ra thì còn chưa đủ thảm đấy nhé.

Song, cô không muốn trở về hồ gia, cũng không muốn gả cho Triệu biểu ca.

Nghĩ nghĩ, trên mặt Hồ Ngọc Nhu nặn ra nụ cười, "Chu đại nhân, cảm ơn huynh, cảm ơn huynh vì tôi lo nghĩ, cảm ơn ý định của huynh, cũng cảm ơn huynh xem như trút giận vì tôi. Nhưng mà..... Nhưng có thể hay không...tôi cầu xin huynh, đừng nên làm thế? "

Chu Thừa Vũ cau mày, "Tại sao?"

đã bị người ta bắt nạt tới mức này rồi, chả lẽ còn muốn cầu tình thay người khác?

Nhìn vẻ mặt Chu Thừa Vũ lộ rõ không vui, Hồ Ngọc Nhu lên tinh thần mở miệng, "Tôi biết đại nhân đang tức giận, huynh muốn trút giận, nhưng đại nhân không thể dùng cách khác sao? Còn tôi..... Tôi với đại nhân đã tiếp xúc da thịt, tôi sao còn có thể gả cho biểu ca nữa. Nếu đại nhân không ép tôi, thì tôi chỉ có thể, chỉ..."

không thể lấy cái chết ra ép người ta, cô dứt khoát đứng dậy rồi quỳ xuống, "Tôi cũng không ép buộc đại nhân, nếu đại nhân thực sự không thích tôi, vậy thì tạm cho tôi ở lại một thời gian. Sau này tìm đại lý do gì đó đuổi tôi đi là được. Tôi tuyệt đối không mặt dày ở lại không đi đâu."

Chu Thừa Vũ đâu có nghe được mấy câu sau Hồ Ngọc Nhu nói gì.

Trong đầu y toàn là bốn chữ "tiếp xúc da thịt", khi nào thì y tiếp xúc da thịt với nàng chứ?

Vừa nghĩ lại, y ngay lập tức nhớ lại những lời của Hồ Ngọc Nhu nói hôm qua.

"Tối hôm qua huynh trở lại phòng ngủ."

"Huynh còn lên giường."

"Huynh ôm tôi, huynh còn... còn..."

Mặt Chu Thừa Vũ bỗng chốc như bị phỏng lần nữa. Trong buồng xe ngựa chật chội chỉ có hai người họ, thêm nữa vào lúc này vì Hồ Ngọc Nhu quỳ xuống ngay trước mặt, nhớ tới ý Hồ Ngọc Nhu đang nói "tiếp xúc da thịt", ánh mắt y trong tiềm thức liền rơi xuống trên ngực nàng.

Ngày hè nóng bức, y phục tự nhiên không bùng bít đầy cộm, trái lại không biết cố ý hay do gì đó, Hồ Ngọc Nhu cúi đầu vòng eo nhỏ lại khom xuống chút. Trước ngực lại phồng lên hai trái đào còn mơ hồ lộ ra khe rãnh sâu hút, chỉ liếc qua một cái mà Chu Thừa Vũ đã thấy đầu mình nổ ầm ầm vang dội.

"Ý của nàng là, nàng thật lòng muốn gả cho ta?" Y suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng mở miệng hỏi.

Có lẽ là ba từ "gả cho ta" này quá rung động rồi, Hồ Ngọc Nhu cũng không biết mình đang nói gì, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn, trả lời một tiếng đầy khí thế, "thật!"

Chu Thừa Vũ găng người.

Tiếp xúc da thịt? Tạm xem như là có đi, nếu có, vậy thì chung quy rất không có trách nhiệm. Hồ đại tiểu thư là người đáng thương, mà thực ra y cũng thiếu một thể tử..... thời gian dài, họ chắc gì đã không bồi dưỡng ra được tình cảm, còn tệ hơn, đầu gì tương kính như tân(24) cũng không tệ.

(24)Tương kính như tân: tôn trọng và tận tình chăm sóc khách quý

Hơn nữa, Hồ đại tiểu thư này, sinh ra xinh đẹp như vậy, ngược lại y không lỗ gì.

Thấy đôi mắt long lanh lấp lánh của Hồ Ngọc Nhu, Chu Thừa Vũ từ từ gạt đầu, "... Được."

Được!

cô không nghe sai!

Hồ Ngọc Nhu cố nén vui sướng trong lòng ngay lập tức đứng dậy ngồi xuống, hướng ra bên ngoài hỏi: "A Quỳnh, đang ở đâu thế?" dứt lời không chờ trả lời, sau đó xuống, sờ sờ khuôn mặt, quay sang nhìn Chu Thừa Vũ, "Đại nhân, tôi có thể xuống mua một chút son phấn, đồ trang điểm hay không?"

Nhìn dưới mắt bầm đen của nàng, Chu Thừa Vũ gạt đầu, "Ồ."

A Quỳnh cũng nghe hai người nói, vén rèm lên nói: "Đến đường vào cổng Hồ gia rồi ạ, tiểu thư người đợi chút, em đi mua ngay!"

Tiểu nha đầu vui vẻ đáp lời, xe ngựa còn chưa dừng hẳn đã nhảy xuống.

Chu Thừa Vũ nhìn màn xe còn bay phấp phới, nghiêng người dựa phía sau nhìn Hồ Ngọc Nhu. Lần đầu đoán trúng tâm tư Hồ Ngọc Nhu. Khóe miệng lơ đãng cong lên, còn chưa phát giác được ánh mắt mình nhìn nàng trong lúc vô tình mang theo chút nhu tình.

Có vẻ đúng là không lỗ rồi.

"Phu nhân." Y đột nhiên gọi Hồ Ngọc Nhu. "Đồ trang sức dường như phải mua thêm hai món nữa."

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Trong xe ngựa không có tiếng đáp lại, chỉ có một cọng cỏ mềm mại trắng tinh rơi vào lòng bàn tay y

Ba ngày lại mặt, Hồ gia bên này không dám mời cô phu nhân Hồ thị đến, chỉ cho gọi Nhị tiểu thư đã xuất giá- Hồ Ngọc Xảo về cùng tướng công thôi.

Sáng sớm đã đuổi gã sai vặt đi giữ cửa, cả nhà đều ở chính phòng Tiết thị ngồi chờ, nhưng đợi trái đợi phải* vẫn không có tin báo gì. Thấy đã gần sắp trưa rồi, rốt cuộc Hồ Linh chờ không nổi nữa, dẫn cả nhà ra cửa lớn đợi.

*ý chờ lâu

Đương nhiên không có Hồ Ngọc Uyển trong đây, chẳng qua Tiết thị nghĩ tới câu hỏi của Hồ Ngọc Uyển lúc trước. Giờ thì lòng không chắc lắm, liền thì thầm hỏi Hồ Linh, "Lão gia, A Nhu có khi nào không trở lại?"

không trở lại?

không có lý nào, chả lẽ thấy không có mặt mũi về à?

Cho dù nó không có mặt mũi về, nó chả lẽ dám chủ động khai báo với Chu đại nhân thật ra nó không phải là Tam nữ nhi à?

đã là không dám khai báo, theo tính tình của Chu đại nhân, thì chắc chắn sẽ đến.

"Chu đại nhân công vụ mỗi ngày nhiều như vậy, e là có chuyện chậm trễ." Hồ Linh giải thích. Chỉ là trong lòng ít nhiều thấp thỏm, thời gian chờ đợi đúng là dài vô ghê gớm.

Hồ Ngọc Tiên lôi kéo Văn di nương đứng sau cùng, nhìn chăm vào con hẻm trống xa xôi, nằng có chút bận tâm mà nói: "Di nương, đại tỷ sẽ không phải bị vạch trần rồi chứ? sẽ không có chuyện gì chứ?"

Văn di nương trừng nằng, kéo tay nằng.

"Yên yên ổn ổn đợi đi, không được nói lung tung!" Mặc dù đại tiểu thư đáng thương thật. Nhưng phu nhân nay vô cùng lợi hại, ngay cả con mình bà còn không bảo hộ được thì lấy năng lực đâu mà lo cho người khác.

Hồ Ngọc tiên miễn cưỡng cắn môi, ngậm miệng lại.

"Đến rồi!" Hồ Phi phát hiện đầu tiên, hô lên.

Mọi người nhìn lên, cũng không tính là đúng, cách đó không xa đúng là có chiếc xe ngựa đang chạy tới.

Hồ Linh nhìn thoáng qua, nhanh chóng nói khẽ với mọi người: "Lát nữa không được ngẩng đầu, các người chỉ cần để ý đi theo sau lưng ta và phu nhân, chờ chúng ta kêu tên A Nhu, các người chỉ làm bộ giật mình là được."

Mọi người đều nhỏ giọng vâng.

Xe ngựa lác lác, ngừng trước cửa lớn Hồ gia.

Lái xe là gã sai vặt thiếp thân của Chu Thừa Vũ- Nghiễm, nhảy ra khỏi ngựa liền có hạ nhân Hồ gia dắt ngựa đi, y thì lùi sang một bên vén lên màn xe ngựa. A Quỳnh xuống xe đầu tiên, nằng nhanh nhẹn nhảy xuống xe ngựa, sau đó đặt ghế nhỏ cho vừng vàng rồi ngay lập tức mất nhìn thẳng lùi sang một bên.

Hồ Linh vội vàng dẫn Tiết thị với cả nhà hành đón cạnh xe ngựa.

Đầu tiên lộ ra đôi giày quan màu đen, vạt áo ngoài xanh thẫm, sau đó người mới ra khỏi xe ngựa. Tóc đen dùng trăm bạch ngọc cài, mày ngài mắt sáng, người cao lớn đứng thẳng, toàn thân đầy chính khí. Chỉ mới đứng trước chiếc xe ngựa đã như thế, Hồ Linh vốn được coi là trường bối, ngay lập tức lưng đều cúi xuống.

"Ngài... ách con, con đến rồi... đến rồi." Ông có chút không biết nên nói sao.

Nhưng người ta không chỉ không để ý tới ông, thậm chí còn chả thèm liếc mắt tới.

Giẫm lên ghế nhỏ xuống xe ngựa, Chu Thừa Vũ xoay người đuổi tay vào trong xe, miệng nói, "Phu nhân, đến rồi."

Trong xe ngựa không có tiếng đáp lại, chỉ có một cọng cỏ* mềm mại trắng tinh rơi vào lòng bàn tay y.

*chữ có 柔 với Nhu 柔 trong Hồ Ngọc Nhu là một chữ

Hai bàn tay, màu da kích thước đều đối lập, nhưng giao nhau thế này trái lại vô cùng hòa hợp. Mà chờ người nọ đi ra, một đám Hồ gia gia lớn bé đều hoảng sợ kêu lên. không phải họ nghe theo Hồ lão gia Hồ Linh dặn dò, mà mỗi tiếng kêu lên đều xuất phát từ sự ngạc nhiên tận đáy lòng.

Trong đó, giọng Hồ Ngọc Tiên là to nhất. "Đại tỷ! Tỷ... hôm nay tỷ đẹp quá!"

Dáng vẻ duyên dáng lung linh, mang đôi giày trắng hoa sen đỏ thắm quấn quýt nhau, bộ váy thêu trăm bướm vờn hoa. Đeo trên cổ tay tầng tầng mảnh mai chính là vòng tay ngọc bích, lỗ tai treo chính là khuyên tai hạt sen Đông châu lớn nhỏ*, trên đầu cài trâm đá quý xanh khắc hoa..... phối hợp với dung mạo gương mặt tinh xảo, làn da trắng mịn hồng môi đỏ khẽ mỉm, làm cho người ta nhớ tới bốn chữ "Rực rỡ rọi người"(25)

*bông tai hạt sen:

(13) Quang thái chiếu nhân: trên QT có nghĩa là: chói lọi, sáng chói... còn trên mạng có bài dịch: màu sắc rọi người nên mình tạm chuyển vậy cho dễ hình dung hơn

Giang thị đã mất, thiếu thốn thời là mỹ nhân số một số hai huyện Trường Châu, dung mạo Hồ Ngọc Nhu được kế thừa từ mẫu thân nàng, bây giờ nàng cũng đương độ tuổi thiếu nữ như hoa, xưa kia nàng ở nhà ăn mặc mộc mạc, mà hôm nay lại long trọng thế này, liền khiến người nhìn ngây ngẩn trong nháy mắt.

Sau khi xuống xe, vì Chu Thừa Vũ không buông tay, Hồ Ngọc Nhu ngoan ngoãn đứng bên cạnh y.

"Tứ muội muội." Phớt lờ Hồ Linh với Tiết thị, cô gật đầu nhẹ với Hồ Ngọc Tiên.

cô mỉm cười, hai lúm đồng tiền nho nhỏ hiện lên trên má, gương mặt tinh xảo nhất thời pha chút ngọt ngào, thành thiếu nữ hoạt bát. Má hơi hơi đỏ pha lẫn chút xấu hổ.

Hồ Ngọc Tiên cứ thế gật đầu rồi kêu một tiếng. "Đại tỷ!"

Hồ Linh và Tiết thị kịp phản ứng lại, cả hai lập tức dâng lên tức giận.

Hồ Linh cảm thấy trưởng nữ quá đáng, đã cướp hôn sự tốt của muội muội mà không biết xấu hổ, còn phô trương về nhà mẹ đẻ. Ngược lại Tiết thị tức tới đau ngực, một mặt bởi Hồ Ngọc Nhu không có thể thâm khổ sở như bà tưởng tượng, mặt khác là Hồ Ngọc Tiên, liền tiếp gọi hai tiếng đại tỷ, đây không phải gọi cho Chu đại nhân nghe hả?

Giờ phút này bà cũng không lo được vì sao Hồ Ngọc Nhu không có bộ dáng khốc lóc thâm khổ sở. Tiết thị đột ngột đâm vào Hồ Ngọc Tiên, vội vã nhào tới trước mặt Hồ Ngọc Nhu, ngạc nhiên: "Người..... A Nhu, sao lại là người?" Bà ta đưa tay chỉ vào Chu Thừa Vũ "A Uyển đâu, A Uyển của ta đâu? Ngày đó..."

Chu Thừa Vũ nghiêng thân sang một bên, tránh tay bà và đưa theo Hồ Ngọc Nhu sang một bên hai bước.

Tiết thị bất lấy không khí, thoáng cái lao về phía sau y, lao đảo hai bước mới đứng vững, lời nói tự nhiên dừng lại.

Mặt Hồ Linh cuống lên, nhưng không dám la hét chính diện với Chu Thừa Vũ, quay qua chỉ vào Hồ Ngọc Nhu.

Chu Thừa Vũ mở miệng ra trước khi ông nói. "Nhạc phụ, chúng ta đi vào thôi!"

Đúng vậy, chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài!

Trong lòng Hồ Linh run lên, vội gật đầu, ra hiệu cho hạ nhân đi đỡ Tiết thị, bản thân ông thì dẫn đường.

Vào chính phòng ngồi xuống, toàn bộ hạ nhân cho lui ra, ngoại trừ giữ lại Nhị tiểu thư Hồ Ngọc Xảo và tướng công nàng ta thì tất cả người còn lại đều là chủ nhân Hồ gia. đã là người trong nhà, Hồ Linh không còn có cổ kị gì nữa, nhìn Hồ Ngọc Nhu theo sát Chu Thừa Vũ vừa vào đã ngay lập tức ngồi cạnh y. Tức thời vừa tức vừa sợ chỉ có thể trừng lớn mắt.

Cổ nén lại trợn kích động muốn quát mắng nàng ngay lập tức, thấy Chu Thừa Vũ không có lẽ nữ tề*, ông cũng không dám bày ra bản nhạc phụ soạn sẵn. Khom người nói: "Chu đại nhân, có thể dời nơi khác nói chuyện?"

* con rề.

Chu Thừa Vũ ngồi yên, "Nhạc phụ ở đây để nói đi, có gì mà không phải nói bằng tiếng người."

trên mặt Hồ Linh ít nhiều có khó xử, trưởng nữ đang ngồi ngay trước mặt, Làm sao ông có thể tiện mở miệng cơ chứ? Cho dù điều ông nói là chân tướng, nếu như nói trước mặt nàng nhưng lỡ như mai sau nàng thực sự ở Chu gia làm phu nhân Huyện lệnh thật, chẳng phải trách người làm cha là ông sao?

Xét cho cùng, từ lúc ở ngoài xe cho tới lúc này, Chu đại nhân dường như rất quan tâm đến nàng.

Tiết thị đang được Văn di nương đỡ, nhưng bà không quan tâm được nhiều như thế. Chuyện hôm nay đã thoát khỏi phạm vi khống chế của bà, chỉ nghĩ nếu bà không lấy quyền chủ động càng sớm càng tốt thì tất có chuyện đáng sợ xảy ra sau đó.

"Chu đại nhân, chuyện này rốt cuộc là sao?" Bà đẩy Văn di nương ra bước vội hai bước, nhìn Chu Thừa Vũ mà nước mắt rơi tí ta tí tách, "A Uyển đâu rồi? Sao có thể là A Nhu người, A Uyển con gái của ta đâu? "

Hồ Ngọc Tiên đứng sau lưng Hồ Ngọc Nhu, thấy kỹ năng diễn của Tiết thị sao mà cao siêu thế, tức giận tới nỗi miệng vênh cao lên. Nhưng nhớ tới lời dặn đi dặn lại của Văn di nương lại không dám nói một lời, thế nên nàng dùng ngón tay chọc chọc phía sau Hồ Ngọc Nhu mấy lần.

Trong trí nhớ Hồ Ngọc Nhu thì quan hệ cô với cô em gái này ngược lại không tồi tí nào, biết được cơn này vào lúc này đang nhắc nhở mình.

Chỉ là cô không có ý định mở miệng, một tay bị Chu Thừa Vũ nắm, nên cô lặng lẽ dùng tay kia bắt lấy ngón tay Hồ Ngọc Tiên đang quấy rối.

thì nghe được Chu Thừa Vũ mở miệng. "Ngài đang hỏi ta à?"

một câu vô cùng rõ ràng, trái lại trong lòng Tiết thị lại giật thót. Nhưng chuyện đã tới nước này, bà chỉ có thể cắn răng mà diễn tiếp, "A Uyển, A Uyển là con gái ta mới muốn gả cho ngài, còn nàng..... nàng là đại nữ nhi nhà này A Nhu!" nói tới đây, sắc mặt bà thay đổi, hoảng sợ nhìn Hồ Linh, "Lão gia, lão gia, chuyện gì đang xảy ra, rõ ràng người được gả là A Uyển, sao giờ lại thành A Nhu. Vậy A Uyển đâu? A Uyển không gặp chuyện gì chứ? "

Bọn họ chẳng phải đã thương lượng xong là nói chuyện riêng với Chu đại nhân sao?

Sao bây giờ Tiết thị không làm theo kế hoạch, lại buông lời trách móc trước mặt mọi người?

Hồ Linh ngay lập tức nhìn Hồ Ngọc Nhu, nhưng ông thấy Hồ Ngọc Nhu cúi đầu, căn bản không thấy được biểu tình. Lại nhìn Chu Thừa Vũ, mặc dù mặt y vẫn như thường lệ, nhưng đáy mắt đã ẩn ẩn lửa giận.

Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, nhưng người làm sai lại là A Nhu, còn A Uyển là con gái Tiết thị, mà đằng sau Tiết thị lại là..... cho dù bây giờ ông bắt mắt Tiết thị làm vậy, nhưng Hồ Linh ông đến cùng vẫn thiên vị Tiết thị, cho nên ngay lập tức đưa ra quyết định, "Nhanh lên, mau gọi người mọi người đi xem liệu A Uyển có ở trong phòng A Nhu hay không!"

Hồ Ngọc Uyển đến rất nhanh, khi nàng bước vào cửa, vừa đến liền nhìn Hồ Ngọc Nhu đang ngồi bên cạnh Chu Thừa Vũ.

Ngay lúc này, Hồ Ngọc Nhu cũng ngẩng đầu nhìn lên.

một kẻ thì tóc trên đầu tán loạn, gương mặt đầm nước mắt, váy áo cũng bị nhàu nát. Còn một người thì quần áo lụa là, trang điểm tinh tế, khí sắc tốt vô cùng. Tại thời điểm này đối mặt, Hồ Ngọc Uyển giật mình, nhưng Hồ Ngọc Nhu lại giương khóe môi cười cười, cho cô ta cái cười lạnh.

Còn tưởng rằng là cô gái như thế nào, hóa ra lại là một tiểu nha đầu còn ngây thơ.

Tiết thị thấy sai sai, vội kéo kéo Hồ Ngọc Uyển vào lòng, khóc rống:"A Uyển. ... Con sao rồi A Uyển?A Uyển con ơi. ...con, không phải con đã gả qua Chu gia rồi sao? Sao con còn ở trong nhà thế này..... ”

Hồ Ngọc Uyển phản ứng lại, rồi hu hu khóc lớn, chỉ là lẫn trong tiếng khóc có ba phần căm hận.

Cớ sao lại thế này?

không phải Hồ Ngọc Nhu không đồng ý gả sao? Tại sao giờ nó lại phong quang xinh đẹp như vậy về nhà mẹ đẻ, nó chắc hẳn nên có khuôn mặt tiều tụy, đôi mắt sưng phồng như quả hạch đào? không phải nên bị người nó không thích chiếm lấy thể xác, giờ này nên thẹn với Tịch Nghiêm biểu ca, nên một lòng tìm cái chết đi chứ?

Còn có Chu đại nhân... Nếu nàng không nhìn lầm, dường như Chu Thừa Vũ còn nắm tay Hồ Ngọc Nhu?

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chu gia không có thông lệ nạp thiếp, hay là cô làm nha hoàn thông phòng, thế nào?

Nhìn thấy hai mẹ con ôm đầu khóc thảm thương, Hồ Linh lập tức nhớ lại hôm qua khi Tiết thị tìm ra A Uyển tình cảnh cũng thế này. Hôm qua là tìm ra A uyển thật, khóc thảm thương tới đau lòng là lẽ dĩ nhiên, nhưng hôm nay là...

Trong lòng Hồ Linh đột nhiên thấy không thoải mái.

Hồ Ngọc Uyển vừa khóc sụt sùi vừa kể lại chuyện, "Nương, con..... con nên làm gì bây giờ? Hôn nhân đại sự của con đã mất rồi..... đại tỷ, tỷ ấy không chỉ lấy đoạt lấy hôn sự của con mà tỷ ấy còn muốn bỏ đói chết con. Tỷ ta vô cùng ác độc, nương người phải làm chủ cho con!"

Hồ Ngọc Nhu vốn đang nắm tay Hồ Ngọc Tiên, tức thì siết mạnh tay lại.

Hồ Ngọc Uyển này! Bức chết tiểu nguyên chủ còn chưa tính, mà giờ này còn dám trả đũa!

Đúng là không thể nhìn ra chỉ là một nha đầu nhỏ nhỏ, còn chưa hết vẻ ngây thơ mà có trái tim độc ác đến vậy.

Trong lòng cô giận điên, cô thả Hồ Ngọc Tiên rồi đột ngột đứng dậy.

cô có phản ứng như vậy dọa mọi người trong phòng giật nảy mình, Tiết thị đúng lúc càng ra sức ngắt thịt non mềm bên hông Hồ Ngọc Uyển. Nguyên bản bà cho rằng Hồ Ngọc Uyển kể chuyện này ra, lại khóc một lát để tranh thủ sự đồng tình của mọi người là được. Bà đâu ngờ Hồ Ngọc Uyển không nghe lời bà, lại có tâm tư bức tử Hồ Ngọc Nhu!

Con thỏ bị ép thì còn cắn người, huống chi là con người!

Bà vội vã cướp lời quát mắng Hồ Ngọc Uyển, "Con ăn nói bậy bạ gì hả! Đại tỷ con..... nếu con nói đại tỷ con hãm mộ con có thể gả được mối hôn sự tốt thì có thể, nhưng nói nàng muốn hại chết con, đời nào có chuyện đó!"

Chu Thừa Vũ nhếch nhếch môi, biết Tiết thị đây là muốn nịt nọt y. Chi là thừa dịp đó thóa mạ Hồ Ngọc Nhu.

Y cầm tay Hồ Ngọc Nhu lắc lắc: "Phu nhân không phải lo lắng, ngồi xuống trước nào. Hồ tam tiểu thư nói nàng làm vậy, nếu nàng quá gấp gáp, khác nào giống bị nói trúng tim, thẹn quá hóa giận."

Nghe lời này, Hồ Ngọc Uyển vui vẻ đầy mặt, chả lo hông còn đau, "Chu đại nhân, người phải làm chủ cho ta! Đại tỷ ta nàng ham mê quyền quý, để gả cho người mà không do dự vứt bỏ biểu ca, cướp hôn sự của ta thì thôi còn muốn hại chết ta mà! Loại người lòng dạ rắn rết thế này, Chu đại nhân, người nên... nên đánh nàng ta vào đại lao! "

Chu Thừa Vũ ấn Hồ Ngọc Nhu trở lại chỗ ngồi. Ngẩng đầu nhìn Hồ Ngọc Uyển. "Hồ tam tiểu thư nói thật có lý."

Có lý?

Hồ Ngọc Nhu nhẹ nhàng quay đầu lại, thấy Chu Thừa Vũ vậy mà khe khẽ cong khóe môi, như cười!

Từ ngày cô gả cho anh tới giờ, đây là lần đầu thấy anh cười, ngày vui trong đời là thành thân anh ấy cũng không cười, còn giờ cười cái gì?. Cười... Cười Hồ Ngọc Uyển ngu ngốc sao?

Phải chăng có vẻ như là không được logic?

Mặc dù Hồ Ngọc Uyển đã từng nhìn thấy Chu Thừa Vũ, nhưng cũng chỉ xa xa liếc mắt thôi, nào giống bây giờ, y ngồi trước mặt, mỉm cười nói chuyện với nàng. Nam nhân này nay đã hai mươi bảy rồi, mặc dù tuổi hơi lớn, nhưng ngồi ở đây lại mơ hồ có khí thế người ở trên cao, mặt mày tuấn lãng, miệng mỉm cười. Vào buổi chiều mùa hè nóng bức mà giống như có một cơn gió xuân thổi qua, làm cho người ta cả người dễ chịu.

Hồ Ngọc Uyển mắt sáng lên, có chút mắt mát lướt qua trong lòng. Bên tai lại truyền tới tiếng Chu Thừa Vũ hỏi, "Hồ tam tiểu thư, có tin đồn cô rất ái mộ ta, cũng từng buông lời không phải ta thì không gả, có phải thế chăng?"

Có phải thế chăng?

Hồ Ngọc Uyển nhìn Chu Thừa Vũ tra hỏi, mặc dù y đang nhìn mình, nhưng tay vẫn nắm lấy tay Hồ Ngọc Nhu. Phút chốc bất mãn trong lòng nàng dâng tới cổ họng, biểu ca từ nhỏ thích nàng ta, nàng thấy mình rất tốt nhưng ngay cả liếc biểu ca cũng không thèm. Mà Chu đại nhân giờ đây, nếu như nàng ta gả cho Chu đại nhân thật, vậy đó là phu nhân huyện lệnh, là nữ nhân cao quý nhất của huyện Trường Châu này.

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì trước có biểu ca, sau có Chu đại nhân?

Chỉ vì gương mặt kia sao, mình đâu kém nàng ta bao nhiêu, mình cũng là mỹ nhân chứ bộ!

"Đúng! Ta đối với đại nhân là vừa gặp đã yêu, không phải quân không gả!" Bởi vì không phải lời thật lòng, cho nên nàng nói ra chả có vẻ thẹn thùng của cô nương, nàng chỉ tay vào Hồ Ngọc Nhu, "Nhưng đại tỷ của ta, tỷ ấy đã đính hôn từ bé. Nàng có vị hôn phu, nàng đâu có thật tâm thật ý thích ngài, nàng ta chỉ thích thân phận huyện lệnh đại nhân của ngài mà thôi! "

Quả thật khinh người quá đáng!

Hồ Ngọc Tiên thoáng cái bộc phát: "A, tỷ đối với Chu đại nhân vừa thấy đã yêu, không phải quân không gả! Tốt quá, giờ Chu đại nhân đã cưới đại tỷ rồi, tam tỷ à, tỷ có phải nên lập thêm lời thề, thề đời này thả làm bà cô già chứ không lấy chồng tới chết? "

"Ngọc Tiên!" Văn di nương hét lên, gần như ngất đi.

Hồ Ngọc Tiên không còn chịu đựng được nữa, nàng bước ra từ phía sau Hồ Ngọc Nhu, quỳ gối xuống liền nói: "Đại nhân sáng suốt, đại tỳ thật ra có vị hôn phu, tình cảm quả thực rất sâu đậm, cho nên tỳ ấy mới không đòi nào cướp hôn sự của tam tỳ! rõ ràng là tam tỳ ngấp nghé vị hôn phu của đại tỳ, không biết làm sao mới rắp tâm tính kế gả đại tỳ đi, nhưng bây giờ họ tốt rồi, còn dám ngậm máu phun người! "

Khi nàng nói còn đưa tay kéo Hồ Ngọc Nhu, ý đồ kêu cô cùng quỳ xuống cầu tình.

Hồ Ngọc Nhu xúc động vô cùng. Trong kí ức tiểu nguyên chủ thì cảm tình với Tứ muội này cũng tạm tạm thôi. Nhưng dù sau Hồ Ngọc Tiên chỉ là con thứ, hôm nay cô ấy đứng đầu sóng gió thế này hoàn toàn không để ý ngày sau Tiết thị đối phó, một lòng một dạ vì tỳ tỳ.

thật không ngờ, Hồ gia này còn tồn tại chân tình.

cô không quỳ, mà thay vào đó, cô kéo Hồ Ngọc Tiên lên.

Hồ Ngọc Tiên nhìn cô không hiểu gì cả, Văn di nương lại vội vàng chạy tới giơ tay tát Hồ Ngọc Tiên, "Ngươi, ngươi lại nổi điên gì nữa hả, nói bậy nói bạ!"

"Di nương!" Hồ Ngọc Nhu kéo Hồ Ngọc Tiên xuống sau lưng, bản thân thì nghênh đón đòn.

Văn di nương tất nhiên không dám đánh cô, miễn cưỡng thu tay lại, cả người bỗng chông vô lực tuyệt vọng xụi lơ xuống đất.

Tiết thị và Hồ Ngọc Uyển cũng phản ứng lại.

Hồ Ngọc Uyển nói: "không, ta nói đều là sự thật! Ta..... đại tỳ trói ta trong phòng suốt ba ngày, nay ta mới được cứu, ta đâu có tính kế cái gì đâu!"

Tiết thị lại leo xuống bậc thang Văn di nương, nói: "Chu đại nhân, tứ nữ nhi nhà ta bị điên từ nhỏ, một khi điên lên thì ăn nói không biết lựa lời, đại nhân tuyệt đối không nên tin." Vừa nói bà vừa kéo Hồ Ngọc Uyển quỳ xuống, "Mới vừa tìm được A Uyển, xa phu ngài cũng có đi theo, ngài nếu không tin thì cho người truyền vào chứng thực!"

Chu Thừa Vũ đứng dậy và quét mắt, quét mắt tới Hồ Linh đang đàn đàn, cất bước tới trước mặt Hồ Ngọc Uyển.

"Hồ tam tiểu thư, lời cô nói là sự thật?", Y hỏi.

Hồ Ngọc Uyển ngạc nhiên mừng rỡ ngẩng đầu, gật đầu lia lịa như gà tó, "Vâng! Ta nói đều là thật! Đại nhân ngài nhất định phải tin ta! Lão phu nhân.....Chu lão phu nhân đã gặp qua ta, bà cũng biết tâm ý của ta! Ta đã thề sống chết gì cũng phải gả cho ngài! "

Chu Thừa Vũ gật đầu và nói: "Tiếc thay ta và đại tỳ cô đã thành thân, mà cô đã một lòng đối với ta như vậy, hay là cả hai tỳ muội cùng gả vào luôn đi A, Chu gia không có thông lệ nạp thiếp, hay là cô làm nha hoàn thông phòng, thế nào? "

Nha hoàn thông phòng?

Làm thiếp nàng còn không muốn... không, làm thê tử nàng còn không tình nguyện, sao có thể bằng lòng làm nha hoàn thông phòng!

Hồ Ngọc Uyển lắc đầu không chút suy nghĩ.

không chờ nàng ta đáp, Chu Thừa Vũ đã thờ dài, "Nếu không muốn, thì cứ quyết định vậy đi!" Y vượt qua Hồ Ngọc Uyển tới nói chuyện với Tiết thị và Hồ Linh, "Tâm ý của Hồ tam tiểu thư làm ta cảm động, thề sống chết..... tuổi mới bao nhiêu, ngược lại ta không nỡ để nàng chết đi, không bằng đưa nàng vào am ni cô đi! Các người yên tâm, chi phí ăn mặc sau này của nàng ấy đều có Chu gia ta bỏ ra. "

Am ni cô!!!

"không! Đừng!" Nàng không muốn làm nha hoàn thông phòng, cũng không muốn đến am ni cô, càng không muốn chết! Hồ Ngọc Uyển đột nhiên suy sụp khóc òa, ôm Tiết thị hét lên, "Nương ơi, con không muốn gả cho Tịch Nghiêm biểu ca nữa, con hối hận rồi, con sẽ gả cho Chu đại nhân, con sẽ gả cho Chu đại nhân liền!"

Cả phòng sợ ngây người!

Tiết thị ôm con gái, mặc dù bà cảm thấy bà đang ôm củ khoai nóng hổi, nhưng thực tế lòng bà đang lạnh lẽo từng đợt.

Chu Thừa Vũ ngừng nói chuyện, quay trở lại chỗ ngồi của mình và ngồi xuống, nhìn chằm chằm Hồ Linh.

Giờ khắc này đại não của Hồ Linh đang hỗn loạn nhảy bực bực, căn bản không cách nào cân nhắc.

Sao có thể thế này chứ, lời của tam nữ nhi có ý gì chứ, chẳng phải không phải là trưởng nữ đoạt hôn sự của nàng. Mà là do nàng mơ ước cháu trai, do đó, tính kế bức trưởng nữ xuất giá, cuối cùng không thành mà còn trả đũa?

Chân ông mềm nhũn, cơ hồ là lệch từng bước một tới bên Tiết thị và Hồ Ngọc Uyển.

"Người, người nói đi, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?" Ông đẩy Tiết thị.

Tiết thị bị ông đẩy lung lay, nhưng bà chỉ làm như không nghe thấy lời ông nói, ngay cả mắt cũng không nhìn tới.

Hồ Linh quay đầu lại, ánh mắt ông nhìn Hồ Ngọc Nhu đang rũ mắt, giống như hổ thẹn, ngay lập tức quay lại. "Ngọc Tiên, Ngọc Tiên con nói đi, cái gì đang diễn ra vậy?"

Hồ Ngọc Tiên còn chưa mở miệng, Chu Thừa Vũ đã nói: "Nhạc phụ đây là còn chưa tin sao? Vậy không bằng, cho gọi nha hoàn bà tử của Hồ tam tiểu thư ra hỏi thử chút đi!"

Nha hoàn bà tử?

Tiết thị rốt cuộc cũng có phản ứng.

Để giấu giếm Hồ Linh, bà đã đuổi 2 nha đầu với một bà tử bên người Hồ Ngọc Uyển ra ngoài ẩn nấp rồi. Chỉ chờ qua đoạn thời gian này, thì nói Hồ Ngọc Nhu không tha cho họ là được.

Tại sao hiện tại... Phải chăng những kẻ này đã bị Chu đại nhân tóm được?

không chỉ tóm không, mà còn tra ra chân tướng luôn rồi?!

Hồ Linh không dám suy nghĩ sâu thêm nữa, hai ba bước tới mặt Hồ Ngọc Nhu, khom lưng nói: "A Nhu! Chuyện này là do mẹ con..... không là do phụ nhân sai, là muội muội con sai, nhưng mà..... nhưng nói cho cùng A Uyển vẫn là muội muội con, phụ nhân gả cho ta mười năm qua cũng không ngược đãi con. A Nhu, con có thể cầu xin Chu đại nhân hay không, cầu xin Chu đại nhân tha cho bọn họ? Của hồi môn của con, của hồi môn của con ta tặng thêm 3 phần! không, thêm 5 phần! Sáu phần cũng có thể! "

Tha cho bọn họ?

Cha này... hóa ra cho dù ông ta không bị che mờ mắt, thì vẫn vô cùng tàn nhẫn!

không, có lẽ ông ta chỉ tàn nhẫn với tiểu nguyên chủ.

Hồ Ngọc Nhu nhìn ông, đáp trả sự mong đợi trong đôi mắt ông: "không thể!"

Ngay cả khi cô có thể, tiểu nguyên chủ chết đi vẫn không thể!

Hồ Linh không ngờ được trường nữ sẽ trở nên máu lạnh vô tình như vậy, sắc mặt ông cứng đờ, không dám tin nhìn Hồ Ngọc Nhu. Tiếp theo mặt ông liền dữ tợn, giờ tay lên muốn tát lên mặt Hồ Ngọc Nhu..

Chu Thừa Vũ sắc mặt lạnh lùng, một bên cầm chén trà phóng tới.

Y vừa có nền tảng võ công lại trong con giận dữ, Hồ Linh bị nện hét thảm "A" một tiếng, tay nâng không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Triệu Tịch Nghiêm: Học trò bá kiến Chu đại nhân.

"Lão gia!"

"Cha!"

Tiết thị và Hồ Ngọc Uyển đều sợ hãi hét lên cùng lúc, vội vàng chạy đến trước mặt Hồ Linh.

Bàn tay Hồ Linh run dữ dội, đối với vợ con chạy đến cũng không quan tâm, chỉ nhìn Chu Thừa Vũ, "Chu.....Chu đại nhân, rốt cuộc ngài muốn thế nào?"

Muốn thế nào?

Y là quan phụ mẫu huyện Thường Châu, cho dù y bị mẹ con Hồ gia này tính kế, y có thể làm gì?

Đây đâu phải tội chết.

Chỉ là tức giận trong lòng không xả không được. Ban đầu chỉ mình y thấy giận, tới Hồ gia y mới phát giác ra từ trên xuống dưới Hồ gia vậy mà ngoại trừ tiểu cô nương kia che chở Hồ Ngọc Nhu ra, những người khác dường như đều muốn bức chết nàng. Chính y bị chọc giận thì còn có thể không phát tác, nhưng giờ đây Hồ Ngọc Nhu đã gả cho y, công bằng này y nhất định phải đòi lại thay nàng!

Chu Thừa Vũ cong tay gõ nhẹ một cái lên bàn, nói nhẹ nhàng: "Nghe lời nhạc phụ nói kìa, mặc dù chuyện này khiến ta vô cùng mất hứng, nhưng đến cùng lại cười được thê tử hợp ý mình. Cho nên ta đây không có gì để nói, hướng hồ gì đây là chuyện nhà Hồ gia, nhạc phụ là chủ một nhà, ngài xem liệu đó mà giải quyết."

trên mặt Hồ Linh tràn đầy vui mừng, nhưng ý cười không lan đến đáy mắt, sắc mặt trắng nhợt.

Đề ông liệu đó mà giải quyết, ông giải quyết ra sao, giải quyết thế nào thì mới làm Chu đại nhân ngài hài lòng?

Đây vốn dĩ đâu phải tha cho vợ con ông, mà đơn giản là đang làm khó dễ ông đây!

Chu Thừa Vũ thì không muốn ở lại Hồ gia thêm chút nào nữa, người Hồ gia này từ trên xuống dưới đều khiến y chán ghét. Đương nhiên trừ ra người giờ phút này đang được y nắm tay, "Phu nhân, có vẻ như hôm nay chúng ta phải đi ra ngoài ăn cơm rồi, tới Đức Hưng lâu thế nào?"

Đức Hưng lâu là đại tửu lâu có chi nhánh rộng khắp cả nước, cũng là tửu lâu tốt nhất ở huyện Trường Châu này.

Mặc dù Hồ Ngọc Nhu mới đầu chưa hiểu ẩn ý của Chu Thừa Vũ, nhưng nhìn mặt Hồ Linh trong nháy mắt trắng bệch, có thể đoán chắc gần xong rồi. Cho nên lúc này đương nhiên gật đầu, không cần nói gì cả.

Hai người tay trong tay đi ra, Hồ Linh ngập ngừng gọi Hồ Ngọc Nhu, "A Nhu, A Nhu..."

Hồ Ngọc Nhu giả bộ không nghe thấy, nhưng đến cửa đột nhiên dừng lại, cô quay đầu nhìn Hồ Ngọc Tiên còn ngơ ngác đứng đó, nhìn Chu Thừa Vũ hỏi ý, "Đại nhân, thiếp xưa kia ở nhà chỉ có Tứ muội là thân nhất, ngày sau có thể mời nàng sang để trò chuyện với thiếp không?"

Hôm nay Hồ Ngọc Tiên đứng về phía cô, cô sợ là mình mới ra cửa thì Hồ Ngọc Tiên liền bị Hồ Linh hay Tiết thị thu thập.

Chu Thừa Vũ gật đầu, tiếp lời nói với Hồ Ngọc Tiên: "Tứ muội, đại tỷ muội cả ngày đều rảnh rồi, nếu muội có thời gian rảnh, tới nhà bồi đại tỷ muội"

Hồ Ngọc Tiên phản ứng lại, gật đầu lia lịa, "... vâng, vâng, đại tỷ phu."

Đại tỷ phu?

Danh xưng này nghe khá hay đấy.

Miệng Chu Thừa Vũ khẽ nhếch, nhẹ nhàng gật đầu, coi như đáp ứng.

Hồ Ngọc Nhu nhìn Hồ Linh, cô không muốn gọi ông tiếng cha tí nào, nhưng đây là cô đại, trăm hay lấy hiếu làm đầu. cô không gọi, thì ảnh hưởng đến danh tiếng của cô, nhưng ảnh hưởng lớn hơn lại là Chu Thừa Vũ.

"Cha, Quán ma ma là ma ma bên người nương để lại cho ta, giờ con đã xuất giá rồi, phu nhân cũng không nên tiếp tục giữ Quán ma ma lại. Ta cho người theo sau phu nhân, nâng Quán ma ma về được chứ?" cô thương lượng.

Nâng?

Hồ Linh nhìn người cúi đầu không dám nhìn ông, song Tiết thị bị nhìn theo bản năng run lên, chỉ thấy khoảnh khắc này bà giận tới mức không thể thờ được.

"Ta cho người đưa bà ta tới" Hầu như những lời này được rít từ kẽ răng ra. nói xong, Hồ Linh dời tầm mắt khỏi người Tiết thị, nhìn về phía Hồ Ngọc Nhu.

Trong ánh mắt tràn đầy vẻ trách cứ, sợ là con nít ba tuổi cũng nhìn ra ấy chứ.

Hồ Ngọc Nhu không trả lời nữa.

Chu Thừa Vũ nắm tay Hồ Ngọc Nhu băng từ tiểu viện chính rồi đi hết hành lang xa dài, rẽ vào một góc cho đến khi thân ảnh biến mất. Hồ Linh mới rút cuộc nâng tay, bàn tay cứng rắn hướng tới mặt Tiết thị định đánh.

Lúc này Tiết thị ngẩng mặt lên, khuôn mặt bà đầy nước mắt, vẻ mặt sợ hãi trắng bệch, răng nghiến chặt môi dưới, đôi môi có vài vết máu.

Bàn tay Hồ Linh cứ thế dừng lại.

"Nguyệt Thu, bà, bà làm ta thất vọng quá!", Ông thất vọng nói.

Tiết thị mở to miệng, nhưng không nói một lời, bà lúi Hồ Ngọc Uyển, cả hai quỳ xuống trước mặt Hồ Linh. Hồ Ngọc Uyển lại nghĩ tới cậu mình thân thông quân đại, nhưng thấy phản ứng của cha mẹ vậy cũng biết điều không nói gì. Nàng thành thành thật thật quỳ xuống, chỉ lặng lẽ nhìn xem Tiết thị.

Bờ môi Tiết thị động đây, cuối cùng lên tiếng: "Ngàn sai vạn sai, đều là người làm mẹ ta đây sai, lão gia cứ phạt. Cho dù là đánh hay giết, ta cam đoan không nói một lời nào ra ngoài, chỉ có..... A Uyển tuổi nhỏ không hiểu huyện, A Phi căn bản không biết gì cả, cầu xin lão gia tha cho hai tỷ đệ bọn chúng."

"Nương..." Hồ Ngọc Uyển sợ hãi, ôm chặt lấy cánh tay Tiết thị.

Hồ Linh biết ý Tiết thị, đây là ám chỉ là chỉ cần không liên quan gì đến hai đứa trẻ, thì bất kể ông trừng phạt bà ra sao cho Chu Thừa Vũ nhìn, bà đều mặc kệ không cáo trạng với nhà mẹ đẻ.

Nhưng ông cũng hiểu, chuyện sai này nhất định là do A Uyển

A Uyển từ nhỏ được chiều chuộng, Tiết thị thương nàng còn hơn cả A Phi, lần này nếu không phải do A Uyển ảm ỉ quá trốn, Tiết thị sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Ông lạnh nhạt nhìn Hồ Ngọc Uyển, nói rõ: "A Uyển, từ nay trở đi con ngoan ngoãn bị nhốt vào am ở, sao chép một ngàn lần “Nữ giới”, khi nào chép xong, mới được đi ra!". Rồi nhìn Tiết thị, “A Phi không sai, ta tất nhiên sẽ không phạt nó. Bà... Từ hôm nay, việc quản gia được giao cho Văn di nương và Đào di nương, nửa năm nay không cho phép bước ra khỏi phòng nữa bước!"

Tâm Tiết thị buông xuống, bịt miệng Hồ Ngọc Uyển đang có ý làm loạn, gắt đầu nói: "Được. Có thể..... Lão gia có thể đi nói với A Nhu một chút, chuyện tỷ muội các nàng đôi người, còn chưa biết nên nói với người ngoài ra sao. Nếu nói A Uyển tính kẻ năng, thanh danh A Uyển sẽ hoàn toàn hư mất, dưới nàng còn có Tử nha đầu, A Phi với A Nam, không thể nào không đề ý được. Còn có, còn có Tịch Nghiêm, trước mắt sắp thi Hương đến nơi rồi. Nếu lúc này nghe được tin, liệu có ảnh hưởng đến thành tích thi hương không?"

Mấy đạo lý này sao Hồ Linh không hiểu chứ, nhưng bộ dáng máu lạnh vô tình của trưởng nữ ban nãy đã khắc sâu vào lòng ông. Ông hiểu ngay cả khi ông quỳ xuống trước mặt nó, chỉ sợ về mặt nó đôi cũng không đổi.

Ngay cả thanh mai trúc mã hơn mười năm Triệu Tịch Nghiêm của nó mà cũng không hề quan tâm, thỉnh thoảng người trong nhà này trong mắt nó chỉ sợ là tội đồ của nó, nó có thể đề ý mới là lạ.

"Ngọc Tiên còn nhỏ, A Phi với A Nam giờ quan trọng nhất là đọc sách, đến lúc có thể cưới gả thì tiếng gió cũng qua lâu rồi." Hồ Linh nói, nhìn chăm chăm vào Hồ Ngọc Uyển, "Còn như A Uyển, trước nhốt nó nửa năm, kẻ tiếp mấy người các người qua nói với cữu huynh một chút, không gả ở huyện Trường Châu, mà gả ở bên huyện kia thì tốt hơn."

Hồ Ngọc Uyển nghe thấy, tức khắc gãy giữa bình bịch, nàng mới không muốn!

Tiết thị cảm thấy đây cũng là một ý kiến hay, gắt đầu với Hồ Linh một cái, liền gắt gao che kín miệng Hồ Ngọc Uyển.

Hồ Linh không lòng dạ nào nhìn mấy người trong phòng, buồn bực đi ra.

Chu Thừa Vũ nắm tay Hồ Ngọc Nhu, thẳng tới cửa lớn Hồ gia còn chưa buông tay. Tuy nhiên, khi bước quan bậc cửa ra ngoài, Hồ Ngọc Nhu nhìn lên, lại thoáng thấy không xa có bóng người phụ nữ mảnh mai đang chuẩn bị xuống xe ngựa.

Đây là mẹ của Triệu Tịch Nghiêm, cô ruột của tiểu nguyên chủ - Hồ thị!

Sao giờ này bà ta lại đến?

Đúng rồi, hôm nay theo lý là ngày lại mặt của Hồ Ngọc Uyển, thân làm cô ruột, bà nên đi cùng với cả nhà tới mới là bình thường. Nhưng lúc này bà chỉ có một mình, chắc là Triệu Tịch Nghiêm với cha anh ta đang đọc sách ở nhà, không thể đi.

Nhưng nhìn thấy bà ta... nhất thời Hồ Ngọc Nhu chỉ muốn trốn thôi, cô căn bản không biết dùng về mặt gì để đối mặt với Hồ thị. Đặc biệt nếu Hồ thị biết chuyện thì đồng nghĩa Triệu Tịch Nghiêm cũng biết chuyện!

cô bé nguyên chủ yêu thích biểu ca đến thế, biểu ca cũng yêu nàng sâu đậm. Hồ Ngọc Nhu không dám tưởng tượng nếu Triệu Tịch Ngôn biết được vị hôn thê của anh ta đã gả cho người khác thì sẽ ra sao. Dù biết rõ bị hãm hại, Triệu Tịch Ngôn chắc cũng không tài nào chấp nhận được?

không, cô không thể đối mặt Hồ thị được.

Dù sao, khi Hồ thị vào Hồ gia, cũng có người nói với bà ta toàn bộ chân tướng, lúc này người Hồ gia ai còn gan nói dối chứ. Vậy thì để Hồ gia giải thích cho bà ta hiểu, cô vẫn không nên gặp mặt Hồ thị.

Nghĩ như vậy, Hồ Ngọc Nhu bước qua bậc cửa, kéo Chu Thừa Vũ lên xe ngựa. cô bước một bước lớn, Chu Thừa Vũ cũng tăng tốc theo sau. Chỉ có điều tranh thủ quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ kịp nhìn thấy bộ dạng mất hứng xa xa của Hồ thị đi về Hồ gia.

Chu Thừa Vũ không biết Hồ thị là ai, nhưng hiện tại thấy về mặt bà ấy không vui vẻ đi tới, đoán chừng cũng biết chắc là người đó. E là Hồ gia không dám mời bà ta tới, bà ta lại ước tính canh giờ Hồ gia ăn xong bữa trưa mới qua.

Ngược lại Hồ thị này là người tâm cao hiểu lễ nghĩa, Triệu Tịch Nghiêm là con trai bà, chắc hẳn là người không tệ.

Nghĩ thế, Chu Thừa Vũ liếc xuống Hồ Ngọc Nhu đang có tật giật mình, đoán chắc là nàng nghĩ mình không có mặt mũi gặp ai nên mới gấp gáp kéo y đi.

Trong lòng y hơi khó chịu.

Song y nhớ tới tính toán trước đó của mình, y vốn cho mời Triệu Tịch Nghiêm tới từ sớm. Giờ này không thấy Triệu Tịch Nghiêm tới Hồ gia, e là hẳn ta trên đường đi tới huyện nha rồi, lúc này trong lòng y càng thêm khó chịu. Ban đầu y muốn giúp Hồ Ngọc Nhu giải thích rõ ràng với Triệu Tịch Nghiêm, nhưng bây giờ y lại quyết định chung sống cùng người vợ Hồ Ngọc Nhu này, một lát nữa bắt y nói cái gì với Triệu Tịch Nghiêm đây?

Cả hai người đều có tâm tư riêng, mà chả ai còn lòng dạ đề cập tới chuyện đến Đức Hưng lâu ăn cơm, xe ngựa chạy thẳng về Chu gia.

"Ta trước mắt có việc, nàng về trước đi. Muốn ăn cái gì thì dặn hạ nhân làm." Chu Thừa Vũ xuống xe, thuận miệng dặn dò.

Hồ Ngọc Nhu gật đầu, cô lúc này còn lòng dạ nào ăn cơm.

cô bây giờ chỉ tâm tâm niệm niệm có lỗi với tiểu nguyên chủ.

Tiểu nguyên chủ bị bức chết rồi, nhưng chính nàng tự treo cổ, mà bây giờ nàng xuyên qua. Tiết thị với Hồ Ngọc Uyển coi như đã bị trừng phạt, nhưng đó chỉ là hình phạt nhỏ, căn bản không hề ảnh hưởng đến gân cốt của bọn họ.

Thù này cô cố hết sức để trả nhưng chỉ trả được có nhiều đó thôi. Thế nhưng còn Triệu Tịch Nghiêm bên đó, cô chỉ có thể trở mặt nhìn anh ta buồn khổ thôi. Nếu không có cách nào khác, không bằng thử tích góp chút đỉnh bạc, bù đắp chút ít?

Đúng là hao tổn trí óc quá mà.

Nhưng cô không hề biết người chân chính hao tổn trí óc giờ phút này là Chu Thừa Vũ. Y vừa xuống xe ngựa đã có người đến báo Triệu Tịch Nghiêm đã tới, lúc này đang đợi bên ngoài thư phòng. Mà chờ đợi y thông thả như rùa bò tới là bộ mặt vạn phần kích động của Triệu Tịch Nghiêm, cúi người chấp tay thi lễ với y.

Miệng nói: "Học trò bái kiến Chu đại nhân."

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đó đó không phải là lão gia không thích các nàng đâu nhé, mà là lão gia không muốn chạm vào nữ nhân thôi

Mặc dù Triệu Tịch Nghiêm không biết tại sao Chu đại nhân lại gọi mình tới đây, nhưng trong lòng y thực sự phần khích không thôi. Vì Chu đại nhân này luôn là tấm gương để y noi theo học tập trước giờ, vì thế dù bây giờ hai người đã trở thành anh em cột chèo, cấp bậc lễ nghĩa y một chút cũng không làm qua loa.

Đợi đến trên đỉnh đầu truyền tới giọng nói lạnh lùng của Chu Thừa Vũ không cần đa lễ, y mới đứng thẳng người lên.

Đây là một người không biết che giấu cảm xúc.

một đôi mắt đang tỏa sáng lấp lánh, khuôn mặt cố gắng bình tĩnh. Nhưng người ta chỉ cần liếc một cái là biết hẳn ta đang kích động.

Điều này lại có phần giống Hồ đại tiểu thư.

Tâm Chu Thừa Vũ không dần được nặng trĩu, phát tay ra hiệu, bước chân vào vào thư phòng.

Triệu Tịch Nghiêm vội vã để theo kịp, sau khi bước vào cũng không dám ngồi xuống, hai tay buông thõng, cung kính đứng đối diện với thư án. "không biết Chu đại nhân cho người gọi học trò tới đây, có chuyện gì?"

Y thật không ngờ tới.

Dựa theo hiểu biết của mình, y cảm thấy hẳn là Chu đại nhân ngay cả y là ai cũng không biết.

Chu Thừa Vũ nhìn Triệu Tịch Nghiêm, chàng thiếu niên trước mắt có gương mặt trắng bóc, còn vương một chút trẻ con, thế mà mang khí chất khiêm tốn, hào hoa phong nhã. Vốn dĩ nên mang lại cho người ta một ấn tượng tốt đẹp, chỉ là trong mắt y lúc này dù nhìn cỡ nào cũng không vừa mắt nổi.

“Thì Hương trước mắt, người nắm chắc mấy phần?” Y lạnh nhạt hỏi.

Đầu tiên Triệu Tịch Nghiêm sững sờ, sau đó trong lòng bắt đầu kích động không ngừng. Hóa ra Chu đại nhân cho gọi y tới là hỏi chuyện này. Hôm nay là ngày Chu đại nhân theo tân thế tử về lại mặt, y vốn còn suy đi nghĩ lại nếu tới Hồ gia có nên hỏi ngài ấy về việc thi Hương hay không, lại chẳng ngờ Chu đại nhân cho gọi y tới huyện nha.

Thấy vậy, Chu đại nhân chắc đã biết y từ trước rồi, vậy là có khả năng ngài ấy coi trọng mình, nếu không thì đâu có cho gọi mình tới để hỏi chứ.

Y lại càng tỏ ra cung kính hơn, nhẹ hắng giọng, rồi vội đáp: "Học trò không dám kiêu ngạo, đã làm thử mấy bài văn, không biết đại nhân có thể chỉ điểm cho một ít."

Chu Thừa Vũ nói: "Bài văn à?"

Bài văn? Bài văn vẫn còn ở nhà.

Triệu Tịch Nghiêm có hơi lo lắng: "Học trò về nhà lấy tới liền."

Chu Thừa Vũ gật đầu: "đi đi!"

Dọc đường ngồi chung xe ngựa với Hồ Ngọc Nhu, xe ngựa chật chội chỉ có hai người họ, y biết trong huyện nha có Triệu Tịch Nghiêm đang chờ, cũng tương tự đoán được tâm tư của Hồ Ngọc Nhu. Y đâu còn tâm trí mà suy tính nói chuyện với Triệu Tịch Nghiêm.

Lúc này đã đuổi được Triệu Tịch Nghiêm đi, y vẫn không muốn về hậu trạch, chỉ kêu hạ nhân tới dọn bữa ăn tại thư phòng.

Chính viện bên này, A Quỳnh nhận hộp đồ ăn từ tay Tú Hương, mỉm cười ngọt ngào với Tú Hương, rồi sau đó xoay người về phòng.

Tú Hương không đi ngay lập tức, mà nhìn quanh ngó đầu vào thăm dò một chút.

thật kỳ lạ, hôm nay là ngày phu nhân về lại mặt, còn lạ hơn là về quá sớm, nhưng vẫn chưa ăn bữa trưa? Chu đại nhân, là quan phụ mẫu của huyện Trường Châu vậy mà Hồ gia nghĩ gì không biết, Chu đại nhân là con rể tới cửa mà không cho ăn cơm?

Người bình thường thì có đạo lý nào như vậy!

Chu gia có chuyện gì xảy ra sao?

Tú Hương không nghĩ ra, cô nàng vốn là người có tính đơn thuần, không thể nghĩ ra, hiển nhiên là đi tìm Tú Vân thông minh rồi. Nàng và Tú Vân đều là người do Chu lão phu nhân phái đến đây. Từ lúc bên Chu lão phu nhân nàng luôn ý lại Tú Vân, đến chỗ đại lão gia bên này, chỉ có Tú Vân mới dám nghênh đón đại lão gia có khuôn mặt xưa nay không cười, vì vậy nàng càng thêm ý lại Tú Vân, mọi chuyện đều lấy Tú Vân làm đầu.

Tú Vân vừa mới tỉnh lại sau giấc ngủ trưa, còn chưa biết chuyện này, sau khi nghe Tú Hương kể lại thì rơi vào suy tư.

“Tú Vân tỷ, tỷ nói xem rốt cuộc có chuyện gì nhỉ?” Tú Hương tính tình nóng vội, đẩy đẩy nhắc nhở Tú Vân.

Tú Vân nhún mồm, nói: "Dù chưa biết có chuyện gì, nhưng chắc chắn là có chuyện vãi vãi không vui về gì", nàng xò giày xuống giường, vừa sửa sang váy áo vừa hỏi Tú Hương, "Phu nhân trở về trông thế nào? Ta thấy có vẻ phu nhân sẽ khác hơn trước đây một trời một vực, chúng ta phải gần gũi với phu nhân hơn. Tốt nhất là nên giúp đỡ phu nhân. "

"Hả?" Tú Hương giật mình. "Sao phải làm thế?"

Khi phu nhân mới vào cửa, Tú Vân không phải nói với nàng nên lạnh nhạt với phu nhân sao? không phải nói đại lão gia mới là chủ từ các nàng sao, còn đại phu nhân là dạng người chỉ biết khóc lóc đòi gả nên không cần để ý sao? Sao nàng ta bỗng dung đổi ý mình?

Tú Vân biết Tú Hương ngu ngốc, nhưng cũng không mắng nàng ta, đứng dậy mở cửa rồi nhìn bốn phía bên ngoài, sau đó lại đóng cửa lại ngồi xuống, "Trước kia ta nói thế, bởi vì ta không biết lão gia đâu chạm vào phu nhân. Bây giờ ngài ấy không những không chạm mà còn có vẻ âm ỉ khó chịu với bên Hồ gia. Nếu chúng ta không giúp phu nhân, còn không biết năm tháng nào ngài ấy mới chịu chạm vào nàng ta! "

Tú Hương càng thấy mê mang hơn. "Lão gia không chạm vào nàng ta không phải tốt hơn sao?"

Hai tỷ muội các nàng ở bên đại lão gia cũng hơn ba năm rồi, lão gia cũng có chạm mấy nàng đâu, trước mắt không chạm vào phu nhân các nàng vui mừng còn không kịp mà. Đồ đồ không phải là lão gia không thích các nàng đâu nhé, mà là lão gia không muốn chạm vào nữ nhân thôi.

Đối với hai nha đầu này, các nàng chưa từng nghĩ là lão gia các nàng có được hay không.

Mặt mày Tú Hương đỏ ửng.

Tú Vân chỉ chỉ trán nàng ta, thờ dãi: "Muội đây! thật sự ngứa ngáy không chịu được, nếu tỷ không có ở đây muội phải làm sao chứ!!" nói xong, ghé sát vào tai Tú Hương, nói nhỏ: "Lão gia từ trước đến nay chưa có chạm qua nữ nhân nào, do đó, hai người chúng ta tới đây, mặc dù lớn lên không tệ, nhưng

lão gia cũng không để ý. Còn bây giờ ngài ấy cười thê tử đang hoàng, nếu ngài ấy chạm vào phu nhân rồi đương nhiên sẽ biết được mùi vị nữ tử. Mà đã biết rồi, lại có hai nha hoàn thiếp thân hầu hạ chúng ta đây. Muội nói ... ngài ấy sẽ nhìn được sao?"

Rốt cuộc, các nàng vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ, Tú Vân dù muốn nói nhiều thì vẫn xấu hổ không mở miệng được.

Tú Hương gật đầu như gà mổ thóc, "Muội hiểu rồi!"

Chỉ có cách này, thân phận của hai người họ mới có thể được cao lên.

Mới bắt đầu thì chỉ là nha hoàn thông phòng, nhưng chỉ cần có cốt nhục của lão gia, thì giống Tú Thanh bên nhị phòng ắt được nâng làm di nương. Sau này, các nàng không phải mệnh hầu hạ người ta nữa, mà là mệnh có người hầu hạ. Đối với các nàng, đây là lối thoát tốt nhất.

Hai nha đầu vội vàng sửa soạn gọn gàng đi lên chính phòng.

Ngoại viện, Triệu Tịch Nghiêm thở hồng hộc tới trước cửa thư phòng. Hít một hơi thật sâu, lại lấy khăn lau mồ hôi trên trán. Xong rồi y mới bước vào cửa, cung cung kính kính nộp lên mấy bài văn mà y tự hào nhất.

Chu Thừa Vũ liếc thấy gương mặt đã đỏ bừng lên má, không nói gì, chỉ nhận lấy bài văn. Đầu tiên, chỉ xem ngẫu nhiên, nhưng càng nhìn lại càng nghiêm túc hơn. Cuối cùng, xem lại bài văn từ trên xuống dưới, đọc thêm mỗi bài hai lần.

Triệu Tịch Nghiêm rất căng thẳng khi thấy y xem nghiêm túc. Thời gian trôi qua, mồ hôi trên trán y lại đổ ra. Vào phòng một lúc lâu, cảm giác nóng bức không chỉ không biến mất, mà càng ngày càng nóng hơn.

Là mình viết không tốt?

Y... đã chọn mấy bài viết tự hào nhất rồi.

Những bài này không lọt vào mắt Chu đại nhân sao?

Trong lòng y càng thêm ủ rũ, thật ra đối với lần thi Hương này, mặc dù trước đó y đáp với Chu đại nhân là không dám kiêu ngạo, nhưng trên thực tế y tự tin nắm chắc mấy phần. Nhưng bây giờ thấy sắc mặt này của Chu đại nhân, y lại không chắc lắm. Chu đại nhân từng thi đứng đầu bảng, nếu không phải do tuổi còn quá trẻ với dung mạo quá tốt thì sẽ là trạng nguyên đấy!

Còn bản thân dù viết thấy hay cỡ nào, nếu Chu đại nhân không lên tiếng "hay" thì nó đúng thật không "hay".

Chu Thừa Vũ thì chỉ cảm thấy sao mấy bài này viết hay như vậy chứ!

Làm quan phụ mẫu của huyện Trường Châu, bồi dưỡng học trò là trách nhiệm của y, nếu huyện Trường Châu có học trò xuất sắc, thi đậu cử nhân, tiến sĩ, thậm chí lọt vào ba chức vị đầu bảng. Đối với y mà nói, lý lịch làm quan của y sẽ vô cùng sáng chói.

Tầm lòng mến mộ, áp ủ người tài của y nổi lên.

Vốn y muốn trực tiếp nói rõ với Triệu Tịch Nghiêm, nói: nam tử hán đại trượng phu, nếu vì nữ nhi tình trường mà ảnh hưởng đến thi cử, người như thế cho dù mai sau có làm quan, âu cũng không phải vị quan tốt. Nhưng khi nhìn thấy mấy bài văn chương này, y lại không muốn dùng cách mạo hiểm này, một hạt giống tốt thế này, lỡ may bị đá kích chịu không nổi, vậy chính là thiệt hại của triều đình, là thiệt hại của y.

Suy cho cùng vẫn còn trẻ, coi như bị ảnh hưởng, là chuyện là thường tình.

Miền là ngày sau được dạy dỗ tốt, từ từ trau dồi, sớm muộn gì cũng qua được

Cho nên... chuyện kia không thể nói được!

Y buông bài xuống, nhìn Triệu Tịch Nghiêm mới phát hiện Triệu Tịch Nghiêm căng thẳng tới nỗi mồ hôi rơi ào ạt, y hiểu được, tức khắc cười cười với Triệu Tịch Nghiêm, "Tư Sơn không cần sợ, mấy bài này, ngươi đến đây xem..... "

Y chỉ tay vào bài, chỉ từng chỗ từng chỗ thiếu sót ra, tiếp theo lại bày tỏ quan điểm của mình, trái lại hai người trò chuyện khá hòa hợp.

Ước chừng qua một canh giờ, Chu Thừa Vũ mới buông mấy bài văn đó xuống.

"Là thế này, ta xem qua mấy bài văn của ngươi, mặc dù không thể xem là vô cùng hay, nhưng lỗi mắc phải chỉ là lỗi nhỏ. Thi Hương năm nay, nếu không sợ cổ gi thi bảng đề danh ắt có tên ngươi. Chỉ là..... Nếu muốn đạt được mấy thứ hạng đầu, bài này so ra vẫn còn kém." Y nói tới đây thì ngưng lại.

Triệu Tịch Nghiêm vội vàng hành lễ thưa: "Khẩn cầu đại nhân chỉ điểm."

Chu Thừa Vũ nói: "Cách ngày thi Hương còn chưa tới hai tháng nữa, thế này đi, ta viết cho ngươi một phong thư. Ngươi tới thư viện Thanh Văn ngoài thành đưa thư cho Đái tiên sinh. Ông ấy đọc thư, tự nhiên sẽ thu ngươi ở lại, đến đó học hơn nửa tháng, rồi lên đường thi Hương, thời gian còn kịp. "

Đái tiên sinh của thư viện Thanh Văn!

Đái Thành Vinh Đái lão tiên sinh, là lão tiên sinh biết bao nhiêu người cầu mà không gặp, Chu đại nhân vậy mà tiền cử mình, ân tình này y biết lấy gì báo đáp?

Tuy nói tú tài gặp huyện lệnh miễn quỳ, nhưng giờ phút này Triệu Tịch Nghiêm lại vô cùng kiên quyết quỳ xuống trước mặt Chu Thừa Vũ, "Cảm ơn đại nhân, xin đại nhân yên tâm, học trò nhất định không phụ kỳ vọng của ngài!"

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Một mỹ nhân sắc nước như vậy, tại sao đại bá không động vào nhỉ?

Khi về nhà, thấy bữa trưa dành riêng cho mình trên bàn, Triệu Tịch Nghiêm mới nhận ra mình đói bụng.

Sớm vì nhận tin Chu Thừa Vũ cho người gọi qua, Triệu Tịch Nghiêm chỉ vội vã và hai miếng vào bụng liền ra cửa, sau đó chạy qua lại hai lần, bàn luận văn chương một hồi, giờ này bụng đói kêu rột rột từ lâu.

Y bước lẹ vào nhà, ngay khi ngồi xuống bên bàn, Hồ thị từ phòng trong bước nhanh ra.

"Sao lại ăn đồ lạnh? Đừng ăn đừng ăn, nướng đem đồ hâm nóng cái!", Hồ gia nghèo, không có tôi tớ, việc vặt trong nhà toàn là Hồ thị làm.

Triệu Tịch Nghiêm mỉm cười, chuẩn bị nói chuyện, bỗng nhiên mặt cứng lại.

"Nướng, nướng sao vậy?" Y hỏi. "Sắc mặt nướng sao khó coi thế, ở nhà cậu..."

Hồ thị từ lúc Hồ gia về, chuyện nên biết Hồ Ngọc Tiên đều nói cho biết. Lần này không dám để lộ ra nửa phần trên mặt. Nhưng trước đó giận muốn điên lên, cho nên sắc mặt hết sức khó coi, không ngờ con trai chỉ liếc qua liền thấy.

Bà vội vã ngắt lời con trai, "Nhà cậu con chẳng có chuyện gì cả, cậu và mợ con chỉ nghĩ là tới giờ cha và con ăn trưa nên không gọi nướng qua. Chỉ cần chờ bên đây qua giờ ăn, nướng vừa ra đường liền gặp xe ngựa qua đón. Mọi chuyện đều ổn, chỉ tại ông trời quá nóng nên hơi mệt chút thôi."

Lời giải thích gấp gáp như vậy, Triệu Tịch Nghiêm lại xem xét mặt Hồ thị thì một chữ cũng không tin.

Y và cha cũng có thể sang đây ăn trưa được thôi, dù sao Hồ gia làm sao biết được Chu đại nhân muốn gặp mặt y. Hoặc coi như muốn đề y và cha ở lại đọc sách, thì nướng có thể làm sớm rồi qua cũng được. Cái có này, rõ ràng là cái có nướng qua quýt cho xong.

Chỉ có điều đó là nhà cậu, nhà mợ đẻ của nướng, cũng là nhà của A Nhu

Triệu Tịch Nghiêm không dây dưa chuyện này nữa, mà bùng thức ăn để lên bàn, cho biết: "Nướng đang một mời thì nghỉ ngơi đi ạ, cơm canh này tự con hâm là được."

Hồ thị ngày thường đã không nỡ để con trai của mình để làm những việc này, nay Hồ Ngọc Nhu đã gả cho người ta, vị hôn thê của con trai mình thích nhiều năm không còn nữa. Lòng bà càng thương tiếc con trai dạt dào, càng không nỡ để cho con mình làm.

Chỉ là lời còn chưa ra khỏi miệng, cha Triệu vội vã vào cửa.

"Tịch Nghiêm, mấy việc này đâu phải là việc đại nam nhân như con làm, nhanh đi nướng con làm!". Ông đứng lúc nghe thấy hai người nói chuyện, vì vậy mới mở miệng định đoạt, "Đúng lúc con nói với ta chút đã, Chu đại nhân tìm con nói cái gì? Trước đó con về cầm mấy bài văn đi, Chu đại nhân chắc thấy qua. Ngài ấy có nói gì?"

Cha Triệu đã lên tiếng, Triệu Tịch Ngôn đành phải buông ra, Hồ Thị đón lấy đồ ăn rồi vội vã vào bếp.

Bà đặt nồi và thêm củi, ngay lập tức lách khỏi bếp và trốn sau cửa chính phòng.

Bên trong vọng ra giọng vui vẻ của con trai, bảo là Chu đại nhân rất coi trọng nó, không những tự ngài ấy chỉ cho nó chỗ nào hay chỗ nào tệ, mà còn đề cử nó cho một tiên sinh gì đó cực kì nổi tiếng.

Cha Triệu đương nhiên biết danh tiếng Đái Thành Vinh, nhất thời mắt nhìn con trai khó giấu sự hâm mộ ghen tị, "Tốt! thật tốt! Có Đái lão tiên sinh đích thân chỉ bảo con, có lẽ lần thi Hương lần này con có triển vọng hơn vì phụ!"

Triệu Tịch Nghiệm tự thấy học thức của bản thân tốt hơn cha mình, nhưng không dám nói vậy mà đáp: "Nhi tử chỉ đi thư viện Thanh Vân nửa tháng, nửa tháng sau quay lại cùng với phụ thân đến phủ thành. Đến lúc đó con nghiêm túc chép bút kí cho phụ thân nhìn qua, mặc dù phụ thân không được thụ giáo trực tiếp Đái tiên sinh, nhưng thế nào cũng có chỗ có ích."

Cha Triệu lúc này mới bật cười ha hả hô tốt tốt.

Hồ thị nghe vào tai xong, bà vịn vịn tay, nhanh chóng trở lại bếp.

Xét cho cùng, chuyện này không thể đổ lỗi Chu đại nhân được, tính ra ngài ấy là người bị hại. Còn A Nhu..... Hồ thị ban đầu rất giận Hồ Ngọc Nhu, rõ là đã đính hôn, thay vì bị buộc gả cho người khác, còn không bằng tự mình kết liễu cho xong. Nhưng bây giờ con trai được Chu đại nhân giới thiệu cho Đái tiên sinh thư viện Thanh Vân, có lẽ không thoát khỏi dính dáng đến A Nhu, vì vậy nhất thời không biết có nên trách tiếp hay không.

Có điều, đây là một chuyện tốt.

Nếu đưa con trai đến thư viện Thanh Vân càng sớm càng tốt, chuyện Hồ Ngọc Nhu gả cho người có thể tạm thời bị dè bẹp. Nửa tháng sau quay về liền trực tiếp tới phủ thành thi Hương. Vậy chờ thi Hương xong rồi nói, không vì A Nhu mà ảnh hưởng đến tâm trạng thi của con mình là được.

Hồ thị tính toán, thấy thức ăn đã nóng, liền bung lên phòng trên.

.

Hồ Ngọc Nhu bên này, có khách tới.

Từ lúc con dâu thứ 2 Tô thị vào cửa, Chu lão phu nhân liền buông tay chuyện quản gia. Cho nên hôm nay Chu Thừa Vũ và Hồ Ngọc Nhu về nhà từ lâu rồi mới ăn trưa, bà đều không biết. Nhưng Tô thị quản gia nhiều năm, bên này mới vừa về thì nàng ta bên kia đã biết. Tính xong thời gian đại tẩu bên đó com nước xong, nàng ta mới dắt theo Không ma ma sang.

Bước vào tiểu viện, thấy Tú Vân và Tú Hương đang thành thật giữ cửa, Tô thị ngạc nhiên quá đỗi. Cả hai người với Tú Thanh nhị phòng đều là người do lão phu nhân phái tới, khi ấy nàng chọn Tú Thanh bởi thoát nhìn Tú Thanh là người trung thực hiền hậu nhất. Nhưng thực tế ba năm nay, nàng ăn không ít quả đắng Tú Thanh tặng, may thay Chu Thừa Vũ phần lớn ở bên ngoài, cơ hội nàng dọn dẹp rất nhiều, nàng mới sống thoải mái không ít.

Nhưng Tú Hương và Tú Vân, hai nha đầu này đưa trước đẹp hơn đưa sau, một là hồn nhiên ngây thơ, một thông minh xuất sắc, có hai nha hoàn thiếp thân hầu hạ như thế bên người, mười tên nam nhân hết tám chín người đều có chuyện xảy ra. Tất nhiên, còn có một hai người còn lại, đó là vị đại bá* này của nàng, người nhận được đã ba năm có hơn, giật mình là một người cũng không chạm.

*đại bá, nhị bá,xx bá: anh chồng

Dù hai người bọn họ tính toán gì, đáng lẽ không nên có dáng vẻ này với tân đại tẩu mới đúng chứ.

Đừng nói ai xa xôi, thực ra bản thân nàng vô cùng gai mắt vị đại tẩu mới này.

"Ai nha, nhị phu nhân mới tới." Tú Vân đầu tiên tiến lên hành lễ, "Phu nhân nhà nô tỳ đang nghỉ ngơi bên trong, người chờ một chút, nô tỳ vào thông báo một tiếng."

Tô thị mỉm cười gật đầu.

Tú Vân vừa vào đã ra ngoài liền, hơn nữa Hồ Ngọc Nhu cũng đích thân ra đón.

Mặc dù Tô thị đã gả tới hơn sáu năm, nhưng thực ra tuổi nàng chỉ mới hơn đôi mươi, dung mạo mi thanh mục tú mắt to, mũi tinh xảo môi phong tình, có khí chất đoan trang hào phóng. Hồ Ngọc Nhu nhìn về ngoài cũng ước chừng được tuổi nàng ta, bởi vì còn tồn kí ức tuổi tác của hiện đại, nên không cho rằng tuổi nàng ta lớn hơn nàng được, tiếng “nhị đệ muội” kêu ra chả ngược mồm tí nào.

Tô thị thì một chút cũng không thích ứng được, giật mình rồi mới cầm tay Hồ Ngọc Nhu, "Đại tẩu sao có thể đích thân ra đón chứ, đều là người trong nhà, đại tẩu đừng nên khách sáo với ta mới đúng."

Trái lại Hồ Ngọc Nhu thực sự thích em dâu thứ ôn hòa nhã nhặn này, cô mỉm cười và dẫn nàng ta vào phòng, chia ra cấp bậc chủ khách ngồi xuống. cô không lên tiếng, Tô thị nếu tới đây tất nhiên là có chuyện cần nói, cô chỉ ngồi chờ nghe là được.

Tô thị hơi ngạc nhiên, nàng không ngờ đại tẩu tuổi còn nhỏ, mà lại bình tĩnh như thế.

Hôm qua lúc nhận thân nàng không xem xét cẩn thận, rồi hôm qua với sáng nay nàng không biết có chuyện gì mà đại bá không cho nàng ta qua bên chỗ mẹ chồng. Chỉ có bây giờ nàng mới có dịp quan sát kĩ lưỡng, tóc dài đen nhánh bởi tóc phụ nhân, gió thổi lướt qua làn da mịn màng, một đôi mắt hạnh nhân lấp lánh, môi hồng nõn nà. Nàng là nữ nhân mà nhìn thấy còn cực kì thèm muốn.

Thực sự nghĩ mãi không hiểu nổi, một mỹ nhân sắc nước như vậy, tại sao đại bá không động vào nhỉ?

Chà lẽ, đại bá thực sự ...

Nghĩ vậy, Tô thị ngai đỏ hết mặt, ho khan che giấu, nằng hỏi: "Đại tẩu, tẩu và đại ca hôm qua gặp chuyện gì à? Bên nương có chút lo lắng, nên bảo ta tạt qua hỏi một tiếng?". Dừng lại, nhìn mặt Hồ Ngọc Nhu có chút khó coi, nằng nhẹ giọng nói, "Đại tẩu đã gả vào Chu gia rồi, ta đây ngốc ở đây nhiều hơn tẩu mấy năm, sau này tẩu cứ xem ta như tỷ muội ruột, có gì khó xử chỉ cần nói với ta, ta sẽ giải quyết cho, nhất định giúp tẩu giải quyết cho bằng được. "

Hồ Ngọc Nhu hơi lưỡng lự, cô biết rõ mặc dù Chu Thừa Vũ tiếp nhận cô, nhưng giờ anh ta chưa thích cô. Sau khi trở lại anh vội vàng đi, cô cũng không biết anh ấy định nói chuyện của họ với người nhà ra sao. Nếu giờ nói cho Tô thị biết hết, biết đâu khi biết được anh ta không hài lòng không chừng.

Vậy thì thật không đáng.

cô sống với Chu Thừa Vũ, tất nhiên, nên coi trọng ý anh mới đúng.

"không phải tôi không muốn nói với nhị đệ muội, chỉ là lúc mới về ban này đại nhân có dặn, chuyện gì cũng chờ chàng về rồi nói. Tôi....." Hồ Ngọc Nhu cúi đầu, đáng về chính mình không dám tự ý làm chủ.

Tô thị không chắc Hồ Ngọc Nhu giống nằng hay không, nằng đẩy Chu lão phu nhân ra làm bìa, Hồ Ngọc Nhu lại qua quýt đưa Chu Thừa Vũ ra đỡ. Nằng xem như Hồ Ngọc Nhu nói thật, vậy nằng có chút vui không nổi.

Dù nằng là dâu thứ, nhưng nằng gả tới Chu gia nhiều năm rồi, nếu bây giờ nằng tới hỏi thăm, đại tẩu này nên thành thật mới đúng. Đều là người nhà, nếu nằng không có lòng tốt quan tâm, chả lẽ nằng có lòng lang dạ sói à?

Trái lại không ngờ được đại tẩu tuổi còn nhỏ mà sinh ra đầu óc xấu như vậy.

Dù sao cũng xuất thân từ nhà buồn, nhỏ nhen quá.

Mặc dù tâm tư trong lòng thay đổi mấy bận, trên mặt Tô thị chẳng mấy may lộ ra, mà còn biểu lộ về mặt "ta hiểu". Nhưng cũng nói thêm: "Đại ca huynh ấy, mặc dù bề mặt rất nghiêm khắc, nhưng thực tế, huynh ấy rất tốt, đại tẩu tuổi nhỏ hơn huynh ấy rất nhiều, nên đại ca chắc hẳn thương tẩu lắm, đại tẩu không cần sợ huynh ấy đâu. Còn mẹ chồng, rất là ấm áp, với con cháu rất rộng lượng, ở chung lâu ngày tẩu sẽ biết. Chu gia chỉ có hai phòng, nhà ta (chồng ấy) quanh năm không về, cho nên tẩu cứ xem như bên đó là nhà tẩu, cũng xem ta như tỷ muội ruột. Chỗ nào còn thiếu hoặc có gì khó xử, tẩu cứ nói thẳng, ta sẽ giúp tẩu!"

Hôm nay không ăn cơm ở Hồ gia ắt sẽ có tiếng gió, nhưng... cũng đâu cần nhắc chuyện này tới 2 lần chứ?

cô thật chả có chuyện gì khó xử để Tô thị giúp đỡ cả.

Tô thị này, nhìn có vẻ hiền lành, lời nói nghe qua như có ý tốt cho cô, nhưng sao nghe vào thấy khó chịu quá?

Chờ tiền Tô thị về, nhìn nằng ta và Không ma ma đã đi xa, Hồ Ngọc Nhu mới phản ứng lại.

Chu gia hôm nay, thực ra nên nói, nhà này là do Chu Thừa Vũ gầy dựng mà?

Nếu đã thế, Tô thị ở trước mặt thê tử chân chính của Chu thừa Vũ nói những lời này, hình như có chút quá phận nhỉ?

Ôi mong là do mình suy nghĩ nhiều.

P/s: Đạo này mình bận quá, ra hơi lâu. Với lại mình có edit quyền Bản Ghi Chép Cuộc Sống Hằng Ngày Của Dịch Phu Nhân của Đạo Giết Heo Ôn Nhu bên nhà riêng. Cầu ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Lúc ta tắm rửa, hoàn toàn không cần người khác hầu hạ.

Ra khỏi tiểu viện đại phòng rồi, trên đường không còn ai nữa, Không ma ma mới nhìn sắc mặt khó coi của Tô thị, "Phu nhân sao lại thế này? Hay là đại phu nhân nói cái gì không xuôi tai, chọc người khó chịu?" Lúc này bà ở ngoài cửa, không được đi vào, "Đại phu nhân suy cho cùng vẫn là tiểu cô nương tính cách như vậy không biết nói chuyện, người tuyệt đối đừng vì một con nha đầu mà sinh giận, tức giận hại thân thể."

Mặt Tô thị lúc này mới hòa hoãn hơn chút ít, nhưng lại nói: "Trái lại bà nói vậy sai rồi, bà không nghe nên không biết, chứ vị đại tẩu này của ta nào phải tiểu cô nương đơn giản chứ."

"Có gì không hiểu?" không ma ma không hiểu thật.

Tô thị nhớ tới cuộc nói chuyện với Hồ Ngọc Nhu ban nãy, đúng là một giọt nước cũng không lọt. Hôm nay lại mặt, bữa cơm nhà mẹ đẻ cũng không ăn. Người bình thường gặp phải coi như không khóc lóc thicùng tui thân vài phần ra mặt, nhưng nàng ta vẫn mỉm cười nhẹ nhàng nói chuyện với mình như không có gì. Dù cho nàng nhiều lần ám chỉ, nhưng nàng ta một câu về nhà mẹ đẻ cũng không nói còn đen đại bá ra.

"Tâm cơ không cạn." Tô thị phun ra 4 chữ, song lại hỏi Không ma ma, "Hôm qua bà nói, nàng ta trực tiếp trước mặt hạ nhân, lôi kéo đại bá vào phòng trong?"

Không ma ma gật đầu: "Sao có thể giả được, chính mắt nô tỳ nhìn thấy!"

Tô thị liếc mắt vờ về Không ma ma, "Sao ta không tin bà được, bà đừng lo lắng. Chỉ là....." Nàng hé miệng cười một cái, "Nàng ta khóc lóc kêu gào gả vào Chu gia, bỏ sĩ diện đòi gả cho đại bá, kết quả đại khái cũng đoán được đại bá không chạm vào nàng ta."

Vừa nói xong tim nàng bỗng đập mạnh, đây là chuyện mà được xem là vô cùng bề mặt, vậy mà hôm nay nàng ta thấy nàng ngay cả nửa vờ mặt tự nhiên đều không có. Người này... Người này quả là quá hiếm thấy mà!

Không ma ma nhớ tới chuyện đưa canh gà sáng hôm nọ, không biết có lỡ đắc tội đại phu nhân không nữa. Chỉ là đại phu nhân lớn lên diễm lệ như vậy, có sao đại lão gia hết lần này đến lần khác không muốn chạm vào đây?

Bà nhìn Tô thị, "Phu nhân, ngài nói đại lão gia ngài ấy, không phải thật ..."

"Xuyt-" Tô thị đưa tay làm động tác "xuyt", "Bà đừng nói bậy bạ, bà bà biết được sẽ tức giận," Nàng dừng lại nhưng trong lòng xoay chuyển vòng vòng, nếu đại bá thật sự không được, thực tế đâu phải chuyện không tốt gì. Cho dù không được, thì chỉ có mấy năm này không được thôi, đợi nàng sinh con rồi, đại bá dù không được cũng tốt thôi.

.

Chạng vạng tối, hoàng hôn lãng vắng về tây, Chu Thừa Vũ mới về hậu viện.

Hồ Ngọc Nhu nghĩ nữ tử cổ đại phải có đức hạnh hiền huệ, thế nên cô chủ động nghênh đón, cởi áo ngoài cho anh. Hôm nay trời cực nóng, vậy mà Chu Thừa Vũ ăn mặc vô cùng kín kẽ. Dù bình thường anh ta "lạnh" hơn người thường, thì ăn mặc vậy cả ngày cũng phải đổ mồ hôi như ai.

Hồ Ngọc Nhu nhận áo ngoài treo lên giá, y cau mày, nói: "Ta rửa mặt trước, rồi nàng đi cùng ta qua nương, nói rõ ràng chuyện thân phận của nàng, phải nói rõ với nương."

Hồ Ngọc Nhu đáp ứng nên thế.

Nếu quyết định nói rõ với Chu lão phu nhân, tức trên dưới Chu gia người người đều biết.

Còn bên ngoài thì sao?

Bên ngoài chắc hẳn cũng được truyền ra?

Muốn hỏi lại không dám hỏi, Hồ Ngọc Nhu cứ thế theo đuôi Chu Thừa Vũ, đến tận cửa tịnh phòng.

Chu Thừa Vũ đột nhiên dừng chân và xoay người.

Hồ Ngọc Nhu thu đã không kịp, mắt thấy nàng sắp đụng vào người, y vội giang tay đỡ nàng vào lòng, giây phút nhìn Hồ Ngọc Nhu y bỗng có chút mất tự nhiên, nói: "một mình ta tiện....." Đường như thấy Hồ Ngọc Nhu còn chưa hiểu, da đầu y căng lên thêm một câu nữa. "Lúc ta tắm rửa, hoàn toàn không cần người khác hầu hạ."

Hồ Ngọc Nhu "à" đồ mặt.

Rửa mặt... không phải chỉ là rửa cái mặt thôi sao? À thì ra là rửa mặt là cộng tắm rửa à?

cô có thích anh cỡ nào, cũng không hào phóng tới mức hầu hạ anh tắm đâu nhé, không tốt tí nào.

Tim Hồ Nhọc Nhu đập "thình thịch" loạn xạ cả lên, cô không dám nhìn Chu Thừa Vũ, rút tay rồi xoay người đi, không tới hai bước đã không khống chế được chạy biến đi.

Trái lại Chu Thừa Vũ ngơ ngẩn đứng nhìn bóng lưng nàng chạy mất, sau đó mới bước vào tịnh phòng.

Tắm rửa xong, y mặc bộ trường sam chuẩn bị sẵn trong tịnh phòng, Chu Thừa Vũ quay về nội thất.

Mặc dù tốc độ Chu Thừa Vũ nhanh, nhưng Hồ Nhọc Nhu còn nhanh hơn, cô gọi A Quỳnh đem nước lạnh tới rửa mặt, sau đó còn lệ làng lau sạch phấn son trên mặt, bởi vậy lúc này mặt trắng như tuyết, không còn tí bóng dáng xấu hổ đỏ bừng vừa rồi. Chỉ là nhìn thấy Chu Thừa Vũ, trong lòng cô vẫn còn một chút không tự nhiên mà thôi.

Bộ dáng nàng như vậy, Chu Thừa Vũ cũng cảm thấy hơi lạ.

“Có thể đi chưa?” Y hỏi.

Hồ Ngọc Nhu gật đầu.

Chu Thừa Vũ quay lại và bỏ đi ra ngoài: “đi thôi”.

không gọi nha hoàn theo, cả hai người đi ra tiểu viện, hướng tới chỗ Chu lão phu nhân.

trên đường đi, Hồ Ngọc Nhu không thể không hỏi: "Ngài thật muốn nói chân tướng cho nương biết thật sao?"

Chu Thừa Vũ tự nhiên biết nàng đang lo lắng chuyện gì. Tính ra, nàng nhện tới bây giờ mới hỏi, y cũng rất bất ngờ đấy. Mặc dù trong lòng nhớ tới Triệu Tịch Nghiêm là không thoải mái, song y vẫn nói lại chi tiết cho nàng nghe, "Nương đảng kia nàng không cần lên tiếng, ta nói riêng với bà. Còn chuyện bên ngoài nàng đừng quan, mọi chuyện đều có ta đây, không để biểu ca nàng ảnh hưởng thi Hương đâu. "

Giọng anh ta lạnh lùng trong trẻo, song Hồ Ngọc Nhu vẫn cảm giác được anh ta có vẻ không vui.

cô cẩn thận rút vai sang một bên, không biết tại sao, nàng lại có chút chột dạ có lỗi với Chu Thừa Vũ. cô rõ ràng là không thích Triệu Tịch Nghiêm một xíu nào, nhưng khi Chu Thừa Vũ thốt ra mấy câu này, lại cho cô cảm giác mình là thê tử “Hong hạnh vượt tường” vậy. Đáng hận hơn nữa, còn để Chu Thừa Vũ thân là trượng phu chạy tới vừa giúp đỡ vừa che giấu.

Đúng là tội lỗi quá.

Chu Thừa Vũ thấy thái độ phản ứng của người bên cạnh, cục tức trong ngực mới nhẹ nhõm đôi chút. Biết lần quần trong lòng thì tốt, biết áy náy thì tốt, y không muốn nói mấy câu vô nghĩa gì mà nếu đã gả cho ta thì đừng nghĩ tới chuyện trước người trước nữa. Suy cho cùng đều dựa vào tự giác, người khác ép buộc đôi khi sẽ phản tác dụng. Bây giờ nàng đã biết áy náy, chuyện đó sớm muộn gì cũng quên, y kiên nhẫn chờ đợi là được.

một mình y đã trải qua nhiều năm như vậy, không ngại đợi thêm chút ít ngày nữa.

Tô thị cũng đang ở chỗ Chu lão phu nhân, thân là con dâu ngoan, vì thế chuyện vợ chồng đại phòng Tô thị nên nói cho Chu lão phu nhân nghe chứ. So với con dâu, dĩ nhiên lão phu nhân đau con trai mình hơn, bây giờ nghe con trai mình qua nhà cha vợ ngay cả cơm trưa không được ăn, đương nhiên nhìn Hồ Ngọc Nhu lúc này chẳng thích nổi.

Chỉ là chưa đợi bà xuất khẩu, sau khi Chu Thừa Vũ và Hồ Ngọc Nhu hành lễ, liền đi tới trước mặt bà thăm hỏi: "Nương, con trai có mấy lời muốn nói riêng với nương, chúng ta vào trong rồi nói."

Chu lão phu nhân liếc Hồ Ngọc Nhu xong, rồi mới dẫn Chu Thừa Vũ vào phòng trong.

Lúc này chạm vào ánh mắt bà, Hồ Ngọc Nhu nhìn ra được bà lúc này khác hẳn mẹ chồng hiền từ sáng hôm qua. Có điều đây cũng là chuyện thường tình, người ta đương nhiên là yêu thương con trai mình hơn, đặc biệt là con trai là quan phụ mẫu, vậy mà đến nhà vợ lại không được cơm nước đã về, lá gan bên nhà vợ thực sự là lớn không vừa đâu.

Cũng không biết Chu Thừa Vũ nói chân tướng ra sao, mà không biết sau khi biết chân tướng lão phu nhân có thể đối với mình thân thiện hơn mấy phần hay không nhỉ.

Tô thị thấy vẻ mặt của Hồ Ngọc Nhu, chủ động đến để giải thích với nàng, "Đại tẩu đừng sốt ruột, nương cũng là lo lắng cho tẩu với đại bá thôi, giải thích rõ ràng được, lúc này ta với lão nhân gia nói chuyện, bà cũng không giận gì tẩu cả."

Hồ Ngọc Nhu vội nở nụ cười biết ơn, "Tốt quá, đa tạ nhị đệ muội."

Nhị đệ muội...chỉ là tiểu cô nương mười mấy tuổi vậy mà gọi mình là nhị đệ muội, đầu đã nghe mấy lần nhưng nàng vẫn cảm thấy khó chịu. Nàng vốn là người khéo léo, mạnh vì gạo bạo vì tiền, nhưng lần này biểu cảm trên mặt sắp chịu không được mà nứt nẻ, chỉ cười cười đáp có lẽ.

Trái lại không để hai người chờ đợi quá lâu, chỉ có một khắc đồng hồ, Chu lão phu nhân bước ra.

Bà đi về phía trước, trông thấy Hồ Ngọc Nhu từ xa, vẫy tay liên tục gọi lại.

Hồ Ngọc Nhu liếc nhìn Chu Thừa Vũ phía sau bà, thấy Chu Thừa Vũ gật đầu, mới nhanh chóng bước về phía trước.

Chu lão phu nhân nắm chặt tay cô, đôi mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm cô từ trên xuống dưới, thật lâu mới thở một hơi dài, "Đáng thương..... đứa bé ngoan, đừng sợ, sau này con chính là con dâu trưởng của Chu gia ta, trong nhà này không ai dám ức hiếp con nữa. Dù là Thừa Vũ đi nữa, cũng có nương ra mặt cho con! "

Chu lão phu nhân này, thiện lương thật sự.

Thấy bà kim không được rơi nước mắt, Hồ Ngọc Nhu vội rút khăn lau cho bà, còn mình cũng cúi đầu theo, "Cảm ơn nương. Nương yên tâm, đại nhân rất rất tốt với con, không có bắt nạt con. Chính là ngày nay ở nhà, cũng là đại nhân bệnh vực con, giúp con xả giận ạ."

“Kêu đại nhân gì chứ?” Chu lão thái chỉ chỉ trăn Hồ Ngọc Nhu, bảo: “Đó là điều nó nên làm. Nếu nó đã cưới con, thì phải che chở cho con!”

Hồ Ngọc Nhu không thể không cười, Chu lão phu nhân này, con trai bà vẫn đứng bên cạnh đấy, vậy mà về phe con dâu, thật sao?

"Vậy sau này con cũng che chở cho chàng!" cô cười tủm tỉm đáp, thấy Chu lão phu nhân bỗng nhìn cô chằm chằm không tha, đành xấu hổ thêm một câu, "Tướng công, sau này thiếp sẽ che chở cho tướng công."

Chu lão phu nhân thích thú, nhớ lại vừa rồi con trai chính miệng thừa nhận thích cô nương này, lại thấy cô nương này chẳng những dung mạo xinh đẹp mà còn miệng ngọt biết nói chuyện, trong lòng càng hài lòng.

"Tốt tốt tốt, các con che chở cho nhau!" Bà nói.

Tô thị nhìn cảnh tượng trước mặt hoàn toàn choáng váng.

Những lời này là thế nào, sao một câu nàng nghe cũng không hiểu?

Chu lão phu nhân quay qua phân phó nàng, "đi, gọi toàn bộ hạ nhân trong nhà tới, ta có việc thông báo cho họ."

Tô thị không dám không nghe theo mệnh lệnh của mẹ chồng, đành phải xoay người đi ra.

Hạ nhân toàn phủ đều bị triệu tập trong sân, Chu lão phu nhân giải thích rõ chân tướng thực tế ra, không mấy may che giấu chút gì, hoàn toàn đầy đủ từ chuyện Hồ phu nhân và Hồ Ngọc Uyên làm thế nào để tính kế Hồ Ngọc Nhu, sau cùng gả đến Chu gia ra sao, vô cùng rõ ràng.

Thế là Tô thị mới biết, hóa ra vị đại tẩu này không phải Hồ tam tiểu thư, mà là Hồ đại tiểu thư.

Đáng thương ư, Hồ đại tiểu thư, bị muội muội mình tính kế.

Mất lạnh nhìn âm thanh hạ thấp cam đoan, thì thâm cảm thấy Hồ Ngọc Nhu là trong họa được phúc. Chu lão phu nhân và Chu Thừa Vũ, một tả một hữu đứng bên cạnh Hồ Ngọc Nhu như đám sao vây quanh mặt trăng.... đáy lòng Tô thị cười lạnh.

Mấy lời này, chỉ dùng lừa được người ở huyện Trường Châu vừa đơn thuần vừa ngu xuẩn mà thôi.

Muốn lừa nàng?

Nàng nào phải loại ngu xuẩn như vậy.

Nào có người nào tính kế chỉ để gả cho một tú tài chứ, mà nhường cơ hội gả cho Huyện lệnh?

Mà vị Hồ đại tiểu thư này, được phúc trong họa... ái chà, sợ rằng đây là kết quả mà chính nàng ta tính toán đấy chứ?

Trái lại là đại bá và mẹ chồng, mẹ chồng vốn chẳng thông minh thì thôi, có sao đại bá đã làm huyện lệnh chín năm có hơn, vậy mà một chút vấn đề trong đó vẫn nhìn không ra?

Chẳng lẽ đây là anh hùng khó qua ái mỹ nhân?

Nhưng không phải huynh ta không được sao?

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Y cười rộ lên. Cuối cùng có thể nhìn nàng tùy ý

Sau bữa tối ở chỗ Chu lão phu nhân, Chu Thừa Vũ đưa Hồ Ngọc Nhu về phòng rồi đi thư phòng ngay.

Hồ Ngọc Nhu đứng chờ ở cửa phòng lúc lâu, A Quỳnh mới trở về.

Mới bước vào phòng, A Quỳnh ngay lập tức ôm lấy cánh tay của Hồ Ngọc Nhu. "Tiểu thư tiểu thư, làm em sợ muốn chết!"

Ngoài nàng còn trong viện ra, tất cả hạ nhân khác đều được gọi đi, nàng muốn theo, nhưng bị cản lại. Nàng vừa chờ vừa đau đầu lo lắng lâu như vậy, đầu cho Tú Vân Tú Hương quay về báo cho nàng là không có gì, nàng cũng không thể an lòng được.

Hồ Ngọc Nhu vỗ vỗ tay cô nàng, nói: "Em cứ yên tâm đi, Chu đại nhân rất tốt, Chu lão phu nhân cũng rất tốt, họ đã chấp nhận thu lưu chị rồi, sau này

hai chúng ta sẽ sống ở Chu gia cho tốt là được."

A Quỳnh gật đầu, tựa như mới nhớ ra gì đó, vội nói: "Đúng rồi, Quân ma ma được đích thân lão gia đưa qua đây. Lúc đó người không ở đây, em với Tú Vân và hồi thăm nơi ở của Quân ma ma, được bố trí phía sau màn trong phòng."

Hồ Ngọc Nhu ngay lập tức nói: "Vây chị qua xem bà ấy chút."

Quân ma ma là người cầu mẹ ruột Giang thị lưu lại, lần này bởi vì bảo vệ tiểu nguyên chủ mà bị Tiết thị tìm đại lý do đánh đuổi ra ngoài, về tình về lý cô đều phải đi qua thăm hỏi.

A Quỳnh lắc đầu đáp: "Quân ma ma uống thuốc xong, đã ngủ rồi. Ngày mai tiểu thư hãy đến xem sau."

Sau khi nghe lời A Quỳnh đáp, Hồ Ngọc Nhu mới có tâm tư đi nghỉ ngơi.

Đêm dần dần khuya, Hồ ngọc Nhu không hiểu cách tính thời gian ở đây, hỏi A Quỳnh mới biết hóa ra đã tới giờ hội ba khắc, chuyển đổi giờ giấc hiện tại là 9:45, gần 10:00. Nếu còn ở hiện đại, giờ trẻ toàn là cú đêm, giờ này thì mới là bắt đầu là đêm, song ở cổ đại thì bây giờ đã không còn sớm nữa.

A Quỳnh đã rất buồn ngủ nên gật đầu lập tức, còn Hồ Ngọc Nhu ráng căng da đầu lên chống đỡ tí nữa.

Có vẻ tối nay Chu Thừa Vũ vẫn không định ngủ lại phòng nhỉ?

"A Quỳnh, đi về ngủ đi, chị cũng buồn ngủ rồi", Hồ Ngọc Nhu nói.

A Quỳnh quay đầu lại nhìn cửa ra vào, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Hồ Ngọc Nhu biết cô nàng đang lo lắng điều gì, cười cười với cô ấy, lên tiếng: "Đừng lo lắng, đại nhân là có chuyện bận thật, tại em không thấy đấy thôi, ngài ấy mới vừa đưa chị về tới cửa viện mới đi."

A Quỳnh nghĩ nghĩ, ấy, hình như đúng vậy thật.

Hôm nay ở Hồ gia, đại nhân cũng giúp tiểu thư ra oai, không những phu nhân và tam tiểu thư phải khóc lóc quỳ xuống cầu xin, ngay cả lão gia cũng phải cầu tiểu thư tha thứ. Nghĩ theo khía cạnh này, tiểu thư quả thật được đại nhân thích. Vậy thì đúng rồi, chắc chắn là ngài ấy bị vương bận công vụ chậm trễ thôi.

Dẫu sao mọi chuyện lớn nhỏ trong toàn huyện Trường Châu này còn đợi đại nhân giải quyết, bận rộn xử lý.

Đôi mắt cô nàng híp lại, cười nói: "Vâng vâng, tiểu thư à người tỉnh tỉnh lại chút, nếu lát đại nhân quay về người còn thức được liền, không thể chỉ lo mỗi bản thân mình ngủ." Nghĩ nghĩ, song vẫn không yên tâm nói. "Thời hay vậy đi, em sẽ ngủ giường mềm bên ngoài để gác đêm. Nếu khuya hai người có phân phó gì, có em ở lại hầu hạ cũng tốt. "

Trong lời nói ám chỉ ý tứ sâu xa.

Hồ Ngọc Nhu bỗng tỉnh táo hẳn, "không cần, không cần! Đại nhân không thích người khác hầu hạ!"

thật sao?

Chắc vậy.

A Quỳnh nghĩ thầm rồi lui xuống.

Hồ Ngọc Nhu đóng cửa, chạm tay lên ngực. May mắn thay, bình thường tiểu nguyên chủ không hay đòi hỏi, không thích có người gác đêm khi ngủ. Nếu không mà khuyên A Quỳnh, dù lấy Chu Thừa Vũ làm lá chắn cũng không có tác dụng đâu.

Đêm hôm nay, không có ai gác đêm.

Hôm qua, không có động phòng hoa chúc, còn hôm nay hai người đã quyết định sống với nhau cả đời, chắc là có mà. Phải không?

Nếu có người khác ở bên cạnh chờ xem, cô không xấu hổ thì cũng mắc cỡ chết đi được.

Có điều khuya vậy rồi, sao anh ta còn chưa về chứ?

Vì thế cô dựa vào giường nghĩ chuyện hôm nay, Hồ Ngọc Nhu nhanh chóng mơ màng chìm vào giấc mộng.

Gần tới giờ Tý, Chu Thừa Vũ mới bước ra khỏi thư phòng. Lô Nghiễm đã được phép nghỉ ngơi rồi, ve sầu kêu mệt cũng nghỉ ngơi rồi, y giẫm lên bóng đêm về chính phòng tiểu viện, bước chân thoảng nặng nề. Gần tiến vào sân, y thấy chiếc lồng đèn đỏ được thắp sáng treo trước cửa phòng, cảm giác trong lòng mang máng như đêm tân hôn, y như thấy có ai đó đang trông ngóng y về.

Chỉ là người đang chờ đợi, chắc gì đã đợi y.

Hoặc có lẽ, người đó đợi không được đã ngủ rồi?

Dù sao, đã muộn vậy rồi.

Cửa khóa trái, một mạch đi lên cửa chính phòng.

Chính phòng chỉ khép hờ cửa, y nhẹ nhàng đẩy cửa rồi đóng lại, thấy đèn nội thất vẫn sáng rực. Cuối cùng, y không kìm được bước chân mình, bước nhanh về trước. Thê tử mới cưới của y tựa vào đầu giường, tóc xanh rũ xuống như thác thả một bên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng như gậy như ý bị vùi vào trong gối mềm mại, đang ngủ say.

Song tư thế này, rõ ràng là đang chờ y về.

Lặng lẽ nhìn vào trong mắt, Chu Thừa Vũ bước tới, đi tới đưa tay thăm dò nâng cổ nàng lên, kéo chiếc gối ra đẩy vào trong, đặt tiểu tâm can xuống cẩn thận. Y kéo chăn mỏng che phủ phần bụng, đang muốn đứng dậy, lại thấy trán nàng dường như bị nóng rí lớp mồ hôi.

Ngày nay quả nhiên quá nóng.

Cửa sổ đã mở ra, căn phòng này... dường như nên thêm mấy bồn băng mới được.

Y là đại nam nhân thô thiển đã quen, bây giờ đại phòng đã có nữ chủ nhân, tự nhiên là nên chuẩn bị đầy đủ mọi thứ. Nhị đệ muội chắc là bận rộn nên quên mất, chỉ là chỗ của muội ấy chắc chắn có chuẩn bị sẵn, ngày mai cho người qua nhắc nhở. Ngày hè nóng nực thế này, đại phòng bên này phải được mang qua.

Có vẻ đã mệt mỏi, Hồ Ngọc Nhu ngủ rất say, Chu Thừa Vũ lau mồ hôi cho nàng, nàng vẫn không tỉnh.

Chu Thừa Vũ đã tắm một lần ở thư phòng mới về phòng. Song vì giúp Hồ Ngọc Nhu lau mồ hôi, ánh mắt cứ luôn vô tình rơi xuống gương mặt của nàng, bờ môi nàng, muốn dòi mắt khỏi phiền nhiễu này, lại cảm lòng không đậu rơi xuống bộ ngực phập phồng đều độ.

Ông trời quả nhiên nóng thật, vừa tắm xong vậy mà y lại muốn tắm nữa.

Tối tịnh phòng vội vã tắm nước lạnh lần nữa. Chu Thừa Vũ quay lại, ngủ ở nhuyển giáp bên ngoài. Ngày này bận rộn đến tận khuya, trải qua nhiều chuyện như vậy, thực chất y cũng mệt mỏi vô cùng. Đầu y vừa chạm tới gối, cơn buồn ngủ như thủy triều ập tới, nhanh chóng chìm vào trong mộng.

Trong mơ màng y trở lại đêm thành hôn.

không uống nhiều rượu, y rất tỉnh táo vào tân phòng. Dáng người tân nương của y rất yếu điệu, ngồi lặng lẽ bên mép giường, chiếc khăn voan duyên ương nghịch nước được vạch lên, tân nương ngẩng lên nhìn y. Làn da nàng trắng như tuyết, bờ môi hơi hồng, có đôi mắt hạnh long lánh ánh sương, lúc này đây lại vô cùng mạnh dạn nhìn thẳng vào y.

“Tướng công.” Nàng mở miệng, giọng điệu nàng vừa ngọt ngào vừa mềm mại.

Tim y như bị tan chảy, gật đầu.

Từng lớp từng lớp y phục từ từ được mở ra, y cũng theo từng bước lên giường.

Cây nến đỏ chạy rực sáng như giữa ban trưa, y sợ nàng xấu hổ, từ từ buông mình tựa xuống.

Tắm chăn gấm đỏ thắm làm nổi bật lên thân thể ngọc ngà như tuyết của nàng. Nàng không dám nhìn y, ngượng ngùng đỏ mặt, đôi tay xấu hổ che mặt lại. Nhưng y thoáng nhìn thấy, xuyên thấu giữa kẽ tay nàng, có một ánh mắt nhìn mãi không chớp, lặng lẽ ngó y.

Y cười rộ lên. Cuối cùng có thể nhìn nàng tùy ý.

Nàng đã gả cho y, kết bái thiên địa, nên động phòng rồi.

Ánh mắt y dạo từ dưới lên trên, lại nhìn từ trên xuống dưới, lướt đi lướt lại hai lần. Phải thừa nhận rằng nàng lớn lên vô cùng xinh đẹp.

Nhớ tới mấy bức tranh trên thoi bán ấy, y cúi xuống xuống tiến lên.

Hóa ra làm chuyện này có xúc cảm thế này.

Là...thế này...

Giống như đột ngột mất trọng tâm, Chu Thừa Vũ mở mắt bừng tỉnh.

Phải mất một lúc, bên ngoài mặt trời đã treo cao, thế nhưng vào lúc này... y đang nằm mênh mông một mình trên giường, không có đêm động phòng hoa chúc, cũng không có ai bị y đè dưới thân muốn làm gì thì làm, nên cảnh tượng vừa rồi... là mộng xuân của y phải không?

Dầu chuyện này ngoài y ra không ai biết, song y vẫn cảm thấy cực kì xấu hổ xưa nay chưa từng có.

Từ khi qua tuổi đôi mươi, y chưa bao giờ có mộng xuân nữa mà?

Sao lại...

anh vươn tay che mặt, một lúc lâu lâu lâu ời là lâu, y thở một hơi dài.

Có vẻ như y nên có nữ nhân rồi.

Thế nhưng nữ nhân ấy...

Y do dự thật lâu, rốt cuộc cũng vươn tay chạm vào đáy quần một cái, khô ráo.

Thở ra một hơi, y lập tức đứng dậy, ngay cả việc rửa mặt cũng không dám rửa ở tịnh phòng ở đây. Để đầu bù tóc rối như vậy mà vội liếc qua nội thất, rồi lao thẳng ra tiểu viện.

Vẫn chưa tới lúc.

Mặc dù y muốn làm vợ chồng thật với nàng, cũng đã lên kế hoạch dành phần đời còn lại chung sống với nàng. Song dầu thế nào y vẫn mong là chính nàng cam tâm tình nguyện. Quên đi biểu ca thanh mai trúc mã của nàng, thật lòng thích y, mà không có bất kỳ sự miễn cưỡng nào, y mới muốn nàng.

Loại chuyện này, phải là lưỡng tình tương duyệt* mới là chuyện tốt đẹp.

*hai bên tình nguyện

.

Hồ Ngọc Nhu ngủ thẳng giấc tới sáng bùng hôm sau.

A Quỳnh lắc cánh tay cô kêu dậy. Đầu tiên cô nhìn sang phía bên cạnh, chần bên đó vẫn xếp chồng lên nhau gọn gàng, dễ dàng nhận ra được Chu Thừa Vũ hiển nhiên đêm qua không về.

Sắc mặt A Quỳnh cũng lộ vẻ khó chịu, sau khi phục vụ Hồ Ngọc Nhu rửa mặt, cô nàng mới đóng cửa lại, ngăn Tú Hương và Tú Vân bên ngoài. Còn mình thì đi lại ghé vào tai Hồ Ngọc Nhu, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, người đêm qua, không phải là ngủ quá sâu chứ?" hỏi xong cũng không đợi Hồ Ngọc Nhu trả lời, tiếp tục nói: "Đêm qua đại nhân có trở lại, sợ là do người ngủ quá sâu lại tướng ngủ khó nhìn, nên tối qua ngủ ngoài nhuyển giấc rồi! "

Sáng nay nàng tới trễ một bước, khi tới Tú Vân và Tú Hương vừa dọn dẹp bên ngoài vừa thì thầm to nhỏ với nhau. Mặc dù nàng không biết hai người đó đang nói gì, song cũng có thể đoán mơ hồ, nàng cũng biết thừa hai người họ nói xấu tiểu thư nhà mình chứ gì.

Hai người này A Quỳnh cũng biết, do đích thân lão phu nhân đưa qua để làm nha đầu thông phòng cho đại nhân. Mặc dù đại nhân chưa thu các nàng ta, nhưng A Quỳnh thấy rằng từ giờ xem các nàng ta là kẻ thù là vừa. Suy cho cùng, nam nhân ở trên đời, có mấy ai gặp được mỹ nhân còn đòi nổi bước chân.

Tuy tiểu thư nhà nàng rất rất xinh đẹp, nhưng Tú Vân và Tú Hương cũng không hề tệ.

Tính tình tiểu thư nhà nàng dịu dàng, nàng thân là đại nha hoàn thiếp thân của người, nhất định phải giúp đỡ tiểu thư nhìn chăm chăm mấy cô ả mới được.

Nhưng nàng không ngờ, chính tiểu thư nhà mình vậy mà không hề có chút chí cầu tiến nào hết!

Thực tế thì, không những tiểu thư ngủ quên mà còn ngủ say đến vậy!

A Quỳnh dùng ánh mắt ‘chỉ hận rèn sắt không thành thép’ nhìn chăm chăm Hồ Ngọc Nhu.

Hồ Ngọc Nhu thì không hề hay biết trong đầu A Quỳnh vậy mà luân phiên được nhiều ý nghĩ như vậy. cô chỉ đang nghĩ, à hóa ra tối qua cô ngủ không được an phận thế này, là Chu Thừa Vũ về điều chỉnh tư thế giúp cô đấy ư?

Ôi cô cũng thật là, sao lại ngủ say như vậy chứ!

Vẫn là A Quỳnh tinh táo trước, trái lại còn an ủi Hồ Ngọc Nhu, "Tiểu thư à, người cũng đừng nản lòng, sợ là đại nhân nhất thời còn chưa chấp nhận được. Người sinh ra sắc nước hương trời bậc này, sớm muộn gì ngài ấy cũng động lòng với người thôi. Thời giờ chúng ta dẹp chuyện này đi, vẫn là nhanh chóng sửa soạn cho xong còn đi qua bên kia thỉnh an lão phu nhân nữa."

Chính thức làm con dâu của Chu gia, những lễ nghi này không thể bớt.

Hồ Ngọc Nhu gật đầu, vừa chải tóc vừa dặn dò A Quỳnh: "Em ra ngoài hỏi thăm xem đại nhân đang ở đâu, hỏi xem chị chờ chàng cùng đi thỉnh an hay là một mình qua trước."

Chương 20: Đại tẩu cũng thiệt là, ngay cả lúc ăn cơm cũng không quên nhìn đại ca

Tú Vân tự mình đi tới thưa: "Lão gia phải tập quyền rồi ạ, mỗi sáng lão gia luyện quyền nửa canh giờ. Chốc nữa ngài ấy tới thư phòng bên đó tắm rửa rồi đi thẳng tới chỗ lão phu nhân. Có lẽ phu nhân nên trực tiếp qua bên đó, e là sáng nay người một nhà phải ăn sáng bên lão phu nhân, không thì nô tỳ hầu hạ người qua đó?"

Ngày thứ hai tân hôn cùng ba ngày lại mất, bởi vì chuyện thân phận chưa làm rõ nên Chu Thừa Vũ không cho cô qua bên lão phu nhân dùng bữa, còn hôm nay chạy trời không khỏi nắng rồi.

Dù A Quỳnh còn chưa nói mấy chuyện tìm hiểu được với Hồ Ngọc Nhu, nhưng Tú Vân với Tú Hương tương mạo như vậy bày ở đây, tuổi tác như vậy bày ở đây. Dầu cho xưa nay cô chỉ đọc ngôn tình sủng ngọt, thì cũng biết e là hai cô nàng này đã được chỉ định làm di nương của Chu Thừa Vũ trong tương lai.

Chỉ là... hẳn là Chu Thừa Vũ còn chưa thu hai cô nàng này nhỉ?

Trong ký ức ban đầu của tiểu nguyên chủ vẫn còn sống động trong đầu cô, bên cạnh Chu Thừa Vũ không có phụ nữ nào.

cô nhìn ra được Tú Vân này khôn khéo hơn hẳn Tú Hương và rất rõ ràng là Tú Hương rất nghe lời cô ấy. cô sẽ không làm mấy chuyện châm ngòi ly gián, hơn nữa cũng không cần thử thái độ Chu Thừa Vũ với các cô ấy ra sao. Mặc dù không thích tướng công mình bị mấy cô gái khác vây quanh, nhưng Hồ Ngọc Nhu không dám làm vậy.

Mà muốn làm quen dung nhập vào Chu gia càng sớm càng tốt, vậy thì tránh không khỏi phải dùng người ở đây.

"Tốt, vậy người đi với ta vậy." Hồ Ngọc Nhu chọn Tú Vân.

Trong mắt Tú Vân nhanh chóng lóe lên tia kinh hi, sau đó đi tới bàn trang điểm xem xét, "Phu nhân, lão phu nhân thưởng trăm cài tóc hồng ngọc rất thích hợp phối với giày vải bồi hôm nay. Và lại người mới thành thân, nên ăn mặc vui mừng một chút mới phải. Nếu được nô tỳ cài trâm giúp người?"

Vốn dĩ hôm nay Hồ Ngọc Nhu muốn dùng đồ trang sức mà Chu lão phu nhân thưởng, bây giờ nghe thấy vậy nên cũng gật đầu. Chỉ là cô không mò ra được mảnh mồi gì, cơ sao hôm nay Tú Vân mới bước vào nhà đã lập tức lấy lòng như vậy, thái độ lật mặt thế này hơi bị nhanh thì phải.

Có ý đồ gì đây?

Tú Vân có ý đồ gì chẳng nữa cũng không trực tiếp nói ra.

Hồ Ngọc Nhu nghĩ nghĩ, đặt cô gái khôn khéo này dưới mí mắt, có cô ở A Quỳnh ở đây nhìn chăm chăm. Cho dù cô ta có ý đồ xấu xa gì thì chắc chắn có thể phát hiện kịp trước khi cô ta thực hiện.

Sửa soạn chỉnh tề, lại sờ sờ trâm hồng ngọc cài trên đỉnh đầu, Hồ Ngọc Nhu nhắc chân ra khỏi cửa. Đường qua chỗ Chu lão phu nhân đi qua đi lại cũng bốn lần rồi, ngay cả khi Tú Vân không dẫn đường, Hồ Ngọc Nhu cũng tìm được chỗ.

cô đến sớm nhất, chờ một lúc, Chu lão phu nhân mới bước ra.

Mặc dù Chu lão phu nhân không phải góa phụ, nhưng bởi vì trước kia Chu lão thái gia làm chuyện không bằng sức sinh kia, vì thế bà xem chồng bà như người đã chết, thường ngày ăn mặc giản dị như người ở góa. Mặc trên người một bộ xanh thâm thêu như ý cát tường vurun tới để giày, trên đầu cài duy nhất cây trâm bạc màu tro, từ trên xuống dưới chỉ có cổ tay đeo cặp ngọc bích là có chút màu.

Bà trông thấy Hồ Ngọc Nhu, miễn cưỡng nặn ra nụ cười, trong ánh mắt bà tràn ngập ý áy náy.

Hồ Ngọc Nhu thể nhưng không hề biết, bởi vì tới qua cô và Chu Thừa Vũ vẫn chưa có viên phòng, lão phu nhân lại suy nghĩ nhiều là do thân thể con trai bà ấy. Còn cô chỉ cho là lão phu nhân có chỗ nào mất hứng, hay khó chịu chỗ nào, bước lên lễ phép chào hỏi bà: "Nương, đại nhân ngài ấy..... không phải, sáng sớm tướng công đi luyện quyền rồi, cho nên con sang đây trước."

Chu lão phu nhân kéo tay Hồ Ngọc Nhu, thăm thiết vỗ tay: "Đứa trẻ ngoan, đói bụng chưa? Buổi sáng con thích ăn cái gì? Để dặn dò người ở dưới làm!" Vừa vặn trông thấy Tú Vân đứng đằng sau Hồ Ngọc Nhu, bà liền phân phó: "Phu nhân nhà các người thích ăn cái gì, có thói quen gì, các người phải nhớ kỹ, hầu hạ cho tốt. Nếu hầu hạ không tốt, phu nhân nhà các người khó chịu chỗ nào, coi chừng ta tìm các người đấy!"

Tin tức mà Hồ gia bàn giao lúc trước, có vẻ như là sở thích của Hồ tam tiểu thư?

Sở thích và thói quen của vị tân phu nhân chân chính này, các nàng đúng là không biết thiết.

Tú Vân một mặt chột dạ một mặt vội nói: "Vâng ạ, nô tỳ nhớ kỹ rồi ạ, nô tỳ nhất định hầu hạ phu nhân chúng nô tỳ thật tốt."

Hồ Ngọc Nhu cười nói: "Nương đừng bận lòng ạ, hiện tại con đã là người Chu gia rồi, tự nhiên không khách sáo với người Chu gia ạ. Có điều ăn sáng con không thực sự chú ý lắm, bánh bao màn thầu gì con cũng ăn tất, trong bếp có gì ăn nấy, con không kén ăn."

cô nói kiểu này, trong mắt Chu lão phu nhân nhìn cô ngay lập tức ánh nước pha vè đau lòng.

Nếu một người bình thường nói vậy, Chu lão phu nhân chỉ cho rằng người đó tính tình tốt, không yếu ớt khó chịu. Nhưng Hồ Ngọc Nhu nói, bà lão nghĩ rằng sống trong tay mẹ kế, ngày tháng đó không ngày nào tốt, ăn cái gì thì là đồ thừa trong phòng bếp.

"Vậy thì tốt, lát nữa ăn sáng con nhìn xem, thích ăn cái gì thì nói rồi nương gọi nhà bếp làm nhiều hơn cho con ăn." Bà kéo tay Hồ Ngọc Nhu, nhéo tay cô một cái, "Con gầy quá, phải ăn nhiều có thịt thà hơn chút."

Hồ Ngọc Nhu vội gạt đầu, nhiệt tình cỡ này khiến cô có chút chóng đờ không nổi.

May mắn thay, bên ngoài cửa truyền tới giọng của cô bé ngọt ngào, "Tổ mẫu, tổ..... mẫu, tiểu Chiêu tới rồi....."

Hồ Ngọc Nhu và Chu lão phu nhân nhìn qua, thấy tiểu Chiêu không biết khi nào đã thoát khỏi Thanh di nương và bà vú, dùng đôi chân ngắn ngủn chạy tới. Tiểu cô nương chưa đầy ba tuổi, lớn lên có gương mặt tròn vo như bánh bao, trắng nõn nà như tuyết, búi tóc trái đào, mỗi bên tết cộng dây đỏ, khi chạy mũm mĩm mũm mĩm, muốn bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu đáng yêu.

Chu lão phu nhân rất thích đứa cháu gái nhỏ này, nhưng tuổi tác bà đã lớn nên chạy chẳng nổi, không cách nào khác vẫy tay: "Chậm lại, chậm lại!"

Hồ Ngọc Nhu buông tay bà ra ra, bước lên hai bước, dừng lại trước mặt tiểu Chiêu nhác bồng cô bé lên.

Tiểu Chiêu mặc dù vẫn còn nhỏ, song rõ ràng có người dạy qua cô bé, cũng không khóc, chỉ là tò mò nhìn Hồ Ngọc Nhu, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, rồi nói: "Đại..... bá mẫu?"

cô bé thật quá đáng yêu, Hồ Ngọc Nhu cũng thích vô cùng, "Đúng rồi, là đại bá mẫu. Tiểu Chiêu thông minh quá!"

Tiểu Chiêu cười lên, thấy Chu lão phu nhân đã tới, liền dang tay muốn nhào vào lòng bà.

Chu lão phu nhân cực kì yêu thương đứa cháu gái duy nhất này, ngay lập tức ôm cô bé qua, còn khen ngợi, "Tiểu Chiêu thật thông minh, chỉ gặp đại bá mẫu một lần đã nhớ, lát nữa tổ mẫu thưởng cho tiểu Chiêu bánh tàu hủ con thích nhé?"

Tiểu Chiêu gạt đầu, mạnh mẽ hai ngón tay ra, "hai!"

Chu lão phu nhân cười, đồng ý: "Được rồi! Cho tiểu Chiêu ăn hai bánh bao tàu hủ ky!"

Hai bà cháu cùng nhau cười vui vẻ.

Thanh di nương và bà vú của Tiểu Chiêu- Thôi thị vội vàng chạy tới, Thanh di nương chạy lên trước, một bộ dáng sốt ruột không biết làm sao cho phải. Vẫn là Thôi thị mở miệng: "Lão phu nhân à, Chiêu tỷ nhi ăn nhiều có chút nặng, người để nô tỳ ôm cho, được không ạ?"

Tiểu Chiêu quả thực có chút nặng, Hồ Ngọc Nhu lúc này ôm qua quả thực có chút hết sức.

Đương nhiên Chu lão phu nhân đã ôm không nổi nữa, bà đang muốn giao tiểu Chiêu qua, nhưng bà thấy tiểu Chiêu nhăn mũi nhỏ xíu mình, lại còn hừ nhỏ một cái. Biết cô bé không được vui, bà đành gác lại tư tâm này, dỗ dành nói: "Được được được, Chiêu tỷ nhi nhà chúng ta không nặng chút nào, rất nhẹ, rất rất rất xinh đẹp đấy!"

Bây giờ tiểu Chiêu mới vui vẻ, cô bé hôn bên má Chu lão phu nhân một cái, cười khanh khách.

Chỉ là Hồ Ngọc Nhu phát hiện tay lão phu nhân có chút run, tuột xuống dưới, để bà bóp mũi. Biết là lão phu nhân rất yêu thương cháu gái, Hồ Ngọc Nhu đành vòng vo: "Tiểu Chiêu này, đại bá mẫu mới gặp con lần đầu mà thích con rồi đấy. Nào đến đây cho đại bá mẫu ôm con một cái, được không nào?"

Chu lão phu nhân khen ngợi nhìn con dâu, rồi quay qua Tiểu Chiêu dỗ: "Đến hôn hôn đại bá mẫu con với."

Tiểu Chiêu đắn đo lúc lâu rồi mới nể mặt Hồ Ngọc Nhu, xò tay nhào vào ngực nàng.

Cơ thể này của Hồ Ngọc Nhu mới mười lăm tuổi, lại chỉ nuôi dưỡng chốn khuê phòng nên vô cùng mảnh mai. Thế nên tiểu Chiêu vừa mới hôn cô xong, cô bèn dụ con bé chơi trò trốn tìm.

Chu lão phu nhân xem cười ha hả, trái lại không quan tâm Thanh di nương đứng bên cạnh, chỉ nói: "Bây giờ, ta chỉ mong A Nhu có thể sinh cho Chu gia chúng ta nhất nam bán nữ *, bộ xương già của ta đã thỏa mãn lắm rồi. Tới lúc đó ta mà có chết thì cũng có thể nhắm mắt, không còn gì nuối tiếc cả."

Thanh di nương vốn gọi là Tú Thanh, là một trong tứ đại nha hoàn của Chu lão phu nhân. Song kể từ khi nàng được lão phu nhân ban cho nhị lão gia Chu Thừa Vê, lại sinh tiểu Chiêu và được cất nhắc lên di nương, thân phận thay đổi, tự nhiên cơ hội chuyện trò với lão phu nhân cũng khó có. Hôm nay, Chu lão phu nhân bỗng cất tiếng thờ dài, Thanh di nương còn nghĩ mình nghe nhầm, nhưng nàng phát giác ra chỉ còn bản thân mình và Thôi thị, liền đáp lại lời.

"Lão phu nhân yên tâm, đại phu nhân nhà chúng ta chắc chắn sẽ sinh con trai cho Chu gia." Nàng lên tiếng.

Chu lão phu nhân gật gù cười. "Chắc chắn, ta cũng nghĩ thế."

Song mọi người đương mãi mê xem Hồ Ngọc Nhu và Tiểu Chiêu chơi vui vẻ, không ai ngờ tới Tô thị chạy sang đứng phía sau hai người, đứng lúc nghe rõ cuộc đối thoại của hai người. Khuôn mặt đang nhìn Hồ Ngọc Nhu và Tiểu Chiêu chơi với nhau đột nhiên trầm xuống, lập tức mây đen vây kín, chiếc khăn tay trong chớp nhoáng suýt bị xé thành trăm mảnh.

À tiện tỷ Tú Thanh này, câu này có ý gì, ý là nàng không sinh được con trai cho Chu gia à?

Còn có mẹ chồng! Nàng đã vì Chu gia vất vả nhiều năm nay, ấy thế mà bà ta... lời vậy mà cũng nói ra được...

Không ma ma liếc nhìn, vội nắm lấy cánh tay Tô thị, siết chặt.

Tô thị khó khăn bước tới, nụ cười xuất hiện trên mặt, tiến tới hành lễ với Chu lão phu nhân: "Đại tẩu tới sớm ghê, nương sẽ không chê cười con tới muộn đấy chứ?"

Chu lão phu nhân cũng cười nói: "không muộn không muộn, con bận rộn tới ngày, thậm chí có tới trễ chẳng nữa, nương cũng chờ được con. Trong nhà này, chuyện vặt vả gì cũng ở trên người con cả."

Tìm Tô thị nhất thời nhảy lên.

Lời này của mẹ chồng có ý gì? Chẳng lẽ đại tẩu mới vào cửa mấy ngày, đã muốn tới đoạt quyền của nàng sao?

Nụ cười trên mặt nàng nhất thời cũng miêng cường theo.

Chu Thừa Vũ cũng qua rất nhanh, quả nhiên y đã tắm qua. trên người khoác áo ngoài xanh thẫm viền cây trúc, eo vẫn đeo ngọc bội không đổi, khó ngọc bích chạm lá trúc, nhưng được thay bằng màu bạch ngọc ấm áp hơn. Phối thêm cái hầu bao, bộ dáng bất cứ lúc nào cũng có thể lập tức ra ngoài phục vụ nhân dân.

Ở đằng xa xa y nhìn thoáng qua Hồ Ngọc Nhu, thấy nàng với cháu gái chơi vui vẻ, khóe miệng cong lên, dường như muốn cười vậy mà cuối cùng lại kìm lại không cười ra.

Cả gia đình ngồi quanh bàn cơm phòng khách của Chu lão phu nhân.

Chu lão phu nhân tự nhiên ngồi ghế chủ vị, một bên là Tô thị và Thanh di nương ngồi, bên còn lại là Chu Thừa Vũ và Hồ Ngọc Nhu ngồi. Còn về tiểu Chiêu, với đứa cháu duy nhất của mình nên Chu lão phu nhân tự nhiên để con bé ở bên cạnh mình, tiểu cô nương hai tuổi rưỡi đầu chưa tự mình húp cháo được nhưng cầm bánh bao gặm thì không vấn đề gì. Chu lão phu nhân cũng không cần chăm sóc gì con bé, chỉ cần vừa ăn vừa nhìn con bé là được.

Trong tay Hồ Ngọc Nhu cũng cầm cái bánh bao tàu hủ ky, bánh bao vừa mịn vừa mỏng, nhân bánh lại ngọt ngào, hương vị thực sự ngon cực. Chỉ là cô vừa cắn một miếng, đôi mắt lại kìm không được liếc tới Chu Thừa Vũ, người đàn ông này kì ghê, hôm qua không lên giường ngủ thì thôi, sáng nay dậy sớm chưa tỉnh, vậy mà từ lúc qua đây tới giờ, một cái liếc mắt cũng chĩa thêm cho là sao?

Có vẻ như là cô ...chả lẽ mình vô tình đắc tội anh ta?

Người kì!

Hồ Ngọc Nhu thôi nhìn, vừa quay đầu lại đã đụng phải ánh mắt Tô thị nhìn qua.

Tô thị chớp chớp mắt bèn chuyển sang Chu lão phu nhân, nàng cười với bà: "Nương, người nhìn đại tẩu cũng thiệt là, ngay cả lúc ăn cơm cũng không quên nhìn đại ca, cảm tình cỡ này làm người ta ghen tị quá đi mất."

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21-1: Bờ môi đỏ căng phồng, như bị người hôn sưng lên

(1)

Lời Tô thị vừa nói ra, ai trên bàn cũng đều nhìn lại Hồ Ngọc Nhu, bao gồm cả Chu Thừa Vũ.

Hồ Ngọc Nhu theo bản năng quay đầu lại, tầm mắt vừa vặn giao thoa với Chu Thừa Vũ giữa không trung.

Đối mặt với ánh mắt thắc mắc nhìn mình, Hồ Ngọc Nhu chỉ cảm thấy gương mặt mình như thể bị cháy lên, như ngồi trên đồng lửa, hận không thể đứng dậy chạy đi khuất bóng. Thế nhưng bây giờ đang trên bàn cơm, ai ai cũng ở đây, ngay cả người lớn vẫn còn. Nếu cô bỏ chạy thật, không khỏi quá mức thiếu lễ phép.

Thế là cô đành phải cúi đầu, lặng lẽ gặm bánh bao.

Chu lão phu nhân lại cười ha hả lên, nói: "Phu thê mới kết hôn, còn chưa quen thuộc, nhìn kỹ mới tốt, nhìn kỹ mới tốt." Bà vừa nói vừa lắc đầu với Tô thị, ra hiệu nàng đừng chọc ghẹo Hồ Ngọc Nhu nữa. Nàng dâu mới da mặt mỏng, lúc này tiếp lời gì cũng không hay.

Tô thị hạ mắt che giấu tâm tình đang nổi lên dưới đáy mắt. Nàng che miệng cười ha ha, không lên tiếng nữa.

Vị đại tẩu này, nhìn kiểu này, không những không có chút đáng vẻ của tiểu cô nương mười mấy tuổi còn không giống con gái thương gia. Đáng lý ra, gặp nàng ghẹo mấy câu như vậy, tiểu cô nương còn chưa làm con dâu Chu gia "thật", không phải bị mất mặt mà xù lông, thì cũng vì xấu hổ mà thất lễ mới phải!

Nhưng nàng ta chỉ biểu hiện ra bộ dáng e lệ xấu hổ mà thôi...

Có vẻ như nàng phải về suy nghĩ cho thật tốt, ngày tháng sau này ở Chu gia mình đi đường thế nào mới phải.

Nàng không có con là điểm yếu trí mạng. Nếu ngay cả quyền quản gia cũng bị tước đoạt, thì nàng...

Nàng còn có ích gì chứ?

Trong lòng Hồ Ngọc Nhu có chút không thích Tô thị, cô có lúc nào nhìn chăm chăm Chu Thừa Vũ đâu chứ. Chỉ là ngẫm về chuyện hôm qua, hôm nay ngó anh ta hai lần thôi. Tô thị này cũng hay thật, giữa anh chồng và em dâu, đùa giỡn thế này, chắc tốt nhờ?

Cũng đâu phải trường bối với văn bối mà nói mấy câu như vậy.

Hồ Ngọc Nhu lặng lẽ ghim Tô thị 1 cái trong lòng, đầu không biết mình đắc tội cô ta lúc nào, ở đâu, nhưng chính cô cảm nhận được cô ta dường như không thích cô. Nghĩ như vậy, trong lúc ăn cơm, cô không hề ngó Chu Thừa Vũ nữa, trái lại nhìn Tô thị nhiều hơn mấy lần.

Cái nhìn này, ít nhất giúp cô nhìn thấu một số thứ.

Chu lão phu nhân yêu thương Tiểu Chiêu, đặt bên người gần gũi chăm chút. Tô thị thỉnh thoảng nhìn sang, ấy thế mà trong mắt chứa đầy oán giận và hận ý. Phát hiện này làm cô bất ngờ vô cùng, bởi vì Tô thị luôn bày ra vẻ ôn hòa phóng khoáng, cho dù có ghét cô, nhưng bề mặt không hề lộ ra. Không ngờ tới, nội tâm cô ta lại có thái độ khác biệt lớn tới vậy.

Tuy nhiên, Hồ Ngọc Nhu ít nhiều có thể hiểu được.

Tiểu Chiêu là do Thanh di nương sinh, con thứ mà, Tô thị ghen ghét đó cũng là lẽ thường.

Song đôi mắt còn kèm theo hận ý, thì có vẻ hơi bất thường rồi, sau này cẩn thận cô ta thì tốt hơn.

Cơm nước xong, Chu Thừa Vũ quả nhiên muốn xuất phủ, y trước khi đi thì nhìn Hồ Ngọc Nhu một chút. Nhớ lại sau khi Tô thị nói câu đó trên bàn cơm, Hồ Ngọc Nhu chợt lát nhìn Tô thị. Y bất giác nhíu mày. Tính tình cô vợ này của mình y còn chưa nắm được, chớ vì người ta đùa giỡn hai câu, đã sinh lòng bất mãn với người ta.

Nhân khẩu Chu gia đơn giản, em trai lại rời nhà quanh năm, Tô thị gánh vác trong sáu năm nay cũng vất vả khôn nguôi, có lẽ cũng mong ngóng y cưới vợ về đỡ đần một tay. Nếu hai người có xích mích, thì khó mà bắt tay làm việc, có vẻ như y nên dành chút thời gian nói chuyện với Hồ Ngọc Nhu vậy.

Có điều hiện tại... Chu Thừa Vũ miễn nhìn thấy Hồ Ngọc Nhu, liền phản xạ nhớ tới giấc mộng lúng túng đêm qua, y cảm thấy tốt hơn là bớt tiếp xúc với nàng lại.

Y gọi Tú Vân qua, bảo: "Hôm nay ta có việc đi trấn trên, đêm nay không về, nếu sớm nhất thì có lẽ quay lại vào chiều mai, lát nữa quay về báo với phu nhân một tiếng."

Tú Vân vội gật đầu, không đề cập tới việc thu xếp hành lý, nàng hiểu bây giờ Chu Thừa Vũ nói đi liền, cũng tức là hành lý đã sớm dọn dồ Lô Nghiễm sửa soạn rồi.

Chỉ là trong lòng nàng sốt ruột không thôi, mới thành hôn bao lâu đâu, đã phân giường ngủ với thê tử, ngay cả trốn được cũng trốn luôn. Bây giờ nàng phải làm sao đây, chẳng lẽ phải nghe theo nha hoàn Tú Hương ngu ngốc kia à, ra ngoài mua hương gì đó về bỏ vào phòng, lão gia phu nhân mới chịu làm chuyện tốt sao?

không, không, nếu chuyện này bị lộ ra, lão gia chắc chắn sẽ đem hai nàng bán!

Trừ phi...chuyện này được lão phu nhân chống lưng.

Chu Thừa Vũ không nhìn Tú Vân, y nhìn Hồ Ngọc Nhu ở đằng xa xa. Lúc cúi xuống nhìn Tú Vân, Tú Vân thì cúi đầu, y không thấy vẻ mặt không đúng của Tú Vân.

"Đúng rồi, mấy ngày nay trời chuyển nóng, lát nữa ngươi qua bên nhị phu nhân nói một tiếng, để nhị phu nhân sai người đen bồn băng sang phòng cho phu nhân." Y hơi dừng lại rồi tiếp tục giao phó, "Nhớ buổi tối đặt hơi xa chút, chú ý đừng để ban đêm trở lạnh."

Hả? Đây rõ ràng là quan tâm phu nhân mà!

cô không hề nghe lầm!

Tú Vân vui mừng ngẩng đầu, gật đầu liên tục: "Dạ dạ, nô tỳ nhớ kỹ. Lão gia yên tâm, nô tỳ nhất định qua báo với nhị phu nhân ạ."

Trái lại Chu Thừa Vũ không hiểu, chỉ là đặt mấy bồn băng thôi, có cần vui tới vậy không?

Y không nói gì, phất phất tay, quay người đi.

Cho đến khi Tú Vân đến nói, Hồ Ngọc Nhu biết, hóa ra Chu Thừa Vũ ra ngoài đi tới ngày mai mới trở lại, nói gì mà khảo sát ở trần trên, nói tới nói lui lời giải thích cũng không rõ ràng.

Người này có vẻ như đang bức mình gì đấy.

Nhưng Hồ Ngọc Nhu nghĩ muốn nát óc, cũng không biết anh ta bức mình chỗ nào cả, vậy thì chỉ có chuyện của Triệu Tịch Nghiêm thôi. Chẳng lẽ nhìn bề ngoài anh ta kiểu không quan tâm, nhưng thực tế lòng vẫn luôn để ý? chắc vậy rồi, đàn ông mà, là một người đàn ông, ai lại hy vọng trong lòng vợ mình vẫn vương người khác.

Xem ra mình phải lên kế hoạch "Quên Triệu Tịch Nghiêm càng sớm càng tốt." mới được.

Tú Vân nhỏ giọng bẩm báo: "Phu nhân, lão gia là quan tâm người ấy, vừa rồi còn dặn nô tỳ, bảo nô tỳ qua bên nhị phu nhân lấy băng về đặt trong phòng người ạ. Ngài ấy bảo trời dạo này quá nóng, lão gia sợ người bị nóng ạ."

Hử?

nói anh ta nói vậy...Hồ Ngọc Nhu có hơi mơ màng rồi.

Đoán không trúng tâm tư Chu Thừa Vũ, cũng đoán không trúng tâm tư của Tú Vân luôn.

Ban đầu cô cho rằng Tú Vân hẳn là kiên quyết leo lên giường người nọ. Thế mà giờ có vẻ cô ấy vui mừng hơn mình là sao nhỉ, liệu có khi nào mình hiểu nhầm cô ấy không?

Nghĩ tới đây, cô bỗng nhớ tới Thanh di nương và con ruột nàng ta Tiểu Chiêu, cùng với ánh mắt Tô thị nhìn Tiểu Chiêu trên bàn con lúc nãy. Nhắc tới Tô thị âu cũng là người mệnh khổ, trước kia nghe Tú Vân kể lại cô ta cũng đã gả tới Chu gia hơn sáu năm, vẫn không có con.

Mà Tiểu Chiêu à, Thanh di nương chỉ với nhị lão gia một lần cách đây ba năm vậy mà dính ngay. Vậy thì coi ra, vấn đề không phải trên người nhị lão gia. Chỉ có thể nói nó nằm trên người Tô thị. Ở cổ đại này, không con là tội lớn nhất để bỏ vợ, Tô thị đã gả qua Chu nhiều năm vậy, áp lực hẳn là lớn không tả nổi.

Cho nên cô, cô phải mau chóng sinh con mới được à?

Nghĩ tới cơ thể của tiểu nguyên chủ mới 15 tuổi, nhỏ như vậy mà sinh con thì quá nguy hiểm. Hơn nữa điều kiện y tế ở cổ đại không hề tốt, phụ nữ sinh con như đi dạo một vòng ở cửa quỷ môn quan (cửa âm phủ). Nếu được, Hồ Ngọc Nhu hi vọng mình tới 18t mới có con.

Nhưng lỡ may cô cứ không sinh như vậy, có vẻ như Tú Vân và Tú Hương này, ắt hẳn chiếu theo lẽ thường nên chảy tóc cho hai người họ nhỉ? Hồ Ngọc Nhu không hề muốn thấy cảnh đó tí nào, cho dù đây là cổ đại, cô vẫn như cũ chỉ muốn chế độ một vợ một chồng.

Phiền não quá đi mất.

Mà giây phút bị phiền não quán lấy, Hồ Ngọc Nhu hơi đồng tình với Tô thị.

.

Hồ Ngọc Nhu đi gặp Quán ma ma.

Quán ma ma hơn 30 tuổi, bà là mẫu phụ nữ trung niên hơi mập mạp. Tiết thị cho người đánh bà hơi bị dã man, bây giờ chỉ có thể nằm trên giường. Khi

Hồ Ngọc Nhu đến, bà chống người muốn đứng dậy, vẫn là Hồ Ngọc Nhu nhanh chân chạy lại đỡ bà xuống, cô một phen ép buộc bà mới nghe lời.

Hồ Ngọc Nhu ngồi đầu giường đánh giá bà, bà rơi nước mắt không ngừng. "Tiểu thư ngoan của ta.....tốt rồi, tốt rồi!" Tiết thị và tam tiểu thư tính kẻ tiểu thư, nhưng không ngờ tiểu thư được Chu đại nhân yêu thích, chắc chắn là do phu nhân trên trời phù hộ, "Tiểu thư, đây là trong họa được phúc, sau này chúng ta trải qua tháng ngày tốt lành, người ngàn vạn nên quên đi tất cả chuyện cũ trước kia đi, từ nay về sau sống vui vẻ với Chu đại nhân."

Chuyện của Hồ Ngọc Nhu, hôm qua Quán ma ma cố chống đỡ gắng hỏi A Quỳnh tất.

Bà dặn đi dặn lại Hồ Ngọc Nhu, đừng nhớ tới Triệu Tịch Nghiêm nữa.

Quán ma ma là bà vú của Hồ Ngọc Nhu, giây phút vừa nhìn thấy bà ấy, Hồ Ngọc Nhu liền có cảm giác quen thuộc ập tới. Cộng với ánh mắt quan tâm không chút giả dối, được người ta đặt trong lòng, đặc biệt là người thiếu thôn tình thương mẹ như Hồ Ngọc Nhu mà nói, nhất thời cô cảm động khôn nguôi, nước mắt vỡ òa rơi tí ta tí tách.

"Ma ma yên tâm, con hiểu mà." cô gật đầu liên tục, mặc dù cô biết tiếng ma ma này không phải nghĩa ma ma ở hiện đại, nhưng bụng bảo dạ dặn lòng xem Quán ma ma là mẹ của mình.

Quán ma ma thấy Hồ Ngọc Nhu sống sót, tâm được đặt xuống, bà vội giục Hồ Ngọc Nhu về lệ, "Người mau trở về đi, bây giờ đã gả cho người ta, làm dâu nhà người khác, chuyện gì cũng cần phải cẩn thận. Giờ người đã là đại phu nhân Chu gia, còn nô tỳ là hạ nhân, người ở lâu trong phòng nô tỳ không tốt. Ngoan nào, nghe lời ma ma, chuyện gì không hiểu thì thương lượng với A Quỳnh, nếu thương lượng không có kết quả thì sai A Quỳnh tới nói với nô tỳ, nô tỳ nghĩ kế giúp người. Chờ thân thể nô tỳ khá lên. Nô tỳ lập tức tới hầu hạ bên cạnh người."

Quán ma ma và A Quỳnh, hai người này vô cùng tốt với cô, thực tế mà nói hai người họ tốt với cô bé nguyên chủ mà thôi. Song Hồ Ngọc Nhu nhận hết, cô nhất định đối xử với họ tốt hơn cả cô bé nguyên chủ. Thực chất họ không hề giống hạ nhân của tiểu nguyên chủ chút nào, trái lại giống người thân của nhau hơn.

Chồng và con của Quán ma ma vì gặp sự cố mà chết hết, nên bà gần như xem tiểu nguyên chủ là con gái mà chăm sóc. Vì thế Hồ Ngọc Nhu cũng không dám nán lại lâu, sợ Quán ma ma phát hiện ra sơ hở. "Ma ma ở đây ráng dưỡng thương cho tốt, đừng vội. Bên cạnh con có người hầu hạ rồi, chùng nào thương tích của ma ma hoàn toàn bình phục cho thật là tốt rồi về. Chuyện rắc rối của con sau này con nhiều, đợi làm phiền ma ma đấy."

Tiểu thư trưởng thành rồi, biết lo lắng cho bà, quan tâm bà.

Quán ma ma nước mắt lưng tròng, trong lòng vô cùng ấm áp.

Sau khi đi ra ngoài, Hồ Ngọc Nhu gọi tiểu nha hoàn hầu hạ Quán ma ma tới, tỉ mỉ dặn dò một phen, mới dẫn A Quỳnh về.

p/s: Vì hơn 7k chữ nên mình chia làm 3 phần, nay edit 2p, sợ mấy bạn trông nên mình đăng lên trước, nay mình biết tự giác lắm, còn ngóng động phòng mấy bạn cứ chờ từ từ

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho chàng Nam Phụ Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21-2: Bờ môi đỏ căng phồng, như bị người hôn sưng lên 2

Ngày hôm sau lúc Chu Thừa Vũ trở về, trong phòng của Hồ Ngọc Nhu đã bày biện mấy bồn tắm. Y dĩthôn dưới khảo sát một lượt, mới quay về thư phòng tẩy rửa, tới khi bước vào phòng trời đã chạng vạng tối. Ở cổ đại chả có tiết mục giải trí gì cả, cả ngày Hồ Ngọc Nhu nhàm chán, chỉ có thể nằm dựa giường La Hán đọc sách.

cô nhìn thấy chữ phồn thể là đầu đau mắt mỏi, cuối cùng chúng nhíp lại với nhau, nhắm mắt lại ngủ luôn.

Chu Thừa Vũ vừa vào nội thất, liền thấy một mảng "Bức tranh mỹ nhân say ngủ buổi trưa hè", mỹ nhân tuổi tròn mười lăm, môi không son mà đỏ, mày không vẽ mà cong, tóc đen trước gió lay động trên mặt, bởi vì ngủ say mà ửng hồng như hoa hạnh đầu cành ngày xuân, yêu kiều e ấp, tựa như chỉ cần có con gió nhẹ, liền phiêu đảng rơi...

Roi vào vai người, roi vào lòng tay người, roi vào tim người.

Cào nhẹ vào lòng khiến người ta ngứa ngáy...

Chu Thừa Vũ bước tới, đứng cạnh giường và cúi xuống nhìn nàng.

Bờ môi đỏ căng phồng, như bị người hôn sưng lên.

Ma xui quỷ khiến, Chu Thừa Vũ cúi xuống hôn.

Còn chưa chạm vào, mỹ nhân đã vung tay xoay người, mặt đối mặt với y. Y vô thức lùi lại một bước, lại phát giác vì sự thay đổi tư thế, mắt dừng ngay tầm ngực nàng, có vẻ so với lúc nàng đang đứng hoặc ngồi thì bây giờ nhìn nó có vẻ đồ sộ hơn hẳn.

Loại kích thích này khiến y bất giác nhớ tới giấc mộng xuân kia.

Đối với Chu Thừa Vũ, người luôn tự tin mình biết kiểm chế hơn người mà nói, chuyện này là một khủng khiếp vô cùng.

Thế nên Hồ Ngọc Nhu không biết, chỉ vì tư thế ngủ của cô trong lúc vô tình, cô lại một lần nữa dọa Chu Thừa Vũ chạy mất.

Tú Vân và Tú Hương tro mắt nhìn theo bóng lưng Chu Thừa Vũ đi.

Mặt tú Hương đau khổ nhìn Tú Vân, "Tú Vân tỷ, giờ phải làm sao đây! Tỷ nhìn lão gia xem, tân hôn mới mấy ngày đâu, đi ra ngoài hằng đêm không nói, bây giờ mới trở về phòng đã lập tức quay người đi mất, rõ ràng không đặt phu nhân vào trong mắt mà!"

Tú Vân cũng sốt ruột muốn chết đây. Hôm nay, nàng đặc biệt chuẩn bị cho phu nhân bộ quần áo hơi lộ, vắt vẻo lấm mới dễ được phu nhân nằm trên giường La Hán đọc sách, chính là biết xuất thân phu nhân là con nhà thương, có lẽ đọc sách không vào. Quả nhiên, phu nhân đọc chưa tới đâu đã buồn ngủ, đúng là thời cơ tốt nhất phô bày vừa đúng dịp lão gia quay lại

Cơ hội như vậy, chẳng nhẽ không phải là bắt gặp được phu nhân mỹ nhân ngủ say, cảm lòng khôngđâu, thừa dịp ban ngày... làm mấy chuyện vui về hay sao!

Dựa vào lương tâm mà nói, phu nhân đã đủ đẹp rồi!

Nếu ngay cả phu nhân mà lão gia còn chường mắt, thì sợ là đời này nàng và Tú Hương chắc chắn khôngcó cơ hội.

không không, nay nàng đã mười bảy, nàng mới không muốn cứ như vậy mà bị thả. Ở cái tuổi này mà bị thả, mẹ nàng hoặc là gả nàng một người nông dân bình thường, hoặc bà sẽ bán nàng cho một thương gia nhỏ nào đó làm mẹ kế hoặc dứt khoát đưa nàng làm thiếp, nàng không muốn!

Gặp qua một nam nhân như lão gia, nàng làm sao không chường mắt bọn họ cho được.

Mà lão gia còn là thiếu gia của hầu phủ kinh thành, nàng dám chắc chắn, sớm muộn gì ngài ấy cũng mang theo cả nhà trở lại kinh thành. Nàng không muốn gả ra bên ngoài, không muốn tương lai bị nhà mẹ đẻ xem như là cây rụng tiền mà bòn rút. Nàng muốn theo lão gia lên kinh thành, thế là nhà mẹ đẻ rốt cuộc không gieo họa tới nàng được rồi!

Tú Vân đột nhiên siết chặt bàn tay mình lại, nói với Tú Hương: "Muội ở lại trông phòng, ta đi gặp lão phu nhân cái."

Chu lão phu nhân mắt lạnh nhìn Tú Vân đang quỳ trước mặt mình, đôi bàn tay bà trong tay áo khôngkèm chết được run rẩy. Chuyện của trưởng tử, bà thực lòng lo lắng, cũng có dự cảm xấu trong lòng. Thế nhưng con nhà hoàn Tú Vân này dám ở trước mặt bà đề cập tới, bà không tài nào chịu được, trong lòng như có con dao cùn cứa tới cứa lui- đau tới nỗi thở không được.

Đó là đứa con cả của bà, từ lúc sinh ra tới lúc trưởng thành vô cùng ưu tú, liên tục bảo vệ bà và con thứ.

Đó là niềm kiêu ngạo của bà đời này, là đứa con đời này bà coi trọng nhất. Vậy mà giờ đây bị đứa nha hoàn nghi ngờ..... bà làm mẹ nó, vậy mà một lý do bác bỏ cũng không tìm ra. Bà chỉ hận trời cao cơ sao không trừng phạt bà, cơ sao hết lần này tới lần khác để con trai mình bị người đời coi thường như vậy, để người ta nhìn nó bằng ánh mắt khác chứ!

Sau lưng Tú Vân từng đột từng đột đỏ mồn hôi lạnh, rõ ràng đang trong lúc hè nắng chói chang, nhưng nàng lại cảm thấy rét lạnh từng cơn. Nàng cúi đầu. Nàng nề dập đầu liên tiếp trên sàn đá cẩm thạchlạnh lẽo.

Đập vài cái liên tục, trán đập tới rách da, máu lan theo khe ra ngoài.

Nàng cố gắng khống chế âm thanh mình sao cho không run rẩy, "Lão phu nhân, nô tỳ là ở nơi người ban ra, nô tỳ là loại người gì người khác không biết còn người là rõ ràng nhất. Nếu nô tỳ có lòng dạ xấu xa, ba năm rồi, nếu nô tỳ có lòng thì thiếu gì cơ hội. Vậy mà nô tỳ cái gì cũng không làm. .mắt thấy lão gia đã tới tuổi thành gia lập nghiệp, phu nhân cũng đã cưới rồi. Nếu thời gian lâu dài mà tin tức phát ra vẫn không có, nô tỳ sợ người ta cười chê lão gia, thậm chí coi khinh ngài ấy!"

nói xong, nàng ta tiếp tục dập đầu “cộc, cộc, cộc” mấy cái.

Lúc Chu lão phu nhân giương mắt nhìn tới, trán Tú Vân đã bết máu chảy lan xuống. Thân là nữ tử, bất kể tuổi tác, không ai mà không thương tiếc dung nhan mình, Tú vân lại làm thế này..... Chu lão phu nhân khép hờ mắt, bà biết nha đầu này từ lâu đã động tâm với con trai mình, một lòng mong ước con trai mình tốt.

"Ý người là, lão gia chỉ liếc qua phu nhân một cái rồi ra cửa?" Rốt cuộc Chu lão phu nhân cũng mở miệng.

Trong lòng Tú Vân khấn phôi, song trên mặt ra vẻ cực kì nghiêm trọng: "Vâng, phu nhân không hề biết lão gia hôm nay trở lại, vì trời nóng quá, nên ăn mặc mỏng đi chút ít. Thời điểm lão gia về tới, thấy phu nhân đang nằm trên giường La Hán nghỉ ngơi, ngay cả hóp miêng trà cũng không, vội rời khỏi."

Nhưng mà rõ ràng ngày hôm đó chính miệng con trai nói với bà, nó thích vị đại tiểu thư Hồ gia này!

Lẽ nào con trai lừa mình?

Chắc là vậy, nếu không, sao buổi chiều nó không chạm vào A Nhu chứ?

Nhưng mà nếu hạ được con trai....

Nếu con trai bà mà biết, sợ là bà là mẹ của nó đi chẳng nữa, nó cũng nổi giận, phải không?

Nhưng mà con trai bà là đàn ông, đã là đàn ông, ai lại chịu được bản thân bị người khác nghĩ như vậy?

Nhưng mà..... chả lẽ bà chỉ có thể trông mắt nhìn?

Tú Vân nói đúng, con trai đã tới tuổi gây dựng sự nghiệp rồi, không thể cứ để mãi như vậy nữa.

"Người lui đi, ta sẽ suy nghĩ thêm." Chu lão phu nhân cho hay.

Tú Vân không dám nói thêm, cố gượng đôi chân mềm nhũn lết ra ngoài.

Chu lão phu nhân trần trọc mãi vẫn chưa quyết định được, bà vốn đâu phải người có chính kiến, sau lại có con trai đứa sau xuất sắc hơn đứa trước, thành ra bà quen nghe lời của con mình. Hôm nay, có lẽ chỉ có thể cho gọi con dâu nhỏ tới bàn bạc chút thôi.

Chỉ thoáng chốc Tô thị đã tới. Nghe xong lời Chu lão phu nhân vậy mà nàng không cảm thấy nực cười chút nào. Nàng biết rõ mẹ chồng mình là người không chính kiến, tìm nàng tới thương lượng là chuyện bình thường. Có điều nàng hơi khó nói, nàng thấy đại khái là đại bá có bệnh mà giấu thôi, nếu không hai nhà hoàn tư sắc Tú Vân và Tú Hương nũng nịu sớm tới hơn ba năm, sao có thể nhịn được ngay cả chạm 1 lần cũng không? Chỉ là Chu gia là tam phòng hầu phủ kinh thành, nếu mãi không có con nối dòng, vậy thì sẽ bị đại phòng nhị phòng bên đó coi khinh vĩnh viễn.

Nhưng mà, nàng lại càng mong đích trưởng tôn của tam phòng từ trong bụng nàng bò ra.

không phải nàng muốn tranh quyền hay tranh tiền, nàng chỉ muốn đứng vững gót chân ở Chu gia thôi, không đơn thuần dựa vào quyền quản gia. Chưa kể bây giờ còn chưa biết ra sao nữa, quyền quản gia thì đang lung lay, nếu Hồ đại tiểu thư kia sinh được đích trưởng tôn, chỉ e là ở Chu gia này không còn vị trí của nàng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21-3: Bờ môi đỏ căng phồng, như bị người hôn sưng lên 3

"A Tĩnh, sao con không nói chuyện, nghĩ cho nương cách gì đi!" Chu lão phu nhân thấy Tô thị từ lúc tới cái gì cũng không nói, khẽ thúc giục.

Bỗng lúc này đầu Tô thị lóe lên một ý.

Nếu Hồ đại tiểu thư có con, liền chứng minh thật ra thân thể đại bá vốn không có vấn đề, có thể làm phụ nữ mang thai. Chỉ là nếu Hồ đại tiểu thư sinh.....một đứa trẻ có vấn đề? Đó không phải là cho dù vị đại tẩu này có làm chuyện gì chẳng nữa, cũng không hơn được nàng rồi?

không chỉ không hơn được nàng, mà còn bị người đời dè dặt, đời này đừng mong có thể ngẩng cao đầu!

Tô thị nghĩ vậy, ý nghĩ từng chút từng chút hiện lên rõ ràng trong lòng nàng.

Nàng một chút cũng không thấy tội lỗi, Hồ đại tiểu thư này tuổi còn nhỏ mà tâm cơ thâm trầm, đoạt hôn sự tốt của em gái, đã vậy còn tính kế thành công khiến mẹ chồng và đại bá một lòng một dạ hướng về nàng ta. Dạng người này nếu từ đầu không đàn áp được thì nàng vĩnh viễn đừng mong đứng dậy nổi, bằng không sớm muộn gì nàng cũng không áp chế được.

Mà dù cho nàng ta bị người đời cười chê, thì âu cũng do nàng ta tự tìm, ai bảo ban đầu nàng ta tồn tâm tư xấu xa chứ!

"Nương này, con thấy nhà hoàn Tú Vân nói phải đấy, đại bá cũng sắp tới tuổi gây dựng sự nghiệp, nếu mãi không có con, e là bên ngoài dù không dám nói gì trước mặt đại bá, nhưng sau lưng âm thầm chỉ trích cũng không ít đâu." Mặt Tô thị lộ rõ vẻ lo lắng, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Đây chỉ chuyện thứ nhất, nhiều lắm thì đại bá bị coi thường, nhưng đường thăng quang tiến chức ít nhiều bị ảnh hưởng. Còn chuyện thứ hai, là bên phía đại phòng và nhị phòng bên kinh thành, tam phòng chúng ta vốn đã là con thứ, cha chồng lại còn... Con dâu thì có lòng mà không tranh nổi, tới nay bụng vẫn không có động tĩnh gì, bây giờ người không chịu thua kém ở tam phòng, chỉ còn mỗi đại tẩu mà thôi."

Nếu ngày thường, Chu lão phu nhân đương nhiên trước tiên sẽ an ủi Tô thị một phen. Song bây giờ Chu lão phu nhân bị Tô thị hù sợ, bản thân bà

lại không hiểu biết gì, nhất thời sốt ruột không biết làm gì cho phải!

Bà ngỡ ngàng mở miệng: "Nếu..... Nếu Thừa Vũ biết sẽ trách ta....."

Tô thị một khi quyết định, thái độ nàng kiên quyết vô cùng, nàng bắt đầu khuyên lơn: "Nương đây cũng một lòng muốn tốt cho bá ấ, đại bá nếu biết cũng chỉ giận dữ nhất thời, sau đó cẩn thận ngẫm lại thế nào đại bá cũng hiểu được. Lại nói, nương là mẹ ruột của bá ấ, giữa mẹ con với nhau nào có một đêm thành thù chứ, nương sao có thể hại đại bá được? "

Chu lão phu nhân vừa suy tư vừa gật đầu, muốn mở miệng nói gì đó, Tô thị đã chớp lấy mở miệng: "Hơn nữa, hôm qua trước khi đại bá đi trấn trên, còn sai người qua chỗ con lấy mấy bòn băng đây, bảo là mùa hè quá nóng, sợ đại tẩu không thể chịu nổi. Có thể thấy thật ra trong lòng bá ấ có đại tẩu, chỉ là biết đâu..... ". Làm em dâu, muốn nói kỹ hơn cũng khó mà mở miệng. Tô thị ngưng lại chút, trong chốc lát lại tiếp tục: "Loại chuyện này, không trải qua thì không thấy gì, một khi nếm qua ngon ngọt, ắt biết được chuyện vui vẻ trong đó. Chúng ta lần này giúp đại bá một tay, tự nhiên sau này chúng ta không cần làm gì nữa. Biết không chừng sau này, đại bá còn muốn cảm ơn ngài đây chứ".

Chu lão phu nhân dần dao động: "Vây, chuyện lần này do con làm, không thể cho bọn nha hoàn được, cũng không được để Không ma ma biết. Con tự mình ra ngoài hỏi thăm một chút, xem rồi mua được hoặc mua hương gì đó, sau đó đích thân giao cho đại tẩu con. Chuyện này ngoại trừ ba kẻ chúng ta, tuyệt đối không được nói cho người khác biết!"

Tô thị sáng khoái đồng ý: "Vâng!"

Tô thị không ở lại đây lâu, tất nhiên, Tô thị nào nghe lời Chu lão phu nhân nói mà không tiết lộ cho kẻ khác biết. Nàng làm em chồng, chuyện này lại không thể không qua tay nàng. Nếu ngày sau đại bá biết được, hơn nữa nếu đứa trẻ Hồ Ngọc Nhu sinh ra có vấn đề gì, một khi đại bá trách tội, sợ là dù nhị lão gia có về ngăn cũng ngăn không được.

Cho nên, chuyện này nàng chỉ có thể trốn sau lưng mẹ chồng giao cho Không ma ma làm.

Không ma ma giúp đỡ nàng quản gia hơn sáu năm nay, ở nhà này rất có mặt mũi. Coi như lỡ mà sau này chuyện có lộ ra ánh sáng, nàng cũng có sức mà bảo vệ Không ma ma. Và lại, có chuyện gì thì đẩy mẹ chồng ra đứng đầu ngọn gió, sau đó mới tới Không ma ma chịu tội, tới lúc đó khiếu gì mẹ chồng cũng đứng ra che chở cả thôi.

Nhưng mà, Không ma ma chưa chắc đồng ý với nàng làm như vậy, hơn nữa coi như đồng ý, mua bên ngoài thế nào cũng lưu lại dấu vết..... có lẽ, nàng nên dùng đồ mẹ mình áp dưới đáy hòm lúc nàng xuất giá.

Xuất thân Tô thị không hề thấp, cha nàng là Lại Bộ Thị Lang quan tứ phẩm. Trong nhà ngoại trừ mẹ nàng là chính thất, còn có năm di nương bên người, thông phong bốn người, mà huynh đệ tỷ muội thì vô số. Từ nhỏ nàng lớn lên ở nơi như thế, mưa dầm thấm đất, cộng thêm mẹ nàng có vài phần bản lĩnh, tự nhiên nàng cũng học được phần chân truyền.

Thời điểm xuất giá, đầu hai mẹ con nàng biết biết nhân khẩu tam phòng đơn giản nhất, nhưng vì để phòng hờ, vẫn nên chuẩn bị đầy đủ thù đoạn thì hơn.

.

Hồ Ngọc Nhu bị A Quỳnh đánh thức.

cô mơ màng mở mắt ra, thấy là A Quỳnh, hỏi: "Canh mấy rồi? Đại nhân bảo chấp tới trở lại, về tới chưa?"

A Quỳnh muốn khóc tới nơi, nàng mãi không biết tại sao, tiểu thư nhà mình và đại nhân không có duyên đến vậy! Hôm nay, cô nghe thấy tiểu thư than trời sao nóng bức thế, muốn ăn dưa hấu quá, vội tự thân xuống bếp dặn người ta một tiếng. Ai biết được đầu nàng mới bước chân trước đi thì tiểu thư đã ngủ, tới lúc đại nhân về mà người cũng chả hay!

"Trở về rồi." Giọng tiểu nha đầu buồn buồn, "Có điều Nhị phu nhân đang ở đây đấy, bảo có chuyện muốn trò với người kia."

Hồ Ngọc Nhu lẹ làng bật dậy, Tô thị tới à, cô phải lên tinh thần để nhìn thấu người này mới được.

Trán Tú Vân bị thương, Tú Hương ở bên ngoài giữ cửa, do đó còn chưa chờ Hồ Ngọc Nhu phân phó đã dẫn Tô thị vào. Tô thị vừa tới đã thấy Hồ Ngọc Nhu mặc quần áo không chỉnh tề ngồi trên giường La Hán, đôi mắt nhanh chóng lóe lên tia khinh thường, ngoài mặt lại nói: "Hóa ra là ta đến không khéo à, quấy rầy đại tẩu rồi!"

Hồ Ngọc Nhu là người tới từ hiện đại, thời đại con người mặc quần short áo ba lỗ vẫn lướt ra phố như cơm bữa. Huống hồ bấy giờ trên người vẫn mặc nguyên quần áo, chẳng thấy chỗ nào không thích hợp cả. Tuy nhiên, Tô thị như vậy hình như quá trốn rồi thì phải, cho dù khi nào đi nữa, chủ nhà còn chưa lên tiếng tự động vào nhà người khác, có vẻ không hay lắm thì phải.

Nơi này cũng chẳng có người ngoài, nghĩ tới Tô thị không phải dạng tốt lành gì, cô cũng lên tiếng: "Dẫu sao có mình ta trong phòng thì không sao, lỡ may đại nhân còn ở đây, đệ muội vào tự nhiên như vậy không hợp lẽ thì phải."

Nhất thời trên mặt Tô thị ảm đạm không vui, nhưng mà nhìn bộ dạng câu người như vậy của Hồ Ngọc Nhu mà còn phải đợi hạ được thì đại bá mới chịu chạm nàng ta, chỉ tưởng tượng tới cảnh đó thôi, con giận của nàng chốc lát bị bay sạch sẽ.

Nàng cười tủm tỉm, nói: "Đại tẩu nói rất đúng, ta đây cũng vì chuyện này mới tới gặp tẩu thôi. Ôi ta nói đại ca cũng thật là, đại tẩu là mỹ nhân yêu điệu thế

này, có sao đại ca cứ mãi không muốn chạm đây?"

Tú Hương với A Quỳnh đều giật mình sợ hãi.

Có chuyện gì thế này?

Tốt rồi, mấy lời bọc gai* thế này cũng nói được, phu nhân với nhị phu nhân, khi nào thì bắt hòa vậy?

*châm chọc, mỉa mai

Hồ Ngọc Nhu lập tức chửi thề trăm lần, cô à họ Tô này!!!

Si nhục! Đây tuyệt đối là si- nhục- trần- trụi!

Hồ Ngọc Nhu căn bản còn chưa làm tốt công tác tâm lý tiến hành giao lưu về chiều sâu. Dẫu sau trước giờ nàng yêu thích là nhân vật trong sách, đến nỗi bản thân bị anh ta mê hoặc, thế nhưng suy cho cùng cảm giác này không phải tình yêu, tất nhiên cô không thể nào có ý giao lưu chiều sâu liền và ngay cả.

Mặc dù cô cực kỳ cực kỳ để ý Chu Thừa Vũ có về ngủ hay không, nhưng sâu trong nội tâm cô luôn vô thức bỏ qua mấy chuyện này.

Nhưng mấy lời Tô thị thốt ra, làm cô ghen lại.

cô không trả lời, lần này cô trả lời kiểu gì cũng không tốt. Càng không được lo lắng, càng vội, thì đồng nghĩa với việc Tô thị nắm thế chủ động trong tay.

Hồ Ngọc Nhu hất cằm ra hiệu cho Tú Hương lui xuống, rồi gật đầu với A Quỳnh, ý đi theo đi.

Tô thị thấy vậy, quay sang bảo Không ma ma cũng ra khỏi.

Mặc dù Không ma ma thấy lời nói của cả phu nhân nhà mình hay đại phu nhân đều có vẻ không hợp. Song nhớ tới mục đích phu nhân mình sang đây, hiểu ý ra phòng khép cửa lại.

Thoáng cái trong phòng chỉ còn lại Hồ Ngọc Nhu và Tô thị, Hồ Ngọc Nhu bèn không thèm khách sáo, bình chân như vại(26) ngồi xuống, nhìn thẳng Tô Thị, nhàn nhả nói: "Tướng công bảo, bây giờ ta còn quá nhỏ, chàng lo lắng ta mang thai quá sớm không tốt cho cơ thể. Đệ muội cũng biết đó, nữ nhân thixuất giá tông phu, ta chỉ có thể nghe lời chàng nói, chưa kể chàng ấy suy nghĩ thế cũng là vì ta. Thế nên hai chúng ta bàn bạc, đợi khi sức khỏe ta tốt lên rồi thì có con cũng không muộn."

(26) Bình chân như vại: vững lòng, yên trí, không lo gì thiệt hại đến mình trong lúc người khác phải lo lắng, hoảng sợ.

Mặc kệ Hồ Ngọc Nhu nói gì thì Tô thị không hề quan tâm tới, riêng con cái thì nàng không thể.

Con là vậy ngược của nàng!

Nàng rõ ràng là nói đại bá không muốn chạm vào nàng ta, là chê nàng ta, là thèm coi trọng nàng ta, thế mà nàng ta.....nàng ta quay ngang nói muốn có con? Đây là cố ý, là cố ý, là..... Tô thị tức đến nổi mặt mày xanh mét, đưa tay chia vào mặt Hồ Ngọc nhu, lâu thật lâu mà nói không nên lời.

Hồ Ngọc Nhu thấy cô ta như thế, trái lại có chút hối hận, có phải cô nói chuyện hơi đụng chạm quá không? Nhưng mà, chính Tô thị có ác ý với cô trước, mình lại không phải là một kẻ ngốc, người ta không thích mình, tất nhiên mình biết chứ.

Hình như, có vẻ, cô quả thật đụng vào vết thương người ta rồi.

Hồ Ngọc Nhu muốn lên tiếng xin lỗi, lại thấy Tô thị bỗng nhiên mỉm cười, chỉ là trên mặt kéo ra nụ cười, ý cười lại không lan tới đáy mắt. Nàng ta nhìn Hồ Ngọc Nhu, từ từ nói: "Đại ca nói phải đấy, quả thật nên vậy, ta không ngờ hóa ra đại ca còn đau đại tẩu đến vậy."

Hồ Ngọc Nhu cười theo.

Tô thị cũng không ngồi xuống, cứ đứng đó, nói tiếp: "Nương vừa gọi ta qua bên đấy, bảo đại tẩu mới vừa của chưa lâu, đại ca vẫn chưa viên phòng với tẩu. Vốn là lo lắng nẫu thân tẩu ra đi sớm, không có ai chi bảo mấy chuyện này, bảo ta tới dạy tẩu. Có điều đại tẩu đã bảo là đại ca thương tẩu, muốn đợi tẩu khỏe lên thì viên phòng, thế thì không có chuyện của ta nữa. Chỉ là tuổi đại ca ngày càng lớn, dưới gối lại chẳng có đứa trai đứa gái nào, nếu đại tẩu tự nhận mình mỏng manh không chịu nổi, thì chớ nên học người ta mà đổ kị. Trước mắt đại bá có Tú Vân và Tú Hương đấy, đều là người do bên nương tặng cho đại ca đấy, xưa thì chưa có ai làm chủ, còn nay đại tẩu vào cửa rồi. Ta ách chừng tẩu nên sớm chọn ngày lành tháng tốt cho hai nàng ấy nở mày nở mặt đi. Bên cạnh đại ca cũng không thể không ai hầu hạ được, bằng không nương cũng không chiều tẩu mãi được."

nói xong một tràng dài như vậy, cuối cùng Tô thị cũng thở một hơi, vậy mà không chờ Hồ Ngọc Nhu trả lời, ngay lập tức nàng nói tiếp: "Lời muốn nói ta cũng đã nói, còn làm như thế nào thì đại tẩu nên tự xem lại bản thân. Thân là em dâu, quản chuyện trong phòng đại ca đại tẩu nhiều ắt không tốt. Thôi, đại tẩu nghỉ ngơi đi, ta cáo từ".

Dứt lời liền xoay người đi, nàng không muốn ở đây thêm một khắc nào cả

Bấy giờ Hồ Ngọc Nhu một tí hối hận cũng không còn, Tô thị này, cô một chút cũng không đoán sai, à có thù với cô mà. cô còn chưa làm gì cả, à đã tới

kêu Chu Thừa Vũ nạp Tú Hương và Tú Vân. Bản thân cô ta không được hạnh phúc vì có thứ nữ và di nương nên muốn cô cũng phải không hạnh phúc theo à?

Mà Tô thị vừa bước ra ngoài, gió nóng phả vào mặt, nhất thời nàng hổi hận chết luôn.

Vốn nàng muốn tự tay Hồ Ngọc Nhu động thủ, vừa đúng có mẹ chồng làm lá chắn, ấy vậy mà bị tức nói không lựa lời. Bây giờ nói cũng đã nói rồi, chẳng nhẽ nàng không biết xấu hổ mà còn quay lại sao? Và lại, nàng quả thật giận muốn điên lên. Quả nhiên nàng không nhìn lầm Hồ Ngọc Nhu, quả nhiên không nhìn lầm, chuyện còn chưa ra sao, móng vuốt mèo đã lộ ra cào người rồi!

Nàng đã nói, niền là người bình thường chọn giữa tú tài với huyện lệnh, thì có ai lại đi chọn cái trước chứ. Hồ Ngọc Nhu này, thực sự là một nhân vật lợi hại. Quả thật vô cùng đáng tiếc, nếu Hồ tam tiểu thư gả sang đây, nàng chắc chắn không cần phải phiền lòng bởi mấy chuyện này.

Đến cùng tuổi nàng ta vẫn còn nhỏ, giữ bình kinh được mấy khi đâu, sớm muộn gì cũng lòi đuôi cáo ra. Vừa vặn nàng sẽ ra tay thu thập nó. Để tránh con hồ ly nàng ngày càng lớn, lúc đó nàng muốn thu thập cũng thu thập không kịp nữa.

Tô thị cắn răng, thấy Tú Hương, A Quỳnh quay quanh Không ma ma đang nói chuyện đằng xa, không ai phát hiện nàng đi ra. Thế là nàng nhìn quanh, liếc nhìn trong phòng không có động tĩnh gì, liền xoay chân và bước vội hướng về phòng Tú Vân.

Tô thị nói rõ ý đồ đến, đẩy lên người Chu lão phu nhân như thường lệ.

Tú Vân không hề nghi ngờ gì cả, tức khắc gương mặt tái nhợt chuyển sang quang cảnh tươi cười rạng rỡ. "Nhị phu nhân xin yên tâm, chuyện lão phu nhân nhắc nhủ, nô tỳ nhất định hoàn thành thỏa đáng."

Tô thị mỉm cười rồi nói: "Người là người có bản lĩnh, vậy chuyện này ta giao cho người, ta chờ tin người đấy."

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chu Thừa Vũ không khỏi vỗ trán, con đường dạy vợ, dường như cách chàng rất xa

Sau khi trở về nhị phòng, Tô thị nhớ tới lời Hồ Ngọc Nhu nói, rốt cuộc tức chịu không được khóc lên.

Tối lúc ăn tối tối, Không ma ma nhận hộp thức ăn từ tay tiểu nha hoàn, mới bước vào cửa đã thấy.

"Phu nhân, người làm sao thế?" Bà đặt hộp thức ăn lên bàn, tức khắc lo lắng bước nhanh tới cạnh Tô thị.

Trong lòng Tô thị cực kì uất ức, thấy Không ma ma là người gần gũi nhất của nàng. Nghe bà lên tiếng hỏi, nàng không kìm được nữa, nhào vào lòng Không ma ma khóc òa thành tiếng hu hu.

Không ma ma tỉ mỉ xem xét, đoán chừng có lẽ là vì chuyện Chu Thừa Vũ và Hồ Ngọc Nhu sắp có con nên đau khổ. Rồi bà nhỏ giọng khuyên nhủ: "Phu nhân bớt đau lòng, người vẫn còn trẻ mà. Tháng sau đến lễ Trung Thu rồi, không phải nhị lão gia bảo sẽ về trước lễ trung thu sao? Tối lúc đó, người giữ lão gia ở lại phòng mấy ngày, không chừng có tin vui mấy hoi."

Mặc dù thời gian tướng công ở nhà không nhiều, nhưng sáu năm cộng lại con số không hề ít. Ba năm đầu còn chưa có Tú Thanh, ba năm sau có Tú Thanh rồi thì nàng càng chiếm tướng công ở phòng hơn. Nhưng ông trời thật bất công, sáu năm rồi, một động tĩnh nàng cũng không hề có. Trái lại ả Tú Thanh kia, khi ấy chỉ một lần với lão gia, liền có tiểu Chiêu. Ngay cả năm ngoái với lão gia chỉ một đêm, liền hoài thai, may mà nó không ra đời.

Tô thị lắc đầu, giọng nghẹn ngào: "không phải chuyện này, là, là lòng ta không thoải mái!"

không phải chuyện này, còn chuyện gì nữa có thể khiến phu nhân để tâm không thoải mái chứ?

Không ma ma thử Tô thị: "Là đại phu nhân không hiểu chuyện, nói bậy?"

Tô thị ngưng khóc, ngẩng đầu nhìn Không ma ma.

"Chỉ có ma ma bà tốt bụng, Hồ Ngọc Nhu kia, nàng ta tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện chỗ nào chứ, nàng ta rõ ràng là.....", nhớ tới lời Hồ Ngọc Nhu, ngực của nàng như bị ai khoét thịt ra cực kỳ đau đớn, "Ta rõ ràng là muốn tốt cho nàng ta, chỉ nghe theo mẹ chồng phân phó, vậy mà nàng ta, nàng ta từng câu từng chữ chỉ trích ta vào cửa hơn sáu năm mà không có sinh đẻ,..... ma ma à, ta không muốn sống nữa!"

So với Hồ Ngọc Nhu, Không ma ma tự nhiên tin tưởng tiểu thư nhà mình, tức khắc mặt mũi bà tràn ngập lửa giận.

"Lẽ nào có lí đó! Thấy nàng ta tuổi còn nhỏ, cứ tưởng nhiều lắm là nghịch ngợm, vậy mà nàng ta thốt ra mấy lời như vậy, đồ lòng dạ ác độc!" Không ma ma bần bạc: "không được, phu nhân, hay là chúng ta nói cho lão phu nhân biết đi, còn phải báo với đại lão phu một tiếng. Mấy năm này người vì Chu gia mà bôn ba mọi nơi, cho dù không có công sinh dưỡng thì sao chứ. Đầu tiên là nhĩ lão gia quanh năm không ở nhà, thứ hai là hại người cực khổ. Bọn họ không biết ơn người thì thôi, có đâu để đại phu nhân thích thì nói mấy lời như vậy!"

Không ma ma càng nói, càng nhớ lại chỗ khó xử của Tô thị những năm này, mắt không khỏi đỏ lên, bà cũng rơi nước mắt theo.

Đương nhiên Tô thị càng cảm thấy tủi thân hơn. Trong phút chốc nước mắt rơi như chẳng màng thứ gì, cứ rơi là chẳng ngừng.

Ấy vậy mà nàng nín Không ma ma lại, "Được rồi, ma ma à, đừng kể mà. Kể lại thì họ có thể làm gì chứ. Nàng ta tuy bảo là đại tâu, nhưng tuổi tác lại nhỏ, kể cho mẹ chồng với đại bá nghe thì sao, họ lại nghĩ rằng nàng ta thuận

miệng nói hai ba câu thôi. Nhưng mà còn với ta, nhắc tới chuyện con cái một lần, trong lòng mẹ chồng e là lại ghét ta thêm một chút. Năm ngoái Tú Thanh mang thai bé trai mà không giữ lại được, mẹ chồng cả tháng không đụng vào chút đồ mặn, miệng nói không oán trách ta thì sao, làm vậy không để cho ta nhìn chứ ai nhìn?"

Đó là lý do mà nàng không thể dựa vào bất cứ ai ở Chu gia này, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Không ma ma nghe giọng điệu này của Tô thị, con giận thoáng chốc tiêu tan, người bình tĩnh lại. Tại sao thai nam của Tú Thanh không giữ được, mặc dù phu nhân không nói rõ, nhưng bà mở to mắt ra nhìn, có thể thấy chuyện này và phu nhân khó mà không liên quan.

Cũng là Tú Thanh lanh lợi, biết nếu nói chuyện này có liên quan đến phu nhân, nàng ta chắc không có quả ngọt mà ăn, nên cuối cùng chỉ nhận do mình không cẩn thận.

Có điều... Không ma ma nhìn xuống Tô thị, mắt bà chan chứa yêu thương, song xen vào đó mấy phần giãy dụa.

Nếu bà là Chu lão phu nhân, có hai người con trai, con cả mãi không chịu cưới vợ, con thứ thành thân hơn ba năm mà bụng con dâu mãi không có tin tức, dĩ nhiên bà muốn sắp xếp cho con thứ mình nạp thiếp. Hơn nữa thời gian đa số nhĩ lão gia chỉ tiếp xúc với đạo姑奶奶 đồ máu, mấy năm gần đây biên cương ngày càng hỗn loạn, thỉnh thoảng lại có chiến tranh, nếu ngày nào đó thật sự..... cũng không thể tuyệt hậu mà nằm xuống được.

Cho dù lòng bà sáng cỡ nào thế nhưng chủ tử của bà là phu nhân.

Bà là ma ma hồi môn của phu nhân, chồng con trong nhà bà còn dựa vào phu nhân mà sống.

Hầu hạ Tô thị ăn tối xong, Không ma ma bước chân ra khỏi tiền viện nhị phòng. Rốt cuộc là thiếp thân của Tô thị, bà hiểu được ngụ ý của nàng, chuyện này không được nói cho lão phu nhân biết nhưng nhất định phải tiết lộ với đại lão gia.

Đại phu nhân bên kia cũng thiệt là, chộc ai không chộc mà đi chộc phu nhân nhà bà làm chi không biết!

Chu Thừa Vũ còn chưa xem công văn chất như núi trên bàn, giờ phút này đang luyện chữ tĩnh tâm. thật chất thì trong lòng chàng đang do dự xem có nên quay về phòng ăn tối hay không, càng nghĩ tâm càng không tĩnh nổi, một chữ viết ra chẳng chữ nào nhìn thẳng được cả.

Mãi đến khi Lô Nghiễm ngoài cửa thông báo có Không ma ma ra tới, chàng mới cất bút vào.

Không ma ma cúi đầu bước vào cửa, cung kính đứng trước mặt Chu Thừa Vũ, "Đại lão gia an."

Chu Thừa Vũ gật đầu, hỏi, "Chuyện gì?"

Bàn tay Không ma ma nắm chặt với nhau, bóp mạnh lại rồi thả ra, rốt cuộc vẫn còn do dự. Bà đúng là người của phu nhân, nhưng mấy năm nay lão phu nhân và đại lão gia đối xử với bà rất tốt. Nay đại lão gia cuối cùng cũng lấy được vợ, bà nhìn ra được ngai ấy thật lòng thích đại phu nhân, bà, bà thật không ngờ làm chuyện quá đáng chia rẽ hai người.

"Phu nhân nhà nô tỳ mới vừa đi gặp đại phu nhân, sau khi về thì tự nhốt mình trong phòng không chịu ra, nô tỳ dẫu hỏi gì phu nhân cũng không chịu nói. Nô tỳ lén mật phỏng đoán, có lẽ đại phu nhân lỡ miệng chỗ nào với phu nhân hay không." Bà nói tiếp, "Đại phu nhân tính tình hoạt bát, tuổi lại còn nhỏ, còn chưa thân thuộc với Chu gia, có lẽ nói chuyện không kiêng kị. Lão gia hẳn cũng biết tâm bệnh của phu nhân nhà nô tỳ, chẳng biết phu nhân nhà nô tỳ có chỗ nào đắc tội với phu nhân. Nô tỳ tới đây, là muốn báo với đại lão gia một tiếng, nhờ lão gia giải thích hộ với đại phu nhân, chớ vì vậy mà mâu thuẫn. "

Không ma ma nửa thật nửa giả nói, xong lại cúi đầu nhìn mặt đất.

Chu Thừa Vũ không tin Hồ Ngọc Nhu lỡ miệng với Tô thị, mặc dù chàng vẫn thấy Hồ Ngọc Nhu khó hiểu, nhưng xem xét quãng thời gian Hồ Ngọc Nhu sống ở Hồ gia, nàng không phải loại người chủ động kiểm chuyện khiêu khích.

Có điều nếu nói nàng nói chuyện không để ý, chộc Tô thị mất hứng, ừ, điều này rất có thể.

Em trai ở nhà mỗi năm có được mấy ngày, Tô thị sống vốn không dễ dàng, cộng với việc hơn sáu năm rồi mà còn chưa có tin vui. Nên Không ma ma nói đây là tâm bệnh, sợ là Tô thị vì một câu nói vô tâm của Hồ Ngọc Nhu mà buồn lo.

Chàng chợt nghĩ tới lời trêu ghẹo của Tô thị ngày hôm qua, Hồ Ngọc Nhu nhìn Tô thị mấy lần, Chu Thừa Vũ liền sáng tỏ trong lòng.

"Ta hiểu rồi." Chàng trả lời, gật đầu với Không ma ma, ra hiệu cho Không ma ma lui ra.

Không ma ma nhìn sắc mặt y nhưng không thể nhìn ra y đang có hứng hay mất hứng, lại nhớ lão phu nhân mong mọi cháu chắt mấy năm nay, bà không kìm lòng được thốt lên: "Đại lão gia tuyệt đối đừng giận dữ với đại phu nhân. Đại phu nhân năm nay còn là tiểu cô nương mới lớn, vẫn chưa hiểu hết chuyện trong nhà. Đại phu nhân không biết nên nói năng thiếu suy nghĩ là lẽ thường."

Bà nói xong lại cảm thấy có vẻ không tốt rồi thì phải, nói thế khác nào hắt nước bẩn chứ. Nhưng nếu đổi lại, bà không thể mở miệng bảo Tô thị không tốt. Thế là nhất thời, người chừng chạc lão làng như Không ma ma sốt ruột tới mức mồ hôi chảy lênh láng.

Chu Thừa Vũ lại không hề nghĩ nhiều.

Từ khi Tô thị vào cửa, nhà này liền bàn giao cho Tô thị, nhiều năm nay qua tay cô ta gọn gàng ngăn nắp, mẹ chàng lại lâu lâu miệng đầy lời khen ngợi. Nên chàng đối với em dâu này có mấy phần tôn trọng.

Còn có Không ma ma, bà ấy sống mấy năm nay chưa có ý đồ xấu xa nào. Lúc này lại còn lo chàng sẽ tức giận với Hồ Ngọc Nhu? Chàng đã qua thời mười mấy hai mươi bông lông lóc nhóc, chưa kể chuyện này chắc gì Hồ Ngọc Nhu sai, mà nếu có sai, chàng cũng chỉ mềm mỏng với nàng, sao có thể chỉ vì chuyện nhỏ nhặt này mà cãi vã với nàng.

Hiếm có khi chàng cười với Không ma ma, nói: "Ma ma có thể yên tâm, chuyện này ta tự có chuyện mực."

Không ma ma nhẹ nhõm hẳn, lui xuống.

Bà quay về nhĩ phòng không cần báo lại với Tô thị. Từ lúc bà đi ra ngoài Tô thị đã sớm biết, bà đi đâu làm gì, ngoại trừ nội dung câu chuyện nàng đoán không ra, còn lại nàng ta đều hiểu.

Có điều, giờ khắc này Tô thị hồi hận xanh cả ruột.

Nàng sớm đã nghĩ ra cách đối phó à nữ nhân đó, cần gì phải vẽ vời thêm chuyện. Nếu lỡ hai người đó trở mặt thật, đại bá không trở lại phòng phủ, chuyện của Tú Vân thì dù muốn cũng không có cách nào thực hiện!

Đúng là bị à ta chọc tức cho đầu óc lú lẫn!

Có điều Tô thị nghĩ sai rồi, nàng căn bản không hiểu Chu Thừa Vũ. Tính cách Chu Thừa Vũ đâu phải dạng nghe gió là mưa. Trong lòng chàng, tuy Tô thị là người nhà, chàng đương nhiên sẽ nghiêng về Tô thị. Thế nhưng Hồ Ngọc Nhu là người cùng chàng đi qua nửa đời còn lại, ngoại trừ những chuyện quan trọng tới mức không thể tha thứ, bằng không thì chàng xem như chuyện thường tình.

Thậm chí nhờ chuyện này cho chàng có lý do về hậu viện ăn cơm, làm chàng rất ưa thích ý. Dẫu sao Không ma ma có câu nói đúng, tuổi tác Hồ Ngọc Nhu còn hơi nhỏ, thuở ấu thơ mẹ ruột lại chết sớm, ăn nói còn chưa khéo léo là chuyện có thể hiểu, chàng từ từ dạy là được.

Hồ Ngọc Nhu thấy chàng về ăn tối thì bất ngờ ghê. Chẳng phải lúc này Tú Hương bầm quạ, đại lão gia chưa về, có nghĩa là chàng sẽ ăn cơm bên ngoài đây sao.

Lòng thì bất ngờ, mặt thì như thường chạy lại đón lấy áo ngoài treo lên giá.

Chu Thừa Vũ cúi đầu nhìn nàng, thấy vẻ mặt nàng chẳng nửa về ưu tư cãi nhau với Tô thị cả. Nhất thời lâm vào trầm tư, là nàng chôn giấu sâu trong lòng không hiện ra, hay nàng căn bản vô tâm không nhận ra Tô thị không vui chút nào?

Chàng lại không hề biết, Hồ Ngọc Nhu còn thấy mình với Tô thị ngay cả mặt còn chưa trở, cũng chưa tính cãi nhau, thì sao người ngoài có thể biết được. Khi ấy phòng chỉ còn có hai người cô và Tô thị, cô đâu nghĩ Tô thị là người hẹp hòi tới cỡ đó, vừa bước ra khỏi phòng là mách lẻo với với người khác.

Chu Thừa Vũ vừa nhìn thấy nàng liền nhớ tới Triệu Tịch Nghiêm. Cả hai người đều là không phải dạng người biết che giấu tâm tư. Cho nên bây giờ nàng không phải chôn giấu tâm kế giả vờ như không có chuyện gì, mà nàng thật là không biết, trong lúc vô tình nàng chọc giận người ta.

Chu Thừa Vũ không khỏi vỗ trán, con đường dạy vợ, dường như cách chàng rất xa...

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Như kiểu Cô vốn không quan tâm Chu Thừa Vũ có nạp thiếp hay không

Cơm tối nhà họ Chu không tính là thịnh soạn, món mặn chỉ có một món chân giò hun khói. Trái lại đồ chay có ba món, tàu hũ chiên giòn, vệt quay chay, còn có một đĩa rau xào.

Rửa sạch tay xong, Chu Thừa Vũ ngồi chủ vị, Hồ Ngọc Ngọc Nhu ngồi bên trái chàng.

Thực tế trước khi ngồi xuống cô có hơi do dự, nhớ lại tình tiết tiểu thuyết ngày xưa đọc, con dâu mới về cần lập quy củ, vì thế phải hầu hạ mẹ chồng, tương công và em chồng ăn cơm. Mà ngoại trừ cô gái lấy chồng là nữ chính, hoặc là gả thấp, không ở nhà chồng ra thì phải nhất nhất hầu hạ chồng mình.

Hồ Ngọc Nhu nghĩ, cô có nên đứng đây, phục vụ Chu Thừa Vũ cơm nước xong rồi mới ngồi hay không?

Nhưng cô không thấy Chu Thừa Vũ dận dò mào, và lại cô đói quá, thứ hai là cô không biết quy củ chia đồ ăn ra sao, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là ngồi xuống ăn.

Trái lại Chu gia không có nhiều quy định như vậy, thấy Hồ Ngọc Nhu ngồi đó lặng lẽ húp cháo, gấp đồ ăn cũng chỉ gấp rau xào trước mặt, Chu Thừa Vũ ngừng đầu ra hiệu cho Tú Hương và A Quỳnh trước lui ra ngoài. Trong phòng bây giờ còn có hai người, chàng nhìn bốn món trên bàn, đĩa gấp một chân giò hun khói, đặt vào chén Hồ Ngọc Nhu.

Mùi thịt xông vào mũi, Hồ Ngọc Nhu giật mình ngửa ra, ngừng đầu lên.

Bắt gặp Chu Thừa Vũ thu mắt lại, đang gấp miếng đậu hũ chiên giòn đưa vào miệng. Dường như miếng chân giò vừa rồi không phải do chàng ta gấp vậy, Hồ Ngọc Nhu có nhìn chàng cũng xem như không thấy.

Hồ Ngọc Nhu chớp mắt, ngược lại vô cùng thẳng thắn, "Cám ơn."

Chu Thừa Vũ rù mắt, hơi ngưng lại rồi thờ ơ đáp, "Ồ."

Người đàn ông này không hề giận dỗi cô phải không?

Gấp đồ ăn cho cô, đó là quan tâm đến cô, phải không?

Đúng là bất ngờ ghê, hóa ra đàn ông cổ đại có tâm tư tinh tế tỉ mỉ phết.

Hồ Ngọc Nhu gấp chân giò hun khói vào miệng, thịt vừa giòn vừa thơm, vừa vào miệng liền tan, ăn tới mắt híp lại, tươi cười vô thức thể hiện ra. cô cũng biết điều lắm, hiểu được có qua thì có lại, liếc nhìn mấy món ăn trên bàn, nhìn nhìn chỉ thấy có được món chân giò hun khói này là tuyệt nhất, liền gấp một miếng, bỏ vào chén Chu Thừa Vũ.

cô không dám lộ ra vẻ tươi cười phoi phới, thậm chí cố gắng hạ giọng sao cho lạnh nhạt một chút, "Chân giò này ăn rất ngon, chàng cũng ném thử xem."

Chu Thừa Vũ tức khắc nhìn sang cô.

Hai người vốn cách nhau gần, bây giờ mặt đối mặt, ngay cả bóng hình mình trong mắt đối phương cũng thấy rất rõ ràng.

Chu Thừa Vũ nhìn như bình thường, Hồ Ngọc Nhu lại mới đối mặt với liếc mắt đi.

Thích một người là từ trong ánh mắt có thể nhìn ra được, Chu Thừa Vũ thông minh như vậy, cô sợ tâm tư của mình bị vạch trần.

Nhưng cô không hề biết, giây phút cô cúi đầu xuống, đôi mắt Chu Thừa Vũ ngay lập tức lóe lên một tia nghi ngờ. Chàng quả thật nhìn ra, kể từ ngày Hồ Ngọc Nhu về từ chỗ mẹ, nàng trở nên vui vẻ hẳn, lúc ấy chàng còn tìm cớ cho nàng. Nhưng lần này, chàng lại không tìm được lý do chính đáng nào khác. Nếu như bắt buộc nói, đầu tiên là nàng vui vẻ, sau đó là nàng ngại ngùng.

Vui vẻ vì chàng gấp đồ ăn cho nàng, quan tâm nàng.

Ngại ngùng vì tự nàng thể hiện tấm lòng gấp đồ ăn cho chàng, vì chàng nhìn nàng.

Nàng cúi đầu, sợ mình biết tâm tư nàng.

Đoán được tâm tư Hồ Ngọc Nhu, lòng Chu Thừa Vũ dĩ nhiên có ba phần vui mừng, cho dù bất cứ ai cũng không muốn người khác chán ghét bản thân mình, đặc biệt là thê tử sắp cùng nhau đi tới cuối đời. Thế nhưng trừ đi ba phần vui mừng, còn lại sáu phần nghi ngờ. rõ ràng nàng vì Triệu Tịch Nghiêm tới cả mạng sống không cần, vậy mà giờ đây lại..... đầu tiên là kiên quyết muốn gả cho chàng, sau lại động lòng với chàng?

Chân tình nàng với Triệu tịch Nghiêm tuyệt đối không phải hư tình giả ý.

Vậy còn tấm lòng nàng với mình, mưu đồ của nàng, có lẽ cũng không phải giả, cũng xuất phát từ trong tâm.

Ba phần vui đọ với 6 phần nghi ngờ, cuối cùng tính ra bằng nửa phần nghi ngờ cộng thêm nửa phần..... bất mãn.

Đương nhiên chàng muốn mình và thê tử cầm sắt hòa mình(27), ân ân ái ái, nếu như vợ mình là người hay thay lòng thì phần mong đợi cùng nhau ân ái giảm đáng kể. một khắc trước nàng còn vì Triệu Tịch Nghiêm mà sống chết không màng, một khắc sau đã vì phải gả cho mình mà cam chịu số

phận không nói, mà đúng hơn là yêu thích mình.

(27) *Cầm sắt hòa mình*Đàn cầm và đàn sắt cùng vang, ý chỉ sự hòa hợp.

Nếu ngày đó người nàng gả không phải chàng, nàng có phải cũng sẽ đối xử với người nọ như vậy chăng?

Mặc dù chàng biết đây chỉ là giả thuyết, nhưng cũng vì giả thuyết này, Chu Thừa Vũ bỗng không còn cảm giác ngon miệng nữa.

Hồ Ngọc Nhu nhận ra bầu không khí bên người bỗng lạnh lẽo, cô ngay lập tức nhìn sang, mặc dù Chu Thừa Vũ vẫn trông như bình thường, nhưng Hồ Ngọc Nhu vẫn cảm giác được, anh ta lại mất hứng.

không phải vừa rồi còn tốt sao?

một đại nam nhân, rõ ràng không có ai đắc tội, mà sao cứ động tí lại mất hứng hoài vậy?

Hồ Ngọc Nhu không đoán ra nguyên nhân, trong lòng đột nhiên cảm thấy mệt mỏi thật.

Chu Thừa Vũ đặt đĩa xuống, nói: "Nàng cứ từ từ ăn, ăn xong rồi vào đây, ta có chuyện muốn nói với nàng."

nói xong còn không chờ Hồ Ngọc Nhu đáp, chàng đã đứng dậy, bước vào phòng trong.

rõ ràng mới đây còn quan tâm cô, gấp đồ ăn cho cô, đến nỗi làm cho xuân tâm cô nhộn nhạo cả lên.

Hồ Ngọc Nhu nhin cục tức, bơ lời anh ta nói, không những không đuổi theo mà còn bình tĩnh ngồi ăn cho no đủ.

A Quỳnh và Tú Hương bên ngoài canh cửa, vì ý của Chu Thừa Vũ nên cả hai không ai dám vào, thấy Hồ Ngọc Nhu như vậy, hai người sốt ruột đỏ cả mặt.

Tú Hương đụng A Quỳnh, thì thầm: "Người nhanh đi khuyên phu nhân đi, người là tiểu thư của người, nói không chừng người nghe lời người khuyên đây."

Từ xưa tới nay, phụ nữ xem chồng là trời, đại lão gia nhìn qua có vẻ đang mất hứng, ăn xong đã vội đi, tiểu thư nên lập tức đuổi theo mới đúng chứ!

A Quỳnh nhìn vào cửa phòng trong rồi lắc đầu, nói: "Chẳng phải lão gia đuổi chúng ta ra sao, ta đây là nha hoàn của phu nhân, lão gia nhất định sẽ nghiêm khắc với ta. Vẫn là người đi đi, người đã hầu hạ lão gia nhiều năm, coi như bây giờ người đi khuyên phu nhân, lão gia có biết cũng không tính sổ trên đầu người."

A Quỳnh và Tú Hương giống nhau, đều cho là Hồ Ngọc Nhu sai. Nhưng Tú Hương mở miệng trước, A Quỳnh cảm thấy cho dù có chuyện gì nàng cũng không thể đi.

Trong nhà này tự nhiên lão gia lớn nhất, nhưng về hậu trách hẳn là phu nhân làm chủ, tiểu thư nhà nàng lớn nhất. Bất kể giữa lão gia và tiểu thư có ra sao, nhưng trước mặt hạ nhân thì phu nhân là người đứng đầu. Tú Hương vậy mà dám lên mặt với nàng như vậy tức nghĩa chưa hề đặt tiểu thư trong lòng. Hơn nữa, ngay cả khi không liên quan tiểu thư, chỉ có nàng và Tú Hương, Tú Hương cũng không có tư cách ra lệnh cho nàng. Nàng là đại nha hoàn của tiểu thư, là đại nha hoàn thiếp thân duy nhất!

Tú Hương bị A Quỳnh chọc tức, trừng mắt với nàng ta nói: "Người thấy ta có ý xấu hả? Ta chỉ vì phu nhân cả thôi!"

"Vì ta cái gì?" Lời này của Tú Hương có hơi lớn, đúng lúc Hồ Ngọc Nhu buông chén xuống, đi qua thăm hỏi.

Tú Hương giật mình, cuống quýt lắc đầu, "không, không ạ, nô tỳ với A Quỳnh nói chuyện phiếm thôi ạ."

Hồ Ngọc Nhu nhìn chằm chằm nàng ta, ra hiệu cho họ đến dọn bàn, cho A Quỳnh ánh mắt yên tâm, đi vào phòng trong.

Chu Thừa Vũ đang cầm cuốn sách Hồ Ngọc Nhu xem lỡ dở, nghiêng người dựa mép giường, xem câu được câu không.

Hôm nay chàng mặc áo choàng trắng vải bố ngày thường, hông không treo gì cả, nhàn rỗi tựa vào giường thoải mái nằm. Cặp chân thon dài, tao nhã, kết hợp với gương mặt đẹp trai chết người, cho dù biết anh ta đang mất hứng, Hồ Ngọc Nhu vẫn không kìm được tham lam nhìn mấy lần.

"Đại nhân." Thấy Chu Thừa Vũ cúi đầu xem sách có vẻ nghiêm túc, Hồ Ngọc Nhu lên tiếng nhắc nhở.

Chu Thừa Vũ dường như bây giờ mới phát hiện nàng vào, ngẫu nhiên đặt cuốn sách vào một trong bốn chân đế sen giường, vẫy tay ra hiệu, "Lại đây."

Hồ Ngọc Nhu tới gần.

Chu Thừa Vũ đưa tay kéo nàng, ra hiệu cho nàng ngồi bên cạnh, "Hôm nay, nhị đệ muội tới tìm nàng?"

Sao lại hỏi Tô thị rồi?

Hồ Ngọc Nhu không hiểu, nhưng Tô thị qua đây thì nhiều người thấy, thế nên cô gật đầu, "Dạ."

Chu Thừa Vũ hỏi: "Hai người nói chuyện gì?"

Hồ Ngọc Nhu ngu người, Chu Thừa Vũ vậy mà đi hỏi cô với Tô thị nói chuyện gì, anh ta là đại nam nhân đấy nhé, chẳng lẽ còn quồn đề ý quan hệ giữa chị em bạn dâu à?

Đây rõ ràng là không logic!

Trừ khi..... có ai đó nhiều chuyện trước mặt anh ta, chuyện cô và Tô thị đương nhiên chỉ hai người trong cuộc biết, không phải là Tô thị cáo trạng chứ?

Đầu óc Hồ Ngọc Nhu vận chuyển nhanh chóng, mình nói chuyện dường như đâu có quá trốn lẩn đâu, không biết Tô thị cáo trạng là cáo trạng cái gì. Nhớ lại mấy lời Tú Vân nói hôm ấy, kết hợp với tình hình hiện nay Chu gia, Tô thị xem như vào cửa sáu năm rồi, vừa vào cửa liền quản gia. Tục ngữ nói không có công lao thì có khổ lao, chưa kể chắc gì Tô thị đã không có công lao. Bởi vậy mới nói nhà này từ trên xuống dưới chắc chắn tình cảm với Tô thị không tầm thường, trong khi mình chỉ là người mới..... có vẻ như ngay cả ở trước mặt tướng công của mình, cô cũng không thể nói Tô Thị xấu tính được.

Còn Tô thị nói cái gì đấy, vừa vận bây giờ nói ra là đúng dịp, tiện thể giúp nàng thăm dò thái độ của Chu Thừa Vũ.

Hồ Ngọc Nhu hơi nhấc tay, mới biết từ lúc ngồi xuống tới giờ Chu Thừa Vũ còn chưa buông tay cô ra.

Nhưng mà lúc này cô không có tâm trạng mặt đỏ tim đập, Chu Thừa Vũ cũng không có vẻ bất mãn cho lắm. Anh ta có lẽ nghe người ta nói gì đó mới về đây, song dù là vậy, anh cũng đồng ý nghe mình kể chuyện ra sao mới tiếp tục nói, thái độ vậy là tốt lắm rồi. Nhưng có lẽ cô mang chút thành kiến, biết Tô thị đã ghét mình lại có ý xấu xa, cho nên biết Chu Thừa Vũ vì chuyện này mà tới hỏi cô, ít nhiều gì trong lòng cô cũng không được thoải mái.

cô bắt đầu kể, không che giấu, không cảm xúc.

"Nhị đệ muội vào cửa, nàng ta nói có vẻ nàng ta tới không khéo thì phải, tôi mới đáp nếu đại nhân ở đây thì đúng là không khéo thật."

"Nhị đệ muội mới tiếp lời, nàng ta chính vì chuyện này mới tới, nói không hiểu sao tôi chỉ mới vào cửa mà đại nhân đã không muốn đụng vào tôi.". Kể đến đây, Hồ Ngọc Nhu hơi ngập ngừng, mí mắt rũ xuống, hồi lâu mới tiếp tục, "Tôi chỉ có thể viện cớ, nói đại nhân thấy tôi còn nhỏ quá, định hai năm nữa rồi mới có con cũng được. Chắc lời này khiến nhị đệ muội mất hứng thì phải, nàng ta nói nếu tôi đã không thể hầu hạ ngài, vậy thì nên làm lễ chấy tóc cho tú Hương và Tú Vân càng sớm càng tốt. Nàng ta bảo tuổi ngài nay không còn nhỏ nữa, dưới gối không con kì cục quá."

Hồ Ngọc Nhu ngẩng đầu nhìn Chu Thừa Vũ, "Đại nhân, ngài cần ta làm lễ chấy tóc cho Tú Hương và Tú Hương không?"

Mặt Hồ Ngọc Nhu bình tĩnh, mặc dù hỏi câu mà lòng cô để ý nhất, nhưng vì thời điểm này trong lòng cô đang kiềm chế khó chịu, giọng điệu phát ra thờ ơ ơ. Như kiểu..... cô vốn không quan tâm Chu Thừa Vũ có nạp thiếp hay không.

Dáng vẻ nàng như vậy, Chu Thừa Vũ ngay lập tức nhớ tới lúc ăn cơm ban nãy, nàng rõ ràng là vui vẻ muốn chết còn cố ý chịu đựng.

Lông mày chau lại, chàng siết chặt tay Hồ Ngọc Nhu hơn, "Nàng nói thử xem?"

Tôi nói? Hồ Ngọc Nhu thử rút tay ra, rút mãi không ra, trả lời thần nhiên: "Tôi nghe theo đại nhân."

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho chàng Nam Phụ Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Anh ta cúi xuống, một tay nắm lấy eo cô

Nghe xong câu trả lời của Hồ Ngọc Nhu, mắt Chu Thừa Vũ lập tức tối sầm.

Nghe theo chàng sao?

Chàng hỏi nhỏ: "Đều nghe ta sao?"

Giọng chàng trầm thấp, cách rất gần, giọng chàng kèm theo ba phần mập mờ bảy phần ngạc nhiên, nhưng nội dung là nhắc lại lời nhạt nhẽo của Hồ Ngọc Nhu. Thấy chàng thế này, lòng Hồ Ngọc Nhu không khỏi chua chát, dứt khoát gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Chu Thừa Vũ đột ngột dùng sức siết tay Hồ Ngọc Nhu, một tay kéo nàng kề cận bên mình, tay kia vươn lên nắm cằm Hồ Ngọc Nhu, buộc Hồ Ngọc Nhu ngửa mặt lên nhìn mình. Bất giác ánh mắt vừa kinh ngạc vừa mất mát chưa sót chưa kịp giấu, chàng nhấn mạnh lần nữa, "Thực sự đều nghe theo ta? Cái gì cũng nghe theo ta?"

Đây là sự khác nhau giữa đàn ông cổ và hiện đại!

không có người chống lưng, cũng không có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, Hồ Ngọc Nhu không biết Chu Thừa Vũ đã quyết định quí quý gì, mà cô có tư cách gì bác bỏ. Chỉ vì thái độ gần kề như thức ép này của Chu Thừa Vũ, khiến Hồ Ngọc Nhu khó tránh không vui.

"Đứng, đứng, đứng, đều nghe hết, cái gì cũng nghe chàng!" cô nổi đóa đáp.

Má phồng lên, gò má đỏ ửng, thậm chí đôi mắt không che giấu được vẻ tức giận. Thấy bộ dạng ăn tươi nuốt sống đó của nàng, lòng Chu Thừa Vũ vô thức nhẹ nhõm hẳn, đôi mắt nhìn Hồ Ngọc Nhu cũng hiện lên tia ấm áp.

Tầm mắt Chu Thừa Vũ dừng lại trên bờ môi nõn nà của Hồ Ngọc Nhu một lúc, rồi thả tay và buông cảm nàng ra.

Hồ Ngọc Nhu đang cố gắng xích xa ra, lại phát hiện gã đàn ông kia buông tay và cảm cô ra, vậy mà còn không cho cô tự do. anh ta cúi xuống, một tay nắm lấy eo cô, nhẹ nhàng nhắc lên, cứ thế ôm cô vào trong lòng. Dưới mông cô là đùi tên này, trước mắt là lồng ngực *** (trong bản raw vẫn là dấu này)* anh ta, lần đầu được người ta ôm kiểu này, Hồ Ngọc Nhu tức khắc xấu hổ không biết phải làm gì.

"Chàng..." cô ngước lên, lập tức bị chặn môi trước khi cô bày ra ánh mắt chém người.

Bàn tay của gã đàn ông vừa rồi nâng cảm cô đã đổi chỗ. hiện tại, bàn tay ấy đang nâng gáy cô, ép về phía trước, còn gã thì cúi đầu xông lên.

Khi đôi môi của hai người khẽ chạm vào nhau, cả hai đều cảm thấy đôi môi của đối phương quá mềm mại, kỹ thuật hôn còn chút trúc trắc. Hồ Ngọc Nhu không hiểu chẳng phải hai người đang bàn có chải tóc cho Tú Hương và Tú Vân kia mà? nói kiểu gì mà chính sự còn chưa giải quyết xong, hai người đã hôn nhau?

Cho dù đây là nụ hôn đầu của Hồ Ngọc Nhu, nhưng bởi vì kỹ thuật của đối phương không tới nơi tới chốn, nên cô không chừa chút mặt mũi nào, phân tâm rồi.

Lần đầu trong đời Chu Thừa Vũ thân mật với một cô nương như thế, lần đầu tiên ôm một cô nương vào ngực và hôn lên môi nàng. Mà cô nương này lại là vợ chàng cưới hồi đang hoàng, mấy câu vừa rồi nói đang dở, câu nào chàng cũng nghe được. Mặc dù đều là nói lấy, nhưng đồng thời cũng như nhắc nhở chàng, đây là vợ mình, nếu mình có nhu cầu đương nhiên có quyền đòi hỏi.

Chỉ là...

Phát giác được người trong lòng dù không kháng cự, nhưng rõ ràng cũng không hợp tác, nàng dường như... bị phân tâm?

Trong lòng Chu Thừa Vũ sinh ra bất mãn, vốn dĩ chỉ muốn nhẹ nhàng hôn phớt qua rồi thôi nhưng thoát cái thay đổi hương vị, Chu Thừa Vũ cứ như cây vạn tuế cuối cùng cũng nở hoa, bàn tay lớn siết chặt eo Hồ Ngọc Nhu, lưỡi chàng xông thẳng vào khoang miệng Hồ Ngọc Nhu, treu ghẹo lưỡi đỉnh hương của nàng, nụ hôn kéo dài tới khi Hồ Ngọc Nhu thở hổn hển mất phương hướng, chàng rút cuộc mới chịu buông tha.

Thời khắc tách ra, hai người đều ngã xuống giường.

Hồ Ngọc Nhu nằm dưới người Chu Thừa Vũ, quần áo sau cuộc dây dưa có chút lộn xộn, ngược lại quần áo Chu Thừa Vũ còn chỉnh tề, có điều trên mặt hơi ửng đỏ. Khoảnh khắc đối mặt cả hai đều có chút bối rối, có vẻ như không ai hiểu rõ ràng đang ngồi nói chuyện, thế mà lại thành hoàn cảnh đáng xấu hổ như vậy.

Hồ Ngọc Nhu phản ứng trước, ngay lập tức kéo tay trái của Chu Thừa Vũ, theo đà lăn mình sang một bên giường. Chưa đợi ngồi dậy đang hoàng, cô vội dùng cả tay chân bỏ trốn xuống giường. "Tôi, tôi, tôi đi rửa mặt cái đã."

Chu Thừa Vũ bình tĩnh lại sau phút chốc xấu hổ mất tự nhiên, trông Hồ Ngọc Nhu như con mèo nhỏ bị đùa giỡn tới xù lông, dứt khoát bắt lấy nàng, kéo nàng lại ngồi xuống.

"Chúng ta nói chuyện từ từ đi," Chàng nói.

Lúc này Hồ Ngọc Nhu thật sự chỉ muốn trốn, thốt lên: "Chẳng phải tôi đã nói hết rồi sao, đều nghe theo chàng hết!"

Tới lúc này mà còn nói lời này. Chu Thừa Vũ nhìn nàng còn muốn trốn, không khách sáo nữa, chàng vẫn còn chút dư vị ban nãy nên mới ôm áp nàng cho có cảm giác. Giờ thấy nàng không nghe lời, đương nhiên chàng phải phạt nàng rồi. Bắt nàng lại, nhốt vào trong lòng, một tay cố định eo tay còn lại cầm lấy tay nàng.

"Được rồi, đừng chạy nữa." Chàng lên tiếng, như thể dỗ dành tiểu cô nương. "không thể chuyện gì cũng nghe ta hết, vợ chồng với nhau phải có bàn phải có bạc, chúng ta phải nói chuyện từ từ."

nói thì nói, có thể đừng nói bằng tư thế này được hay không?

Kì quá đi.

không thấy ngọt ngào mà chỉ thấy xấu hổ.

Chỉ là Chu Thừa Vũ nào nghe được tiếng lòng của cô, coi như nghe được, chàng cũng cảm thấy có mấy chuyện có thể bàn bạc, còn chuyện này thì nghe lời chàng tốt hơn. Thấy Hồ Ngọc Nhu còn nhúc nhích muốn đi, thay vào đó chàng càng ôm chặt hơn. "Ngoan ngoan, đừng cử động."

Đừng cử động...

Toàn thân Hồ Ngọc Nhu căng cứng, biết đâu lời này của Chu Thừa Vũ không hề mang chút ám chỉ nào, nhưng Hồ Ngọc Nhu mang tư tưởng không lành mạnh suy nghĩ. Có nhiều tiểu thuyết viết là, thời điểm người phụ nữ mà ngồi trong lòng người đàn ông, chỉ cần có lời nói và hành động không thành thật, sau đó, thì người đàn ông lập tức sẽ ...

cô đột nhiên không dám cử động nữa.

Chu Thừa Vũ hài lòng nở nụ cười, nói: "Nàng nói nghe lời ta, nhưng biểu hiện lại không khớp với lời suy nghĩ của nàng. Tức khi nghe ta, nàng nói suy nghĩ của nàng thử xem?"

Hồ Ngọc Nhu nơi nào còn tâm trí trả lời anh ta, trần ngập trong đầu óc cô bây giờ là, tuyệt đối đừng như tiểu thuyết viết, một lát nữa mà Chu Thừa Vũ không khống chế được Chu nho nhỏ, thì cô làm sao bây giờ? cô không dám cử động, cơ thể cô cứng đờ, nên cô chỉ có thể dồn tâm trí mình vào dưới móng, nhưng đó giờ cô chưa có kinh nghiệm, căn bản không cảm nhận được gì cả.

Chu Thừa Vũ cúi đầu nghi ngờ, lại thấy Hồ Ngọc Nhu tiếp tục phân tâm. Chàng thở dài, nếu ban nãy là vì kỹ thuật chàng chưa tinh nên phân tâm còn có lý, vậy thì bây giờ phân tâm vì cái gì nữa hả?

Chàng đành phải nâng cằm Hồ Ngọc Nhu lên, để nàng nhìn mình.

"Nàng hi vọng ta nạp thiếp sao?" Chàng hỏi.

Mạch tư duy của Hồ Ngọc Nhu vẫn chưa quay lại, chỉ theo bản năng mà lắc đầu.

Chu Thừa Vũ nói: "Đó chính là không hy vọng, vậy nếu ta nạp thiếp, nàng có nghe ta không?"

Lúc này Hồ Ngọc Nhu đã tỉnh táo, cô nghĩ nghiêm túc, nói: "Nếu tôi không đồng ý, chàng sẽ không nạp sao? Nhị đệ muội nói, Tú Vân và Tú Hương là người nương cho chàng, mà tiểu Chiêu bên nhị đệ là do Thanh di nương sinh. Bên nhị đệ đã nạp thiếp, nếu tôi bên này không đồng ý. Có ích gì sao?"

Nghe Hồ Ngọc Nhu nói vậy, trái lại lòng chàng thoải mái vô cùng. May thay, cái nàng lo lắng là có tác dụng hay không, chứ không phải là không đồng ý thì bị người đời chỉ trích. Điều này thực sự chứng minh, nàng thích mình. Lúc chàng quyết định lưu nàng lại thì chàng cũng hiểu rõ mọi chuyện, nếu giờ muốn đổi ý thì khó tránh đã muộn. Nếu nàng đã làm thê tử mình, cũng thích mình thì từ nay về sau chàng không để cho bất cứ gã nam nhân nào lọt vào nàng.

Chu Thừa Vũ ta đây, muốn trái tim một nữ nhân chỉ toàn tâm toàn ý ở trên người mình, không có khó khăn nào mà không làm được.

"Tuy lần trước ở nhà nàng ta có nói: nam tử Chu gia bốn mươi tuổi còn chưa có con mới được nạp thiếp, không phải là hoàn toàn là thật, chỉ là Chu gia nhà chúng ta quả thật không có thói quen nạp thiếp. Đại phòng ở kinh thành và nhị đường ca, bên người chỉ có duy nhất một thê tử, đến nhà chúng ta..... là nhà chúng ta có lỗi với nhị đệ muội." Chàng thở dài, "Nhị đệ muội vào cửa ba năm vẫn không có, mà khi ấy nhị đệ bị thương từ biên quan đưa về, trên bụng có vết sẹo dài bằng cánh tay. Đại phu ai cũng nói đệ ấy may mắn có mạng lớn, nếu không chết lâu rồi. Nó toàn tâm toàn ý đi con đường võ tướng, cho dù khi ấy nương khóc lóc cầu xin nó ở lại nó cũng không muốn ở, cho nên nhị đệ muội mới đề nghị nó nạp thiếp, tốt xấu gì còn có hậu lưu lại, nương mới đưa Tú Thanh sang."

Hóa ra là vậy, mặc dù Tô thị rất đáng ghét, song cũng thật đáng thương.

E là Chu lão phu nhân vốn có ý như vậy, nên Tô thị mới không thể không chủ động đề cập.

"Vậy còn chàng?" Chu Thừa Vũ chủ động kể về chuyện xưa Chu gia thế này, tự nhiên mang cho nàng cảm giác gần gũi hơn đôi phần. Cũng có thể do anh ta ôm chặt quá đi, nên cô mới mạnh dạn đưa ra thắc mắc.

Chu Thừa Vũ trả lời: "Ta thì đó giờ chưa hề cưới nương tử, thế nên nương thu xếp cho hai người đó qua. Thế nhưng trước đó ta đã không nạp hai nàng ta, đương nhiên sau này cũng không. Hiện tại Tú Hương và Tú Vân cũng mười bảy rồi. Nếu nàng làm phu nhân đại phòng thì cũng nên coi mà thu xếp hôn sự cho hai người đó đi. Gả càng sớm càng tốt, chớ kéo tuổi quá lớn."

Hử?

cô, cô không có đôi mắt tinh tường nhìn thấu sự tốt xấu như người đàn ông này.

Và lại muốn cô đi đâu coi, coi hạ nhân Chu gia, hay coi ai đây?

Thấy bộ dạng ngờ ngác của Hồ Ngọc Nhu, Chu Thừa Vũ đưa tay vuốt ve sợi tóc bay của nàng, "Đừng lo lắng, ta biết bản lĩnh quân gia của nàng e là kẻ mẫu không có truyền cho nàng, nương ta cũng không thành thạo, nàng đi theo nhị đệ muội học cho tốt chút, từ từ mà học. Nàng ta lớn hơn nàng mấy tuổi lại quân gia nhiều năm, mặc dù nàng gọi nàng ta tiếng nhị đệ muội, nhưng cũng cần có mấy phần kính trọng, biết chưa?"

Chàng tự giác dạy nàng đi từng bước, chỉ dẫn tận tình, có điều không hề biết được Hồ Ngọc Nhu như ăn phải hoàng liên(2, lòng đắng muốn chết.

(2 Hoàng liên - *Coptis chinensis* Franch., thuộc họ Hoàng liên - *Ranunculaceae*. Uống rất đắng.

Chu lão phu nhân không giỏi quản gia, cô phải học hỏi Tô thị hả?

Chắc Tô thị không dạy cô méo mó chứ?

Nhưng..... Mặc dù cô ở hiện đại đã hai mươi bốn, nhưng làm sao để làm tốt một phu nhân quan lại, rồi quản gia thế nào, cô thực sự không hiểu!

Còn Tô thị, cô thực sự không muốn tiếp xúc tí nào.

Chu Thừa Vũ bị ngộ à, anh ta không hề nhận ra Tô thị không phải tuýp người tốt hay sao?

không không, chắc là Tô thị chỉ xấu xa với mình cô?

Còn những người khác ở Chu gia thì không hề?

Nếu cô ta có ý đồ xấu với người nhà họ Chu, nhiều năm như vậy, không có lý nào mà Chu Thừa Vũ không phát hiện ra.

Nhưng tại sao cô ta chỉ xấu xa với mình cô cơ chứ, cô đã đắc tội với cô ta chỗ nào hả?

Hồ Ngọc Nhu không muốn mình rơi vào tình cảnh đường cùng không cách nào giải thích, nói thẳng với Chu Thừa Vũ: "Tôi biết nàng ta rất tốt, nhưng tính cách tôi và nàng ta không hợp, nàng ta có vẻ không thích tôi..... dường như tôi nói chuyện kiểu gì nàng ta cũng bị tức cả?" Chu Thừa Vũ vốn nghe cáo trạng mới qua, nói không chừng Tô thị cũng đang tức, "Đại nhân à, tôi có thể đòi người học hay không? "

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Đại nhân, chàng thật tốt!

Đồng người đi theo học hỏi?

Trong lúc nhất thời, Chu Thừa Vũ đứng là không nghĩ ra ai khác thích hợp hơn Tô thị.

Cha của Tô thị là chính tứ phẩm Lại Bộ Thị Lang, từ khi còn nhỏ, cô ta đã được nhận sự bồi dưỡng của đại tiểu thư chính thống. Kỳ thực nếu ban đầu không phải Tô thị coi trọng nhị đệ, bất luận về gia thế hay năng lực thì nhị đệ đều không cưới nổi tiểu thư con dòng chính quan chính tứ phẩm như Tô thị.

Tô thị vào cửa hơn sáu năm, chuyện gì cũng tốt cả. Bất kể là khách tới thăm, hay hoa hồng nhập cỗ phần chia chác, hay bố trí người làm ở diên trang, còn những quy củ dành cho hạ nhân trong nhà.....mỗi một việc cô ấy đều quản rất tốt.

Những năm đó chàng chẳng màng tới, còn mẹ thì mù mờ luống cuống tay chân quần lung tung. Sau này Tô thị vào cửa, có thể nói chàng là người đầu tiên thờ phào nhẹ nhõm hơn cả mẹ. Nếu lúc đó không phải nhị đệ cưới Tô thị nhanh thì e là chàng nhìn không được cưới vợ gấp quá.

May mà có Tô thị vào cửa, chàng mới có thể chờ mãi tới bây giờ.

Thế nhưng thái độ thế tử mình...

Chu Thừa Vũ vô thức vỗ nhẹ lưng Hồ Ngọc Nhu, cân nhắc chốc lát, hỏi: "Nàng thật không thích nhị đệ muội?"

Rất không thích nhé.

Chỉ là Hồ Ngọc Nhu không nói thẳng thừng ra, thấy Chu Thừa Vũ như người anh em tốt giải đáp băn khoăn với cô, cô thử mạo hiểm không thêm che giấu, nhếch miệng nói: "Chỉ là tính tình không hợp thôi".

Trong lòng Chu Thừa Vũ hơi nghi ngờ, mặc dù, chàng chỉ tiếp xúc với Hồ Ngọc Nhu vài ngày, nhưng cũng xem như hiểu Hồ Ngọc Nhu, huống hồ trước đó còn sai người đi nghe ngóng tin tức về nàng. Nàng không phải dạng yếu đuối, cũng không tùy hứng, không chủ động gây chuyện, thậm chí gặp chuyện đều im lặng chịu đựng cả, lúc ở nhà mẹ đẻ ăn không ít thiệt thòi của Hồ tam tiểu thư cho.

Thế mà giờ đây..... có thể khiến nàng chủ động mở miệng nói câu không muốn học voi Tô thị, chuyện này đủ để cho thấy, nàng không thể chịu nổi nữa.

Nhưng nhị đệ muội làm người xưa này luôn luôn khiêm tốn, mọi thứ đều chu đáo, mặt nào cũng hài lòng, thế thì sao lại cứ có chuyện không hòa hợp với vợ mình?

Chắc là, có chuyện gì đó hiểu lầm.

Chàng nhanh chóng nhớ lại cuộc trò chuyện vừa nãy với Hồ Ngọc Nhu qua một lượt, nhớ tới chuyện nạp thiếp Hồ Ngọc Nhu mới đề cập, đoán là rất có khả năng lời này của Tô thị chọc thê tử mới cưới của chàng mất hứng rồi. Có điều nếu chỉ là chuyện này, Hồ Ngọc Nhu không nên đề bụng quá, còn Tô thị cũng không nên vì thế mà sắp xếp Không ma ma đi tìm chàng..... Bây giờ nghĩ lại, cảm giác thế nào cũng giống như Không ma ma có ý cáo trạng vậy?

Có lẽ chàng suy nghĩ nhiều rồi.

Song nhị đệ muội quả thật làm hơi quá, chàng và Hồ Ngọc Nhu còn đang tân hôn, vậy mà canh ngay lúc này nói chuyện nạp thiếp, mà còn do chính đệ muội nhắc tới, có phần không hợp lẽ.

Đây có lẽ là do mẹ tâm sự vớ vẩn cùng nhị đệ muội rồi.

Có vẻ như chàng cần nói chuyện với mẹ mới được.

"Nếu vậy, chờ qua đoạn thời gian này, ta cho mời Huyện thừa phu nhân Phuong thị đến trò chuyện với nàng." Chàng là một đại nam nhân, can thiệp vào chuyện hậu trạch không được, tìm Phuong thị đến dạy cho Hồ Ngọc Nhu, mình ở bên chỉ điểm cho nàng một hai chỗ là đủ rồi.

Mặc dù Hồ Ngọc Nhu không biết Phuong thị là ai, có điều chỉ cần không phải là Tô thị là mừng rồi.

cô ngay lập tức mỉm cười, gật đầu, "Được!" Lại nhớ tới còn có Quán ma ma dưỡng thương ở nhà sau, "Tôi còn có Quán ma ma nữa, là người mới vừa vào phủ hôm qua ý, bà là người mẹ để lại cho tôi. Năm xưa bà là đại nha hoàn bên cạnh mẹ, lúc mẹ tôi còn quản gia, bà là người bên cạnh giúp đỡ. Tuy rằng..... tuy rằng nhà tôi là thương gia, nhưng cũng phải quản mấy chuyện trong nhà thôi, có lẽ tương tự mà, phải không? Còn có phu nhân Huyện thừa ở đó, có hai người chỉ bảo, tôi nghĩ hẳn là tôi học không tệ đâu."

Chu Thừa Vũ bật cười, chàng thật không ngờ, vợ mình đối với Tô thị như lâm phải đại địch vậy.

Chàng không muốn nàng gặp nhiều áp lực, "Nàng đừng lo lắng, mặc dù đại phòng và nhị phòng sớm muộn gì cũng tách ra, nhưng không phải bây giờ. Nhị đệ bên kia dù xuôi buồm thuận gió, e là cũng phải mất hai ba năm mới có thể mang nhị đệ muội về kinh thành được. nói cách khác, nàng còn có hai ba năm để học, hưởng hồ còn có ta bên cạnh giúp nàng kia mà. "

Ngữ khí Chu Thừa Vũ dịu dàng, lời nói ra càng khiến lòng người ta ấm hơn.

Hồ Ngọc Nhu vốn bị chàng ôm ấp vào trong ngực, lần này nàng cảm động trong lòng, kim lòng khôngđậu ngồi yên ắng lại, ôm chặt lấy hông Chu Thừa Vũ. Vui mặt lòng ngực chàng, nỉ non: "Đại nhân, chàng thật tốt!"

Khi cô đơngôn tình, cô thích điểm gì ở Chu Thừa Vũ?

cô thích tác giả miêu tả chàng đẹp, thích chàng thiện lương, thích chàng quân tử, thích cách chàng đối xử lễ độ với phái nữ, thích chàng xuất thân không tốt nhưng không ngừng phấn đấu, thích chàng rồi thương tiếc chàng, sau đó phát hiện ra cha mình là dạng người đó, đại nghĩa diệt thân.

Có điều cô không hài lòng sách này ở chỗ kết thúc chút nào, gần như ai cũng HE cả, vậy mà không có chỗ nào nhắc tới chàng cả.

Bây giờ xem lại, xuyên qua phen này, được gả cho chàng, không xấu tí nào.

Chàng đường như... còn tốt hơn trong ngôn tình nữa. không, là tốt hơn trong ngôn tình, rất rất rất nhiều!

Đêm nay Chu Thừa Vũ không đi.

Hồ Ngọc Nhu tắm trước rồi về phòng, lau khô tóc chải kỹ, lại kiểm tra áo lót chắc chắn không có vấn đề, lúc này mới thành thành thật thật nằm bên ngoài. Chờ bên tai truyền đến tiếng bước chân trầm ổn mạnh mẽ, cô mới vội nhắm chặt mắt giả vờ ngủ, nghĩ đến chuyện tí nữa có thể phát sinh, cô không thể không căng thẳng.

Chu Thừa Vũcũng gội đầu, lau khô tóc bằng khăn sạch ở tịnh phòng xong mới ra.

Mới bước vào cửa, chàng đã thấy Hồ Ngọc Nhu ngủ thiếp đi.

Chàng hơi ngáp ngừng, củng cố tư tưởng trước đó của mình.

đã là vợ chàng rồi, thế thì chàng nghĩ nhiều là không cần thiết. Còn không bằng nghĩ cách để tìm nàng chỉ ở trên người chàng, cả đời này nhìn một mình chàng là được.

Sải bước tới cạnh giường, đầu tiên là đưa tay sờ vào tóc Hồ Ngọc Nhu, thấy thực sự khô rồi, chàng mớikhom lưng bế Hồ Ngọc Nhu lên.

Đột nhiên bị bế lên, Hồ Ngọc Nhu hét hồn nắm lấy ống tay áo Chu Thừa Vũ.

anh ta định làm gì vậy hả?

Chẳng lẽ không muốn ở trên giường à?

Nghe bảo lần đầu rất đau đớn, không ở trên giường mà ở chỗ khác, cơ thể này có thể chịu nổi sao?

Chu Thừa Vũ nhìn mí mắt nàng run run rẩy rẩy mấy cái, buồn cười lắc đầu

Vẫn còn là tiểu cô nương cơ.

Đặt nàng vào phía trong giường, chàng nào còn tâm tư đọc sách, thổi tắt nến rồi lên giường. Ngày lành tháng tốt cảnh đẹp thế này, đọc sách làm chi ôm vợ ngủ ngon tốt hơn không.

Hồ Ngọc Nhu mừng là nến đã tắt rồi, cô bị Chu Thừa Vũ ôm vào lòng, dính vào lồng ngực nóng bỏng vô cùng. Nếu không, hình ảnh cô đỏ mặt do suy nghĩ đen tối bị Chu Thừa Vũ nhìn sạch sành sanh rồi. Mà giờ đây dường như chả có chỗ nào tốt hơn, lồng ngực này khiến mặt cô như bị phỏng, mà bờ eo nhónhắn của cô còn có bàn tay lớn khê khằng sờ mó, vậy mà - cô cảm giác như có dòng điện chạy qua người.

Đối với chuyện chưa biết này Hồ Ngọc Nhu vừa tò mò vừa sợ hãi, cô nắm chặt cổ áo Chu Thừa Vũ, thỉnh thoảng người thoáng run rẩy qua.

cô không biết người khác thế nào, còn mình thì cực kì dễ ý lần đầu tiên của con gái. Nhất định phải là người mình thích và thích mình, sẵn sàng cùng cô đi đến cuối đời mới được. cô biết bản thân mình rất thích Chu Thừa Vũ, nhưng tình cảm này còn chưa tới ngưỡng tình yêu. Nhưng đâu sao cô đã là vợ của chàng, cô cũng nguyện ý giao bản thân mình cho chàng.

Thực ra sâu trong lòng cô hiểu được, Chu Thừa Vũ sợ rằng còn chưa thích cô.

Dù chàng đối xử với cô tốt, dù chàng vừa mở tâm tư tâm sự với cô, dịu dàng là thế, kiên nhẫn là thế, nhiều lắm chỉ là chút hảo cảm nhỏ nhoi, bởi vì mình là thê tử của chàng ta mới thế thôi.

Nghĩ thế, phần cam tâm tình nguyện của Hồ Ngọc Nhu pha lẫn chút xú khó chịu.

Ngay cả một chút xú thì Chu Thừa Vũ vẫn cảm nhận được, người trong vòng tay chàng chắc chắn biết được đêm nay chàng muốn gì, cho nên người nàng đều cứng ngắc, đôi lúc còn run rẩy sợ hãi. Dù cho chàng vỗ về lưng an ủi, vẫn chẳng có tác dụng gì cả.

Có vẻ như lòng nàng còn chưa hoàn toàn mở cửa cho chàng vào.

Lòng còn nhớ thương biểu ca của nàng sao?

Có lẽ không, nhưng chính nàng không tha lòng, không chuẩn bị sẵn sàng.

Là trưởng phu, Chu Thừa Vũ tự nhiên xấu hổ hỏi Hồ Ngọc Nhu có phải nàng chưa quên biểu ca phải không, hay chưa đủ thích chàng, hay vẫn chưa sẵn sàng. Chàng chỉ có thể tin theo cảm nhận của mình, nếu Hồ Ngọc Nhu đã thế thì chàng chờ nàng vậy.

Dù sao thì, quan hệ giữa chàng và nàng trong đêm nay đã coi là một bước tiến lớn, nếu thêm bước nữa dường như là nhanh quá.

Chu Thừa Vũ nhắm mắt lại, bàn tay đặt trên eo Hồ Ngọc Nhu ngừng vỗ, nhưng thủy chung không rời đi. Nhận thấy tiếng hít thở chàng ta đều đặn dần, Hồ Ngọc Nhu hơi ngạc nhiên, song nhanh chóng mừng rỡ, cơ thể mềm xuống, với tay ôm eo Chu Thừa Vũ.

cô và Chu Thừa Vũ chỉ mới mở mang tâm tình, bây giờ là thời gian tốt để tâm sự có tiếng nói chung, vẫn là nói chuyện yêu đương trước đi, sau đó làm..... thì làm!

Hồ Ngọc Nhu vào giấc rất nhanh.

Lần đầu tiên trong đời bị một người phụ nữ ôm, Chu Thừa Vũ sao có thể ngủ được?

Chàng chỉ giả vờ thôi, không ngờ Hồ Ngọc Nhu ôm chàng ngủ nhanh tới vậy. Chu thừa vũ đêm chịu hết nổi muốn đi tắm nước lạnh, cũng bị nàng ta ôm chặt không có cơ hội đi. Thế là đêm nay, chàng đành niệm thanh tâm chú tới khuya.

Sáng thức giấc, Chu Thừa Vũ không còn ở đây nữa.

Tú Hương xin nghỉ cho Tú Vân, cùng với A Quỳnh hầu hạ Hồ Ngọc Nhu rửa mặt buổi sáng.

A Quỳnh giúp Hồ Ngọc Nhu chải tóc, liếc Tú Hương, nói : "Tiểu thư, hôm nay, lúc đại nhân đi còn dặn dò bọn nô tỳ, nói tiểu thư còn đang ngủ, bọn nô tỳ không được làm phiền người nha."

Hồ Ngọc Nhu cười cười, trong lòng toát ra ba phần ngọt ngào.

"Chải lẹ đi, chúng ta còn phải qua bên nương nữa." Sáng sớm người kia đã đi, Hồ Ngọc Nhu muốn nhanh chóng gặp chàng.

A Quỳnh dứt khoát lẹ làng, lại quay sang lờm Tú Hương.

Lòng Tú Hương lửa giận hừng hực, nhưng không dám phát tác. Thực ra, thấy bộ dáng tiểu nhân đắc chí của A Quỳnh, nàng hận không thể gào lên với Hồ Ngọc Như: Đắc ý gì chứ, coi như lão gia không nổi giận thì sao, coi như lão gia ở lại phòng thì sao, lão gia cũng đâu thèm chạm vào người!

Thực sự không hiểu đắc ý gì cái gì!

Hôm nay người bị chọc điên không chỉ có Tú Hương, lúc ăn sáng ở chỗ Chu lão phu nhân, Tô thị ngồi đối diện Hồ Ngọc Như, thấy Chu Thừa Vũ gấp mấy món cho Hồ Ngọc Như, giận tới nổi mặt mày xanh mét.

Sao có thể như vậy, chẳng phải Không ma ma đã nói chuyện với đại bá rồi sao?

Sao đại bá không những không nổi giận mà còn tốt với Hồ Ngọc Như như vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Đây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Không tiếp xúc thì không biết, tới lúc tiếp xúc mới biết chàng ta thế mà là cao thủ tán gái cơ đấy!

Tô thị hận chết đi được nên không kiểm soát ánh mắt của mình. Ngồi đối diện với đôi mắt chiếu tướng đâm vào, ngay cả khi Chu Thừa Vũ luôn tôn trọng nàng ta, lúc này, trong lòng cũng có mấy phần không thích.

Chàng gấp hai cái bánh bao tàu hũ ky cuối cùng, một cái cho cháu gái, một cái còn lại cho Hồ Ngọc Như. Sau đó ngẩng đầu nghênh đón tầm mắt chưa kịp thu hồi của Tô thị, lên tiếng: "Nhị đệ muội đang nhìn gì thế?"

Có vẻ như kiêng dè có những người khác ở đây nên giọng điệu Chu Thừa Vũ không nặng nề cho lắm, nhưng đôi mắt nhìn qua là đôi mắt sâu không thấy đáy, như thể nhìn thấu hết mọi thứ.

Trong lòng Tô thị gần như lập tức hoảng sợ, thấy Hồ Ngọc Như đang gặm bánh bao cũng ngược qua, nàng vội miễn cưỡng cười gượng: "Mừng ấy mà, thấy đại ca chăm sóc đại tẩu như vậy, ta mừng giùm nương, mừng giùm Chu gia. Mặc dù nhà mình đón đại tẩu do âm kém dương sai (trời xui đất khiến), nhưng có vẻ như hiện tại cưới đúng người rồi. Đại tẩu với đại ca quả nhiên là đôi bích nhân mà."

Lời nói dối nói miết cũng tin là thật, tới Tô thị còn tin mình thực sự nghĩ vậy, khi nàng nói tới câu cuối, thấy gương mặt của Chu Thừa Vũ, nụ cười dần chân thành.

Chu Thừa Vũ nghiêng đầu ngó Hồ Ngọc Như phồng má gặm bánh bao, gật đầu như thường lệ. "Nhị đệ nói đúng lắm."

hắn ta vậy mà thừa nhận!

Tô thị không dám tin, nụ cười trên mặt nhắt thời trở nên cứng đờ.

Hồ Ngọc Như lạnh nhạt liếc qua, cúi đầu không nói một lời. Chu Thừa Vũ đã nói Tô thị đáng thương, miễn là cô nói sai một lời tức là cô là người xấu, ngày thường nhường nhịn cô ta không phải không được.

Gia hòa vạn sự hưng(29), cô phải chồng hát vợ theo mới được.

(29) *Gia hòa vạn sự hưng: tạm hiểu là gia đình hòa thuận thì thế nào cũng hưng thịnh*

Nhưng... Nếu Tô thị nổi lên ý đồ xấu xa nào, dù cho trước kia Tô thị làm ăn có được một danh tiếng tốt cỡ nào, cô cũng phải lột da Tô thị mới được.

Có điều, chuyện này ngày tháng còn dài mà.

Con trai trưởng và con dâu trưởng có tình cảm tốt, Chu lão phu nhân tự nhiên là người vui vẻ, nhưng chỉ có tình cảm tốt đẹp mà không viên phòng, thì đồng nghĩa với việc vẫn chưa có cháu bồng, thế nên niềm vui của Chu lão phu nhân vẫn chưa tận hưởng.

Bà không dám ép buộc con trai trưởng, nên không tiện phát biểu gì cả. Trái lại bà nhìn ra nụ cười gượng gạo của Tô thị, ngay lập tức bà nhớ tới đứa con trai nhỏ. Hỏi Tô thị: "A Tĩnh, có phải Thừa Duệ sắp về rồi không?"

Tô thị hoàn hồn, trả lời lễ phép: "Phu quân có gửi thư về báo qua lễ trung thu sẽ trở lại, bây giờ tới Trung thu thời gian còn hơn hai mươi ngày, có lẽ chàng đã lên đường rồi."

Chu lão phu nhân mỉm cười: "Xem ra là sắp rồi, A Quỳnh à, con cũng đừng ghen tị với đại ca đại tẩu con, Thừa Duệ trở lại lần này, có lẽ có thể ở lại nhà lâu hơn ít ngày."

Nhớ tới Chu Thừa Duệ, gương mặt Tô thị đỏ bừng, chợt xấu hổ cúi đầu. đang cúi đầu xuống nàng ta liền thấy Tiểu Chiêu mặt hếch lên ăn tầu hũ ky vui vẻ, mặt đang đỏ hây hây cũng nhạt dần, đổi màu qua lại mấy bận mắt tự nhiên.

Chỉ là nàng ta cúi đầu xuống nên chẳng ai phát giác được thôi.

Sau bữa, Chu Thừa Vũ không vội vàng đi khỏi, mà cùng về tiểu viện đại phòng với Hồ Ngọc Nhu, trên đường đi dặn dò Hồ Ngọc Nhu: "Nếu trưa nay không có chuyện quan trọng, ta sẽ về ăn cơm."

Hai người sánh vai đi về, bỏ lại A Quỳnh và Tú Hương xa đằng sau, thế nên dấu Chu Thừa Vũ không có tiếp xúc gần gũi với Hồ Ngọc Nhu, nhưng giây phút nghiêng đầu sang trò chuyện, giọng điệu rất mềm mỏng và ôn nhu.

Cả hai như thế này, thực sự rất giống như cặp đôi đang yêu vậy.

Hơi giống hồi đi học, cảm giác như sáng sớm cùng nhau tới trường. Ồ, mới cùng nhau ăn sáng, còn giờ cùng nhau tới lớp! Chẳng qua là lớp khác nhau, tới đằng trước là phải tách ra rồi.

Hồ Ngọc Nhu cười ngọt ngào, nói: "Được!"

một nụ cười, mê hoặc chứng sinh.

Mất Chu Thừa Vũ sáng lên, tức thời đầu quay đi, vừa vặn đã tới cửa viện đại phòng, chàng nhân tiện nói, "Ta đi trước đây."

Hồ Ngọc Nhu mất tiền chàng ta đi, cho đến khi bóng khuất sau cánh cửa nhìn không thấy nữa, cô mới quay người đi về.

Hôm nay, Tú Vân xin nghỉ ngơi, nóng lòng muốn sáng sớm đi thỉnh an, Hồ Ngọc Nhu cũng không hỏi han, còn lúc này thì nói với Tú Hương: "Tú vân bị bệnh gì, có nặng lắm không, đã mời đại phu chưa?"

Chu Thừa Vũ là chủ nhà tốt bụng, chàng ấy đã giao việc chung thân của Tú Hương và Tú Vân cho cô thì cô phải làm hết sức mình mới được. Trước nên tiếp xúc nhiều với hai cô nàng này, sau đó lại hỏi hai người có yêu cầu gì đối với vị hôn phu tương lai cũng tốt. cô có đối tượng nhắm vào mà biết đường tìm.

Tú Hương bước lên một bước, đáp lời: "Phu nhân ngài đừng lo lắng ạ, Tú Vân chỉ là bệnh vặt, không cần phải thỉnh đại phu."

Bệnh vặt?

đã là bệnh vặt thì không cần thỉnh đại phu, vậy sao xin nghỉ tới ba ngày? Trong lòng Hồ Ngọc Nhu có thắc mắc, nhưng ngoài mặt không hỏi thêm gì Tú Hương nữa, chỉ gạt đầu ra hiệu đã biết.

Trong lòng Tú Hương nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi về phòng, Hồ Ngọc Nhu lặng lẽ phân phó với A Quỳnh: "Em tí nữa đi nhìn thử Tú Vân xem, rốt cuộc nàng ta bị cái gì".

A Quỳnh và Tú Vân đều là nha hoàn như nhau, nên đi thăm bệnh là lẽ thường tình. Ngược lại là Hồ Ngọc Nhu, dù lòng biết có điều không phải cũng không thể đi, thân phận cô không cho phép.

A Quỳnh đáp: "Nô tỳ đang định đi đấy chứ, tiểu thư nghỉ ngơi đi ạ, nô tỳ đi xem một chút."

Hồ Ngọc Nhu gọi cô nàng lại, "A Quỳnh, sau này chớ gọi chị là tiểu thư nữa, nên gọi phu nhân." cô hơi dừng lại, nghĩ tới A Quỳnh và tiểu nguyên chủ tính như chị em lớn lên, thế là giọng điệu mềm mỏng hơn nhiều, "Sau này hai chúng ta âm thầm gọi như cũ, nhưng ngoài sáng, đặc biệt là ở trước mặt người Chu gia, khi nói chuyện với chị, em đừng gọi tiểu thư nữa."

Hạ nhân Chu gia và chủ nhân nói chuyện với nhau đều dùng tôn xưng (cách gọi cung kính), mặc dù Hồ Ngọc Nhu không quan tâm mấy chuyện này, nhưng suy cho cùng mọi mặt bên ngoài cô đã không xứng với Chu Thừa Vũ rồi, tự nhiên không muốn bởi vì bản thân mình mà khiến Chu Thừa Vũ mất mặt được.

cô sợ A Quỳnh nhạy cảm, vươn tay ra vỗ nhẹ tay A Quỳnh. Vừa chân thành lại tha thiết mà nói: "Những lúc không có ai, chúng ta vẫn như trước đây."

A Quỳnh rất tốt với cô, Quán ma ma cũng rất tốt với cô, đời này kể từ lúc cô quyết định làm Hồ Ngọc Nhu, cô chắc chắn phải giúp A Quỳnh tìm được chốn dừng chân tốt nhất, mà chuyện dưỡng lão, đưa Quán ma ma trước lúc lâm chung, cô cũng phải gánh vác.

A Quỳnh không ngu ngốc, cô nàng ngay lập tức ý thức được tính nghiêm trọng vấn đề. "Tiểu thư, nô tỳ hồ đồ rồi, đây không phải là Hồ gia, đây là Chu gia!"

Nghĩ nghĩ, cô nàng nhắc tới chuyện hôm qua Tô thị ghé qua, "Tiểu..... không, phu nhân, hôm qua Nhị phu nhân qua đây nói chuyện vô cùng phách lối, nàng ta không thích chúng ta à?"

hiện tại Nhị phu nhân đang quản gia, A Quỳnh nhớ lại trước kia còn ở Hồ gia, Tiết thị ư dùng danh nghĩa quản gia, có thể trừng phạt rất nhiều hạ nhân. nhẹ thì bị đánh tay, quỳ gối, phạt tiền tiêu vật hàng tháng, nặng thì bị đem bán, khả năng nào cũng có. Nàng là nha hoàn của tiểu thư, nhị phu nhân không bán nàng được, nhưng nếu nàng bị truyền đi là nha đầu không biết quy củ, thì sẽ đánh mất mặt mũi của tiểu thư mất.

Tiểu thư và đại nhân tới giờ còn chưa viên phòng đâu đấy!

Hồ Ngọc Nhu nói:"Nàng ta không thích chị, có điều chị cũng không thích nàng ta, sau này chỉ có ngoài mặt còn duy trì mối quan hệ, em cố gắng tránh xa người bên nhị phòng đó thì hơn."

Đôi mắt Tô thị quá ác độc, Hồ Ngọc Nhu thật lòng cảm thấy biết không chừng trong bóng tối nàng ta âm thầm âm toán xấu xa gì đó. Cho nên tránh tiếp xúc được thì cứ tránh, cô đây còn có Chu Thừa Vũ chở che, an toàn có thể lớn hơn, còn A Quỳnh chắc không lọt vào mắt người ta quá.

Phải rồi, cô phải trưởng thành càng sớm càng tốt.

Chỉ khi cô trưởng thành, cô mới có thể bảo vệ được người cô muốn bảo vệ, dù cho Chu Thừa Vũ đối xử với cô tốt, nhưng đến cùng chẳng làm đại sự bên ngoài, nếu ngay cả trong nhà cô còn không bảo vệ tốt cho chính mình, người bên cạnh thì lấy tư cách gì đứng bên cạnh Chu Thừa Vũ chứ?

...

Trưa nay quả nhiên Chu Thừa Vũ quay về, thời tiết quá nóng, đầu tiên chàng đi tắm, sau khi tắm rửa sạch sẽ thoải mái mới ra ngoài ăn cơm.

Cổ đại vừa không có tủ lạnh vừa không có máy lạnh, trời nóng nực món ăn nóng hôi hổi ăn chẳng vô, Hồ Ngọc Nhu liền phân phó phòng bếp làm mì lạnh. Bề mặt luộc sôi, để nguội rồi ngâm qua nước, rồi nêm gia vị vào đưa lên bàn, Hồ Ngọc Nhu tự tay trộn mì cho Chu Thừa Vũ, thêm dưa leo, chân gà hun khói, chà bông gà vào, cuối cùng hỏi gu Chu Thừa Vũ là gì, thêm gia vị là xong.

"Được rồi!" Hồ Ngọc Nhu đặt trước mặt Chu Thừa Vũ.

Đây là nhờ vào cuốn sách cô xuyên qua, biết được nữ chính nguyên tác là đồng chí xuyên không, vị đó quá lợi hại, sau này cũng nhờ thân phận thuận lợi có sẵn, không chỉ đề cao đáng kể địa vị phụ nữ của triều đại này, mà còn tạo cơ hội nơi đây có thể ăn rất nhiều món ăn hiện đại.

Mì lạnh này thì tính là gì, ở đây đã có nôi lẩu và bánh kem rồi đấy, trong kí ức của cô bé nguyên chủ đã từng nếm qua hai món này. Hồ Ngọc Nhu cũng lên kế hoạch, chờ cô và Chu Thừa Vũ tình cảm hơi lên một tí, thì cùng nhau đi ra ngoài thưởng thức món ăn mới mẻ.

Nét mặt Chu Thừa Vũ không hề có chút bất ngờ nào, cầm chén lên há miệng bắt đầu ăn, mặc dù đã ăn rồi mới về đây, nhưng đây là món tự tay Hồ Ngọc Nhu trộn cho chàng ăn, chàng lấy hơi ăn hết một chén hết sạch.

"Cho thêm bát nữa." Chàng đẩy bát qua.

Xem ra món này chàng rất thích, mặc dù chẳng lên tiếng khen cô được hai câu, nhưng ăn xong một chén lại xin thêm một chén thì đã nói rõ. Hồ Ngọc Nhu vội đặt chén mình xuống, trộn thêm cho chàng ta chén mới.

Hằng ngày Chu Thừa Vũ rất vội vã, chưa kể đã gần sắp thi Hương, ngoại trừ công vụ hằng ngày còn thêm một đồng việc hao tâm tổn sức, cho nên sau khi ăn không bao lâu chàng vội vã đi khỏi.

"Nàng trước hết tiêu cơm cái đã, rồi tiện thể nghỉ trưa đi." Chàng nói Hồ Ngọc Nhu, "Ta đã nói chuyện với Vũ huyệt thừa rồi, phu nhân của hân-Phượng thị chiều nay sẽ ghé qua chỗ nàng ngồi một lát. Nàng....." Ngâm nghĩ, chàng vẫn không yên lòng, cuối cùng dặn dò thêm một lời, "Vũ huyệt thừa là người dưới tay ta, mặc dù nàng theo phu nhân hân học việc, thế nhưng không cần tỏ ra mềm yếu trước mặt phu nhân hân. Có điều cũng không nên hành xử xa cách quá, cần kính trọng thì kính trọng. cô ta lớn hơn nàng, mà Vũ huyệt thừa là một cánh tay đắc lực của ta."

Hồ Ngọc Nhu hơi xấu hổ.

Người ta xuyên qua lại rồi cơ nào, còn cô ... khiến Chu Thừa Vũ hao tâm tổn sức.

"Rồi, thiếp nhớ kỹ." cô nghiêm túc đáp.

Nàng trông thế này rất ngoan ngoãn, khiến Chu Thừa Vũ mỗi lần đối mặt đều nhìn không được luôn muốn lo nghĩ cho nàng hết thảy, như sợ nàng bất trắc dính phải bất kỳ tổn thương nào, luôn luôn muốn suy xét chu đáo cho nàng, để nàng có thể tránh tất cả việc xấu xa.

Có điều đã nghĩ thông suốt rồi, nội tâm Chu Thừa Vũ không còn rối rắm nữa, chàng nhẹ nhàng kéo tay Hồ Ngọc Nhu khẽ niết, cuối cùng không kìm lòng được, hôn nhẹ lên trán Hồ Ngọc Nhu một cái như chuồn chuồn lướt nước, rồi mới rời khỏi.

Sau khi chàng ta đi, Hồ Ngọc Nhu đỏ cả mặt. Cho tới khi Phượng thị đến, mặt cô vẫn còn dấu vết sột lạt.

Người này cũng thật là, không tiếp xúc thì không biết, tới lúc tiếp xúc mới biết chàng ta thế mà là cao thủ tán gái cơ đấy!

Phượng thị đương nhiên biết rõ thân phận thực sự của Hồ Ngọc Nhu, nàng vốn có chút đồng tình với Hồ Ngọc Nhu, nhưng khi gặp được người thật, chút lòng đồng tình nhỏ nhoi lập tức biến mất không còn lại gì.

Hồ Ngọc Nhu sinh ra sắc nước như vậy, làm sao Chu đại nhân không thích cho được, chỉ e là Hồ gia vui lòng đổi người gả ấy chứ.

Nếu vậy, thì người này không thể đắc tội nổi, chuyện này liên quan tới tiền đồ của phu quân nàng, có điều..... vị Hồ Ngọc Nhu này lớn lên xinh đẹp thế này, mới liếc qua nàng đã thích, nếu mà kêu nàng lấy lòng nàng ta thật thì cũng không hề uất ức bản thân.

"Ồ, ta sớm nghe nói đại nhân mới thú được vị phu nhân có dung mạo như thiên tiên, vốn trong lòng còn đang hoài nghi, bây giờ gặp mặt, mới biết tin đồn bên ngoài không hề hợp lý chút nào. Dung mạo cỡ này sao có thể gọi là như thiên tiên được, rõ ràng là thiên tiên mà!" Nàng hào hứng bước lên nắm tay tay Hồ Ngọc Nhu, ngắm từ trên xuống dưới, "Ta đúng là không nên tới một mình, nên dắt theo tiểu nữ nghịch ngợm kia tới, nếu con bé nhìn thấy phu nhân ngài đây, e là yên tĩnh được phần nào."

Mặc dù cô ta đang nịnh nọt mình, nhưng lời này quá ư thú vị, khiến Hồ Ngọc Nhu quên bằng ngượng ngùng, bị ghẹo mà không nhịn được cười rộ lên.

"Phượng gia tỷ tỷ, đừng trêu chọc tôi nữa. Nhanh nhanh nhanh. Ngày nắng nóng thế này mà tìm tỷ tới, mau vào phòng nghỉ ngơi nào." Vừa nói, vừa ra lệnh A Quỳnh và Tú Hương mau mang bát băng mới tới.

Phượng gia tỷ tỷ...

Nghe Hồ Ngọc Nhu gọi nàng như thế này, Phượng thị cười tươi nhìn Hồ Ngọc Nhu, trong ánh mắt lóe lên ba phần yêu thích. Nhớ lúc xưa khi mới cùng giao hảo cùng Tô thị, nàng phải phí công phu cả một năm trời mới khiến cho Tô thị vừa lòng gọi nàng một tiếng tỷ tỷ. Trái lại không ngờ tới Hồ đại tiểu thư này mới vừa gặp cô mà như đã quen thân.

đã như vậy, vốn trong lòng cô định chỉ bảo nàng ta bảy phần, phút chốc chột lên hết mười phần.

Đứng dậy nhận tới bát băng Hồ Ngọc Nhu đưa, Phượng thị nhớ tới chuyện Tô thị sầu lo trước mặt nàng. Nàng thở phào nhẹ nhõm thay Tô thị. Hồ đại tiểu thư này ở chung tốt thế này, coi ra còn tốt chán so với con nhà đầu Hồ tam tiểu thư kia!

Lần này Tô thị cũng coi như là may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Người giục người qua hỏi một chuyện, ta có tiện qua bên đó gặp lão gia không

Hồ Ngọc Nhu và Phượng thị có tâm, cho nên có thể nói buổi trưa này trò chuyện rất vui vẻ. Cuối cùng, khi Hồ Ngọc Nhu tiễn Phượng thị ra tới cửa phòng, Phượng thị nắm lấy tay nàng nói: "A Nhu mười tứ, chớ tiền tỷ nữa, chiều mai tỷ qua tìm muội."

Hồ Ngọc Nhu nhớ kỹ lời dặn của Chu Thừa Vũ, cũng thấy tiền tới cửa là được rồi, nên chân ngừng lại, mỉm cười đáp: "Vậy thì được rồi, chiều mai muội sẽ chuẩn bị tốt bánh ngọt trái cây, cung kính đợi chờ Phượng tỷ tỷ đại giá quang lâm."

Tiểu cô(30) nhà Phượng thị còn là khuê nữ, con gái năm nay cũng chỉ mười một tuổi, tuổi tác đều không chênh lệch bao nhiêu. Thấy Hồ Ngọc Nhu dùng biểu cảm em gái nhỏ đáng yêu nói chuyện với nàng, trong lòng nàng bất giác xem nàng ta như cháu gái mình, lòng mềm nhũn.

(30)Tiểu cô: em gái chồng

"Được rồi!" nhanh chóng vào phòng, bên ngoài nóng quá.

Đưa tiễn Phượng thị đi xong, A Quỳnh mang về mặt nghiêm trọng tới báo cáo, "Phu nhân, ngày nay nô tỳ đến đó tới ba lần, chỉ có lần này đi qua đột ngột, rốt cuộc cũng gặp được Tú Vân. Tú Vân không bị bệnh gì cả, nhưng cái trán lại bị thương. Nô tỳ đi một vòng mới thăm dò được, hóa ra ngày hôm qua Tú Vân đến gặp lão phu nhân bên đấy, lúc về thì lấy tay che trán lại, nghe nói lúc ấy giữa kẻ ngón tay là một màu đỏ tươi."

Mặc dù A Quỳnh không hiểu nhiều quy củ, xưa nay cũng hay mít ướt, nhưng bản lĩnh của cô nàng không tệ chút nào. Mới tới Chu gia không bao lâu, mà nơi nào cô nàng cũng lần lộn lanoi đó có người quen, muốn nghe được tin tức dễ như trở bàn tay.

Hồ Ngọc Nhu nghe xong hơi nghi ngờ, lẽ nào Chu lão phu nhân trách phạt Tú Vân chăng?

A Quỳnh cũng hoàn toàn không có tí manh mối, nhưng cô nàng hơi lo lắng. "Chu lão phu nhân trông rất hiền lành tốt bụng, Tú Vân làm cái gì sai trái, mà Chu lão phu nhân phải trừng phạt nàng ta như thế?"

cô nàng nghe hạ nhân phòng Chu lão phu nhân bảo lúc ấy chỉ có bà và Tú Vân trong phòng, những kẻ khác bị điều đi chỗ xa, căn bản không thể tìm hiểu được có chuyện gì xảy ra. Chuyện này đầu thế nào đi hỏi Chu lão phu nhân được, Tú Vân thì kiêu ngạo không chịu nói, manh mối tới đây coi như bị chặn

đứt hoàn toàn.

Hồ Ngọc Nhu ngẫm nghĩ, cô không có ý định lúc này đi chất vắn Tú Vân. Mặc dù hiện nay Chu Thừa Vùlăm chỗ dựa cho cô, nhưng suy cho cùng cô ở Chu gia đúng còn chưa vững gót chân, mà Tú Vân và Tú Hương đều là người do mẹ chồng ban xuống, làm con dâu cô không thể quá đáng được.

Nếu Chu lão phu nhân không nói, tức là Tú Vân đã phạm lỗi, mà lỗi cũng không lớn. một khi Chu lão phu nhân đã che chở, thì cô không cần quan tâm tới.

cô hỏi A Quỳnh, "cô ta bị thương trên trán, bị thương có nặng không?"

"không nặng, đã thoa thuốc rồi, nô tỳ nhìn thấy có lẽ không phải cái gì đập trúng, hẳn là khẩu đầu hoặc tự đập đầu vào cái gì đó, nếu mà chăm sóc cẩn thận có lẽ không để lại sẹo." Ngày hè không tốt để băng bó vết thương, thế nên A Quỳnh nhìn thấy được làm rất cẩn thận.

Hồ Ngọc Nhu gật đầu, nhớ tới tiện mồm bảo: "Chị nhớ trong của hồi môn có bình thuốc mỡ chuyên dùng trị sẹo, em cầm đưa qua đó đi, nhớ bảo nàng dưỡng bệnh cho thật khỏe, khi nào hoàn toàn khỏi hẵng tới đây hầu hạ."

A Quỳnh hơi do dự rồi tiến tới bên tai Hồ Ngọc Nhu, thì thầm, "Tiểu thư, chị làm gì tốt với nàng ta thế chứ, thuốc đó cũng không rẻ tí nào. Để trán nàng ta có sẹo, chẳng phải tốt hơn sao?"

Tú Vân và Tú Hương đều quá xinh đẹp, suốt ngày cứ mãi lác lư trước mặt đại nhân, A Quỳnh nghĩ còn nàng còn gấp hơn cả Hồ Ngọc Nhu.

Hồ Ngọc Nhu hiểu ý của A Quỳnh, nên cũng thẳng thắn với cô nàng, "không có gì đáng ngại, đêm qua đại nhân đã nói rõ với chị, kêu ta thay hai cô ấy lựa chọn hôn sự rồi."

Ha! Hai nha đầu như hoa nha!

A Quỳnh ngạc nhiên quá đổi há to mồm, sau đó thì cười ngậy ngô hi hi ha ha, như hồi còn ở Hồ gia cười phẩn khích tới ôm lắc lắc tay Hồ Ngọc Nhu, rồi vui sướng chạy đi tìm thuốc mỡ.

Ra khỏi tiểu viện đại phòng, Phương thị hơi ngẫm nghĩ, đi thẳng về phía nhị phòng tìm Tô thị.

Tô thị thấy nàng, trên mặt cười cười, nhưng xuất khẩu chứa gai, "Phượng tỷ tỷ hôm nay sao rảnh rồi ghé qua chỗ ta thế này, ta thấy chắc là đi thẳng từ đại phòng qua đây nhỉ, bây giờ trời đâu còn sớm nữa."

Trời không còn sớm nữa, thấm thoát đã tới chiều, nàng vốn muốn nhanh chóng về nhà lo cơm tối chuẩn bị ra sao nhưng lại lo lắng cho Tô thị, vì thế băng qua đây nói với nàng ta một tiếng, để nàng ta yên tâm.

Phượng thị đang cười muốn mở miệng, nhưng lời tới đầu lưỡi lại cảm thấy có gì đó sai sai. Tô thị ăn nói kiểu này như thể trách nàng, là trách thế nào?

Nàng lắc đầu, ngón tay chỉ chỉ chỉ trán Tô thị, rồi không thêm để ý phản ứng của Tô thị, tự mình tìm một chiếc ghế trong phòng ngồi xuống, "Muội đấy, miệng mồm đúng là chẳng buông tha ai, người ngoài đều thấy muội hào phóng thân thiện, là người ta không biết, chứ miệng muội y như lưỡi dao, lưỡi dao đâm thẳng vào lòng dạ người ta! "

Gương mặt tươi cười của Tô thị tắt hẳn, bước tới chỗ Phượng thị ngồi xuống, xụ mặt nói: "Đây chẳng phải xem tỷ như tỷ ruột sao, nên mới để tỷ biết ta đây là hạng người gì? Chứ nếu là người khác, ta nào dám thẳng thắn như vậy, nhưng lại không ngờ được là tỷ tỷ đây, hôm nay cứ nán lại mãi ở đại phòng, bây giờ có vẻ không muốn đến chỗ ta nữa phải không?"

Phượng thị biết Tô thị là một người chậm nhiệt, nàng phí công phu cả thời gian dài mới thân thiết được với Tô thị, xem Tô thị như em gái ruột. thật sự khi Tô thị ở trước mắt nàng rất thẳng thắn, với người ngoài là hoàn toàn khác biệt.

Phản khác biệt này khiến mối quan hệ của nàng và Tô thị bỏ đi lợi ích, là chân tình với nhau.

"Nhìn muội đi, dấm chua tràn cả ra ngoài này!" nàng buồn cười nói, "Tình cảm ta với muội thế nào mà muội còn không hiểu sao. Người khác có thể so sánh được sao? Có điều giờ ta tới tìm muội, thật đúng là vì chị dâu nhỏ của muội đấy. Ta nói cho muội biết, ta ở với nàng ta cả một buổi chiều, xem như cũng yên tâm, nàng ta là người tâm tư đơn thuần lại hiểu chuyện, muội không cần sầu lo nữa."

Tâm tư đơn thuần lại hiểu chuyện?

Đáng vẻ ban nãy của Tô thị là giả, nàng ta tự nhiên biết lòng dạ Phượng thị với nàng ta là thế nào, bạn bè qua lại hơn 5, 6 năm. Phượng thị đối xử với cô như em gái ruột.

Nhưng bây giờ, nàng ta thực sự khó chịu, "Phượng tỷ tỷ, tỷ nói gì?"

Phượng thị thờ dài, nói : "Ta trò chuyện với nàng ta tới chiều, tự nhiên có thể nhìn ra được, nàng ta suy nghĩ rất đơn giản, hơn nữa lại hiểu chuyện có lẽ nghĩa. Điểm quan trọng nhất là mẹ kế của nàng ta chẳng dạy một chút bản lĩnh quân gia nào cả, cho nên nàng ta tuyệt đối không tranh được quyền quân gia với muội đâu."

Điều này là hiển nhiên, người ta có thể tha mạng để nàng ấy lớn lên, đã nhân hậu lắm rồi. Dầu sao cũng đâu phải ruột thịt gì, sao còn phí hơi mà dạy dỗ nàng ấy làm chi, chi là... “Phương tỷ tỷ, là chính tỷ nhìn ra được à?”

Phương thị vỗ trán, sau đó dường như nhớ ra gì đó, nàng nói: "Coi ta đây này, chuyện quan trọng thế này mà ta quên nói cho muội biết, muội biết có sao ta ở bên đó lâu thế không? Là do Chu đại nhân bảo vị kia nhà ta nói cho biết, nhờ ta đến nhà giảng cho nàng ấy biết chút chuyện nhân tình tới lui, chuyện lễ tiết này nọ. nói nghiêm túc chính là muốn ta dạy từ từ cho nàng ấy, nàng ấy mới dễ hiểu.”

Sắc mặt Tô thị nhất thời thay đổi, mấy chuyện đó... đó là những chuyện mà ngày thường nàng ta xử lý. Hồ Ngọc Nhu không hiểu, hỏi nàng ta mới đúng vậy mà đi hỏi học người ngoài?

Là sợ nàng ta không dạy sao?

Hay là nói, là gai mắt nàng ta, nên mới học với người khác. Sau này nếu hiểu biết hết rồi, thì còn chờ gì nữa mà không đoạt quyền quản gia của nàng ta?

Suy cho cùng là con gái thương gia, mí mắt khó tránh quá nông cạn! Phương thị chỉ là con gái tú tài bình thường, thậm chí có chút bản lĩnh đó cũng chỉ là phu nhân Huyện thừa nhỏ bé, còn nàng là đích nữ của Chính tứ phẩm Lại bộ thị lang, bỏ gần tìm xa, đúng là chuyện buồn cười!

Mặc dù Phương thị là người thông minh, nhưng vì quan hệ thâm thiết với Tô thị mấy năm qua, lại thêm trong lòng cứ nhớ mãi chuyện nhà, thế nên hoàn toàn không phát hiện Tô thị khác thường. Nàng nói thêm vài chuyện lật vặt, uống thêm ly trà nhỏ, liền vội vã cáo từ.

Mà sau khi nàng rời khỏi, gương mặt Tô thị tức giận tới trắng xanh, ly trà đã được nâng lên cao, cuối cùng nàng ta vẫn thả xuống.

Mẹ nàng từng nói, vui buồn không được lộ ra, sẽ khiến người ta nhìn thấu tâm tư mình. Bằng cách này, khi nhà người muốn làm chuyện gì đó, người khác mới không phát hiện ra, cũng không liên tưởng tới bản thân người.

Hít thở sâu mấy bận, nàng cũng bình tĩnh lại, gọi Khổng ma ma vào. "Ma ma, sáng mai bà nhớ nhắc ta, sáng mai chúng ta ra ngoài sớm."

.

Trần Tú Vân bị thương không nặng, lại có thuốc mỡ của Hồ Ngọc Nhu bôi vào, nên nàng chỉ nghỉ ngơi ba ngày, rồi tới đây hầu hạ.

Hồ Ngọc Nhu ngay cả nhắc của không nhắc, nhưng Tú Vân lại tìm cơ hội nói lời cảm ơn. Tuy nói nàng đi tìm Chu lão phu nhân là vì muốn tốt cho phu nhân, nhưng phu nhân không hề hay biết, hơn nữa trong đó còn chứa chấp tâm tư ích kỷ của chính mình, nên lần này nàng thật lòng cảm nhận tấm lòng của Hồ Ngọc Nhu.

Hồ Ngọc Nhu không thêm quan tâm, Tú Vân không nói, cô không hỏi.

Hai ngày nay cô cực kì bận rộn, một bên học với Phương thị, bên còn lại nói chuyện yêu đương với Chu Thừa Vũ. Đặc biệt là cứ đêm đến là cô cứ xoắn xuýt có nên chủ động “bị ăn” hay không, nên tạm thời không có thời gian để ý tới hôn sự của Tú Vân và Tú Hương.

cô nghĩ tới nghĩ lui tới Tết Trung Thu, Chu Thừa Vũ thân là quan huyện lệnh huyện Trường Châu, thời điểm này có lẽ có rất nhiều người đem quà cáp tới cửa tặng lễ, nhận hay không thì không nhất thiết, nhưng gặp thì hẳn là phải gặp. Ngoài ra, các quân sự các cửa hàng điền trang của Chu Thừa Vũ và quân sự quản lý của hồi môn của chính cô hẳn là sẽ tới biếu quà.

Thời gian này cô phải tìm hiểu cho tốt, xong xuôi lại hỏi xem Tú Vân và Tú Hương thích kiểu người gì, có A Quỳnh nữa, hôn sự của A Quỳnh cô càng phải chọn lựa kĩ hơn. nói tới A Quỳnh, cô nhớ cô nàng còn lớn hơn cô một tuổi, nhiều nhất thì lưu cô nàng thêm một hoặc hai năm nữa, cũng nên thả cô nàng lập gia đình là vừa.

Hôm đó, bởi do Phương thị bận chuyện không qua được nên cô chẳng cần vội vàng gì. Vì quá mệt mỏi với suy nghĩ nhiều nên giữa trưa cô nghỉ ngơi một lát. A Quỳnh hầu hạ bên ngoài cũng hơi buồn ngủ, thấy thế Tú Vân nói với Tú Hương một tiếng, vội chạy qua nhị phòng.

Ngay trước mặt Khổng ma ma, Tô thị chia canh đậu xanh uống buổi trưa thành 2 phần, một phần đổ vào bình sứ trắng nhỏ đưa cho Tú Vân, "Người sang đây một chuyến, nếu đi về tay không e rằng không tốt, vừa vận trời nóng, canh đậu xanh này được phòng bếp đưa lên không tệ, người mang về cho đại tâu nếm thử.”

Tú Vân ngay lập tức cho Tô thị ánh mắt biết ơn và bái phục, nhị phu nhân quả thật suy nghĩ quá chu đáo. Tuy nhiên, nàng sờ vào gói hương Khổng ma ma vừa đưa vào tay, lòng nàng hơi lo lắng.

"Nhị phu nhân, Khổng ma ma, liệu có cách khác không? Hương này, phu nhân nhà ta không có thói quen huân hương, đại lão gia thì càng không, nếu đột nhiên huân lên, sợ bọn họ nghĩ ngờ." Nàng nói ra.

Trong lòng Tô thị âm thầm nói, ta chính là muốn để họ phát hiện ra người thì có.

Nếu chuyện này không bị phát giác, sau này lúc Hồ Ngọc Nhu sinh ra đứa con không bình thường, muốn tiến hành điều tra ra, thì có vật tế mà thể mạng chứ.

Khổng ma ma nghe mẹ chồng phân phó làm, đương nhiên mẹ chồng sao có ý hại con mình chứ, mà nàng cũng không muốn trong nhà rối tung rối mù. Sờ

đi Tú Vân này rất tốt, chỉ là một nha đầu không làm được di nương, nên sinh lòng ghen ghét với phu nhân và làm ra chuyện sai trái. Là một chuyện không thể bình thường hơn nữa.

không đợi Tô thị mở miệng, Khổng ma ma dành lên tiếng: "Có thuốc, trực tiếp bỏ vào cháo hoặc trong trà, nhưng làm tổn thương cơ thể. Hương này người làm theo lời ta nói, trước tiên, người huân ở phòng người để dính vào người, sau đó đi một vòng trước mặt đại lão gia và phu nhân, về lại lấy nước lạnh thion cả. Giờ mùa hè trời rất nóng, tắm nước lạnh cũng chẳng tổn hại thân thể chút nào."

A Quỳnh có chút không vui, nhưng quả thật không thể nào lấy thân thể của đại lão gia và phu nhân làm trò đùa. Nhờ may mà có gì đó, dù mấy cái mạng nhỏ bé của nàng cũng không đủ đền.

"Vây thì tốt, nô tỳ trở lại trước." nàng đáp ứng, bụng chề đậu xanh kèm gói hương về.

Khi Hồ Ngọc Nhu tỉnh lại trời đã ngã về tây, chính đốn gọn gàng rồi ra. cô thấy trên bàn có bình sứ hoa mai đưa nỏ để trong tô, cô mở ra nhìn, thấy bên trong đã là chè đậu xanh đã lạnh.

Mùa hè này nóng tàn nhẫn thật, uống một chút chè đậu xanh có thể hạ nhiệt, cô còn đang nghĩ ai lại có lòng như vậy, chuẩn bị đổ ra uống, thì Tú Vân từ bên ngoài bước vào.

"Phu nhân ngài đã thức, chè đậu xanh này là buổi trưa nhị phu nhân gọi nô tỳ qua lấy, nô tỳ thấy người còn đang ngủ liền lấy băng đông lạnh để vào, lúc này uống vào vừa kịp." Nàng nói, lập tức đi lấy cái chén nhỏ đem tới, "Nô tỳ đổ cho ngài nếm thử?"

Tô thị cho à?

Hồ Ngọc Nhu nghĩ, Tô thị rất đáng ghét, nhưng chè đậu xanh lại không có gì đáng ghét. Đưa tay chạm vào mép bình sứ trắng, rồi nhìn lên trời bên ngoài, cô hỏi: "Đại lão gia có cho người qua đưa tin, buổi tối về ăn không?"

Tú Vân đáp: "Chưa có ạ."

Trời lúc này đã chạng vạng, Chu Thừa Vũ còn chưa xử lý xong công vụ. đi ra ngoài chàng ta luôn ăn mặc kín kẽ, ước chừng trời nóng nực thế này, chè đậu xanh mát lạnh vừa vặn giúp chàng hạ nhiệt chút.

Hồ Ngọc Nhu quay qua ra lệnh cho Tú Vân, "Người gác người qua hỏi một chuyện, ta có tiện qua bên gặp lão gia không, thời tiết này uống canh đậu xanh là vừa vặn, ta đem qua cho chàng một phần."

Tác giả có lời muốn nói: Đoán xem, ai sẽ uống chè đậu xanh?

không sai, hương hoàn toàn không phải vấn đề trọng đại, vấn đề trọng đại là chè đậu xanh!

Lời editor: Chương này đủ dài chưa mọi người (◡ - ◡)

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Bây giờ, đã đến lúc vì phu tới hầu hạ phu nhân rồi.

Hồ Ngọc Nhu được phép, cô liền dắt theo A Quỳnh tới tiền viện.

Lúc này, Chu Thừa Vũ vừa kết thúc công việc cả ngày và đang nghỉ ngơi trong thư phòng. Vốn dự định quay về ngay, vừa hay hạ nhân đến bẩm báo Hồ Ngọc Nhu muốn đến chàng dứt khoát chờ ở đây.

không biết nàng đến tìm mình là có chuyện gì?

Nghỉ tới hai người ăn ở với nhau mấy ngày qua, trên mặt chàng liền lộ ra vẻ dịu dàng mà chính chàng còn không nhận ra.

"Lão gia, phu nhân đến." Giọng của Lô Nghiễm vang lên ngoài cửa.

Mặt Chu Thừa Vũ hơi nghiêm lại, trầm giọng nói: "Đề cho nàng vào."

A Quỳnh ở lại ngoài cửa, Hồ Ngọc Nhu bước vào phòng một mình. Qua mấy ngày rồi, cô và Chu Thừa Vũ luôn ngủ chung giường, có thể mấy ngày sau nữa. Nhưng cô vẫn chưa quen, buổi tối tìm đập như trống đánh, vậy mà Chu Thừa Vũ cố ý lựa chọn chỉ dọn thuần ôm cô ngủ, không làm gì cả.

Nhưng Hồ Ngọc Nhu biết rõ, chàng ta không phải là không có cảm giác.

Vì thế, cô cảm động, đồng thời trong lòng sinh ra hổ thẹn. Ngay lúc này, chút khó chịu cũng tan biến. Ngược lại, cô có hơi lo sợ, Chu Thừa Vũ kim nén như vậy, đừng có nên ra bệnh khó nói gì đó.

“Đại nhân.” Thấy Chu Thừa Vũ đang ngồi đọc sách, Hồ Ngọc Nhu gọi chàng ta. “Chàng vẫn còn bận sao?”

Chu Thừa Vũ mới bắt chợt hoàn hồn, tạm thời bỏ quyển sách xuống, đứng lên bước một bước đón. "Làm xong rồi. Nàng đến lúc này, có chuyện gì không?"

Hồ Ngọc Nhu bưng bình sứ trắng đặt trên bàn, nghĩ ngợi rồi không nói dối, "Là do nhị đệ muội cho người mang chè đậu xanh qua, đã ướp lạnh rồi. Thiếp nghĩ chàng bộ rộn cả ngày e là nóng lắm rồi, tiện thể mang qua cùng uống với chàng."

Hồ Ngọc Nhu rất thẳng thắn, cô thích Chu Thừa Vũ và Chu Thừa Vũ đối xử với cô không tệ, nên cô nói thẳng những lời này không hề khó xử.

Mặc dù Chu Thừa Vũ từng bị người ta theo đuổi nhiệt tình, nhưng họ không phải là người chàng thích, còn giờ chàng đã động lòng với Hồ Ngọc Nhu, sự đề ý chăm sóc từ Hồ Ngọc Nhu mang lại, lập tức khiến cho tim chàng nở ra, tràn đầy niềm vui.

Chàng bắt lấy tay Hồ Ngọc Nhu rất tự nhiên, sau đó nhìn sâu vào mắt nàng, mới để nàng ngồi lại vị trí ban đầu. “Phu nhân cực khổ rồi”

Hồ Ngọc Nhu đỏ mặt, may mà cô không nói dối, đã không nói dối mà được khen như vậy, nhờ mà nàng nói dối là dặn người nấu hay là dứt khoát nhận mình là người nấu, chắc Chu Thừa Vũ khen cô lên tận trời xanh luôn nhờ?

"không phải thiếp nấu đâu," cô thì thầm

Chu Thừa Vũ lấy ra một bát nhỏ, chè đậu xanh lạnh buốt được đổ ra từ bình sứ, nghe lời này, chàng mỉm cười: "Phu nhân có thể nhớ ta, còn tự mình bưng đây, thế đã là cực kì khổ rồi." sắp xếp bát đang hoàng, chàng quay sang nhìn Hồ Ngọc Nhu. "Bây giờ, đã đến lúc vì phu tới hầu hạ phu nhân rồi."

Chàng cầm thìa khuấy nhẹ nhàng chè đậu xanh trong bát, múc một muỗng đưa qua.

Đúng vào lúc này, có một kẻ như một cơn gió xông vào, "Đại ca!" Đầu tiên vô cùng kích động gọi một tiếng, rồi sau đó vội vàng cướp cái bát trong tay Chu Thừa Vũ, đưa lên miệng nuốt ực hai cái đã hết, "Ài, đã quá! Chè đậu xanh này ngon quá, còn nữa, cho thêm hai bát nữa! "

Đầu tiên Chu Thừa Vũ cau mày, nhưng thấy gương mặt của kẻ xông vào, lại nghe thấy âm thanh, nhất thời tâm trạng kích động, "Thừa Duệ! Đệ về rồi, về lúc nào?"

Chu Thừa Duệ phong trần mệt mỏi gấp gấp trở về, ngay lúc này đây cả người còn choàng trong bộ áo giáp, mặt hấn ta đen nhưng lại hồng hào, cặp mắt sáng ngời rất có thần, nhìn vào rất có dáng vẻ hào quang phát sáng.

hắn cười ha ha: "Vừa mới về tới, tên thời tiết tặc này, nóng chết lão tử!" Vừa nói chuyện nhưng tay chẳng ở không, thấy bình sứ trắng trên bàn, dứt khoát nhấc trực tiếp lên, không để ý bưng lọ chống lên trời đổ vào miệng uống ực ực. Xong rồi bỏ bình xuống, vỗ nhẹ vào ngực, nói: "Cuối cùng cũng hơi thoải mái, đoạn đường này, mẹ nó đúng là hành hạ người ta!"

Chu Thừa Vũ bắt đắc dĩ vỗ vỗ bã vai của hắn. "Đại tẩu của đệ còn đang ở đây đấy."

Em trai của chàng, từ khi tiến vào quân doanh, càng ngày càng không biết không nề tiểu tiết là gì nữa rồi.

Đại tẩu?

hắn chính vì chuyện đại ca thành thân mà vội vã chạy về.

Nhưng không ngờ trên đường hắn gặp ít rắc rối, cố sức về cho kịp, nhưng vẫn bỏ lỡ.

Chu Thừa Duệ ngay lập tức quay đầu lại.

Hồ Ngọc Nhu đã đứng dậy từ sớm, thấy Chu Thừa Duệ nhìn sang, đầu tiên cô nhìn Chu Thừa Vũ, sau đó mới gật nhẹ đầu với Chu Thừa Duệ và gọi: "Nhị đệ"

Cũng vì đã thành thân qua được đoạn thời gian, ngày hôm nay cô chỉ mặc váy xanh biếc thêu cây liễu, trên váy trăm bướm vờn hoa, tóc búi lên, mặt tô son phấn nhạt, dáng vẻ thoải mái nhẹ nhàng.

Nhưng ngay cả ăn mặc bình thường như vậy, cũng khiến Chu Thừa Vũ trong nháy mắt thất thần. Sau đó, hắn nghĩ tới cô chỉ mở miệng gọi một tiếng nhị đệ, nhưng thanh âm đó như tiếng chim bói cá Hoàng Oanh, vừa trong trẻo vừa gọn sóng như gọi vào tận đáy lòng người ta.

“Đại tẩu.” hắn cười hô lên một tiếng và nhanh chóng quay đầu lại.

Khuôn mặt sẫm màu lại đỏ hơn một chút, nhưng vốn da hắn ngăm đen hơi hồng, trái lại rất khó mà phát hiện.

Lúc này cũng không phải là thời gian để ôn chuyện, nhị đệ vừa trở lại, suốt đường phong trần mệt mỏi, phải rất mệt mỏi. Chu Thừa Vũ thừa dịp nói: "Đệ về phòng trước đi, tẩy rửa một phen cho tốt vào. Ta sẽ sang nói với nương, lát nữa đệ qua đó."

Chu Thừa Duệ cũng không phải người yếu ớt, chưa kể đến vừa húp chè đậu xanh lạnh vào bụng, giờ cả người rất thoải mái, toàn sức lực.

"không cần, đệ đã lâu không trở lại, nương chắc chắn rất nhớ đệ, đệ đi gặp nương trước đây!" hần nói, đột nhiên như sực nhớ đến một cái gì đó, "Đứng rồi đại ca đại tẩu, lúc về đệ có mang theo một người, thân phận tạm thời chưa rõ, nhưng đệ e là cực kì cao. Hai người giúp đệ chiêu đãi với, tối nay quay lại đệ sẽ kể tỉ mỉ cho hai người nghe. "

nói xong, xoay người chạy đi.

Hồ Ngọc Nhu có chút sững sờ, người này là em ruột Chu Thừa Vũ sao? Hai anh em thế nào, tính cách khác xa nhau quá vậy, vị này không khỏi quá lạ lùng, lúc ở quán doanh cũng như vậy sao?

Nhìn Hồ Ngọc Nhu còn đang ngạc nhiên, Chu Thừa Vũ lại mỉm cười, chàng rất thương đứa em trai này, vì thế trong giọng điệu không tự giác được mang theo mấy phần cưng chiều, "Tính tình Thừa Duệ là vậy đó, con người ngay thẳng, suy nghĩ đơn giản thẳng thắn, sau này nàng sẽ hiểu." nói xong, chàng nhìn chiếc bình sứ trắng sạch sẽ trên bàn, có hơi tiếc, nói:" không có gì, quay lại cho người nấu phần khác."

Vừa rồi, chỉ thiếu chút nữa thôi là chàng tự tay đút cho thê tử uống chè đậu xanh rồi, nghĩ vậy, trong chớp mắt đôi mắt của chàng liền không khống chế được rơi trên bờ môi căng mọng của Hồ Ngọc Nhu.

Cả hai không tri hoãn nữa, cùng đi gặp khách của Chu Thừa Vũ đề cập, không ngờ đó chỉ là cậu bé mười mấy tuổi.

Cậu ta dường như bị suy dinh dưỡng, xanh xao vàng vọt, đôi mắt đờ đẫn, có điều vốn có một mình ngồi trên một băng ghế đá bên ngoài, nhìn thấy Hồ Ngọc Nhu và Chu Thừa Vũ tới gần, ngay lập tức cảnh giác liếc qua, vốn đôi mắt đang đờ đẫn lập tức bắn ra tia ác độc.

Thằng nhỏ này, không đơn giản.

Chu Thừa Vũ bảo vệ Hồ Ngọc Nhu phía sau chàng, bước tới chỗ cậu bé, cúi xuống và dịu giọng hỏi: "Tên ngươi là gì?"

Cậu bé lùi lại một bước theo bản năng, không trả lời.

Chu Thừa Vũ không quan tâm, lại nói: "Ta bảo hạ nhân dẫn ngươi đi rửa mặt thay y phục, sau lại cho ngươi ăn gì đó được không? Ngươi muốn ăn cái gì, nói với ta, ta phân phó hạ nhân đi làm "

Cậu bé vẫn không nói chuyện, chỉ là hơi nghiêng đầu, nhìn về phía Hồ Ngọc Nhu ở sau lưng Chu Thừa Vũ. Sau đó, ngay khi hai người còn đang tự hỏi, đột nhiên chạy đến trốn sau lưng Hồ Ngọc Nhu, và ôm lấy chân của Hồ Ngọc Nhu.

Chu Thừa Vũ gần như tức khắc mặt chàng sầm xuống.

Mặc dù thằng nhỏ này tuổi không lớn, nhưng ít nhất nó cũng trên dưới 10t, vậy mà ôm chặt lấy thê tử của chàng!

Hồ Ngọc Nhu lại không nghĩ nhiều như vậy, đứa trẻ này nhìn quá đáng thương, hơn nữa rõ ràng sợ người lạ, ước chừng trông thấy Chu Thừa Vũ quá đáng sợ, cho nên mới chạy tới cô tìm người che chở.

Lòng Hồ Ngọc Nhu mềm nhũn, kéo tay cậu bé ra hơi che chở nói với Chu Thừa Vũ: "Nhị đệ mới trở lại, nếu không chàng qua bên nương đi. Thiếp dắt đứa bé này xuống dưới, để cho hạ nhân tắm rửa cho nó sạch sẽ, rồi làm chút đồ cho nó ăn nữa."

Nhớ đến nhị đệ nói thân phận của thằng nhỏ này, cùng với gương mặt tràn đầy lo lắng của Hồ Ngọc Nhu, Chu Thừa Vũ cũng sinh ra mấy phần thương tiếc với thằng nhỏ này. Xuất thân cao quý nhưng lại lớn lên trong bộ dạng này, có lẽ bị hạ độc và ăn không ít đau khổ, chàng ngầm nghĩ đành tạm thời đồng ý vậy.

.

Chu Thừa Duệ hào hứng về hậu viện, nhưng không chạy tới chỗ Chu lão phu nhân trước mà là nhanh chân về nhị phòng.

Đương lúc này, Tô thị hỏi chuyện tiểu nha hoàn, tiểu nha hoàn trả lời nhỏ: "Nô tỳ tận mắt nhìn thấy, đại phu nhân dẫn theo nha hoàn hồi môn- A Quỳnh đi tới tiền viện ạ, nói là chè đậu xanh giải nhiệt tốt nên phu nhân bưng cho lão gia uống."

Tô thị lắng nghe, nhưng không tập trung mấy.

Nàng bỏ thuốc vào chè đậu xanh, có tác dụng thúc-tình, bởi vì đem theo mấy năm nay, nàng sợ tác dụng bị giảm nên cố ý bỏ thêm nửa lượng nữa. Bất kể là nam hay nữ, miễn là ăn phải, sẽ không có được đứa con bình thường, miễn là có con, hết 8-9 phần 10 thì đầu óc có vấn đề.

Ban đầu nàng muốn Hồ Ngọc Nhu ăn, nhưng nếu đại bá cũng ăn như lời đã nói, nàng không biết liệu nó chỉ có ảnh hưởng đến một đứa đầu tiên hay mấy đứa sau nữa không...

Đáp án này ngay cả mẹ nàng cũng không biết, bởi vì bà chỉ cho mấy người phụ nữ kia uống. Nhưng nàng nghĩ chắc giống nhau thôi, hẳn là chỉ ảnh hưởng đến đứa trẻ đầu, sau này, chỉ cần chăm sóc thân thể cho tốt thì có thể sinh ra đứa con khỏe mạnh.

Đúng vậy, vậy thì chuyện này nàng không cần phải nhắc nhở làm gì

Nếu không, lỡ mà bị đại bá phát hiện, vậy thì phiền toái!

Nàng phát phát tay, chuẩn bị để tiểu nha đầu lui xuống, có một giọng nói quen thuộc trong viện vang lên: "A Tình! A Tình, ta đã trở về!"

Tô thị hoảng hốt, rồi vành mắt đỏ lên, gương mặt hết sức kích động chạy ra ngoài. Ra ngoài sân, nàng nhìn thấy gương mặt ngập tràn ý cười của Chu Thừa Duệ, hơn một năm không gặp, mặt chàng đen hơn trước, cũng gầy hơn so với trước đây, nhưng..... nhưng nụ cười của chàng vẫn không thay đổi, tính tình vẫn không thay đổi, ánh mắt chàng nhìn nàng cũng không thay đổi!

"Phu quân!" Tô thị hô lên và nhào tới.

Chu Thừa Duệ bước lên trước hai bước đón, vững vàng ôm Tô thị vào lòng cưng trớn, sau đó không để ý Tô Thị hoảng sợ la lên, ôm người xoay hai vòng: "A Tình, nàng tốt chứ?"

Tô Thị vui vào ngực chàng ta, không nói gì chỉ lặng lẽ rơi nước mắt. "... tốt."

Chu Thừa Duệ nghe vậy, siết chặt tay mình lại rồi thả ra và quay lại nắm lấy tay nàng. "Ta vừa mới về nhà, đi đi, chúng ta đi qua bên nương nào!"

Tô thị bị kéo đi hai nước, nhưng lại giật mạnh Chu Thừa Duệ đứng lại, đỏ mặt nói: "Dáng vẻ thiếp thế này sao đi được chứ, thiếp về phòng rửa mặt đã."

Chu Thừa Duệ cười ha hả, đáp: "Sợ gì chứ, ta về rồi thì nàng vui mừng, vui tới phát khóc! không ai dám cười nhạo nàng đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hồ Ngọc Nhu không thể không nghĩ, cậu nhóc này không phải nhìn mặt chứ?

Cậu nhóc vừa được hồ Ngọc Nhu nắm tay, liền không chịu buông tay, Hồ Ngọc Nhu dắt cậu về hậu viện.

Quần áo để thay đưa qua từ sớm, bây giờ là thời tiết nóng nực, suốt đường đi bụi bặm, trên người cậu nhóc cũng thấy khó chịu. Khi Hồ Ngọc Nhu dẫn dò Tú Hương múc nước cho cậu tắm rửa, cậu cũng không từ chối.

Trong khoảng thời gian này, Hồ Ngọc Nhu lấy điểm tâm cho cậu ăn, đó là bánh đường trắng phổ biến nhất.

Cậu nhóc không nhận ngay, cậu nhìn chăm chăm vào chiếc bánh đường trong tay Hồ Ngọc Nhu, sâu trong mắt tràn đầy ao ước, thế nhưng không thể biết tại sao, cậu chỉ nhìn chăm chăm vào, từ đầu tới cuối không chịu đưa tay ra nhận.

Hồ Ngọc Nhu không có kinh nghiệm ở chung với con nít, đặc biệt là thằng bé này khác hẳn với lứa trẻ bình thường, suy nghĩ càng khó đoán hơn. cô cố gắng hỏi nhỏ nhẹ: "Sao vậy, không thích ăn bánh đường trắng hở? Vậy nhóc thích ăn gì, tôi sai người mua cho để, được không?"

Cậu bé chỉ lắc đầu.

Từ lúc gặp cho tới giờ, cậu nhóc này chưa hề mở miệng nói một câu.

Hồ Ngọc Nhu thật tình không hiểu tại sao, cô thấy trong mắt cậu nhóc chứa đầy khao khát, ngẫm nghĩ, trước hết bé một miếng bánh đường đưa lên miệng, "Ăn rất ngon ý, không tin nhóc ăn thử xem?"

Ánh mắt của cậu nhóc ngay lập tức chuyển khỏi miếng bánh đường lên người Hồ Ngọc Nhu, thấy Hồ Ngọc Nhu thật sự nuốt vào miếng bánh, bấy giờ mới đột ngột đưa tay đoạt lấy phần bánh còn lại, vừa chạy vừa ăn như hổ đói.

Hồ Ngọc Nhu ngó người nhìn vào lòng bàn tay trống rỗng, trong đầu lóe lên một suy nghĩ không tin được, thằng nhóc này mới ba lớn chứ, chẳng lẽ sợ hạ độc vào trong bánh? Đó là lý do tại sao nó chờ cô ăn xong, rồi thấy cô không bị gì, sau đó nó mới dám ăn?

Sau khi ăn xong bánh đường trắng, nước tắm được đưa tới, cậu nhóc lúc này lại cuống lên. Tú Hương và Tú Vân vào đều bị cậu đuổi ra, mà đúng hơn là cậu hơi cảnh giác nhìn chăm vào Hồ Ngọc Nhu hồi lâu, rồi tới kéo tay Hồ Ngọc Nhu qua.

A Quỳnh là người che chở chủ bậc nhất, cô nàng không biết thằng nhóc này là ai, dựa vào đâu mà bắt tiểu thư nhà nàng hầu hạ nó tắm chứ!

"Người buông tay! Làm gì đó hả, phu nhân ta sao phải hầu hạ người, người còn không tự coi người là ai?" một mặt cô nàng quát lớn, một mặt kéo thằng nhóc này ra.

Cậu nhóc đột nhiên như bị chạm phải vẩy ngược, buông tay Hồ Ngọc Nhu, thoáng cái quay qua lao vào đánh A Quỳnh.

"Dừng lại!" Hồ Ngọc Nhu vội la lớn.

Nhưng động tác thẳng bé càng ngày càng nhanh hơn, A Quỳnh bị nó xô mạnh xuống đất, nhất thời đau tới mắt đỏ ửng, nước mắt nổi lên.

Hồ Ngọc Nhu thực sự hơi giận, nhưng ngẫm lại nó mới bao tuổi đâu, vậy mà đã có dáng vẻ như vậy ắt gặp không ít chuyện, cũng không nên nổi cáu với nó.

cô đi tới đỡ A Quỳnh dậy, hỏi cô nàng có sao không, sai Tú Hương dìu cô nàng ngồi lên ghế xong, cô mới quay lại nhìn cậu nhóc.

Mặt cậu nhóc chả có tí biểu hiện thấy thẹn, dường như không phải cậu làm, thấy Hồ Ngọc Nhu nhìn mình liền đưa tay kéo cô sang.

Rốt cuộc đây là con cái nhà ai hả?

Hồ Ngọc Nhu nhú mày, do nhớ tới Chu Thừa Duệ bảo đứa trẻ này thân phận cao quý, nên không muốn quản nhiều. Chỉ nói: "Lần sau không được thế nữa. đi thôi, đi đến tịnh phòng, nhóc có thể tự mình tắm chứ?"

Mặc dù cô không ngại tắm cho đứa con nít hơi lớn như vậy, nhưng bây giờ cô đã kết hôn, nếu đối phương mới 6 7 tuổi còn có thể tránh nghi ngờ, nhưng nhóc này trên dưới mười tuổi rồi, kiêng kị chút tốt hơn.

Cậu nhóc do dự gật nhẹ.

Cậu đúng là tự mình tắm thật, nhưng trong quá trình tắm, cậu cứ quay qua quay lại nhìn Hồ Ngọc Nhu bên kia bình phong. Sau khi tắm xong, cậu không hề yêu cầu người tới giúp, tự mình mặc quần áo, bước ra với mái tóc ướt sũng.

Bởi vì cậu không cho người khác tới gần, thế nên Hồ Ngọc Nhu đành tự tay lau khô tóc cho cậu nhóc, cột qua quýt lên, lúc này mới hấp tấp dắt nhóc đi đến chỗ Chu lão phu nhân.

Vừa vào viện liền nghe được từng đợt tiếng cười vang ra, có Chu Thừa Duệ hào sảng, có giọng lão phu nhân đã lớn tuổi hơi khàn, cũng có Tô thị cười duyên, và Chu Thừa Vũ thỉnh thoảng cười trầm thấp một cái.

Nghe tiếng cười ấy, chút không vui ban nãy của Hồ Ngọc Nhu cũng theo gió bay sang tận Trảo Oa quốc^[31]. nói thật lòng, người Chu gia đơn giản, mẹ hiền con hiếu, anh em hòa thuận, nếu Tô thị không ghét cô thì đúng là một nhà ấm no vừa lòng hợp ý.

(31) Trảo Oa quốc: tên gọi quốc gia cổ Java hay Indonesia. Xuất hiện từ thế kỷ 7 – 8, có nhiều quan hệ buôn bán, giao lưu với các nước trong khu vực, đặc biệt với Việt Nam thời xưa. Trong thư tịch cổ Việt Nam, Trảo Oa quốc còn được viết là Qua Oa, Chava.

Ấy vậy mà Tô thị là người đầu tiên phát hiện cô tới, liền nở nụ cười niềm nở nghênh đón, "Đại tẩu đến rồi, bọn ta còn đang nói về tẩu đây." Nụ cười lần này của nàng đúng chân thành, nhưng sau khi nhìn thấy đứa trẻ đằng sau thì hơi sững sốt "Đây là?"

nói ra cũng lạ, Tô thị vừa mở miệng, cậu nhóc ngay lập tức nhìn nàng ta. Mà lúc Tô thị hỏi, vô thức sờ đầu nhóc một cái, cậu nhóc cũng không có ý kháng cự.

Hồ Ngọc Nhu không thể không nghĩ, cậu nhóc này không phải nhìn mặt chứ?

"Đây là nhị đệ mang về, ai thì tôi cũng không biết nữa.", Hồ Ngọc Nhu đáp thật.

Nụ cười trên mặt Tô thị tức khắc đơ ra, không biết nghĩ tới cái gì, ánh mắt nhìn cậu nhóc bỗng trở nên ác độc dọa thẳng nhóc mới gần gũi với mình nhanh chóng chạy đầu nhào vào lòng Hồ Ngọc Nhu.

Tô thị đưa lưng về phía ba người Chu gia, bọn họ không thấy vẻ mặt Tô thị nên không hiểu hành động này của thẳng nhóc, còn Chu Thừa Vũ thì cực kì không vui.

"Có chuyện gì?" Chàng lên tiếng hỏi, đứng dậy và đi về phía này.

Hồ Ngọc Nhu cũng bị hết hồn bởi ánh mắt ác độc đột ngột của Tô thị. Nghe Chu Thừa Vũ hỏi vậy, Tô thị dường như nghĩ gì nữa, mặt hơi ngưng lại rồi quay lại chủ động giải thích, "không có gì, e là đứa nhonày sợ người lạ, xem ra ta hù đến nó rồi."

Nàng vừa rồi đúng là điên quá, sao có thể cho là đứa nhỏ này là con Chu Thừa Duệ và người phụ nữ khác sinh ra, bây giờ mang về nhà. Nàng ước chừng tuổi đứa nhỏ này, sau đó suy nghĩ cẩn thận liền biết không thể nào, đứa nhỏ này sinh ra nàng và Chu Thừa Duệ còn chưa thành thân mà.

Tô thị nói thế, Chu Thừa Duệ liền đi qua, kéo Tô thị xuống sau lưng, hơi lo ngại nhìn Hồ Ngọc Nhu một cái, xong vẫy tay ngoác thẳng nhóc này.

"Nhanh, qua đây!" hắn nói.

Thẳng nhóc có vẻ sợ hãi, sợ tới mức run người, Hồ Ngọc Nhu định khuyên hai câu thì cảm thấy cậu nhóc buông tay, thành thành thật thật đi về hướng

Chu Thừa Duệ.

Chu Thừa Duệ kéo nó tới trước mặt mình, lạnh mặt nói: "Tiểu tử này, ta nói cho ngươi biết, ta mang ngươi về không phải do tình nguyện. Ngươi tốt nhất là nên thành thật chút, đừng có mà khiêu khích ta, nếu không bất cứ lúc nào ta cũng có thể ném ngươi ra ngoài, cho dù khi đó ngươi bị chết đói hay bị sói hoang cắn một phát chết, ta đều mặc kệ không quản! "

"Thừa Duệ!"

"Thừa Duệ!"

Chu Thừa Duệ vừa dứt lời liền bị Chu lão phu nhân và Chu Thừa Vũ quát lên cùng lúc.

Hắn còn bất mãn trả lời: "O kìa, nương, đại ca, hai người còn không biết đó thôi! Thăng quý này không những làm chậm trễ hành trình của con, trên đường còn suýt hại chết mã phu theo con mấy năm nay! hai thuộc hạ của con, cũng bị thăng quý này đùa giỡn một tên bị gãy chân, một bị chém một đao trên tay" hắn càng nói càng giận, đưa tay chỉ vào đầu thăng nhóc, nói: "Ta có thể nói cho ngươi biết, nếu ngươi mà không thành thật, mặc kệ ngươi có là Thiên Vương lão tử, lão tử cũng không hầu hạ ngươi!"

Chu lão phu nhân không nói.

"Được rồi, đệ đi so đo với một đứa trẻ, chỉ có đệ mới làm được!" Chu Thừa Vũ khiển trách hắn một câu, nhưng cũng hiểu tính nết của hắn, rõ ràng là làm chuyện tốt, kết quả lại đều bị người ta oán hận. Mà giờ phút này chàng có hơi bức bối, trừng Chu Thừa Duệ một cái, đi tới bên cạnh Hồ Ngọc Như, che chở nàng sau lưng.

Biết rõ thăng nhóc này bất hảo, vậy mà chẳng thèm nói trước một tiếng, may mà Hồ Ngọc Như không có chuyện gì, nếu không coi chàng trừng trị thăng em này ra sao!

Thấy Chu Thừa Vũ ra mặt bảo vệ Hồ Ngọc Như, Chu Thừa Duệ cũng phản ứng kịp, ngượng nghịu sờ mũi, có điều ngay sau đó cười ha hả.

"Khà Khà, đại ca ơi ca cười thê tử xong đúng là khác trước liền, còn biết che chở đại tẩu nha!" Hai anh em cảm tình tốt, hắn vẫn tính tình lạnh lẽo, thậm chí bây giờ tuổi gần ba mươi, mà vẫn nghĩ gì liền nói đó.

Thế mà không ngờ lần này bị hắn trêu ghẹo, Chu Thừa Vũ vậy mà có hơi mất tự nhiên.

"Được rồi, đưa thê tử đệ về phòng đi!" Chàng nói.

Chu Thừa Duệ gật đầu cười với Chu lão phu nhân xong, một tay nắm tay Tô thị một tay kéo thăng nhỏ, quay lại đi thẳng ra ngoài, "Được, bọn đệ đi! Đại ca, ca cũng mang tẩu về phòng đi chứ!"

Chu lão phu nhân bị hai đứa con trai chọc cười, cười ha hả nói: "Được rồi được rồi, con cũng về đi thôi. Hôm nay để một mình nương vui vẻ, tối ngày mai cả nhà chúng ta ăn chung bữa cơm."

Đây đã là thói quen của Chu gia, bởi vì Chu Thừa Duệ ở nhà không lâu, nên mỗi khi hắn quay về đều chạy một vòng qua chỗ Chu lão phu nhân, sau đó vòng lại bồi bồi Tô thị vui vẻ là được.

Chu Thừa Vũ không nghe lời về liền, mà dặn dò Hồ Ngọc Như: "Nàng về trước đi, ta nói chuyện với nương hai câu, sẽ về sớm."

Hồ Ngọc Như khẽ gật đầu.

cô đại khái biết Chu Thừa Vũ nói gì nên không ngăn cản, có điều kéo nhẹ tay áo Chu Thừa Vũ lắc lắc, ra hiệu cho chàng nói hòa nhã chút.

Chu Thừa Vũ gật đầu.

Chu lão phu nhân thì hơi phiền, Hồ Ngọc Như vừa đi, bà lập tức hỏi con trai mình, "Thừa Vũ, con muốn nói gì với nương?"

Chu Thừa Vũ nhìn bà, khẽ thở dài, sai bước đến ngồi đối diện với bà, "Nương, là chuyện liên quan tới Tú Vân và Tú Hương."

Tú Vân và Tú Hương?

Chu lão phu nhân nhất thời không ngờ tới.

Mất Chu Thừa Vũ lóe lên một chút nghi ngờ, nhưng vẫn nói: "Tú Vân và Tú Hương tuổi tác đã không còn nhỏ, con nghĩ nên chọn cho hai nàng gia đình thích hợp. Giữ hai nàng ta trong nhà mãi, người ngoài thế nào cũng nói Chu gia khắc nghiệt, nha hoàn tới tuổi này mà vẫn giữ. "

Chu lão phu nhân bấy giờ mới hiểu.

Nha đầu Tú Hương không quan trọng mấy, nhưng Tú Vân..... nghĩ đến lời mấy hôm trước Tú Vân nói, còn có tâm tư nha đầu kia đối với con trai mình, Chu lão phu nhân hơi không đành lòng.

Bà nói: "Tú Hương coi như bỏ qua đi, nhưng Tú Vân..... cả hai đứa nó đều không tệ, một đứa cũng không giữ được hay sao? Nha đầu Tú Vân kia đối với con, thế nhưng từ lâu đã có tâm tư."

Chu Thừa Vũ cau mày, thực ra chàng có thể hiểu mẹ mình. Năm đó, thế hệ cha chàng có ba anh em, bên cạnh đại bá và nhị bá đều có nữ nhân có chút tư sắc, duy chỉ có cha là không. Mẹ luôn luôn cảm thấy mình may mắn, mặc dù chỉ gả cho thứ xuất, nhưng đối với bà toàn tâm toàn ý, thế đã đủ lắm rồi.

Nhưng bà sao biết được, ngoài mặt cha không gần nữ sắc, nhưng trong tối lại cùng nhị bá mẫu gian dúi, thậm chí còn sinh ra nghiệt chủng.

Thế nên đến lượt chàng và em trai, mẹ sợ bên cạnh không có nữ nhân sẽ theo gót chuyện hoang đường đó, đến cuối cùng chỉ làm khổ thế tử chính thất. Thế nên bà nhìn cho tới lúc em trai thành thân qua ba năm, liền nhét nữ nhân cho chàng và em trai.

Nhưng người với người vốn khác nhau.

Chàng và nhị đệ không phải loại người như cha!

Chu Thừa Vũ nói: "Nương, con đã sớm nghĩ kỹ rồi, 40t không có con con mới có thể nạp thiếp. Tú Vân đó, không nói đến chuyện nàng ta là nha hoàng không an phận, dám vọng tưởng chủ nhân, nếu là con muốn nàng ta, khi con bốn mươi nàng ta cũng sắp xỉ ba mươi, một người con gái có thể lãng phí thanh xuân như vậy sao? "

Chu lão phu nhân nhất thời nói không nên lời.

Bà không nghĩ gì khác, chỉ lo lắng trong lòng.

Con trai đúng là không muốn chạm vào nữ nhân mà!

Chu Thừa Vũ tiếp tục nói: "Nương, người cứ an tâm đi, thân thể con và Hồ thị đều tốt cả, sớm hay muộn nương cũng có cháu bồng."

Chu lão phu nhân không dám đối đầu với con trai trưởng, chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Vờ kịch nhỏ:

Hồ Ngọc Như: Khi ở trên giường thì gọi người ta Nhu Nhu, xuống giường rồi thì gọi người ta là Hồ thị, khóc thút thít.

Chu Thừa Vũ: Nhu Nhu, ta sai rồi!!!

Hồ Ngọc Như: Hứ! không cho chàng ăn thịt đâu!

Lời editor: có cho ăn thịt bao giờ đâu (๑_๑)

Chủ nhà phát hiện truyện bị ăn cắp, lòng đau như cắt, tâm tư bất ổn, chương mới không cố định.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Chàng Nam Phụ Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hay là thiếp gọi Thanh di nương tới ... Tới hầu hạ chàng

Nhị lão gia trở về, nhị lão gia xa nhà hơn một năm rồi cuối cùng cũng đã trở về!

Hạ nhân nhị phòng biết Chu Thừa Duệ và Tô thị sẽ quay lại ăn tối, vì vậy sớm mở phòng bếp nhỏ và cùng phòng bếp lớn nấu bữa tối. Chỉ chờ Tô thị phân phó, đồ ăn nhị lão gia yêu thích liền bày ra đầy bàn.

Có điều trước đó, Chu Thừa Duệ phải tắm trước, rửa sạch bụi bẩn mệt mỏi. Chàng bắt lấy khăn nhóc giao cho Không ma ma, sau đó lôi kéo Tô thị vào phòng.

Tô thị rót tách trà, sau khi thử nhiệt độ, đưa tới trước mặt Chu Thừa Duệ. "Phu quân, uống một tách trà nghỉ ngơi trước. Nước sẽ được chuyển tới ngay, tắm trước, sau đó dùng bữa tối."

Chu Thừa Duệ nhận, vì độ nóng vừa phải, chàng uống một hơi cạn sạch. Trà tách lại cho Tô thị, "Thêm một ly nữa!"

không hiểu có sao, chàng thấy toàn thân mình nóng rang, như thể trên người chàng bốc lửa, không thể áp chế, như thể bất cứ lúc nào chàng cũng có thể nhảy lên. Đặc biệt là..... chàng nhìn thấy Tô thị, chàng thừa nhận Tô thị lớn lên không tệ, da trắng nõn nà, gương mặt phún phính, đáng người là lướt.

Trước đây cũng vì diện mạo của Tô thị, chàng mới đồng ý mối hôn sự này.

Nhưng mỹ nhân yêu kiều thế nào thì cũng thành thân hơn 6 năm, sao có thể, sao có thể vừa trở về đã rất muốn đè nàng dưới thân, mạnh mẽ ép buộc nàng một phen chứ?

Có vẻ sắp nhịn không nổi rồi...

Chẳng lẽ ghen hơn năm nay quá thâm rồi?

Chu Thừa Duệ nhận nước, lại một hơi cạn sạch.

Tô thị muốn ngăn lại, nhưng trở tay không kịp, đành phải đoạt cái ly lại, "Chàng đừng uống nhanh vậy, không tốt cho sức khỏe đâu." Tạm dừng, sau đó hỏi nhỏ, "Đứa trẻ đó là ai thế?"

Mặc dù Tô thị hiểu lắm cũng hiểu lắm rồi, nhưng vẫn muốn biết thân phận của đứa trẻ đó.

Giọng nói này, giống như móng vuốt mèo, gãi vào đầu tim chàng ngứa ngáy. Chu Thừa Duệ dứt khoát không dám nhìn Tô thị nữa, nhanh nhẩu đáp: "Con cháu hoàng thất, còn cụ thể nhà ai thì ta còn chưa rõ. Nàng không cần để ý tới nó, ta sắp tiễn nó lên kinh thành rồi."

Dứt lời đứng dậy dạo bước vòng vòng trong phòng, may mà nước được đưa tới, chàng vội cầm đầu lao vào.

Tô thị nhìn tấm màn cách tịnh phòng còn đang lung lay, bỏ qua lòng hiếu kỳ, lắc đầu cười vui vẻ. Đã nhiều năm rồi, phu quân nàng vẫn như chàng thiếu niên năm đó. Cho dù ở bên ngoài ngôi vào vị trí nào, thì lúc về nhà ở trước mặt nàng, chàng chính là một đứa trẻ!

Nàng trở về phòng lấy y phục cho Chu Thừa Duệ tí nữa thay, đang chuẩn bị vào tịnh phòng thì Không ma ma vác gương mặt khó coi vào, "Phu nhân, Thanh di nương dắt theo Tiểu Chiêu tới rồi."

Nụ cười trên mặt Tô thị không giữ được. "Đề họ chờ đi, lát nữa chờ lão gia tắm ra rồi phân phó."

Không ma ma vội đáp ứng, ra ngoài phân phó.

Mặt Tô thị không dễ nhìn bước vào tịnh phòng.

Nghe thấy tiếng động, Chu Thừa Duệ ló đầu ra khỏi thùng gỗ bọt, nỗ lực áp chế lửa nóng hừng hực, chàng vừa rồi đã thêm mấy thùng nước lạnh, không hề thuyên giảm, chàng đánh lặn cả đầu vào trong nước.

Tô thị thấy đáng về chàng ta thế này, nhất thời muốn cười mà cười không nổi.

Chu Thừa Duệ cũng không phải kiểu người tâm tư tinh tế gì, đặc biệt là trên người còn đang nổi lửa, đương nhiên càng không để ý được về mặt cười gượng của Tô thị. Nghĩ trái nghĩ phải nghĩ tẩm cũng coi như sạch rồi, trên người không còn mùi hôi nữa, được rồi.

"A Tĩnh." Chàng cất giọng về phía Tô thị và vẫy tay. "Lại đây."

Tô thị cho rằng chàng bảo mình tới hầu hạ tắm rửa, đặt y phục sạch sang một bên, rồi đi qua. Ai biết lại bị bàn tay nóng hổi của Chu Thừa Duệ tập kích, ý đồ kéo nàng vào trong bồn tắm.

"A, phu quân, đừng mà!" Nàng hét lên.

Tay Chu Thừa Duệ dừng lại, hỏi: "Sao vậy? A Tĩnh, hơn năm nay ta nhớ nàng muốn chết, cho ta đi?"

Lời này rõ ràng khiến gương mặt Tô thị thoát cái đỏ bừng, nhưng trong đôi mắt đầy trông mong của Chu Thừa Duệ, nàng vẫn lắc đầu. "Phu quân, thiếp, thiếp, nguyệt sự thiếp tới rồi."

Tuy hôm nay là ngày cuối cùng, gần như sạch sẽ. Nhưng nhiều năm qua nàng chưa từng có mang, nên nàng phải cẩn thận mọi lúc, ai biết được liệu lần này sinh hoạt vợ chồng, có ảnh hưởng đến đứa bé không?

Chu Thừa Duệ nhất thời thất vọng biết bao.

Tô thị thấy thế, cắn môi một cái, cuối cùng nàng đề nghị: "Hay, hay là thiếp gọi Thanh di nương tới... tới hầu hạ chàng."

Vừa dứt lời, nàng liền giãy ra muốn thoát khỏi tay Chu Thừa Duệ.

Nhưng Chu Thừa Duệ thoáng dùng sức, niết Tô thị chặt hơn. Chịu đựng khí nóng trong người, nói với nàng: "Được rồi, đừng có nói vậy, nàng ta tới đây phải không? Chắc tại nha đầu Tiểu Chiêu kia ồn ào, nàng cho nàng ta về đi, giữ tiểu Chiêu lại là được."

Tuy Chu Thừa Duệ không đồng ý để Thanh di nương hầu hạ, nhưng chàng vẫn lưu tiểu Chiêu ở lại, khiến lòng Tô thị còn hơi khó chịu. Nhưng ngoài mặt nàng không dám biểu lộ ra, chàng là một trượng phu tốt, nhưng cũng là một người cha tốt, với Thanh di nương thì có cũng được không thì chẳng sao, nhưng với tiểu Chiêu thì hết mực yêu thương.

Tô thị vừa đi ra, Chu Thừa Duệ đồng thời chìm vào đáy nước. Sau một lúc, chàng mới ló đầu lên và nói với bên ngoài: "Đưa thêm mấy thùng nước lạnh vào đây!"

Khi Hồ Ngọc Nhu trở lại, bữa tối bên này cũng chuẩn bị xong xuôi. Vì phải nhường cho bên nhị phòng, nên bữa tối ở đây cực kỳ đơn giản, món chính là cháo củ từ và mận tàu, đồ ăn kèm cũng là hai món chay là rau trộn, dù sao giờ cũng là mùa hè.

Chu Thừa Vũ còn chưa trở lại, không có lý nào Hồ Ngọc Nhu lại ăn trước, cô ngồi trên giường La Hán gần cửa sổ phòng, coi tiếp quyển sách hôm bữa ngủ quên còn đang dở.

Con gió buổi chiều hạ đi cái nóng hè, ngoài cửa sổ mở rộng thổi vào, cộng với đọc cuốn sách mà vừa nhìn vừa đoán chữ phồn thể, trong chốc lát con buồn ngủ ập tới. Hồ Ngọc Nhu nắm lấy quyển sách, đầu nghiêng từng chút một, khi cô đang thiêm thiếp, bỗng nghe được tiếng gì đó.

cô mở mắt ra, nhìn đi nhìn lại 2 vòng căn phòng trống, mặt lộ vẻ kỳ lạ. rõ ràng nghe thấy tiếng động gì đó, tiếng động rất khẽ, vậy mà phòng không có gì?

cô nhắm mắt và nằm lại, lại có âm thanh thấp thoáng bên tai, vội mở mắt. Quả nhiên ở cửa phòng có một người đang khom lưng chui vào, chính là thằng bé ở chỗ Chu lão thái thái bị Chu Thừa Duệ đưa đi.

Dù đã nghe Chu Thừa Duệ kể "thành tựu to lớn" của cậu nhóc, nhưng có lẽ đã ở bên nhau trong phút chốc, trái lại cô không sợ nó tí nào, cô hỏi: "Sao nhóc tới đây?"

Cậu nhóc nhìn cô, vẫn không nói lời nào.

Hồ Ngọc Nhu ngồi thẳng lưng rồi nhìn ra ngoài, không nhìn thấy người nhị phòng ở ngoài, cô quay đầu lại hỏi: "Tự mình qua đây?"

Thằng nhóc cuối cùng cũng đáp lại cô, gật đầu, dẩu dẩu môi, hồi lâu mới nói: "Quý Thành Vân."

Hồ Ngọc Nhu khó hiểu, "hử?"

Thằng nhóc mở miệng lần nữa, "Đệ gọi, Quý Thành Vân, tỷ có thể, gọi đệ là Tiểu Vân."

Quý Thành Vân à?

Trong cốt truyện ban đầu, có vẻ như không có xuất hiện người nào họ Quý thì phải, vậy đây chắc là nhân vật mới nhỉ?

Chỉ có điều đây là đứa trẻ mới mười tuổi, nói chuyện lại không mạch lạc, thay vào đó, giống đứa bé ba bốn tuổi hơn, cậu chỉ có thể nói những câu ngắn ba từ và bốn từ, đáng thương quá.

Hồ Ngọc Nhu đứng dậy, bước xuống giường La Hán và đi trước mặt Quý Thành Vân. Quý Thành Vân dường như muốn trốn, nhưng cuối cùng không biết phải nghĩ gì, một tay nắm khung cửa, đứng yên tại chỗ.

"Quý Thành Vân." Hồ Ngọc Nhu gọi cậu.

Cậu do dự một lúc, chậm rãi gật đầu.

Hồ Ngọc Nhu mỉm cười và nói: "Tiểu Vân, đệ chưa ăn gì phải không? Có đói bụng không, có muốn ăn cái gì không?"

Quý Thành Vân thực sự đói, cậu gật đầu.

Hồ Ngọc Nhu lệnh cho người dọn bữa tối, lặng lẽ gọi Tú Hương sang nhị phòng báo một tiếng, sau đó tới bàn với Quý Thành Vân. Khẩu vị của Quý Thành Vân rất tốt, cậu há lớn miệng cắn bánh bao to, thậm chí không cần ăn đồ ăn, nhanh chóng ăn xong cái bánh bao to.

Hồ Ngọc Nhu thấy vậy cũng không thể lo ăn một mình, cô chỉ có thể gấp thức ăn cho cậu không ngừng nghỉ, lại nhắc cậu đừng ăn mãi mận tàu thôi, còn uống thêm chút cháo nữa.

Thời điểm Chu Thừa Vũ trở lại, thấy tay Hồ Ngọc Nhu cầm bánh mận tàu chíchán một miếng nhỏ, mà đồ ăn trong bát trước mặt Quý Thành Vân lại chất đống như núi. Thế vẫn chưa đủ, Hồ Ngọc Nhu còn gấp cho thêm cho người ta.

"Đại nhân." Hồ Ngọc Nhu phát hiện Chu Thừa Vũ, đứng lên nói, "Đói bụng không? Thiếp cho người đem đồ ăn lên."

Chu Thừa Vũ hơi gật đầu, đợi Hồ Ngọc Nhu trở lại, cùng cô ngồi xuống bàn. Ánh mắt chàng dõi theo Quý Thành Vân đang vui mình ăn lấy ăn để một lúc, hỏi Hồ Ngọc Nhu, "Sao nó ở đây?"

Hồ Ngọc Nhu nói: "Nó tự mình đến. Thiếp đã sai Tú Hương qua báo cho nhị đệ và nhị đệ muội một tiếng rồi. À đúng rồi, thằng nhóc vừa mới nói tên nó là Quý Thành Vân đấy."

Quý Thành Vân?

Thân phận cao quý thật ...

Kính thành không có nhà họ Quý nào khác mang thân phận cao quý cỡ đó, chàng nhìn Quý Thành Vân. "Cha ngươi là ai?"

Quý Thành Vân đang vui đầu ăn, xem như không nghe gì cả, không có nửa phản ứng.

Chu Thừa Vũ nhú mày, không chờ chàng mở miệng, Hồ Ngọc Nhu đã đưa tay vuốt lưng chàng để ngăn chàng lại.

"Tiểu Vân, cha đệ là ai vậy?" cô dịu dàng hỏi.

Lúc này Quý Thành Vân mới ngẩng đầu lên nhìn cô, nhưng câu lại lắc đầu "không biết."

Hồ Ngọc Nhu hơi liếc sang Chu Thừa Vũ, hỏi tiếp: "Còn nương đệ thì sao?"

Vốn là Quý Thành Vân định nhét miếng mìn thầu cuối cùng vào miệng, nghe xong câu hỏi của Hồ Ngọc Nhu, động tác định chỉ đột ngột. Hồi lâu sau mới tiếp tục động tác, nhưng nước mắt lại tí tí tách rơi xuống, ngày càng dữ dội hơn.

Hồ Ngọc Nhu buông Chu Thừa Vũ ra ngay, đứng dậy đi tới ôm vai Quý Thành Vân, "Được rồi được rồi được rồi, chúng ta không nói nữa, chúng ta không nói nữa. đã qua rồi, đừng buồn nữa nhé?"

Có lẽ lời an ủi của cô có chút tác dụng, Quý Thành Vân ở trong lòng cô dần bình tĩnh lại, không còn khóc dữ dội nữa, chỉ thỉnh thoảng thút tha thút thít. Hồ Ngọc Nhu không dám buông ra liền nên ôm thêm lúc nữa.

Chu Thừa Vũ lặng lẽ nhìn, đột nhiên đứng dậy và bước tới, chàng nhìn bên sườn mặt Quý Thành Vân, nói khẽ: "Nó ngủ thiếp đi rồi. Đưa nó cho ta, ta ôm nó xuống dưới."

Hồ Ngọc Nhu hơi do dự, "Thằng bé..."

Chu Thừa Vũ cảm thấy cảnh vừa rồi quá ư chướng mắt, bất chấp nỗi bận tâm của Hồ Ngọc Nhu, chàng trực tiếp ôm Quý Thành Vân lên.

"không có gì, đường này nó đi qua rồi."

Hồ Ngọc Nhu chờ tới khi Chu Thừa Vũ quay lại, mới cho người dọn thức ăn lên lần nữa, một bên đưa cháo và dưa cho Chu Thừa Vũ, một bên nói: "Nó ngủ rồi à?"

Chu Thừa Vũ gật đầu, "Ừ."

Bộ dạng đúng kiểu lãnh đạm nhẹ.

Giờ phút này, tâm tư Hồ Ngọc Nhu đều đặt lên người Quý Thành Vân, nào phát hiện ra Chu Thừa Vũ không vui vẻ gì, "Đứa bé đáng thương quá, không biết nương nó....."

Vỡ kịch nhỏ:

Quý Thành Vân: Há há há, ta có phải là nam phụ mạnh nhất không?

Chu Thừa Vũ: Phi, ngươi mới có mười tuổi!

Quý Thành Vân: thật ngại quá, ta không chê Nhu Nhu lớn hơn ta đâu ~

Triệu Tịch Nghiêm: Tác giả mau cho tôi trở lại, ta mới là nam phụ mạnh nhất, gào khóc gào khóc.

Chu Thừa Duệ: Sao tôi lại có cảm giác, ta mới chính là nam phụ mạnh nhất đây?

Chu Thừa Vũ: Ồ, bọn ngươi đúng là nam phụ hết, chỉ có ta đây là nam chính.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chu Thừa Vũ bị ép buộc, lần đầu trong đời vùi đầu trong ngực

Mẹ của Quý Thành Vân...

Lòng Chu Thừa Vũ khẽ động, tức khắc nghiêng đầu nhìn Hồ Ngọc Nhu. Thấy gương mặt cô chan chứa vẻ thương cảm và xót xa, chút khó chịu vừa rồi thì coi tính là gì chứ. Chàng vươn tay nắm lấy tay nàng, nắm thật chặt.

Hồ Ngọc Nhu ngạc nhiên nhìn chàng.

Chu Thừa Vũ nói: "Nàng còn có ta."

Dù nàng mất mẹ từ nhỏ, dù nàng chưa bao giờ cảm nhận được tình mẫu tử, nhưng trong cuộc đời dài đằng mai sau, nàng còn có ta, ta sẽ bù đắp cho nàng.

Ý gì đây?

Hồ Ngọc Nhu nhất thời không kịp phản ứng, mà chỉ kịp bắt gặp ánh mắt đầy quan tâm của Chu Thừa Vũ, còn có bàn tay đang bị nắm chặt, ngọt ngào dâng trào trong lòng. cô chớp mắt mấy cái với Chu Thừa Vũ, cũng hùa theo thổ lộ: "Chàng cũng còn có thiếp!"

Vốn Chu Thừa Vũ đang thương tiếc nàng, thậm chí tâm trạng chàng còn hơi nặng nề. Nhưng nàng thổ lộ trông như vậy, Chu Thừa Vũ nhất thời không nhịn được, đầu cúi xuống, cười khẽ.

Hồ Ngọc Nhu cũng cười.

Mặc dù bị nắm tay thế này thì lấy khăn lau ăn khá bất tiện, nhưng cô thà bị cầm vậy, dòm lên bàn, cô gấp cho Chu Thừa Vũ cái trứng gà.

Chu Thừa Vũ buông tay và đích thân gấp cái bánh bao cho Hồ Ngọc Nhu, mặt không đổi sắc gấp trứng bỏ vào miệng, rồi từ tốn nói: "Hôm nay, ta đã nói rồi với nương rồi, nàng không cần lo lắng nữa."

Trong lòng Hồ Ngọc Nhu càng ngọt ngào, vội gật mạnh.

Ăn xong bữa tối, Tú Vân và Tú Hương tới dọn bàn. Vẫn còn sớm, ở thời cổ đại này không có hoạt động vui chơi gì cả. Trước đây, Chu Thừa Vũ sắp sửa đi thư phòng, nhưng hôm nay chàng đã có thể từ, mà thể từ chàng vừa rồi có vẻ hơi thương cảm cho bản thân, nên hôm nay chàng liền ở lại đây vậy.

Hồ Ngọc Nhu kéo chàng đi dạo mát tiêu cơm.

Các chủ tử đã đi, song bọn hạ nhân vẫn có việc phải làm. A Quỳnh là đại nha hoàn của Hồ Ngọc Nhu, nhiều công việc tay chân nặng nhọc không tới phiên nàng làm, nhưng mấy việc trong cuộc sống hàng ngày của Chu Thừa Vũ và Hồ Ngọc Nhu, thì nàng nhất định phải chăm chút. Do đó, nàng ở đây dặn dò người đi nấu nước sớm, để chuẩn bị cho hai chủ tử đêm về tắm rửa.

Tú Hương và Tú Vân thoải mái vui lòng, vội trở về phòng.

Hai người vốn là một, Tú Hương luôn nghe lời Tú Vân, lúc này Tú Vân mới lấy ra thúc-tình hương, đương nhiên không gạt Tú Hương.

"Muội ra ngoài đi, hương này mà đốt lên là muội bị trúng chiêu, bằng không chốc nữa cả hai đứa đều khó chịu." Tú Vân khuyên nhủ.

Tú Hương lại có ý khác.

"Tú Vân tỷ, nếu hiệu quả hương này tốt như vậy, không bằng..." Nàng tiến tới tai Tú Vân, thì thầm, "không bằng chọn tỷ, sau đó hầu hạ lão gia, dứt khoát khiến cho lão gia thu tỷ. Chúng ta không cần phải giúp phu nhân nữa. Nếu lão gia độc sủng mình tỷ không phải tốt hơn sao?"

Đạo lý đơn giản vậy, sao nàng lại không biết chứ?

Nhưng nàng chỉ là một nha hoàn, nào dám làm thế, nếu nàng làm thật, sau, nếu chuyện xong rồi, không những lão gia không tha cho nàng, mà e là ngay cả lão phu nhân cũng không thể dung (tha thứ) nàng được.

Nàng không có thời gian giải thích cho Tú Hương. Lát nữa lão gia phu nhân quay lại tắm rửa. Đây là cơ hội duy nhất cho nàng, thế nên nàng đẩy Tú Hương ra ngoài và nói: "Muội nghe tỷ đi, chỉ cần ngoan ngoãn chờ ở Chu gia, ngàn vạn lần không thể có suy nghĩ vậy nữa. Ra ngoài mau, tỷ phải bắt đầu."

Tú Hương chờ cửa một lúc, nhưng trong lòng nàng lại không phục. rõ ràng đây là chủ ý không thể nào tốt hơn nữa. Nàng ghi nhớ tình nghĩa tỷ muội, nên muốn để cho Tú Hương hưởng trước, vậy mà Tú Vân lại không biết cảm kích. Dứt khoát tự mình dùng thôi!

Do đó, sau khi Tú Vân đi khỏi, nàng không những không nghe lời tú Vân, không mở cửa cho bay mùi, mà thay vào đó, đóng kín cửa lại, đi vào trong.

Chu Thừa Vũ tắm rửa không cho phép ai vào hầu hạ, nên mục tiêu của Tú Vân không phải là chàng. Đợi Hồ Ngọc Nhu vào tịnh phòng, nàng mới vội vã cướp lấy y phục ở nhà lát thay của Hồ Ngọc Nhu.

Mấy việc này đều là thiếp thân nha hoàn- A Quỳnh trước giờ làm, lần này bị Tú Vân nhanh chân cướp trước, A Quỳnh liếc Tú Vân với vẻ ngờ vực.

Tú Vân cười lấy lòng: "Từ khi A Quỳnh tỳ tới đây, tỳ luôn bận rộn hầu hạ mọi chuyện của lão gia và phu nhân. Hôm nay tỳ mệt mỏi hết cả ngày trời. Giờ hầu hạ phu nhân tắm rửa. Để muội làm cho?"

A Quỳnh không sợ Tú Vân chiếm địa vị của nàng trong lòng Hồ Ngọc Nhu. Thấy Tú Vân chủ động vậy, nàng liền vung tay làm chường quây vậy.

Tú Vân giữ chặt y phục của Hồ Ngọc Nhu vào trong ngực. Bước vào tịnh phòng, nàng đã thấy Hồ Ngọc Nhu ở trong bồn tắm. Nàng không lập tức bỏ y phục xuống, mà hỏi Hồ Ngọc Nhu: "Phu nhân, có cần nô tỳ tới hầu hạ không ạ?"

Hồ Ngọc Nhu là một người hiện đại. Tắm rửa tự nhiên không thích người khác hầu hạ. Như thường lệ, A Quỳnh cũng chỉ giúp cô lấy quần áo mà thôi. Chuyện này đương nhiên không cần nói cũng biết, nhưng Tú Vân lại không đi ra ngoài, vì Hồ Ngọc Nhu đương quay lưng với nàng ấy, nên trái lại không hay biết gì.

Tú Vân ôm chặt y phục. Mặc dù mùa hè trời nóng nực, nước tắm của Hồ Ngọc Nhu thực chất chỉ ấm ấm, nhưng trong tịnh phòng vẫn có hơi nước bốc lên. Trong hơi nước bốc lên lằng lằng, chiếc cổ thon dài của người con gái như cổ thiên nga như ẩn như hiện, bờ vai bóng loáng mịn màng, còn có cánh tay thon thả chơi đùa nghịch nước...

Tú Vân không thể kiềm chế nổi nuốt ực miếng nước miếng

Phu nhân thật sự quá xinh đẹp!

thật xinh đẹp, đừng nói là lão gia, ngay cả nàng còn muốn nhào tới... ý thức được bản thân mình nghĩ gì, Tú Vân lập tức tỉnh táo lại, nhất thời xấu hổ mặt nóng bừng, vội đặt y phục xuống, chạy ra.

Hồ Ngọc Nhu nghe thấy tiếng động, quay đầu lại. cô chỉ thấy tấm màn còn đang lác lác nhẹ, cũng không để trong lòng. Tắm rửa xong, cô bước ra lau khô người và mặc bộ quần áo Tú Vân mang đến. Chỗ cô không có chuyện gì, còn Chu Thừa Vũ bên ấy tạm thời nhớ tới 1 cuốn sách trong thư phòng. Lần này là muốn xem thật, nên dứt khoát đứng lên đi lấy cầm qua.

Vốn là Tú Hương đứng giữ cửa, đang lo lắng không có cơ hội. Đột nhiên nàng thấy Chu Thừa Vũ bước ra, nhất thời lòng nàng như nở hoa. Xem đi, ngay cả ông trời cũng đang giúp nàng đây này!

Hiệu quả hương kia quả thật đặc biệt tốt, mặc dù khi cô nước vào phòng mùi đã tan gần hết, nhưng lâu như vậy rồi mà mặt mày nàng vẫn còn ửng đỏ. Chờ được một lúc, nàng lại sợ Chu Thừa Vũ đi về liền, thế là gấp gấp đi tới thư phòng.

Nếu là ở chính phòng, phu nhân có bên cạnh. Dù lão gia có bị dính hương mà muốn nữ nhân, ngài ấy chắc chắn sẽ đi tìm phu nhân trước. Cho nên đi thư phòng là tốt nhất rồi. Nếu nàng có thể giữ lại lão gia ở thư phòng đêm nay, thì vị trí di nương kia ngày mai nhất định chạy không khỏi. Hơn nữa, nếu nàng có thể một lần mà có thai, vậy thì còn gì bằng!

Tú Hương tràn đầy sự mong đợi, trong lòng nàng như có con hươu chạy loạn, nhảy bịch bịch. Đến cửa thư phòng, đúng là trời xanh giúp đỡ, ngay lúc Chu Thừa Vũ từ trong đi ra, nàng đâm thẳng vào ngực Chu Thừa Vũ.

Tú Hương lưỡng lự trong nháy mắt ngăn ngừi, nàng quyết định liều mạng, đòi người nên đánh cược một lần, nếu cược thắng, chờ nàng là một cuộc đời đầy tươi đẹp.

Nàng không những không nhận sai tránh đi, mà còn vươn tay ra ôm chặt lấy eo Chu Thừa Vũ, đỏ mặt và run rẩy nói: "... Lão, lão gia... nô tỳ, nô tỳ..." Có mấy lời rất khó mở miệng, ngắc đầu, dùng đôi mắt quẩn rừ nhìn Chu Thừa Vũ.

Nàng nghĩ, miễn là nam nhân, đều hiểu.

Chống lại nàng là ánh mắt chứa rõ lửa giận, mặc dù gương mặt bình thường, nhưng trong ánh mắt kia chứa lửa giận ngập trời. Dù Tú Hương hơi không tỉnh táo, nhưng trước hết vẫn bị dọa tới run rẩy.

"Lão, lão gia, nô tỳ, nô tỳ..." Tú Hương muốn nhận lỗi.

Kể đó, Chu Thừa Vũ đưa tay nhắc cổ áo sau gáy nàng ta, thẳng tay ném xuống đất.

Đau đương nhiên rất đau, nhưng thức-tỉnh hương còn tác dụng, cảm giác Tú Hương không rõ lắm. Nàng chỉ biết đây là điềm xấu, nàng nhận thấy có nỗi sợ hãi dâng lên từ tận đáy lòng. Nhưng khi nàng ngẩng đầu lên nhìn Chu Thừa Vũ, vẫn không thể khống chế về mặt của mình, lộ ra vẻ ** (tác giả để dấu sao mình để lại vậy).

Chu Thừa Vũ đương nhiên biết cô ta có chỗ không đúng, chỉ cần nghĩ là biết, nếu không phải chính cô ta cố ý làm, thì làm sao dễ bị người khác đâm sau lưng được chứ.

Ả nha đầu này, tâm lớn quá nhỉ.

Vốn còn muốn chọn cho ả một người để gả.

“Lô Nghiễm!” Chu Thừa Vũ gọi tùy tùng thân cận. “Đẫn cô ta xuống, hỏi rõ tình huống thế nào, trực tiếp bán đi”.

Tú Hương nhất thời xui lơ thành một đồng.

Bán..

Nàng sai rồi, nàng không nên cãi lại lời Tú Vân.

.

Chu Thừa Vũ trở lại hậu viện, con tức còn chưa lắng xuống, như có ngọn lửa trong lòng, còn chưa vào phòng trong, chàng đã sai người đưa nước, dứt khoát tắm nước lạnh

Lúc này mới thấy khí nóng trên người tan hơn phân nửa, thay y phục sạch sẽ, vẩy tay xua hạ nhân ra ngoài, bước vào phòng trong.

Màn lụa đỏ thắm ngày đại hôn vẫn chưa gỡ xuống. Chu Thừa Vũ thấy màn lụa đỏ thắm này không hiểu sao lòng lại hơi khát, chàng không khỏi nghĩ, chả lẽ trong nháy mắt vừa rồi tiếp xúc với Tú Vân, có thứ gì không sạch sẽ dính vào rồi?

Nếu đúng như vậy...

Chàng bỗng dừng chân.

Nếu đúng như chàng nghĩ, thì tốt nhất là tối nay chàng không nên ngủ lại tân phòng. đã mấy ngày qua, chỉ có chàng biết mỗi một đêm chàng phải gian nan cỡ nào. Nếu không phải chàng là người tập võ thân thể tráng kiện quanh năm, bằng không mỗi đêm tắm nước lạnh 2 lần thì người bình thường nào sống sót nổi.

Chàng đang muốn đi, bỗng nhiên trên giường truyền tới tiếng hừ nhẹ, như thể là không thoải mái lắm, lại như rất dễ chịu theo bản năng phát ra. nhẹ nhàng tinh tế, như con mèo con.

Gần như ngay lập tức, có một luồng khí nóng lan tỏa toàn thân, Chu Thừa Vũ mất kiểm soát bước lên 2 bước, đứng cạnh giường.

Màn lụa đỏ chỉ rủ xuống một bên, nương theo chỉ thấy bóng dáng mông lưng mờ ảo, chân móng tơ lụa xanh sẫm che phủ, chỉ che trên bụng một chút. không biết trời có nóng quá không mà chiếc áo ngủ trắng như tuyết sớm bị bung ra, cái yếm màu hồng thêu hoa sen cứ thế bị phơi bày

Bởi vì hồ Ngọc Nhulón lên cực tốt, hoa sen hoàn toàn căng ra, mà hoa tâm cũng dựng đứng. Kết hợp với hô hấp của Hồ Ngọc Nhu, run run rẩy rẩy nhấp nhô.

Ngay lúc này, Hồ Ngọc Nhu lại hừ mũi khó chịu, lật người vào trong, lộ ra bờ vai trần. Bờ vai ngọc trắng trong như tuyết được phản chiếu với chân móng xanh sẫm, đẹp tới mức rung động lòng người.

Rốt cuộc Chu Thừa Vũ không thể kiềm chế bản thân được nữa, lên giường.

Bàn tay vừa chạm vào bờ vai ấm áp của Hồ Ngọc Nhu. Hồ Ngọc Nhu dường như thoải mái với lòng bàn tay lạnh giá. Sau một tiếng thờ dài, xoay người, chui vào trong ngực Chu Thừa Vũ.

Chu Thừa Vũ vừa mới tắm nước lạnh, cả người tỏa ra hơi mát lạnh. Hồ Ngọc Nhu ôm lấy không muốn buông, gắt gao siết lại vòng eo cứng rắn mạnh mẽ, cơ thể vô thức chà xát.

Vì Chu Thừa Vũ chưa nằm xuống hoàn toàn, tư thế hai người không đúng, Hồ Ngọc Nhu cứ thế cọ cọ hai lần, trực tiếp ôm lấy đầu Chu Thừa Vũ.

Chu Thừa Vũ bị ép buộc, lần đầu trong đời vui đầu trong ngực.

Tác giả có lời muốn nói:

Báo trước: không có thịt ăn → _ →

Hơn nữa vì mộ tinternet trong sạch, nên dù có thịt ăn, cũng là trực tiếp tắt đèn.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Đại nhân, giúp thiếp đi mà, xin chàng đó, giúp thiếp với...

Vô cùng mềm mại.

Ấm áp, mang theo hơi hương mờ nhạt.

Chu Thừa Vũ không dám cử động chút nào.

Mặc cho khóa mềm mại kia ép chàng, cũng khôn hề thấy khó chịu, cảm giác rất tốt là đằng khác. Tốt tới mức chàng không dám cử động, thậm chí thở cũng không dám thở mạnh, sợ sợ..... hơi thở nóng phả ra ngoài, dọa Hồ Ngọc Nhu sợ.

Ý thức Hồ Ngọc Nhu không còn tỉnh táo nữa, cô chỉ cảm thấy toàn bộ cơ thể khó chịu, có loại cảm giác khao khát khó hiểu, loại cảm giác trước giờ chưa từng có. cô không biết làm sao bây giờ, chỉ biết theo bản năng ôm đầu lâu vào ngực.

Chu Thừa Vũ thương tiếc nàng, bị nàng hành hạ như vậy hơi nhịn không được rồi. Ôn hương nhuyễn ngọc[32], mỹ nhân nhi đã chủ động thể này, chàng vốn người tí mùi hương, giờ phút này lại ngửi thêm hơi nữa, hô hấp chàng càng lúc càng nặng hơn.

Nổi khiếp sợ ban đầu qua đi, chàng không còn hải lòng với hiện trạng, hai tay thử thăm dò eo thon người trong ngực, Chu Thừa Vũ xoay người, đặt Hồ Ngọc Nhu dưới thân.

Hồ Ngọc Nhu nằm im ắng, trung y trắng sáng hoàn toàn mở rộng, Chu Thừa Vũ hơi cúi người, cặp mắt thăm thẳm nhìn chăm chăm đóa hoa sen nở rộ một lúc, sau đó nhắm ngay hoa tâm bên phải hoa sen, đầu cúi xuống.

Cảm nhận được trước ngực là lạ, Hồ Ngọc Nhu mơ màng mở mắt, chỉ thấy được đỉnh đầu Chu Thừa Vũ, cũng như hành động ngẫu nhiên vừa hay lộ nửa gương mặt.

Người này... thật là đẹp quá đi!

Ngay cả lúc làm chuyện này nọ, mà... còn đẹp như vậy...

Thế nên hai người đây là, muốn động phòng hờ?

Đêm đồng phòng hoa chúc tới rồi.

Hồ Ngọc Nhu hít một hơi, đuôi mắt lại nhếch lên, cô chủ động ôm lấy vai Chu Thừa Vũ, cơ thể vô thức hòa theo hương lên chút. Nhưng tới giây phút này rồi, cô vẫn còn nghĩ: nghe đồn lần đầu của phụ nữ rất đau đớn, thế là cô nhẹ nhàng vỗ về lên lưng Chu Thừa Vũ.

"Đại nhân này, chút nữa chàng phải nhẹ chút nha." dường như ngâm nga, cũng như tiếng thở dài, lại như thỉnh cầu, trong âm thanh toát ra vẻ yếu đuối yếu ớt, làm lòng Chu Thừa Vũ xao động một trận.

Chàng buông nàng ra, ngẩng đầu lên nhìn.

Đây là lần đầu của nàng, mặc dù chàng cũng vậy, nhưng khi nàng thỉnh cầu chàng nhẹ chút, đương nhiên phải đáp ứng nàng rồi. Nhưng cái ngẩng đầu này, trông thấy tám thân kiều diễm như đào lý của Hồ Ngọc Nhu, biểu cảm ngất ngây mãn nguyện, Chu Thừa Vũ bỗng cứng đờ.

Điều này không đúng!

Nàng thích chàng, nhưng lại còn xa mới tới trình độ này. Hằng đêm mấy hôm nay chàng và nàng chung chăn gối, chàng nhận ra nàng còn xoắn xuýt, phát hiện nàng còn chưa chắc chắn, chàng cũng nghĩ, nên chọn một ngày lành tháng tốt mới được chủ động muốn nàng.

Nhưng bây giờ, chỉ bởi vì chàng dính đồ không sạch sẽ của Tú Hương, còn nàng thì sao? Nhu Nhu tuyệt đối không phải là loại người dùng thủ đoạn bản thủ, nàng vốn không cần dùng. Miễn là nàng sẵn sàng, nàng không cần làm gì chàng cũng muốn nàng mà chờ không kịp nữa.

Cho nên, đây là đường kẻ khác đẩy nàng vào!

Là ai?

Chết tiệt thật!

Chàng muốn nàng, muốn hơn bao giờ hết, muốn sắp nở tung.

Nhưng không thể, tình thế kiểu này, dù sao cũng không được.

Lần đầu của nàng, không phải ở trong tình cảnh này, chỉ vì thứ đồ bẩn đó mà mất. Đêm tân hôn của họ, cả đời chỉ có một đêm tân hôn, nhất định phải ở trong hoàn cảnh cả hai đều tỉnh táo, nhất định phải trong hoàn cảnh cả hai đều vui vẻ, chứ không phải như bây giờ, cả hai đều bị bắt!

Là Tú Hương sao?

Chu Thừa Vũ không còn tinh lực nghĩ nhiều nữa, ép lên gối xuống, chàng kiểm chế cơ thể và tâm lý. Bước xuống giường, chặt vật kéo Hồ Ngọc Như ra, sau đó tới cửa gọi người tới.

A Quỳnh ở ngoài cửa, "Lão gia, ngài có gì phân phó?"

Chu Thừa Vũ nói: "Kêu người mang nước lạnh tới, còn người tự mình đi tìm Lô Nghiêm, bảo hắn mời đại phu tới!"

Hầu như mấy đêm nay đêm nào Chu Thừa Vũ cũng tắm nước lạnh, A Quỳnh cũng đã quen, nhưng nghe giọng lão gia có vẻ khác với mọi hôm. Mặc dù ngày trước vẫn có kiềm nén, nhưng sao nàng cảm thấy giọng kiềm nén hôm nay có chút nghiêng răng nghiêng lợi nhỉ?

Và lại còn mời đại phu!

A Quỳnh vội hỏi: "Sao vậy lão gia, phu nhân khó chịu ư?"

Nàng vốn theo Hồ Ngọc Như từ khi ở Hồ gia, Tiết thị mặc kệ hai người tự sinh tự diệt, đương nhiên không có dạy quy củ. Trái lại Quân ma ma có lòng muốn dạy, nhưng cạnh Hồ Ngọc Như chỉ có một tiểu nha đầu này thôi, công việc bận rộn một người làm không xuể, sao có thời gian dạy được chứ. Và sau đó thì tới Chu gia, bây giờ Hồ Ngọc Như thì không hiểu quy củ ở đâu, bảo cô nàng thừa dịp chú ý học theo hạ nhân Chu gia, nhưng tới thời điểm quan trọng thì A Quỳnh không nhớ nổi, chỉ theo bản năng làm việc.

"Bảo người đi thì người đi, ở đâu ra nói nhảm nhiều như vậy! Nếu có chút chuyện đó mà còn làm không xong, ta dứt khoát không cho người hầu hạ trước mặt phu nhân nữa!" Chu Thừa Vũ đang nổi nóng, nếu không có ý chí tốt, chỉ sợ rằng không thể kiểm soát bản thân mình nữa. Vậy mà lúc này A Quỳnh còn không vâng lời lập tức đi làm, trái lại còn hỏi đông hỏi tây, chàng lập tức phát giận.

A Quỳnh bị dạy dỗ mà không hiểu gì hết, nhưng có thể nghe ra lời Chu Thừa Vũ ẩn sự tức giận, vội nhỏ giọng xác nhận lại, quay lại chạy đi.

Lúc này Chu Thừa Vũ mới vào tịnh phòng, trước lấy khăn thấm vào nước lạnh lau mặt, sau thì bùng chậu nước vào phòng trong.

Hồ Ngọc Như không thoải mái co thành cụm trên giường, âm thanh có vẻ như đau khổ mà dường như khao khát liên tục phát ra, nghe giọng của nàng Chu Thừa Vũ vừa vất vả mới yên tĩnh được thì trong lòng giờ khô trở lại, khi lau mặt cho Hồ Ngọc Như hai tay đều run lên.

Khăn không vắt khô nước, nên khi lau lên mặt, khiến người ta nhất thời tỉnh táo. Sau đó cơ thể Hồ Ngọc Như run nhẹ, nghiêng nghiêng người nhìn Chu Thừa Vũ ngồi bên giường, ánh mắt thoáng rõ ràng và sáng trong hơn tí.

"Tôi thấy khó chịu quá." về mặt nàng đau khổ, thì thầm: "Rất khó chịu, không biết bị gì nữa....." cô gợn tay, lòng bàn tay nóng bỏng bao phủ cổ tay đang cháy hừng hực, "Đại nhân, tôi bị sao vậy? tôi....." giờ phút này đây, mặt mũi và thân thể đều bị giày vò tới độ không còn gì nữa, Hồ Ngọc Như đại khái biết được mình bị gì rồi, thế là cầu Chu Thừa Vũ, "Đại nhân, giúp thiếp đi mà, xin chàng đó, giúp thiếp với..."

Chàng sao không muốn giúp nàng chứ!

Nhưng...

Chu Thừa Vũ hít một hơi thật sâu và cảm thấy mình khó có thể ở lại phòng chờ rồi, chàng thực sự không thể nhịn được nữa.

"Nàng chờ một chút, ta cho người mời đại phu rồi, tới ngay lập tức." Giọng nói của chàng càng lúc càng trầm càng khàn, dường như nhiễm phải hơi mập mờ, "Nàng ngoan nào, thả lỏng chút, ta đi sai người đem nước tới."

Chàng muốn rút tay ra.

Hồ Ngọc Như lắc đầu, nước mắt đột nhiên tuôn rơi, "Đừng..... đừng đi. Đại nhân, Đại nhân, chàng muốn ta đi mà!" Nàng thốt lên, thậm chí chống đỡ cơ thể nhào qua, giữ cánh tay Chu Thừa Vũ, gương mặt oán trách đi lên.

Tay Chu Thừa Vũ chợt bắt phải một khối mềm mại

Gương mặt tuần tú đỏ bừng, cả người như bị châm lửa, khẽ nói kèm theo giọng bất chấp: "Đây là do chính nàng cầu ta, đừng hối hận!".

Mặt Hồ Ngọc Như nằm trên đùi Chu Thừa Vũ, lăm lăm ở đáp lời: "không hối hận.... quyết không hối hận....."

Bàn tay Chu Thừa Vũ dôi lên, kẹp nách Hồ Ngọc Như, ôm người trả lại trên giường, tiếp theo là mình cời gầy lên giường, lên trên bao phủ.

Đúng vào lúc này, cửa đột nhiên bị gõ thùng thùng thùng, "Đại nhân, mở cửa, mở cửa nhanh!" Là A Quỳnh, giọng của nàng trong đêm tối lớn thấy sợ, "Rốt cuộc phu nhân bị sao ư, đại phu tới rồi, mau mau mau, mau để đại phu xem phu nhân sao rồi! "

Mặc dù sợ Chu Thừa Vũ, nhưng A Quỳnh quan tâm Hồ Ngọc Nhu hơn.

Chu Thừa Vũ và Hồ Ngọc Nhu vẫn còn tí tinh táo cuối cùng, nghe âm thanh gõ cửa lớn như vậy, muốn giả vờ không nghe cũng khó, muốn trách cứ cũng muộn rồi.

Hồ Ngọc Nhu nhất thời có chút sống không còn gì luyện tức nữa.

Chu Thừa Vũ còn một bụng lửa lớn, thấy nét mặt Hồ Ngọc Nhu vậy, chỉ có thể đè lại. Chàng nhẹ nhàng chạm vào gương mặt nóng bỏng của Hồ Ngọc Nhu, cuối cùng cúi xuống và hôn nhẹ lên môi nàng, "Đừng lo lắng, đợi xong chuyện này, vì phu nhất định hảo hảo muốn nàng."

nói xong, gắng gượng cơ thể đứng dậy.

Hồ Ngọc Nhu thì sớm xấu hổ, hai tay che mặt.

Chu Thừa Vũ thấy vậy, vừa bước tới cửa, rốt cuộc không chút khách khí vắn về nhào nặn ngực Hồ Ngọc Nhu một hồi.

Cánh cửa vừa mở, A Quỳnh không thèm nhìn tới Chu Thừa Vũ, cầm đầu chạy thẳng vào phòng trong, "Phu nhân, đại phu tới rồi, đại phu tới rồi!"

Đại phu thì không dám xông bừa vào như vậy.

Ông hành lễ với Chu Thừa Vũ xong, thì cung kính đứng chờ tại chỗ.

Chu Thừa Vũ thực sự rất bức bách dĩ với A Quỳnh, rốt cuộc là Hồ gia dạy dỗ hạ nhân kiểu gì vậy, sao ra được một kẻ không mặt thể này! Nhưng mà hiện tại, Tú Hương đã bị nhốt, còn Tú Vân đâu? Động tĩnh lớn như vậy mà Tú Vân không đến đây, đúng là không hợp lý.

Chu Thừa Vũ đang muốn phân phó hai nha hoàn nhị đẳng lôi A Quỳnh xuống, thì Quản ma ma nghe được tiếng gió chạy tới, Chu Thừa Vũ thờ phào nhẹ nhõm, nhanh chóng bảo bà: "Ngươi đi vào trông coi nha đầu kia, trước hết hầu hạ phu nhân cho tốt, chờ ta phân phó! "

Quản ma ma vội vàng vâng dạ, vọt vào phòng trong.

Chẳng mấy chốc, phòng bên trong không còn âm thanh nhất kinh nhất sợ[33] của A Quỳnh nữa.

Lúc bấy giờ Chu Thừa Vũ mới nhìn đại phu.

Vị đại phu này là lão đại phu ở Thiên Kim Đường trong huyện, y thuật vô cùng cao minh, trước đây Chu gia có chuyện gì cũng mời ông tới. Thế nên vừa rồi gặp chuyện Tú Hương, Chu gia cho mời đại phu là mời ông ấy qua.

Bởi vì trước đó ông gặp qua Tú Hương rồi, không cần phải hỏi cũng hiểu chuyện gì xảy ra, lập tức nói: "Đại nhân tuổi còn trẻ, cơ thể mạnh mẽ, không cần dùng thuốc, chỉ cần ngâm tắm nước lạnh sẽ tốt thôi."

Chu Thừa Vũ gật đầu, mắt tối tâm liếc vào nội thất.

"Nếu dính thuốc quá nhiều, thì phải dùng thuốc, đúng không?" Chàng hỏi.

Đại phu hiểu ý ngay: "Nếu là nữ tử, bất kể dính ít hay nhiều, vẫn phải dùng thuốc cho thỏa đáng. Thân thể nữ tử yếu ớt, thể hàn chịu không nổi lạnh, nếu cương quyết thì e là tương lai sẽ cản trở khả năng sinh dưỡng."

Chu Thừa Vũ siết chặt nắm đấm, nói: "Mời Ngô đại phu kê đơn."

Ngô đại phu và Lô Nghiễm đi xuống, nghe được động tĩnh, A Quỳnh bị Quản ma ma khiến trách cũng đờ. cô chỉ cúi đầu không dám nhìn Chu Thừa Vũ, nói: "Nô tỳ đi xuống trước, chuẩn bị nấu thuốc cho phu nhân ạ."

Chu Thừa Vũ biết Hồ Ngọc Nhu rất coi trọng A Quỳnh, có giận cũng tự mình nén lại, lạnh lùng hừ một tiếng.

A Quỳnh lập tức chạy như bay đi mất.

Chu Thừa Vũ không tiếp tục vào phòng trong, đến tới cửa phòng nói vọng vào: "Quản ma ma, cực khổ cho ngươi chăm sóc tốt cho phu nhân, lát nữa nói phu nhân nghỉ ngơi cho tốt, chuyện này để ta xử lý."

Vở kịch nhỏ:

A Quỳnh: Ta giống đũa thiếu năng quá.

Hồ Ngọc Nhu: Hahaha, sờ sờ nào, hôn hôn nào

Chu Thừa Vũ: Hừ!

(32) Ôn hương nhuyễn ngọc: miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp

(33) 一惊一乍 - nhất kinh nhất sạ: chỉ tinh thần của một người đang quá lo lắng hay phấn khích, hành vi thường hay phóng đại, làm mọi người sợ hãi. (Baiké)

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Trong cõi đời này, người đối xử với cô như vậy đã là hiếm có rồi

Tiếng bước chân dần dần đi xa, Hồ Ngọc Nhu, người vừa mới thay quần áo xong vội nhào lên giường, kéo chiếc chăn lụa to đơ chót, trùm lên đầu. Mặc dù giờ phút này cô vẫn cảm thấy rất khó chịu, nhưng khi cô nhớ tới việc làm ban nãy, cô ước chi đâm cho mình một nhát chết cho rồi.

thật là...quá mất mặt!

Kiếp trước sống 24 năm mà chưa từng có chuyện xấu hổ đến thế! Mới sống ở cổ đại có nhiều đau, chưa tới 1 tháng mà gây ra chuyện bực vãi. Thực sự không muốn sống nữa mà!

Quản ma ma vốn đang đau lòng và tự trách, nhưng nhìn tiểu thư nhà mình có phản ứng trẻ con như vậy, nhất thời bà chỉ cảm thấy buồn cười.

cô kéo chiếc chăn mỏng ra và nhẹ nhàng dụ dỗ: "A Nhu ngoan, đừng che mình lại, coi chừng buồn bực hỏng người. Mua ra đây nào, ma ma lau mặt cho con."

Hồ Ngọc Nhu không chịu, rầu rĩ trong chăn nói vọng ra: "Ma ma, không sao đâu, con tự mình chịu được!" dừng lại, rồi nói tiếp "Thuốc tới ngay bây giờ. Con uống thuốc, sẽ không có gì nữa đâu."

Quản ma ma không cho phép, sức mạnh trên tay lại tăng lên.

"Đó là do người ta nói vậy. Nếu con chịu như vậy, không tốt cho cơ thể con đâu." cả người Hồ Nhọc nhu chỉ có tí sức, cái chăn rốt cuộc cũng bị Quản ma ma giật ra. "Thuốc chưa được bụng tới, trước tiên dùng cách vụng về này đi. Nhanh để khí nóng người con tiêu bớt mới được. "

Những ngày này, Quản ma ma dường như thương khá, thân thể cũng tốt hơn. Bà ngồi xổm, nhanh chóng thấm ướt khăn, một tay vắt khô, rồi nhẹ nhàng lau mặt cho Hồ Ngọc Nhu.

Nhìn gương mặt đỏ ửng, trong lòng Quản ma ma hơi nhói lên, tới Chu gia đã không dễ gì, thế mà tiểu thư vẫn không thoát được số mệnh bị người khác bắt nạt sao? Đáng ra phải trách bà, chỉ là bị đánh có mười mấy gậy mà cũng đi đường thương. Nếu bà tới đây hầu hạ sớm hơn, biết đâu tiểu thư không bị!

Hồ Ngọc Nhu mơ mơ màng màng, không thể nghĩ ra ai rốt cuộc là ai hạ được mình. Nhưng nhân khẩu nhà họ Chu đơn giản, suy đi nghĩ lại, cô chỉ thấy Tú Hương và Tú Vân là đáng nghi nhất. Tất nhiên, còn có một Tô thị mà cô không thích, nhưng Tô thị là em dâu, theo lý không nên hồ đồ như vậy.

Vậy thì tại sao đây?

Tú Hương và Tú Vân chắc là mang tâm tư với Chu Thừa Vũ. Nếu vậy, sao không tự mình cố gắng mà đìbỏ thuốc cô? Chẳng lẽ hai cô đó thay đổi suy nghĩ, chuyển qua giúp cô à?

Ngẫm đi nghĩ lại, Hồ Ngọc Nhu cảm thấy đầu mình đau nhói. cô nhủ mảy, lắc đầu trong tiềm thức, nghĩ tới Chu Thừa Vũ.

"Ma ma à, đại nhân vẫn ổn chứ?" Hai người gần gũi trên giường, cơ thể Chu Thừa Vũ có phản ứng, Hồ Ngọc Nhu biết rõ.

Nghĩ tới Chu Thừa Vũ, trái lại khuôn mặt của Quản ma ma hiện lên nụ cười.

"Đại nhân bảo chuyện này đích thân ngài ấy xử lý." Lại thấm khăn lần nữa, Quản ma ma yêu thương lau mặt Hồ Ngọc Nhu. "A Nhu này, đại nhân đối với con tốt lắm, con không thể tùy hứng. Con đừng nghĩ tới chuyện khác nữa, sống với đại nhân cho tốt, biết không? "

Sau đêm nay, Hồ Ngọc Nhu sao lại không biết?

Thân thể này của cô, cho dù đó là gương mặt hay cơ thể, thuộc hàng rất nữ tính trong phái nữ rồi. Nếu như cô đoán không sai thì tới bây giờ Chu Thừa Vũ vẫn chưa có phụ nữ. Đối với một người đàn ông thích cô mà tính lực đã tràn trề, vẫn có thể kìm lại, phải vất vả bao nhiêu chứ, giờ cô có thể hiểu được.

Đêm nay cô bị hổ, hình như Chu Thừa Vũ cũng vậy. cô không thể nhin nổi, không thềm ngó tới da mặt gì đó mà cầu chàng ta, nhưng chàng vẫn liều mình giữ lại. một người đàn ông có thể tự uất ức mình mà quyết không làm tổn thương cô. Nếu đây không phải là yêu, thì là gì?

Cho dù đó không phải yêu, cô cũng nhận rồi

Trong cõi đời này, đối xử với cô như vậy đã là hiếm có rồi.

"Con hiểu rồi." cô gật đầu, đáp với Quán ma ma.

A Quỳnh bung thuốc sắc xong tới, Quán ma ma nhận lấy ngửi một hơi. Mặt bà trở nên nghiêm khắc, hỏi: "Người tự mình sắc sao? không có qua tay người khác?"

A Quỳnh háp tấp gật đầu. "Đúng đúng, tự tay con sắc."

Lúc này Quán ma ma mới thôi cái mặt nghiêm khắc, thổi thuốc còn bốc hơi nóng, ra hiệu cho A Quỳnh đỡ Hồ Ngọc Nhu dậy.

Sau khi uống thuốc, Hồ Ngọc Nhu mơ màng ngủ quên.

Quán ma ma lại lau mặt và người Hồ Ngọc Nhu lần nữa, xong xuôi đắp chăn và dắt A Quỳnh ra. Vì trận ồn ào ban nãy, bên ngoài có không ít nha hoàn nhị đẳng và bà tử thô sử ở đó, nên Quán ma ma không mang A Quỳnh ra ngoài, thậm chí bà còn để cô nàng tới đóng cửa.

A Quỳnh nhìn Quán ma ma, sợ tới nỗi rụt vai lại, khẽ nói: "Ma ma, con biết sai rồi, con biết sai rồi".

Quán ma ma xụ mặt, hỏi: "Sai ở đâu?"

"Sai ở chỗ không chăm sóc phu nhân cho tốt, để cho người ta có cơ hội hạ được phu nhân!" A Quỳnh trả lời ngay.

Quán ma ma chỉ thấy huyết thái dương mình giật giật đau nhói. Con nhỏ A Quỳnh này, tới giờ còn không hiểu tại sao A Nhu bị thế. Bà giận đến nổi giơ tay lên, muốn bộp tay thẳng lên mặt, nhưng giữa đường nhìn vào đôi mắt sạch sẽ và trong sáng của A Quỳnh, tóm lại không nhẫn tâm xuống tay được.

A Quỳnh như thế, suy cho cùng bà cũng có trách nhiệm trong đó, là do bà không dạy dỗ tốt.

"không phải bị hạ được, mà là y phục bị dính đồ không sạch sẽ! Người nghĩ cẩn thận lại, ai đã giặt đồ, rồi qua tay ai. Bộ đồ phu nhân mặc hôm nay, có gì không đúng!" Quán ma ma hạ giọng, ném ra một loạt câu hỏi.

A Quỳnh giật mình, vội đáp: "Đêm nay, Tú Vân cầm y phục của phu nhân! Trước khi phu nhân tắm, vì phu nhân không cho người khác hầu hạ mình tắm, nên thường ngài con đưa quần áo vào rồi đi. Chỉ có đêm nay Tú Vân chủ động cầm đi, nói là cả ngày nay con đã vất vả, chút chuyện này để nàng ta giúp là được."

Trong lòng Quán ma ma run lên, chả lẽ là Tú Vân?

"Sau đó thì sao, sau khi Tú Vân cầm đồ đi, có thấy nàng ta đi đâu không? Có tiếp xúc với cái gì không?", Bà hỏi.

Về mặt A Quỳnh sụp đổ, nước mắt rơi lã chã, nàng biết mình sai rồi. Vừa khóc vừa đáp: "Ma ma, con... con không biết, con, sau đó con đi ra ngoài..."

Quán ma ma thở dài, rút cuộc vận mệnh lỗi tại A Quỳnh.

"Người! Đêm nay không cho phép người ngủ, trông coi bên này kỹ càng cho ta! Nếu ban đêm phu nhân có phân phó gì, người tỉnh táo một chút!", Bà ra lệnh.

A Quỳnh vội gật đầu đảm bảo như gà mổ thóc.

Chu Thừa Vũ tắm nước lạnh ba lần trong thư phòng, hiện tại đã như lời Ngô đại phu nói, khí nóng cả người đã trôi hết.

Chờ chàng bên ngoài là Tú Hương và Tú Vân được đưa tới. Người trước bị tưới thuốc và ngâm qua nước lạnh mấy lần, đã tỉnh. Người sau mặc dù về đã tắm nước lạnh ngay, nhưng chính mình không đủ tàn nhẫn với bản thân nên còn hơi chóng mặt.

Tuy nhiên, khi Chu Thừa Vũ vừa bước ra, nàng ta bất ngờ tỉnh táo lại.

"Lão gia." Nàng ta chợt dạ hô một tiếng, cả người quỳ ngay ngẩn lại.

Tú Vân không còn chút sức lực nào, nàng ta mềm nhũn co quắp trên mặt đất, vì sợ hãi, cơ thể không ngừng run.

Lô Nghiễm khom lưng, cung kính thưa: "Lão gia, có cần phải thăm tra lần nữa không ạ? Tú Hương và Tú Vân, lời khai hai người không khớp."

không khớp sao?

Tú Vân bỗng siết chặt gấu váy. Trước đó Lô Nghiễm tách nàng và Tú Hương ra thăm vấn, nàng... nàng nói thật, sao lại không khớp được chứ? Rốt cuộc Tú Hương khai cái gì?

"Ngươi hỏi!" Chu Thừa Vũ chỉ nói hai từ.

Lô Nghiễm không nhìn Tú Vân, nhìn Tú Hương nói: "Tú Hương, chuyện tối nay, người còn không thành thật mau khai đáp!"

Người Tú Hương run lên một cái, cô nhanh chóng quay đầu sang liếc Tú Vân, người đang sợ hãi và tái nhợt. Nàng cắn răng nói: "Do lão gia và phu nhân mãi không chịu viên phòng, ta và Tú Vân tới bẩm với lão phu nhân, sau đó..."

Lão phu nhân liền sai nhị phu nhân đưa hương cho chúng ta, bảo là dùng một chút, tự nhiên lão gia và phu nhân sẽ động phòng. Ta nhận lấy hương đó, giấu Tú Vân tỳ, bởi vì biết hương đó rất mạnh, nên ta muốn... ta dứt khoát muốn một mình dùng, biết đâu được lão gia thu! "

Tú Vân hơi ngạc nhiên, Tú Hương đây là muốn bảo vệ nàng sao?

Nhất thời cô cảm động hết sức, nên can cảm trào dâng. Tú Hương luôn gọi nàng là tỷ tỷ, sao nàng có thể để muội ấy nhận tội thay mình được, chuyện này người ra mặt trước giờ luôn là nàng.

không chờ nàng mở miệng, Lô Nghiễm đã quay sang nhìn nàng, lạnh lùng nói: "Tú Vân, có phải vậy không? Ngươi nên thành thật khai báo, nếu ngươi dám nói dối, thì tới lúc đó không chỉ Tú Hương bị đuổi bán khỏi phủ mà ngay cả ngươi cũng chạy không thoát!"

Nhiệt huyết nhất thời của nàng mới dâng bị lời này dập tắt.

Bị đuổi bán khỏi phủ!

không, nàng không muốn!

Nàng không dám nhìn Tú Hương nữa, cúi đầu xuống, cố gắng kiểm soát giọng không run rẩy. "Đúng thế, sau khi ta và Tú Hương thương lượng, tới bên lão phu nhân. Hương hôm nay dùng là lấy từ chỗ nhị phu nhân. Nhị phu nhân còn đưa cho ta bình chè đậu xanh. Ta...ta không biết hôm nay Tú Vân đốt, cũng không biết sau đó muội ấy đi đâu, ta ở trong phòng dính chút hương. Bởi vì xưa nay chưa từng ngửi bao giờ nên ta cũng không biết. Lúc tới hầu hạ phu nhân ta mới nhận thấy có gì đó không ổn, nên nhanh chóng nói với phu nhân một tiếng, về phòng ngay. "

Lô Nghiễm nói: "Ngươi vừa nói ngươi thật ra không biết gì cả? Tất cả đều do một mình Tú Hương làm, ngươi cũng không hề nắm hết tình hình?"

Tim Tú Vân nhảy lên một cái, nàng vừa rồi chỉ nói vậy thôi. Lô Nghiễm đang giúp nàng, mặc dù nàng không biết tại sao, nhưng hẳn ta đây rõ là đang giúp nàng.

Nàng vội vàng đập đầu mạnh bộp bộp bộp, miệng nói lấy nói để: "Nô tỳ biết sai rồi, là do nô tỳ quá sợ, nên không dám thừa nhận. Lão gia tha mạng, nô tỳ biết sai rồi, cầu lão gia nhìn phần thượng nô tỳ thành thành thật thật hầu hạ người mấy năm nay, tha cho nô tỳ một lần đi ... "

Chu Thừa Vũ liếc Lô Nghiễm, thấy mặt mày hẳn ta rõ là hơi lo lắng. Sau đó, chàng liếc xuống tư thế Tú Vân quỳ là lướt trên mặt đất, trong lòng chợt hiểu ra.

Nhớ tới tuổi tác Lô Nghiễm, còn có cha hấn- Lô Bình năm xưa coi như từng cứu chàng một mạng, Chu Thừa Vũ thu mất lại.

"Đưa hai người xuống, mỗi kẻ đánh hai mươi gậy, sau đó bán Tú Hương ra, còn Tú Vân..." Do dự giữa việc đưa tới thôn trang hay lưu lại, Chu Thừa Vũ chọn cái trước, "Chờ thương thế đỡ rồi tính sau."

Mặc dù nhìn vào phần thượng của Lô Nghiễm và Lô Bình, nhưng nha đầu Tú Vân này không thể giữ lại. Còn sau này đưa về thôn trang thì Lô Nghiễm định thế nào, thì hẳn phải tự xem lòng mình.

Lần này có thể tha cho hẳn, nhưng nếu sau này hẳn vẫn chọn Tú Vân, thì vị trí thiếp thân tùy tùng này cũng nên thay người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Chàng Nam Phụ Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Xe lên đèn, có thể lên xe...

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mãi tới gần giờ Sửu (1-3h), Chu Thừa Vũ mới về hậu viện.

Trong phòng, Hồ Ngọc Ngu đang ngủ ngon lành. Bên ngoài, A Quỳnh đang đứng giữa phòng. Ngón trỏ đang xoa mí mắt với nhau, ráng chống đỡ không dám ngủ. Nghe thấy tiếng bước chân truyền từ ngoài cửa, rớt cuộc ra sức dụi mắt, nhìn xuyên qua khe cửa bên cạnh.

Là đại nhân trở lại!

Nhớ tới lời khiển trách của Quán ma ma trước đó, A Quỳnh lập tức dè dặt mở cửa, cúi đầu kính cẩn ở một bên. "Đại nhân."

Chu Thừa Vũ mặc chiếc áo choàng xanh nhạt trên người. Vì chuyện của Lô Nghiễm và Tú Vân, sắc mặt chàng không được tốt. Chàng nhìn vào mặt A Quỳnh rồi hướng mắt vào phòng trong. "Phu nhân thế nào?"

A Quỳnh nhỏ giọng báo: "Phu nhân đã uống thuốc và ngủ rồi ạ."

Chu Thừa Vũ gật đầu, nói: "Được rồi, đi xuống đi."

Cứ thế đi sao?

Nhưng Quán ma ma đã dặn nàng giữ cả đêm mà.

"Quán ma ma dặn nô tỳ tối nay thức đêm, nói nhờ mà đêm hôm phu nhân có phân phó gì có nô tỳ chờ hầu hạ." giọng A Quỳnh do dự.

"đi xuống!" Chu Thừa Vũ lạnh lùng nhìn A Quỳnh, quát khê.

A Quỳnh vội quay đầu chạy lẹ.

So với Quán ma ma, đại nhân vẫn đáng sợ hơn nhiều!

Nhìn A Quỳnh chạy trốn chết, Chu Thừa Vũ nhủ mảy. Có vẻ như chàng nên gọi mẹ mình tới chọn thêm mấy nha hoàn.

Đóng cửa lại, chàng vào phòng trong.

đã uống thuốc qua mấy canh giờ rồi, khuôn mặt Hồ Ngọc Nhu đã khôi phục hồi như bình thường, tấm chăn đỏ chót rộng lớn lộ ra gương mặt trắng trẻo nhỏ nhắn, vì sự tương phản rõ nét, nàng hiện ra hết sức yêu kiều, khiến lòng người ta không thể không mềm nhũn.

Chu Thừa Vũ ngồi trên mép giường, nghiêng người vào trong sờ nhẹ lên mặt Hồ Ngọc Nhu

Hồ Ngọc Nhu hừ khê một tiếng và nắm lấy tay chàng. Có vẻ như cô cô nhận ra có gì không đúng lắm. Sau một lúc, mí mắt cô hơi hé ra, còn chưa tỉnh ngủ nhìn Chu Thừa Vũ. "Ồ... đại nhân đã về rồi, chàng ổn chứ?"

Chu Thừa Vũ lắc đầu.

Hồ Ngọc Nhu tiếp tục hừ khê: "Thế thì đi ngủ sớm đi, chàng chắc mệt chết rồi."

Chắc là mệt chết rồi..

Sao chàng phải mệt chết, còn không phải vì nàng à.

Thấy Hồ Ngọc Nhu nói xong, lại nhắm mắt lại. Ngay sau đó, bàn tay đang nắm lấy chàng mềm xuống không còn sức. Trong lòng Chu Thừa Vũ vừa bức vừa buồn cười, cô nàng này, đúng là không có lương tâm, chàng vì nàng nín lâu vậy, vậy mà nàng ngủ say sưa.

một đêm đủ giày vò, trời hừng sáng đợi Chu Thừa Vũ là khối công vụ, chàng nhìn Hồ Ngọc Nhu rất tốt, dự định sang giường mềm ngoài chịu tiếp một đêm nữa.

Nhưng khi chàng đứng dậy định đi, người trên giường như lăm bằm gì đó, Chu Thừa Vũ không nghe rõ, chỉ ngờ ngờ nghe được tên gọi "đại nhân"

Là kêu chàng sao?

Do dự một lúc, chàng áp tai bên môi Hồ Ngọc Nhu.

"Nàng nói gì?" Chàng khê hỏi.

Hồ Ngọc Nhu quả thực trả lời: "Hừ, đại nhân là gã sắc lang, sờ sờ tôi... ngược..."

Chu Thừa Vũ: "..."

Chàng nhớ lúc đó A Quỳnh gào như quỷ khóc sói tru ngoài cửa, trong bụng chàng đương nhiên tức, thế nên ngay lúc nhìn Hồ Ngọc Nhu rồi đi, chàng không kìm được...

Giờ đây nhớ lại, đúng là hành vi sắc lang.

Nhưng sao giống nhau được, đây là thê tử của chàng mà.

Nếu đã là thê tử cưới hỏi đường hoàng, sao chàng không được sờ chứ?

Chu Thừa Vũ hơi lùi lại, nhưng vì cơ thể được phủ một tấm chăn mỏng, cảnh xuân của hồ Ngọc Nhu không lộ tí nào. Nhưng Chu Thừa Vũ nhìn ngực nàng nhấp nhô theo hô hấp nhẹ nhàng, lại như thấy được hết cảnh bên trong. Chàng lập tức thay đổi ý định, không đi nữa, chàng ngủ ở đây luôn.

Ngủ ở đây, đợi đến sáng mai vậy.

.

Hồ Ngọc Nhu ngủ đêm nay không được sâu, mơ mơ màng màng cảm nhận được có bàn tay nóng bỏng du ngoạn trên người cô, nhưng đầu óc còn đang mông mị. Chỉ đến khi ngực cô truyền tới cảm giác lạ lùng quen thuộc như đêm qua, cô bất ngờ mở mắt ra.

Ồ kìa, cô thấy đầu Chu Thừa Vũ.

Khoảnh khắc tiếp theo, chàng ngước lên, cô thấy ánh mắt chàng ta.

Mới sáng sớm bị tập kích, kích thích này có hơi lớn. Hồ Ngọc Nhu nhìn chàng, hồi lâu không biết nên mở miệng nói gì. Đẩy chàng ta ra thì không đúng, hai người đã là vợ chồng, huống chi cô sẵn sàng mà. Nhưng chẳng lẽ cô phải cười và nói xin vui lòng tiếp tục?

Xấu hổ quá đi!

Hồ Ngọc Nhu xấu hổ thay đầu óc mình, vội lấy tay che mặt.

Chu Thừa Vũ đột nhiên giữ tay cô lại, tay trái chống lên giường, hạn chế cử động cô lại.

Hồ Ngọc Nhu khó xử quá, tay giãy không ra, người bị Chu Thừa Vũ lột còn mỗi cái yếm bé. cô ... cô nên làm gì đây?

"Chàng, chàng làm gì vậy?" cô thẹn quá đỏ hoe cả mặt, giọt nước mắt cũng rơi theo, "mau, mau buông tôi ra..".

Chu Thừa Vũ không buông cô ra, chàng cúi đầu, chặn miệng nàng lại.

cô nàng này không những dụ dỗ người ta, mà giọng điệu còn quyến rũ hơn nữa. Bình thường nói ra đã khiến cả người chàng căng cứng. Nếu tha cho nàng nói tiếp, chỉ sợ chàng khó lòng kiềm chế nữa, hóa thành sói đói bỏ nhào lên.

Thế thì chắc chắn sẽ dọa nàng sợ.

Trúc trắc, nụ hôn này, cả hai đều thở hổn hển.

Tới khi tách ra, Hồ Ngọc Nhu không còn sức để nói nữa.

Bấy giờ Chu Thừa Vũ mới áp vào tai cô, thì thầm: "Đêm qua, nàng khóc lóc cầu ta muốn nàng suốt. Chỉ là khi ấy, nàng trúng thuốc-tình hương, ta chỉ có thể chịu đựng. Còn giờ, như nàng mong muốn."

thật đấy!

Lời nhục vậy, chàng ta lặp lại làm gì hả!

Hồ Ngọc Nhu đang hờn trong lòng, khoảnh khắc tiếp theo nàng thấy quần mình bị xé toạc. Còn chưa kịp hét lên, thì có một bàn tay to từ từ sờ dọc lên từ đầu gối, lên tới đùi dừng tại vị trí xấu hổ.

Cơ thể Hồ Ngọc Nhu nhất thời đóng băng

Chu Thừa Vũ khẽ nâng nửa người trên, mở nhẹ lên môi Hồ Ngọc Nhu. Dịu dàng nói: "Nàng yên tâm, đại nhân ta... sẽ nhẹ chút."

Xuân sắc đầy phòng.

.....

Trời sáng tỏ, mặc dù A Quỳnh thức sớm, nhưng giữa đường vẫn gặp phải Quán ma ma. Quán ma ma thấy nàng thay y phục, đi từ dưới phòng lên. Bà không kịp nhìn tới néo lỗ tai nàng.

"Con nha đầu này, hôm qua ta đã dặn người thế nào, người lại lười biếng lên về!" Bà quá tức giận, vịn tai A Quỳnh từ trái sang phải, rồi phải về

trái.

A Quỳnh không dám la lớn, chỉ nhỏ giọng kêu a a đau.

"Đau quá, ma ma ơ, chuyện này không trách con được, lão gia bảo con về mà!", nàng nói, vừa vặn đến cửa phòng, thấy cửa vẫn đóng chặt, cô nàng lập tức: "Nếu người không tin, chúng ta tìm đại nhân làm chứng, đi thôi đi thôi!"

một tay cô nàng che lỗ tai, giờ chân muốn gõ cửa.

Nhưng lỗ tai Quán ma ma rất nhạy, sớm nghe được âm thanh sai sai, mềm mại yếu ớt, tựa như sung sướng lại tựa hồ đau khổ, đây là... Đây là âm thanh trai gái làm chuyện đó đó mà.

Phút chốc ngậy người ngấn ngời, bà thấy A Quỳnh chuẩn bị đập cửa, sắc mặt Quán ma ma đổi ngay, nhảy dựng lên nhào tới A Quỳnh. Thời điểm bà ngã xuống, ôm trúng chân A Quỳnh, thế là cả hai đều ngã lăn xuống đất

Bên ngoài quá ồn ào, trong phòng, Chu Thừa Vũ hơi dừng lại.

Nhưng đã là lúc nào chứ, dù là chàng cũng tuyệt đối khó lòng dừng cung lại. Hồ Ngọc Nhu đang xuân phơi phới, có vẻ không biết sự xuất hiện bên ngoài, chàng cũng giả vờ không nghe thấy, mãi miết cài cúc.

Bên ngoài, Quán ma ma bịt miệng A Quỳnh lại

"Con nha đầu chết tiết này, im lặng cái coi!" Bà già như bà đây muốn khóc quá, vất vả biết bao đại nhân và tiểu thư mới động phòng. Nếu bị A Quỳnh khuấy hư, ngay cả lòng muốn nuốt chửng A Quỳnh bà cũng có.

A Quỳnh tui cũng không được, nàng gật đầu, sau khi Quán ma ma buông tay, nàng rung rung nói: "Quán ma ma, bà làm gì vậy? Chẳng phải tìm đại nhân hỏi rõ sao? Sao bà lại đẩy con té?"

Quán ma ma làm tư thế "xuyết", "Con nghe đi!"

A Quỳnh nghiêng tai lắng nghe.

Hai người đứng trước cửa phòng trong, rất gần nhau, âm thanh trong phòng tự nhiên nghe rõ. Đầu tiên A Quỳnh tỏ vẻ ngạc nhiên, tưởng rằng Hồ Ngọc Nhu không thoải mái, nhưng sau đó cô nàng dường như hiểu ra gì đó, mặt mày đỏ ửng.

Được một lúc, cô nàng mới thì thầm: "Đây, đây có phải là đại nhân và phu nhân viên phòng không ạ?"

Mặt già Quán ma ma hơi đỏ đỏ, gật đầu cười vui vẻ.

A Quỳnh cũng quên bèn hỏi nãy mới té đau biết bao. cô nàng lập tức cười hí hí. "VẬY con đi kêu người nấu nước!"

.

Hồ Ngọc Nhu là lần đầu, thế nên Chu Thừa Vũ không dám lấn giường lâu.

Giờ Thìn (7-9h) qua chút, chàng buông tha cho Hồ Ngọc Nhu.

Có điều Hồ Ngọc Nhu vẫn một muốn chết, cô nằm trên giường làm gì nhớ được ngại ngừng này nọ, giờ chỉ biết cả người đau đớn, căn bản đứng không nổi đây này.

Thấy trời đã muộn, Chu Thừa Vũ không thể không xuống giường trước. Trước hết thay áo choàng, cúi xuống ôm Hồ Ngọc Nhu. "Nếu nàng mệt, thì ngủ một lát đi, đợi khỏe hơn chút rồi dậy. Ta nói một tiếng với nương, sáng nay nàng cũng không cần qua đó."

Hồ Ngọc Nhu yếu ớt "ờ".

Dường như đàn ông sau khi được no đủ thì tâm trạng phơi phới hẳn, chàng khẽ mỉm cười, cúi xuống hôn nhẹ lên môi Hồ Ngọc Nhu. "Hôm nay nàng ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi, trưa ta sẽ về ăn cơm, nàng nhớ chờ ta."

Đột nhiên chàng dịu dàng như vậy, Hồ Ngọc Nhu thấy không quen.

Huống hớ, trước khi làm rõ là bảo nhẹ một chút nhưng cuối cùng nào có nhẹ nhàng gì. Hồ Ngọc Nhu hết sức mong manh cho chàng ta cái 'hừ' lạnh.

Chu Thừa Vũ bật cười, vuốt nhẹ tóc nàng.

"Ngaoan, lúc này là do ta thô lỗ, lần tới, lần tới ta nhất định sẽ nhẹ." Trái lại chàng đoán được tâm tư Hồ Ngọc Nhu ngay, có điều chàng cũng phải kêu oan cho bản thân chứ, dù sao chàng cũng đâu có kinh nghiệm, lần sau chắc chắn tốt hơn.

Đáp lại chàng, Hồ Ngọc Nhu trực tiếp xoay người.

Ra khỏi phòng, mở cửa, A Quỳnh và Quân ma ma ở đó từ lâu, mặt mũi tươi rói đứng chờ.

"Lão gia, nước đã đưa tới." A Quỳnh giành nói trước.

Có lẽ tâm trạng chàng đang tốt, Chu Thừa Vũ cũng cười với A Quỳnh: "đưa tới tịnh phòng đi." Lại phân phó Quân ma ma, "Phu nhân còn ngủ, đừng gọi nàng ấy dậy. Kêu đầu bếp hâm nóng điểm tâm. Khi nào nàng dậy, nhớ nhắc nàng ăn."

Ôi chao, khăng khít quá đi.

Quân ma ma vội cung kính gập đầu. "Vâng, nô tỳ nhớ kĩ!"

Chu Thừa Vũ ngẫm nghĩ, nói tiếp "Đúng rồi, thân thể phu nhân yếu ớt, người phân phó người ninh canh gà cho nàng. Ngoài ra, Tú Vân và Tú hương bị đánh đuổi ra phủ rồi, trước mắt phu nhân chỉ có người và A Quỳnh, không đủ. Mai ta kêu mẹ mìn dẫn người đến đây, người chọn thay phu nhân mấy nha hoàn đi."

P/s: vui chưa cả nhà (' ▽ ` ")

Nhitocngan,Hôm nay lúc 13:04

#76

Alice Huỳnh, kabi_ng0k, Chris_Luu và 2 others thích bài này.

2.

NhitocnganWell-Known Member

Bài viết:48

Được thích:713

Chương 35. Việc trong viện đại phòng, nhị đệ muội nên bớt nhúng tay đi!

Bên nhị phòng Chu gia, sáng sớm cũng kêu nước.

Hóa ra Chu Thừa Duệ đêm qua vẫn ngủ lại phòng Tô thị. Sau một đêm cố nhịn, Tô thị nghĩ trái nghĩ phải cũng thấy người mình hoàn toàn sạch sẽ, lại nhìn Chu Thừa Vũ tối ngủ không ngon, sợ chàng ta nhịn không nổi giữa ban ngày ban mặt tìm Thanh di nương. Thế nên, mới sáng sớm thành toàn chuyện vui.

Sau đó, Chu Thừa Duệ ôm chầm lấy Tô thị.

Mãi đến lúc này, hần mới phát hiện ra lửa nóng trên người hoàn toàn tan biến. thật ra hần cảm thấy có chuyện không đúng nhưng nghĩ lại hôm qua cũng không chạm thứ không nên chạm, cũng không ăn thứ gì đại bổ cả, có lẽ đã lâu không có phụ nữ, muốn ghé gối.

Tô thị không hay biết gì cả, Chu Thừa Duệ luôn hồ báo trên giường, sáng này cùng lắm là nhiệt tình hơn thường ngày thôi. Trong nội tâm nàng hạnh phúc lồng lộng, phu nhân ở ngoài không chạm vào phụ nữ không sạch sẽ, lần này âu yếm lâu thế này, nói không chừng nhân dịp này có mang.

Do đó, nàng không đứng dậy mà còn cố tình lấy chiếc gối kê dưới người, nép trong vòng ngực của Chu Thừa Duệ, mơ mơ màng màng thiếp đi.

Còn chưa say giấc nồng, bên ngoài đã vang lên tiếng la hoảng loạn đầy sợ hãi của tiểu nha hoàn. "Phu nhân, phu nhân không xong rồi, Khổng ma ma bị áp đi!"

Khổng ma ma? Đây không phải là bà tử thiếp thân của A Tĩnh hay sao?

Chu Thừa Duệ mở mắt ra và thấy Tô thị cũng tỉnh dậy. Chàng vỗ nhẹ vai nàng ta. "Nàng đừng nhúc nhích, để ta ra coi xảy ra chuyện gì."

Mặt Tô thị không đổi gập đầu nhưng tấm nạng ta đang nâng lên.

Có thể áp Khổng ma ma đi, chắc là chuyện kia rồi!

Thành!

Tú Vân làm xong việc, hiện tại đại bá đang tức giận!

Nàng không nghe lời Chu Thừa Duệ. Cuối cùng, nàng chịu đựng cơ thể đau đớn bỏ dậy, vội tắm rửa thay y phục, xong rồi vội ra ngoài. Tuy nhiên, Chu Thừa Vũ không còn ở trong nhà nữa, Tô thị tưởng tượng, đoán là chàng đang vội vả đến chỗ Chu lão phu nhân, nhanh chóng gọi tiểu nha hoàn báo tin vào hỏi.

Tiểu nha đầu nhìn chằm chằm vào đại phòng. Khi Tô thị hỏi tới, cô bé trả lời ngay: "Sáng nay, đại lão gia và phu nhân đã viên phòng. Sau đó, lão gia tới chỗ lão phu nhân, nhưng đại phu nhân vẫn nghỉ ngơi trong phòng. Nô tỳ nghe nói ... ". Tiểu nha đầu dừng lại và giọng nhỏ lại: "Nghe nói tới qua đại phòng mời đại phu, hơn nữa ngay trong đêm xử lý cả Tú Hương và Tú Vân. Tờ mờ sáng Tú Hương bị Lô Nghiễm đưa ra phủ bán. Mà Tú Vân cũng trong sáng bị đưa về thôn trang, nô tỳ không biết chuyện gì đã xảy ra, không ai đoán được."

Hạ nhân ở Chu gia, ngoại trừ người bên cạnh Tô thị, còn lại đều là sau khi tới huyện Trường Châu mua thêm. Mấy năm qua, Tô thị quản gia rất nghiêm khắc, những người này chưa bao giờ nhìn thấy những thứ bản thủ trong hậu viện nhà cao cửa rộng. Vì vậy, đêm qua, không ai suy nghĩ nhiều.

Nhưng Tô thị cực kỳ thông minh, động não một cái, cơ bản nàng đã hiểu hết. Trực tiếp bán Tú Hương ra, tức là nha đầu đó lấy hương Tú Vân đem về, sinh tâm tư muốn bay lên cành đây mà. Còn Tú Vân chỉ bị đưa về thôn trang, ắt có người cầu tình thay, hoặc Tú Vân thông minh, khiến Tú Hương gánh tội thay mình.

Chẳng qua vậy thì đúng dịp rồi.

Được đưa tới thôn trang, điều này chứng tỏ ả ta không phải đèn càn đầu. Vậy thì 10 tháng sau Hồ Ngọc Nhu sinh ra tên nghiệp chương, lúc đó không cần lo không thấy có người gánh tội thay rồi, Tú Vân đó.

Có lẽ nên giúp ả một tay nhỉ, phải gả ả ở thôn trang mới được.

Tô thị phát tay cho tiểu nha hoàn đi xuống, nàng vội tới chỗ Chu lão phu nhân.

Nàng chạy chậm suốt đường, nhưng khi đến trước cửa viện Chu lão phu nhân, vậy mà nghe thấy tiếng hét thảm của ma ma hồi môn của nàng. Không ma ma, người khổ cực giúp nàng quản gia mấy năm nay, ai... ai dám can đảm không đợi nàng tới, cứ vậy mà dụng hình?!

Mặt Tô thị nhất thời giận dữ xanh mét, trong mắt bọn họ có còn có nàng không?

"Dừng tay! Dừng tay!" Người chưa tới, giọng nói đến trước, nàng ta hét lên, phớt lờ hình tượng, nhấc váy chạy vào.

Chạy gần tới phụ cận, chỉ thấy Không ma ma vô cùng thê thảm nằm vật vờ trên mặt đất, bà nghe thấy tiếng động, quay đầu lại, khoe miệng thậm chí còn có máu. "Phu nhân, người đừng nói gì cả, là do nô tỳ làm sai, nô tỳ chấp nhận phạt."

Tô thị biết bà nói thế là đang bảo vệ nàng

Nhưng nàng, nàng cũng muốn bảo vệ Không ma ma mà, hương đó là do nàng dặn Không ma ma mua, mà chính nàng nghe theo lời mẹ chồng, sao giờ chỉ trách tội trên người một mình Không ma ma!

Nàng không chút nghĩ ngợi đi lên và cúi xuống đỡ Không ma ma dậy.

Điều này tỏ rõ thái độ của nàng, Chu lão phu nhân đang đứng cạnh con trai trưởng, hoảng loạn từ lâu. Lúc này, thấy động thái của Tô thị, lòng bà run mạnh hơn. Chuyện này là do bà dặn Tô thị làm, lỗi đầu tiên là bà, nhưng con trai không thể giận người làm mẹ như bà, không thể đánh người làm mẹ là bà, nên cuối cùng, Không ma ma gặp nạn.

Con dâu luôn luôn hiếu thảo hiểu chuyện, nhưng bây giờ bà đã làm tổn thương con bé, bà không đứng ra bảo vệ con bé. Con dâu đang tức giận.

Chu lão phu nhân nhìn Chu Thừa Vũ, gần như đã khóc.

Sắc mặt Chu Thừa Vũ lạnh lùng, không hề bị lay chuyển.

Chu Thừa Duệ xoay qua nhìn Chu Thừa Vũ, từ bé hắn đã theo ca ca, từ lâu đã quen nghe lời ca ca, chuyện gì cũng lấy ca ca làm chủ. Lần này, hắn thấy thái độ Chu Thừa Vũ kiên quyết vậy. Hắn thử tưởng tượng, nếu mình gặp phải chuyện như vậy, có lẽ lửa giận của hắn lớn hơn nhiều.

Thế là, hắn bèn sai chân tới kéo Tô thị sang một bên. Giọng điệu rất không tử tế. "A Tình, nàng có biết đang làm gì không? Không ma ma là ma ma thiếp thân của nàng không sai, nhưng bà ta đã làm gì nàng có biết không?"

Sao nàng không biết chứ!

Tô thị cố gắng hết sức hất tay Chu Thừa Duệ ra, nhưng chút sức lực nàng ta chỉ đủ giải ngựa cho Chu Thừa Duệ, thế là bị buộc qua một bên.

Bàn tay Không ma ma được Tô thị nắm rất cuộc giữ không được, rơi xuống đất. Ánh mắt nhìn Tô thị cũng nhanh chóng lóe lên tia thất vọng. Hóa ra ngay cả phu nhân cũng không bảo vệ được bà.

Chu Thừa Duệ thấy bà nhìn sang, chân đá hai cái về phía Không ma ma. "Người làm gì vậy? Vừa đá hai cái chưa đá người bị thương, muốn nữa đúng không?"

Phu quân đá Không ma ma?

Tô thị nắm lấy tay Chu Thừa Duệ, nhìn nửa gương mặt quen thuộc của chàng ta. Trong nháy mắt bỗng thấy xa lạ vô cùng. "Phu quân, chàng, chàng sao có thể đá Không ma ma? Chàng, chàng đặt ta ở đâu hả?"

Không ma ma là người của nàng đó!

Tô thị thấy mình gả vào Chu gia hơn sáu năm. Cho đến ngày hôm nay, nàng mới nhìn rõ cái nhà này. Nàng cho là mình làm đương gia phu nhân, Không ma ma luôn giúp nàng giải quyết mọi việc. Bất kể là chủ nhân Chu gia hay hạ nhân, làm việc gì nàng đều quan tâm tới cả, không có công lao cũng có khổ lao. Đừng nói chỉ các nàng chưa làm sai chuyện, đâu sai thật thì cũng phải mở một đường mới đúng!

Chu Thừa Duệ không quan tâm nói. "A Tình, lời này của nàng có ý gì? Không ma ma chẳng qua chỉ là một hạ nhân, nàng đây là cho rằng hạ nhân của nàng làm sai chuyện, thân là chủ nhà Chu gia không thể xử lý bà ta?"

Tô thị bị hỏi á khẩu không đáp được.

Đương nhiên không phải, mặt mũi hạ nhân dù lớn cỡ nào cũng không thể vượt qua chủ.

Nhưng... lòng Tô Thị nén kịch liệt, thấy Chu lão phu nhân nhìn không dám nhìn qua đây, không kìm được nói lớn: "Vậy sao chàng không thử hỏi, tại sao Không ma ma làm chuyện sai trái đó? Bà ấy là hạ nhân của nhị phòng, sao phải xen vào chuyện người khác? "Nàng nhìn về phía Chu lão phu nhân, giọng cao vút, "Nương à, đến giờ này, nương không muốn nói gì sao? Chẳng lẽ, ngài trơ mắt nhìn đại bá và phu quân giết chết Không ma ma, ngài mới vui lòng sao? "

Đây là đầu Tô thị nói kiểu vậy suốt sáu năm nay kể từ khi vào cửa Chu gia.

Chu lão phu nhân vốn áy náy không thôi, lúc này bị Tô thị kêu lên, nước mắt bà lập tức rơi xuống. Nắm chặt tay trai trưởng, giọng điệu bà vừa thành khẩn vừa đe dọa. "Thừa Vũ, quên đi, chuyện này coi như xong đi. Con... cũng là do nương lo lắng cho con, nương cũng vì muốn tốt cho con. Nếu không phải do con mãi không chịu yên phòng với A Nhu, thì sao nương làm thế... Thừa Vũ, con thả Không ma ma đi, có sai cũng là nương sai, nương phân phó A Tình làm, nếu con giận không chịu được, vậy dứt khoát... dứt khoát đánh ta là được rồi!"

Chu Thừa Vũ luôn biết Chu lão phu nhân là vậy, bà dễ mềm lòng, tai cũng mềm, nhưng chàng chưa từng nghĩ tới bà lại làm chuyện hồ đồ như vậy, hạ được con trai và con dâu mình. Quả thực quá mức hồ hồ!

Nhiều năm qua, không cho bà quản gia, bởi vì bà quản không tốt. Chàng không ngờ là Tô thị nghe lời bà nói, bà phân phó, Tô thị còn nghe lời làm thật. Chả lẽ Tô thị tưởng rằng nhị phòng không có con cái thì trong lai con cái đại phòng sẽ cho cô ta làm con thừa tự chắc?

Mơ cũng đừng hòng!

Chu Thừa Vũ không rút tay ra. Chàng chỉ nhìn Chu lão phu nhân, giọng nói vẫn lạnh lùng. "Nương muốn phạt ra sao? Có phải muốn con phân phó người đánh ngài hay tự ngài quỳ xuống phạt?"

Chu lão phu nhân nhất thời sững sốt, bà nào nghĩ tới con trai mình nói vậy.

Lúc này Chu Thừa Vũ mới rút tay ra và nói: "Nếu ngài nghĩ cuộc sống hôm nay con và Thừa Duệ diễn ra quá mức tốt đẹp, thì ngài cứ việc muốn làm gì thì làm đó đi, dù sao cuối cùng ta và Thừa Duệ đều bị bức chức quan. Trong tay mọi người tốt xấu gì cũng còn ít bạc, về nông thôn làm địa chủ cũng không tệ."

Chu lão phu nhân mặc dù hồ hồ nhưng lại cực kỳ yêu thương con, nghe xong lời nghiêm túc của con trai, bà lập tức im lặng, không dám cự cãi nữa.

Chu Thừa Vũ nhìn Tô thị, thấy vẻ mặt cô ta hơi lảng tránh, chàng cũng không trực tiếp khiển trách, nhưng khiển trách Chu Thừa Duệ. "Nhị đệ, giờ đệ đã trở lại, cũng nên quản vợ đệ đi! Nương hồ đồ đệ muội đâu phải không biết. không khuyên mà cũng không nghĩ nói với ta một tiếng, còn giúp nương mua những thứ bản thù bên ngoài. Muội ấy làm đương gia phu nhân là đương thể này à?"

Chu Thừa Duệ bị quở trách, cúi đầu, không dám nói câu nào.

Tô thị thấy vậy, trong lòng càng mất cân bằng hơn.

nói tới Chu gia ở huyện Trường Châu thì đại bá là đương gia, nhưng đại bá ở đây chín năm mãi chỉ được chức quan thất phẩm tếp riu, mà phu quân của nàng đã là tướng lĩnh ngũ phẩm, trong nhà này đại phòng dựa vào cái gì mà áp đảo nhị phòng chứ!

không ngờ, Chu Thừa Vũ còn tiếp tục: "Sau này đệ muội chỉ cần chú ý việc của mình là được rồi, còn quản gia và việc trong viện đại phòng, nhị đệ muội nên bớt nhúng tay đi!"

Tác giả có lời muốn nói: Thấy có người hỏi chè đậu xanh

Có điều chè đậu xanh là thế nào thì chỉ có một mình Tô thị biết, người uống lại là Chu Thừa Duệ.

Còn Chu Thừa Vũ và Hồ Ngọc Nhụa, trừ phi là thần tiên mới biết được chè đậu xanh có vấn đề thôi.

P/s: Hôm qua Cung không vào được, tặng phúc lợi đó, mình rảnh thì mình làm, không bao h ém chương nhé

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Việc trong viện đại phòng, nhị đệ muội nên bớt nhúng tay đi!

Bên nhị phòng Chu gia, sáng sớm cũng kêu nước.

Hóa ra Chu Thừa Duệ đêm qua vẫn ngủ lại phòng Tô thị. Sau một đêm cố nhịn, Tô thị nghĩ trái nghĩ phải cũng thấy người mình hoàn toàn sạch sẽ, lại nhìn Chu Thừa Vũ tối ngủ không ngon, sợ chàng ta nhịn không nổi giữa ban ngày ban mặt tìm Thanh đi nương. Thế nên, mới sáng sớm thành toàn chuyện vui.

Sau đó, Chu Thừa Duệ ôm chầm lấy Tô thị.

Mãi đến lúc này, hần mới phát hiện ra lửa nóng trên người hoàn toàn tan biến. thật ra hần cảm thấy có chuyện không đúng nhưng nghĩ lại hôm qua cũng không chạm thứ không nên chạm, cũng không ăn thứ gì đại bổ cả, có lẽ đã lâu không có phụ nữ, muốn ghé góm.

Tô thị không hay biết gì cả, Chu Thừa Duệ luôn hồ báo trên giường, sáng này cũng lắm là nhiệt tình hơn thường ngày thôi. Trong nội tâm nàng hạnh phúc lồng lộng, phu nhân ở ngoài không chạm vào phụ nữ không sạch sẽ, lần này âu yếm lâu thế này, nói không chừng nhân dịp này có mang.

Do đó, nàng không đứng dậy mà còn cố tình lấy chiếc gối kê dưới người, nép trong vòng ngực của Chu Thừa Duệ, mơ mơ màng màng thiếp đi.

Còn chưa say giấc nồng, bên ngoài đã vang lên tiếng la hoảng loạn đầy sợ hãi của tiểu nha hoàn. "Phu nhân, phu nhân không xong rồi, Không ma ma bị áp đi!"

Không ma ma? Đây không phải là bà tử thiếp thân của A Tĩnh hay sao?

Chu Thừa Duệ mở mắt ra và thấy Tô thị cũng tỉnh dậy. Chàng vỗ nhẹ vai nàng ta. "Nàng đừng nhúc nhích, để ta ra coi xảy ra chuyện gì."

Mặt Tô thị không đổi gặt đầu nhưng tâm nàng ta đang nâng lên.

Có thể áp Không ma ma đi, chắc là chuyện kia rồi!

Thành!

Tú Vân làm xong việc, hiện tại đại bá đang tức giận!

Nàng không nghe lời Chu Thừa Duệ. Cuối cùng, nàng chịu đựng cơ thể đau đớn bò dậy, vội tắm rửa thay y phục, xong rồi vội ra ngoài. Tuy nhiên, Chu Thừa Vũ không còn ở trong nhà nữa, Tô thị tưởng tượng, đoán là chàng đang vội vã đến chỗ Chu lão phu nhân, nhanh chóng gọi tiểu nha hoàn báo tin vào hỏi.

Tiểu nha đầu nhìn chằm chằm vào đại phòng. Khi Tô thị hỏi tới, cô bé trả lời ngay: "Sáng nay, đại lão gia và phu nhân đã viên phòng. Sau đó, lão gia tới chỗ lão phu nhân, nhưng đại phu nhân vẫn nghỉ ngơi trong phòng. Nô tỳ nghe nói ... ". Tiểu nha đầu dừng lại và giọng nhỏ lại. "Nghe nói tới qua đại phòng mời đại phu, hơn nữa ngay trong đêm xử lý cả Tú Hương và Tú Vân. Tờ mờ sáng Tú Hương bị Lô Nghiêm đưa ra phủ bán. Mà Tú Vân cũng trong sáng bị đưa về thôn trang, nô tỳ không biết chuyện gì đã xảy ra, không ai đoán được."

Hạ nhân ở Chu gia, ngoại trừ người bên cạnh Tô thị, còn lại đều là sau khi tới huyện Trường Châu mua thêm. Mấy năm qua, Tô thị quản gia rất nghiêm khắc, những người này chưa bao giờ nhìn thấy những thứ bản thiêu trong hậu viện nhà cao cửa rộng. Vì vậy, đêm qua, không ai suy nghĩ nhiều.

Nhưng Tô thị cực kỳ thông minh, động não một cái, cơ bản nàng đã hiểu hết. Trực tiếp bán Tú Hương ra, tức là nha đầu đó lấy hương Tú Vân đem về, sinh tâm tư muốn bay lên cành đây mà. Còn Tú Vân chỉ bị đưa về thôn trang, ắt có người cầu tình thay, hoặc Tú Vân thông minh, khiến Tú Hương gán tội thay mình.

Chẳng qua vậy thì đúng dịp rồi.

Được đưa tới thôn trang, điều này chứng tỏ ả ta không phải đèn cạn dầu. Vậy thì 10 tháng sau Hồ Ngọc Nhu sinh ra tên nghiệp chương, lúc đó không cần lo không thấy có người gánh tội thay rồi, Tú Vân đó.

Có lẽ nên giúp ả một tay nhí, phải gả ả ở thôn trang mới được.

Tô thị phát tay cho tiểu nha hoàn đi xuống, nàng vội tới chỗ Chu lão phu nhân.

Nàng chạy chậm suốt đường, nhưng khi đến trước cửa viện Chu lão phu nhân, vậy mà nghe thấy tiếng hét thảm của ma ma hồi môn của nàng, Không ma ma, người khổ cực giúp nàng quản gia mấy năm nay, ai... ai dám can đảm không đợi nàng tới, cứ vậy mà dụng hình?!

Mặt Tô thị nhất thời giãn dữ xanh mét, trong mắt bọn họ có còn có nàng không?

"Dừng tay! Dừng tay!" Người chưa tới, giọng nói đến trước, nàng ta hét lên, phớt lờ hình tượng, nhấc váy chạy vào.

Chạy gần tới phụ cận, chỉ thấy Không ma ma vô cùng thê thảm nằm vật vã trên mặt đất, bà nghe thấy tiếng động, quay đầu lại, khoe miệng thậm chí còn có máu. "Phu nhân, người đừng nói gì cả, là do nô tỳ làm sai, nô tỳ chấp nhận phạt."

Tô thị biết bà nói thế là đang bảo vệ nàng

Nhưng nàng, nàng cũng muốn bảo vệ Không ma ma mà, huống đó là do nàng dặn Không ma ma mua, mà chính nàng nghe theo lời mẹ chồng, sao giờ chỉ trách tội trên người một mình Không ma ma!

Nàng không chút nghĩ ngợi đi lên và cúi xuống đỡ Không ma ma dậy.

Điều này tỏ rõ thái độ của nàng, Chu lão phu nhân đang đứng cạnh con trai trưởng, hoảng loạn từ lâu. Lúc này, thấy động thái của Tô thị, lòng bà run mạnh hơn. Chuyện này là do bà dặn Tô thị làm, lỗi đầu tiên là bà, nhưng con trai không thể giận người làm mẹ như bà, không thể đánh người làm mẹ là bà, nên cuối cùng, Không ma ma gặp nạn.

Con dâu luôn luôn hiểu thảo hiểu chuyện, nhưng bây giờ bà đã làm tổn thương con bé, bà không đứng ra bảo vệ con bé. Con dâu đang tức giận.

Chu lão phu nhân nhìn Chu Thừa Vũ, gần như đã khóc.

Sắc mặt Chu Thừa Vũ lạnh lùng, không hề bị lay chuyển.

Chu Thừa Duệ xoay qua nhìn Chu Thừa Vũ, từ bé hắn đã theo ca ca, từ lâu đã quen nghe lời ca ca, chuyện gì cũng lấy ca ca làm chủ. Lần này, hắn thấy thái độ Chu Thừa Vũ kiên quyết vậy, hắn thử tưởng tượng, nếu mình gặp phải chuyện như vậy, có lẽ lửa giận của hắn lớn hơn nhiều.

Thế là, hắn bèn sai chân tới kéo Tô thị sang một bên. Giọng điệu rất không từ tế. "A Tĩnh, nàng có biết đang làm gì không? Không ma ma là ma ma thiếp thân của nàng không sai, nhưng bà ta đã làm gì nàng có biết không?"

Sao nàng không biết chứ!

Tô thị cố gắng hết sức hắt tay Chu Thừa Duệ ra, nhưng chút sức lực nàng ta chỉ đủ giải ngựa cho Chu Thừa Duệ, thế là bị buộc qua một bên.

Bàn tay Không ma ma được Tô thị nắm rút cuộc giữ không được, rơi xuống đất. Ánh mắt nhìn Tô thị cũng nhanh chóng lóe lên tia thất vọng. Hóa ra ngay cả phu nhân cũng không bảo vệ được bà.

Chu Thừa Duệ thấy bà nhìn sang, chân đá hai cái về phía Không ma ma. "Người làm gì vậy? Vừa đá hai cái chưa đá người bị thương, muốn nữa đúng không?"

Phu quân đá Không ma ma?

Tô thị nắm lấy tay Chu Thừa Duệ, nhìn nửa gương mặt quen thuộc của chàng ta. Trong nháy mắt bỗng thấy xa lạ vô cùng. "Phu quân, chàng, chàng sao có thể đá Không ma ma? Chàng, chàng đặt ta ở đâu hả?"

Không ma ma là người của nàng đó!

Tô thị thấy mình gả vào Chu gia hơn sáu năm. Cho đến ngày hôm nay, nàng mới nhìn rõ cái nhà này. Nàng cho là mình làm đương gia phu nhân, Không ma ma luôn giúp nàng giải quyết mọi việc. Bất kể là chủ nhân Chu gia hay hạ nhân, làm việc gì nàng đều quan tâm tới cả, không có công lao cũng có khổ lao. Đùng nói chỉ các nàng chưa làm sai chuyện, dẫu sai thật thì cũng phải mở một đường mới đúng!

Chu Thừa Duệ không quan tâm nói. "A Tĩnh, lời này của nàng có ý gì? Không ma ma chẳng qua chỉ là một hạ nhân, nàng đây là cho rằng hạ nhân của nàng làm sai chuyện, thân là chủ nhà Chu gia không thể xử lý bà ta?"

Tô thị bị hỏi á khẩu không đáp được.

Đương nhiên không phải, mặt mũi hạ nhân dù lớn cỡ nào cũng không thể vượt qua chủ.

Nhưng... lòng Tô Thị nén kịch liệt, thấy Chu lão phu nhân nhìn không dám nhìn qua đây, không kìm được nói lớn: “Vậy sao chàng không thử hỏi, tại sao Không ma ma làm chuyện sai trái đó? Bà ấy là hạ nhân của nhị phòng, sao phải xen vô chuyện người khác? "Nàng nhìn về phía Chu lão phu nhân, giọng cao vút," Nương à, đến giờ này, nương không muốn nói gì sao? Chẳng lẽ, ngài trơ mắt nhìn đại bá và phu quân giết chết Không ma ma, ngài mới vui lòng sao? "

Đây là đầu Tô thị nói kiểu vậy suốt sáu năm nay kể từ khi vào cửa Chu gia.

Chu lão phu nhân vốn áy náy không thôi, lúc này bị Tô thị kêu lên, nước mắt bà lập tức rơi xuống. Nắm chặt tay trai trưởng, giọng điệu bà vừa thành khẩn vừa đe dọa. "Thừa Vũ, quên đi, chuyện này coi như xong đi. Con... cũng là do nương lo lắng cho con, nương cũng vì muốn tốt cho con. Nếu không phải do con mãi không chịu yên phòng với A Nhu, thì sao nương làm thế... Thừa Vũ, con thả Không ma ma đi, có sai cũng là nương sai, nương phản phò A Tinh làm, nếu con giận không chịu được, vậy dứt khoát... dứt khoát đánh ta là được rồi!"

Chu Thừa Vũ luôn biết Chu lão phu nhân là vậy, bà dễ mềm lòng, tai cũng mềm, nhưng chàng chưa từng nghĩ tới bà lại làm chuyện hồ đồ như vậy, hạ được con trai và con dâu mình. Quả thực quá mức hồ hồ!

Nhiều năm qua, không cho bà quản gia, bởi vì bà quản không tốt. Chàng không ngờ là Tô thị nghe lời bà nói, bà phản phò, Tô thị còn nghe lời làm thật. Chẳng lẽ Tô thị tưởng rằng nhị phòng không có con cái thì tương lai con cái đại phòng sẽ cho cô ta làm con thừa tự chắc?

Mơ cũng đừng hòng!

Chu Thừa Vũ không rút tay ra. Chàng chỉ nhìn Chu lão phu nhân, giọng nói vẫn lạnh lùng. "Nương muốn phạt ra sao? Có phải muốn con phản phò người đánh ngài hay tự ngài quỳ xuống phạt?"

Chu lão phu nhân nhất thời sững sốt, bà nào nghĩ tới con trai mình nói vậy.

Lúc này Chu Thừa Vũ mới rút tay ra và nói: "Nếu ngài nghĩ cuộc sống hôm nay con và Thừa Duệ diễn ra quá mức tốt đẹp, thì ngài cứ việc muốn làm gì thì làm đi, dù sao cuối cùng ta và Thừa Duệ đều bị tước chức quan. Trong tay mọi người tốt xấu gì cũng còn ít bạc, về nông thôn làm địa chủ cũng không tệ."

Chu lão phu nhân mặc dù hồ hồ nhưng lại cực kỳ yêu thương con, nghe xong lời nghiêm túc của con trai, bà lập tức im lặng, không dám cự cãi nữa.

Chu Thừa Vũ nhìn Tô thị, thấy vẻ mặt cô ta hơi lảng tránh, chàng cũng không trực tiếp khiển trách, nhưng khiển trách Chu Thừa Duệ. “Nhị đệ, giờ đệ đã trở lại, cũng nên quản vợ đệ đi! Nương hồ đồ đệ muội đâu phải không biết. không khuyên mà cũng không nghĩ nói với ta một tiếng, còn giúp nương mua những thứ bán thiu bên ngoài. Muội ấy làm đương gia phu nhân là đương thế này à?”

Chu Thừa Duệ bị quở trách, cúi đầu. không dám nói câu nào.

Tô thị thấy vậy, trong lòng càng mất cân bằng hơn.

nói tới Chu gia ở huyện Trường Châu thì đại bá là đương gia, nhưng đại bá ở đây chín năm mãi chỉ được chức quan thất phẩm tếp riu, mà phu quân của nàng đã là tướng lĩnh ngũ phẩm, trong nhà này đại phòng dựa vào cái gì mà áp đảo nhị phòng chứ!

không ngờ, Chu Thừa Vũ còn tiếp tục: "Sau này đệ muội chỉ cần chú ý việc của mình là được rồi, còn quản gia và việc trong viện đại phòng, nhị đệ muội nên bớt nhúng tay đi!"

Tác giả có lời muốn nói: Thấy có người hỏi chè đậu xanh

Có điều chè đậu xanh là thế nào thì chỉ có một mình Tô thị biết, người uống lại là Chu Thừa Duệ.

Còn Chu Thừa Vũ và Hồ Ngọc Nhưà, trừ phi là thần tiên mới biết được chè đậu xanh có vấn đề thôi.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Cha và đại bá phụ, con thích ai nhất?

Chu Thừa Duệ ban đầu dự định chỉ nghỉ ở nhà một đêm. Ngày thứ hai dưỡng sức tốt đưa Quý Thành Vân vào kinh ngay lập tức. Nhưng giờ nhà xảy ra chuyện, hẳn đương nhiên đi liền không được.

Mấy năm nay, hần và đại ca đã quen kẻ hát mặt trắng kẻ hát mặt ☐ (tác giả để sau, mình để vậy). Đại ca vừa đi, hần vội đỡ Chu lão phu nhân, vội dành Tô thị. Rốt cuộc vẫn kéo Không ma ma xuống đánh 20 gậy.

Tô thị sớm nổi giận về nhị phòng.

Chu lão phu nhân nhìn con trai út ở đây, nước mắt rơi tí tách không nói nên lời. Cho đến bây giờ bà vẫn không biết mình sai ở đâu. Bà làm thế, rõ ràng là muốn tốt cho con trưởng, vậy mà nó không những không chút cảm kích mà còn quyết liệt với bà như vậy, không hề cho bà mặt mũi?

Chu Thừa Duệ nhìn bà như thế này, thở dài: "Nương à, không phải con trách gì nương, nhưng chuyện này ngài làm sai thật rồi! Đừng nói là đại ca không thể chấp nhận, mà là con, nếu chuyện này xảy ra trên người con, con sợ mình giận điên hơn đại ca nhiều! "

Chu lão phu nhân tủi thân nói: "Nương chỉ muốn tốt cho đại ca con thôi. Nó lớn hơn con ba tuổi. Tốt xấu gì con cũng có tiểu Chiêu, còn nó thì sao? Khó có được nó mới cưới vợ, nhưng đừng không muốn đừng. Bảo ta không nóng lòng sao được? "

Dù có nóng lòng cũng không thể làm mấy chuyện vậy!

Chu Thừa Vũ không có lựa chọn nào khác: "Nương ơi là nương, trước kia nương lo lắng ta còn hiểu được, nhưng bây giờ đại ca của con đã cưới vợ, sớm muộn cũng tới thôi. Sao ngài cứ mãi quan tâm tới giờ phút đó thế?"

"Hơn nữa, với tính tình của đại ca, con không tin huynh ấy không nói với ngài chuyện con nói dòng!"

Chu lão phu nhân nghe tới đó không còn lời nào nói nữa, con út nói đúng. Con trưởng thực sự từng đề cập với bà, nhưng bà... không chỉ không nghe, mà còn nóng nảy hơn, đi thúc giục con dâu út...

Nghĩ đến Tô thị, bà vội giục Chu Thừa Duệ, "Thừa Duệ, con về trước đi. Quay về nói chuyện với vợ con cho tốt, đây là lỗi của nương, là nương liên lụy nó chịu oan, con đi đi, giúp nương nói câu xin lỗi. "

Đương nhiên Chu Thừa Vũ thấy Chu lão phu nhân sai, nhưng Tô thị cũng không vô tội. Đại ca nói rất có lý, từ khi nàng vào cửa tới nay, hai huynh đệ giao cho nàng quản lý trông nom để ý, cũng từng nói rõ với nàng tình hình mẹ ra sao. Chuyện vừa xảy ra, bất luận có phải nàng xuất phát từ ý tốt hay không, nàng không nên quản, coi như nàng muốn quản cũng nên báo trước một tiếng với đại ca.

Nghĩ thì nghĩ vậy, câu này không nên nói cho vị nương nghe.

Mặt mày hần nghiêm túc, nói: "Nương biết là tốt rồi. Lần này, không chỉ khiến đại ca và đại tẩu không vui, mà bên con còn gặp rắc rối. Thế nên nương à, sau này có việc gì nếu có con ở nhà thì nói với con, con không ở nhà thì nương nói với đại ca nhé. Chớ ngàn vạn đừng trốn ở sau lưng quyết định gì nữa!"

"Được, được, nương không thế nữa..." Chu lão phu nhân đâu dám nữa, dùng chủ ý này một lần, con trưởng đã thế, con út cũng bắt lỗi. Bà không dám nữa.

Tri hoãn lúc lâu, Chu Thừa Duệ vừa ra khỏi, bên Không ma ma cũng đánh xong 20 gậy. Chu Thừa Duệ phân phó người đưa bà về, lại ra lệnh nha hoàn mời đại phu. Xong xuôi lại gọi hạ nhân đưa điểm tâm tới, đích thân chăm về phòng.

Trong phòng, Tô thị trốn trong phòng bên trong, tiếng khóc thút thít không ngừng truyền tới. Chu Thừa Duệ vừa nghe theo bản năng muốn bước tới dỗ dành, nhưng nhớ tới lý do, hần dừng bước chân.

Chuyện này Tô thị bị oan sao?

Đúng, quả thực oan.

Nhưng rõ ràng nàng biết mẹ là người nhẹ dạ cả tin. Sau khi bà đưa chủ ý này ra, nàng không phản đối can ngăn đã đành, nàng còn giúp một tay? Chuyện thành ra vậy, hẳn phải đi xin lỗi đại xa. Nghĩ tới đây, Chu Thừa Duệ đột nhiên nhớ tới qua dự định tới tìm đại ca, nhưng sau đó còn chưa qua thì phải?

Đặt điểm tâm xuống, chàng đi tới cửa phòng trong. "Được rồi, đừng khóc. Ta biết chuyện này khiến nàng ảm ức, nhưng suy cho cùng nàng sai ở đâu trong lòng nàng cũng rõ. Mau ra ngoài ăn sáng, ta qua đại ca một chuyến."

Tô thị đang khóc im bật, nghe thấy Chu Thừa Duệ nói thẳng ra vậy, nàng không dám kiêu cách nữa. thật vậy, chuyện này nàng có ảm ức, nhưng là một đương gia phu nhân, đứng là có lỗi.

Chẳng qua biết thì biết vậy, nhưng nghĩ tới lý do Chu Thừa Duệ sang tìm Chu Thừa vũ, trong lòng nàng nuốt không trôi cục tức. "Chàng đi qua đó làm gì?"

Chu Thừa Duệ đương nhiên cư xử với thê tử không giấu giếm gì. "đi nói chuyện với đại ca về vụ thăng nhóc hôm qua, nhân tiện xin lỗi ca ấy. Đại ca rộng lượng, cầu kinh với ta xong không để trong lòng. Nhưng tính tình đại tẩu chả biết ra sao, nếu tẩu ấy để trong lòng sẽ sinh ác cảm, tương lai nhà này sẽ không an ổn. Đây là lỗi của chúng ta, nàng nên nghĩ ngơi trước, buổi chiều cũng qua đó một chuyến tìm đại tẩu đi. "

Nàng cũng phải tìm Hồ Ngọc Nhu xin lỗi à?

Nàng đường đường là đích nữ Lại bộ thị lang tứ phẩm, muốn nàng đi xin lỗi con gái nhà buôn?

Tô thị tức muốn ngắt xiu, nhưng Chu Thừa Duệ không đợi nàng đáp đã bước ra khỏi cửa.

Trước tiên Chu Thừa Duệ cũng không gặp được Chu Thừa Vũ. Thân là quan huyện lệnh, việc lớn việc nhỏ gì chẳng đều phải quản. Sáng sớm hôm nay, có người đánh trống kêu oan, chẳng đi thẳng đường tra án rồi.

Chu Thừa Duệ mang cái bụng trống rỗng đi một vòng, cuối cùng tới viện Thanh di nương. Hôm qua, hắn đuổi Thanh di nương về, nhưng tiểu Chiêu ở lại cũng không nói được hai câu. Lúc đó, chẳng hiểu sao người hắn khô nóng, sợ bêu xấu trước mặt con thơ, nên chuẩn bị chút quà nhỏ nhét cho Tiểu Chiêu. Rồi nhanh chóng bảo người ôm con bé về..

Khi hán tới, mặt Thanh di nương đang sầu nào dứt cơm cho Tiểu Chiêu, thật chất chuyện hôm nay nàng còn biết từ sớm. Sợ dọa con bé Tiểu Chiêu, Chu Thừa Vũ sai người qua dặn dò, hai mẹ con không cần qua thỉnh an.

Đó là lý do mà nàng không biết chuyện là chuyện thế nào, trái tim cứ lo lắng. Nhưng thân phận nàng ở đó, chỉ là một di nương, nàng không dám hỏi thăm chuyện ra sao.

Tiểu Chiêu phát hiện Chu Thừa Duệ đầu tiên, cô bé chỉ mới hai tuổi nhưng rất thông minh, hôm qua chỉ thấy một lần mà hôm nay đã đưa tay kêu lên "Cha, cha..."

Năm nay Chu Thừa Duệ cũng đã hai mươi tư. Ở tuổi này, dưới gối chỉ có mình tiểu Chiêu. Lần này tiểu Chiêu nể mặt như vậy, hắn đương nhiên thích chí. Tạm thời vứt bỏ những chuyện phiền não, bước nhanh hai bước, Chu Thừa Duệ đưa tay bế tiểu Chiêu lên.

"Ồi chào, bé cưng của cha đúng là thông minh!" Thời điểm hắn rời nhà, tiểu Chiêu vừa sinh ra không lâu. Theo trí nhớ con bé thì không có tí ấn tượng gì mới đúng, ấy vậy mà hôm qua gặp có 1 lần, vừa gặp lại đã gọi được người, không phải thông minh chứ còn gì nữa.

Tiểu Chiêu ban đầu hơi sợ hãi, nhưng thấy ánh mắt khích lệ của Thanh di nương, lại thấy Chu Thừa Duệ cười lộ cả hàm răng trắng to của mình, dần dà cảm thấy mình không sợ nữa.

Con bé nghiêng đầu nhìn Chu Thừa Duệ, đôi mắt to tròn xoay vòng vòng, không biết nghĩ cái gì nhưng rất cho hắn thể diện, cười tươi: "Cha, cha!"

Chu Thừa Duệ cười hả hả đáp lại, liếc nhìn Thanh di nương. "nàng dạy tiểu Chiêu tốt lắm, dung mạo cũng rất xinh, nàng vất vả rồi."

Thu Thanh di nương là trong một lần hắn say rượu. Khi ấy hắn và Tô thị đã ba năm, nhưng có lẽ do cả hai chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều nên hai người kỳ thực đang gần như keo sơn. Huống hồ, Thanh di nương trèo lên giường nhân lúc hắn trong cơn say, dù biết rõ là do Chu lão phu nhân và Tô thị ngầm đồng ý, nhưng Chu Thừa Duệ thực sự ghét nàng.

Mặc dù giờ đây hắn vẫn không thích Thanh di nương, nhưng Thanh di nương sinh tiểu Chiêu cho hắn, luôn thành thật an phận, khó có lần trở về, hắn cũng sẵn lòng cho nàng gương mặt hòa nhã.

Thanh di nương nghe xong lời này, vẫn thành thật nói: "Đây là chuyện nô tỳ nên làm. Lão gia đã ăn sáng chưa ạ? Nếu vẫn chưa, có muốn ăn ở đây luôn không?"

Chu Thừa Duệ thực sự hơi đói, nhưng nhớ tới Tô thị, hắn vẫn lắc đầu với Thanh di nương. "không cần, tự nàng ăn đi. Ta ôm tiểu Chiêu qua ăn với đại ca."

Thanh di nương khụy gối hành lễ, kính cẩn tiễn người đi.

Chỉ là đội hai người rời đi, nàng khẽ thở dài. Người đàn ông này không yêu nàng, thực ra nàng cũng đâu yêu chàng ta. Chỉ có điều trước đây nàng vì bạc, vì mai sau tốt lành không bao giờ phải lo lắng chuyện ăn uống, mới bước lên con đường này. Nhưng vừa mới bước lên, nàng đã thấy chàng ta và nhị phu nhân ân ái như vậy, nhìn đại lão gia yêu thương đại phu nhân như vậy, trong lòng nàng... bỗng chốc hơi hối hận.

Nhưng hối hận chẳng nữa cũng vô dụng, nàng đâu nỡ bỏ lại Tiểu Chiêu.

Chu Thừa Vũ xong chuyện phía trước thì về thư phòng, đã thấy Chu Thừa Duệ ăn uống no đủ chơi đùa với tiểu Chiêu hăng say. một đại nam nhân trong nhà vậy mà không hề ngại phiền chơi ném đá với con nhóc con.

"Đại ca!" Chu Thừa Duệ thấy Chu Thừa Vũ, cuối cùng hắn cũng dứt mắt khỏi người Tiểu Chiêu. "Ca nhìn coi Tiểu Chiêu ngoan biết bao, thông minh biết bao chưa! Hôm qua chỉ gặp đệ một lần, hôm nay đã kêu cha rồi đấy. Đệ dắt con bé tới đây chơi nửa ngày, nó không khóc chút nào!"

Thế hệ này của Chu gia chỉ có mỗi đứa nhỏ Tiểu Chiêu, Thừa Thừa Vũ cũng rất yêu mến Tiểu Chiêu. Lần này chàng thấy Chu Thừa Duệ hào hứng khoe mẽ, chẳng cười ha hả, ngồi xuống.

Chốc lát, Tiểu Chiêu thả hòn đá xuống, lắc lư bàn chân ngắn ngủi chạy tới trước mắt Chu Thừa Vũ. cô nàng nhỏ bé, rất lanh trí, lay chân Chu Thừa Vũ, muốn leo lên. Mặt cũng ngọt ngào, nói: "Đại bá phụ, ôm Tiểu Chiêu cái nào, Tiểu Chiêu rất ngoan, rất ngoan đó."

Chu Thừa Vũ xốc nách Tiểu Chiêu, bế cô bé lên đùi. Tiểu Chiêu lập tức cười hi hi, dang cục đá trong tay tới trước mắt Chu Thừa Vũ. "Đại bá phụ, viên

đá này là con thắng được đó, cho người nè."

Chu Thừa Duệ trợn mắt há mồm.

Viên đá này là hắc tì cho, Tiểu Chiêu coi nó như của quý, sao cũng không cho hắn, đồ cớ nào cũng không cho. Nhưng bây giờ thì sao, đại ca chưa đòi mà con nhãi này đã chủ động dâng?

Hắn định khoe trước mặt đại ca mình có con gái chút ít, rồi cạnh đó giục đại ca mau chút, cũng nói ca à chó giặc nương và Tô thị nữa. Nhưng nhìn cớ nào, cũng giống đại ca đang khoe khoang với hắn như đúng rồi.

Hắn không cam tâm, bước qua ngồi xổm ngang tiểu Chiêu, "Tiểu Chiêu, cha hỏi con một câu."

Tiểu Chiêu đang chơi viên đá trong lòng bàn tay của Chu Thừa Vũ. Nghe thấy, bé quay đầu và chậm rãi gật đầu.

Chu Thừa Duệ nói: "Cha và đại bá phụ, con thích ai?" Hỏi xong rồi hắn bỗng thấy sai sai, hắn vội hỏi lại: "Là thích ai nhất, cha và đại bá phụ, con thích ai nhất?"

Tiểu Chiêu chớp chớp mắt, trả lời như đinh đóng cột: "Đại bá phụ!"

Chu Thừa Duệ: "..."

Con nhãi này!

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Bên nương mà có nói gì thì đại ca và đại tẩu cứ cố gắng thêm chút là được?

Chu Thừa Vũ mặc kệ cháu gái bé bỏng chơi đá trong lòng bàn tay. Còn mình thì mỉm cười nhìn gương mặt phiền muộn của đệ đệ: "Cho dù huyết thống có thân cận, nhưng một năm đệ ở nhà được mấy ngày đâu. Tiểu Chiêu không gần gũi đệ là rất bình thường. Thế nào, có ý kiến gì?"

Chu Thừa Duệ tức tối trừng ót tiểu Chiêu và cuối cùng đón lấy ánh mắt huynh trưởng, nhưng hắn vẫn lắc đầu: "Đừng nói suông gì mà phải bảo vệ đất nước. Chỉ nói tới vì tam phòng xuất đầu và đệ thích cuộc sống thế này. Đệ không có ý trở về."

Nghĩ tới sự vụ ở biên quan, về mặt Chu Thừa Duệ dần trở nên nặng nề, nhưng không biết tiếp đó nhớ tới chuyện gì, rồi lại trông có vẻ thoải mái sung sướng, rất phấn khích.

"Đại ca, ca không biết đâu. Lúc đệ chứng kiến mấy kẻ man di bắt nạt bách tính chúng ta bị đánh đập chạy trốn chết, trong lòng đệ tràn ngập niềm tự hào không kể xiết. Chu gia chúng ta, từ đời tổ phụ đều đi đường võ tướng, tới đời chúng ta chỉ còn lại đại đường huynh. Mặc dù tam phòng chúng ta chỉ là thứ xuất, nhưng suy cho cùng vẫn là con cháu Chu gia đúng không?" Hắn nói xong, từ từ cúi đầu, giọng cũng dần thấp xuống: "Cha... đừng nhắc ông ta. Nếu muốn con cháu hai huynh đệ chúng ta được người coi trọng, bản thân mình phải đứng lên. Đừng nói tới đệ nữa, đại ca, chức huyện lệnh này ca đã làm tới 9 năm rồi. đã đến lúc chuyển ô rồi ca."

Nhắc tới Chu lão tam gia còn ở Kinh Thành, cả hai huynh đệ đều im lặng. Tiểu Chiêu tựa hồ thấy bầu không khí kì kì. Hai bàn tay mũm mĩm nắm lấy viên sỏi, nhìn qua phụ thân, lại ngược nhìn đại bá, rồi lật tay, mu bàn tay vỗ vào cổ tay Chu Thừa Vũ, giống như Thanh di nương dỗ dành an ủi bé đừng khóc.

Động tác cử chỉ nhỏ nhỏ như vậy nhưng lại âm áp nhất. Chu Thừa Vũ sờ đầu cháu gái nhỏ, mỉm cười: "Tiểu Chiêu ngoan, đại bá phụ sai người lấy đường cho con ăn nhé?"

Rốt cuộc Tiểu Chiêu vẫn là đứa bé. Tiểu Chiêu ngay lập tức mừng hóm. Bé khê buông tay rơi mất viên sỏi, vỗ tay hạnh phúc.

Chu Thừa Vũ gọi bà vú ôm Tiểu Chiêu ra ngoài, rồi phân phó gã sai vặt ra ngoài mua đường cho Tiểu Chiêu. Xong rồi đóng chặt cửa thư phòng, ngồi đối diện Chu Thừa Duệ.

"Sắp tới nhiệm kỳ mới, ta cũng muốn đi. Nhưng ít nhất cũng phải đợi hai năm rưỡi nữa. Chính đệ đó, Quý Thành Vân kia rốt cuộc là ai, đệ hộ tống nó về, đối với đường lên sau này của đệ có giúp ích?" chàng hỏi.

Triều Đại Lương trọng văn khinh võ, thậm chí Chu Thừa Duệ đã vươn tới võ tướng ngũ phẩm, nhưng nếu hắn vào kinh thành, thì không có việc tốt nào tới tay. Ngay cả khi Chu Thừa Duệ thích cuộc sống chém giết ở biên cương, cũng không thể không cân nhắc cho con cháu đời sau. không thể từng bước tranh được tước vị thì ít nhất phải tranh được phủ tướng quân, để con cái sau này sống ở kinh thành, mới không bị người người giẫm đạp dưới chân.

"Thằng nhóc đó gọi là Quý Thành Vân à? Trái lại đệ chưa biết đấy. Thằng nhóc đó là đại đường huynh giao cho đệ, chỉ bảo giao tới phủ Túc thân vương trong thành, không nói thêm gì cả." Chu Thừa Duệ nói: "Thực ra trước khi trở về, đại đường huynh có nói với đệ, nói chờ đệ quay trở lại, sẽ chuyển đệ tới cạnh huynh ấy, thăng làm phó tướng chính tứ phẩm. đệ... đệ đã từ chối."

Nghe xong lời này, Chu Thừa Vũ hơi đầu quan tâm chuyện Quý Thành Vân nữa, sững sờ một lúc, chàng thờ dài: "Đệ nên biết con người đại đường huynh. Huynh ấy làm vậy không phải xem phân thượng đường đệ mà là nhìn trúng năng lực của đệ."

Sao Chu Thừa Duệ không biết, nhưng hẳn không thể qua được đạo kia.

Hắn hơi bực mình chà mặt. Khi ngược lên, đáy mắt có dấu vết bối rối. "Đại ca, ca nói đệ làm sai rồi đúng không? Nhưng... nhưng đệ nghĩ tới trước kia đại đường huynh suýt bị cha hại chết, sau này ông ta lại làm ra nhiều chuyện bê bối trong nhà, còn cùng với nhị bá mẫu.. trong lòng đệ không qua được! Nhiều năm như vậy rồi, mỗi khi gặp đại đường huynh, đệ đều thấy không có mặt mũi gặp huynh ấy."

Hồi lâu Chu Thừa Vũ cũng không đáp lại.

Thực ra không chỉ Chu Thừa Duệ, mà chính chàng sao có thể thoải mái chứ.

một lần tới huyện Trường Châu là tới hần chín năm, nói không liên quan tới chuyện năm ấy, chính chàng cũng không tin. Nhưng đúng như lời chàng khuyên nhị đệ, họ không còn trẻ nữa, coi như không vì mình tính toán, cũng nên vì con cái sau này mà tính toán.

Tiểu Chiêu đã hơn hai tuổi. Có lẽ chàng cũng có con, nhanh thôi.

Kinh thành là địa phương tốt để sinh dưỡng, bất kể khi nào, họ đều phải quay về. Để cho bọn nhỏ có một tương lai tốt đẹp, cũng để người khác nhìn thấy tam phòng Chu gia, thật ra không phải ai cũng có lòng dạ xấu xa, là hạng vô liêm sỉ bắt tài chuyên làm chuyện xấu xa!

"Cũng gần mười năm rồi, đã đến lúc quên đi." Cuối cùng, Chu Thừa Vũ cũng mở miệng. "Nợ cha con trả, chắc gì không có ngày chúng ta có thể giúp đỡ đại đường huynh, nhị đường huynh. Dù cho đời của chúng ta không có, vậy thì giao cho đời kế tiếp, nếu không đời tiếp theo, chắc chắn sẽ có ngày đó. Chúng ta bây giờ chỉ cần không làm chuyện thẹn với lương tâm là đủ rồi!"

Chu Thừa Duệ gật đầu, không dám nói gì thêm. Hẳn biết, chuyện năm xưa người nhận đã kích chân chính thật chất là đại ca. Năm đó, chính tay đại ca làm chủ giam cầm cha mãi mãi dưới mặt thất đại phòng. Tới hôm nay, hắn vẫn nhớ rõ lúc đó cha chửi đại ca ra sao...

Chuyện tốt không ra khỏi cửa chuyện xấu lại truyền ngàn dặm, tiếng ô nhục kia, dù cho đại ca tới huyện Trường Châu chờ hơn 9 năm, nó vẫn đeo theo. Người đời đều dè bĩu đại ca, gì mà đại nghĩa diệt thân, thực ra là không dám đắc tội với đại đường huynh thôi, đây cha ruột ra. Là thứ bất hiếu không phải người, sao có thể làm tốt chức quan phụ mẫu được?

Chín năm qua, đại ca có thể ngồi vững vàng vị trí quan phụ mẫu huyện Trường Châu, có thể đảm bảo người người nhà nhà giàu có. Trong đó đại ca phải trả giá cái gì, hẳn đều không biết. Hắn chỉ lo chém chém giết giết ở biên cương, có liều chi liều tiền đồ cho nhị phòng. Nói trắng ra, hắn nợ đại ca rất nhiều.

"Đại ca à, Tô thị đồ, đệ đã dạy dỗ nàng, cũng bảo nàng xé chiếu qua xin lỗi đại tẩu. Ca... ca giúp ta nói mấy lời hay ho với đại tẩu đi." hai người là ruột thịt không cần khách sáo, nhưng hắn sợ ảnh hưởng tới tình cảm vợ chồng đại ca. Đại ca cực khổ lắm mới lấy được vợ nhé.

Chu Thừa Vũ gật đầu, nhưng nói tiếp: "Lần này ngày về có dư dả không? Lần này vào kinh, đệ dắt theo đệ muội vào kinh đi, tới lúc đó trích ít tiền mời đại phu. Nên để đại phu khám thử thân thể nhị đệ muội mới phải."

"Hay mời đại phu đến đây đi. Lần này bị trì hoãn thời gian rồi, ngoảnh lại phải lên đường cho kịp, thân thể Tô thị chịu không nổi." Chu Thừa Duệ nói, nhưng đột nhiên dừng lại. "thật ra, đệ thấy Tiểu Chiêu rất tốt. Nếu Tô thị không thể sinh được thật, đệ muốn giữ Tiểu Chiêu kén rể cho nhị phòng Bên nương mà có nói gì thì đại ca và đại tẩu cứ cố gắng thêm chút là được?"

Vốn đang nói chuyện nghiêm túc, thế mà liếng thoảng nói thành không đứng đắn rồi.

Chu Thừa Vũ phi thẳng cuốn sách đập lên bàn mặt hắn.

"Đừng nói gì mà không có, mấy ngày còn ở nhà thì chăm chỉ chút đi." Chàng nói xong, bỏ lại Chu Thừa Duệ, sải bước ra ngoài mở cửa, "Ta về trước."

Chu Thừa Duệ sờ mũi nhìn theo bóng lưng Chu Thừa Vũ, im lặng suy nghĩ, nếu vừa rồi hắn không nhìn lầm, đại ca dường như rất vui sướng nhỉ? Từ khóe mắt tới đuôi mày đều ním cười, nhưng hôm nay không phải nên tức giận sao, sao ca ấy có thể vui vẻ tới vậy cơ chứ?

Thực sự không nghĩ ra.

.

Thực ra mới hơn giờ Tỵ (9h - 11h) Hồ Ngọc Nhu đã thức, cả người như bị gãy hết xương, hoảng hồ chi mới sáng sớm đã làm chuyện xấu hổ, thế là nằm một hồi mới dậy.

Quần ma ma và A Quỳnh bước vào với gương mặt cười tươi, người trước đến dìu cô, người sau chạy vào tịnh phòng thử độ nóng nước rồi vội vã chạy tới cười tủm tỉm. "Phu nhân, nước nóng vừa phải, người đang ngâm chút cho đỡ mệt."

Dù cho lời nói vô cùng đúng đắn, nhưng kết hợp với nụ cười trên mặt, trong mắt đầy ý treu ghẹo, đều tỏ rõ ý nghĩ trong đầu của quý nha đầu láu lỉnh A Quỳnh.

Hồ Ngọc Nhu đỏ mặt, nhưng cố chống đỡ không tỏ vẻ gì ngại ngùng, chỉ nói với Quản ma ma: "Ma ma, con thấy tuổi A Quỳnh cũng không còn nhỏ, đã đến lúc con phải xem xét người ta rồi, chuẩn bị cẩn thận gả đi thôi."

"A?" về mặt A Quỳnh lập tức đáng ghét.

Quản ma ma lập tức chỉ chỉ trán A Quỳnh, cũng phụ họa theo Hồ Ngọc Nhu. "Vâng, nô tỳ cũng thấy thế đấy. A Quỳnh so với phu nhân còn lớn hơn 1t đấy."

"Ma ma!" A Quỳnh nóng mặt kêu lên. "Phu nhân! Nhìn này, Quản ma ma ức hiếp ta! Sáng sớm thì vịn tai ta, giờ lại bắt nạt ta!"

Lời này vừa thốt ra, chưa đợi Hồ Ngọc Nhu mở miệng, Quản ma ma liền nhấc chân đá nhẹ cô nàng, "Trước mặt phu nhân mà hô to gọi nhỏ ta ta ta, phải xưng nô tỳ, có nghe thấy chưa?!"

A Quỳnh thè lưỡi: "Nô tỳ biết rồi!"

Sau khi ngâm được nửa giờ, Hồ Ngọc Nhu đói tới độ ngực dán vào lưng. Bởi vì nhớ tới Chu Thừa Vũ bảo trưa về ăn cơm, Quản ma ma không cho cô ăn quá nhiều. Bà chỉ cho một húp bát canh gà, ít ỏi nhiều đó đã bị nuốt đi.

Ăn xong, A Quỳnh mới nói tin nghe được ở chỗ Chu lão phu nhân hôm nay cho cô nghe. "... Nghe nói đại nhân phát hỏa rất lớn. Nhị phu nhân lúc đi ra tức tới khóc. Mà chân trước vừa đi, Không ma ma liền bị đánh đi không nổi, được khiêng về nhị phòng."

Sắc mặt Hồ Ngọc Nhu trông hơi khó coi.

cô biết chuyện hôm qua có gì đúng sai sai, nhưng không ngờ tới trong đó có cả bút tích Tô Thị. Lạ lùng thay, tại sao Tô thị cứ nhìn chăm chăm mình chứ? Đường như bản thân mình không có bất kỳ cản trở nào đối với Tô thị cả. Hay là Tô thị ăn no rửng mỡ?

Nhớ tới mấy câu thốt ra trong lúc ý loạn tình mê tối qua, giờ không muốn nhớ cũng xong rồi, hai câu sáng tinh mơ Chu Thừa Vũ nói càng khắc sâu ký ức hơn. Trong lòng Hồ Ngọc Nhu chán ghét Tô thị thêm mấy bậc, chỉ nghĩ Tô thị tốt nhất nên cẩn thận chút đi, chứ ngày sau mà để cô bắt được cái đuôi, cô đảm bảo thế nào cũng phải bỏ đá xuống giếng một lần!

Khi nói tới Tú Hương và Tú Vân, trái lại Hồ Ngọc Nhu không thể không cảm thán một phen. Nếu không có chuyện hôm qua xảy ra, với bản tính của Chu Thừa vũ, hai vị này thế nào cũng được gả cho nhà được lựa chọn kĩ càng.

Hôm nay đã trở thành kết quả như vậy. Thực sự khiến người ta không biết nói gì cho phải.

Quản ma ma cười nói: "Những việc này đại nhân đã không cho ngài quản, thì ngài đừng quản. Đại nhân nói, mai cho gọi mẹ mìn tới, ngài nhìn với nô tỳ chọn vài đĩa lạnh lợi an phận có mà sai sử. Nô tỳ giúp ngài dạy dỗ, không để phạm tí sai lầm nào."

Hồ Ngọc Nhu chuẩn bị trả lời, trong nháy mắt, cô thấy được bóng dáng không nhanh không chậm tới gần, nhất thời không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho chàng Nam Phụ Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.